

הגדה של פסח

עם סידוש נפלא בדרך פרדים נחמד ונעים, דברים למי שאמרם
ראויים ונאים. יוצאים מן הלב ומפה כדוש נשמעים. להורות דרכי ה'
ותורותיו נודעים. מאמרים יקרים ויאים, בשם נסראים.

תפארת בנים

מאדומר הרב הנאון הקדוש שר התורה ציס"ע. רב רפנן, רב חסידא
ורב נהוראי. איהו יאי וגולתו יאי. כחד מן קמאי. ברכ חורפ נודר גדר
ועומד בפרץ אור צח ונערב איש אלקים מזה בן מזה בנשים מאור הגולה
לו דומי תהלה. כמשי"ת מוהרר **צבי הירש שפיירא** הכים וצללה
זייע אבדקים מונקאטש והגליל. בעהמחים דרכי תשובה על ירד, ובאר
לחי ראי על תזוהי, ושות צבי תפארת ודרכי אמונה על חנוכה. ושאר
חי נפלאים אשר בכתובים עודנה.

ועתה יצא לאור מחדש על ידי
צבי נתן דוד ראבינאוויטש נכד רבינו הק' זי"ע

שנת תשל"ג לפ"ק

נדפס בדפוס האחים גרויס

הקדמת המו"ל

יתברך עלה העלות וסיבה הסיבות המרין מעדי גבר ומגלגל זכות עיי
זכאי האי ניסי מר אחי סרב החסיד מו"ס יחזל סיג מלאח עיי,
אנכי בדרך ביאני צלל קודש הקדשים להספוק ולסחאבך צפער רגלי הדיק
יסיע זייע סרס שנים חיותי לראות סבר צופר באש נאזר בגורס במלחמת
אש דח השערס במיממס יוס ולילס ועצרת הקודש בלילי סחקש חג ספסח
סבוער כלסיד אש פד לספילא וחוכו לזוף אסבס ונלקחס מלחטו לנגף ספארס
עמרת ראשיו משיח די ביוס בי דחג ססוכה דסאי שחא שנה סרע"ד חלג"ס
חכיו בנו מרן סרב סגלון סקודש סממלל גקוס אביו סרב סגלון
סקודש לדיק יסיע זי"ע לסעמס עלו עצרת סקודש לסולל לאור סירות
תפארת בנים על סגנדס לזכות את סרבים שיעורו מדבריו סקודשים
סחורדים חרדי גמן כלסיד אש לשוב בחשובס שלימס ולחס חסבי סבו סרכס
לכחוס וסחטעגו בלמדי נעס לרווח למלונכס בלמרות ססורות מזוקק סבעחיס
מליס חי רב פלילס בודר יחוס' סזס אשר עמד בסרן ללמד זכות ולעורר
דחמס וחסדים על כלל ישראל בלילות סקודשים חג ספסח מדי שנה בשנה
בזכות זס נוכס ליסועות ולנחמות ולגנון בסמ"ק במסרס בימיו

יעקב מאיר סרס"ג מוסר"י ז"ל (סמחורר במונקלמס).

דברים אחרים מאת המו"ל

מחרש

בשיר בקול תודה אברכה את ה' אלקי אבותי הקדושים,
אשר זיכני ברוב רחמי וחסדיו — אחרי כמה הרפתקאות ויסורים
שעברו עלי — והגיעני לזמן הזה, לחזור ולהדפיס ספרי קודש של
אבוח"ק זי"ע וכעת הגדה של פסח **תפארת בנים** של זקני הק' בעל
דרכי תשובה זי"ע, וכן יעזרני השי"ת שאוכל להוציא את מחשבתי
אד הפועל, להאיר על הארץ בזאת התורה שנאמרה בקדושה ובטהרה,
והי' זה חלקי.

ויה"ר שזכות אבותי הק' תעמוד לי ולכל העוזרים והמסייעים,
וכל מי שיביא ברכה לתוך ביתו, ויהי חלקו לטובה בהדפסת הספרים
הבאים בעזהי"ת, להתברך ממעון הברכות בכל משאלות לבבם לטובה
ולברכה כיר"א.

המו"ל צבי נתן דוד ראבינאוויטש

נכד רבינו הק' זי"ע

מזמור לתודה

להנגיד הנכבד יו"ש בו"ח, כהן שדעתו יפה תלמיד מובהק

של כ"ק אדמו"ר בעל מנח"א זי"ע

הרה"ח מוה"ר אהרן הכהן רוטמאן נ"י

מלאם אנג'לעס

שתרם סכום נכבד להדפסת הספר

לעילוי נשמת זקינו הרה"ח מוה"ר

ר' יוסף דוד בן משה יעקב ז"ל

מגרויסווארדיין יצ"ו

שנהרג על קידוש השם באוישוויץ

ביום ב' שבועות תש"ד, הי"ד

אקדמות מילין

תפארת בנים אבותם. דומה יהיו למאורותם. ללכת בעקבותם. ולהתענג בנועם צוף אמרותם. כן גם אנכי הצעיר באלפי ישראל בן איש חי רב פעלים ממבציאל. צבי תפארת ישראל. הוא אאמ"ר הקדוש המחבר הכ"מ זי"ע זצלה"ה אשר בעון הדור שסעה השמש בצהרים. ועלה השמים. הן בלב מר. הנני רץ ונמהר. ברשומי דברים. מעט אמרים. ואנקוט בשפולי גלימ' דמר אבא ובאתרא דמרא חלי זינ'י וכו' ולהזכיר זכות אבות שבחבר'ן להתחבר בנועם אור זיו תורתו ומדושתו ויזכור זכות אבות **לבנים**

תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם הגדול בעמים. חזו משהקים. דבריו שבעתים מזומסים. יוצאים בלהבות קודש מאירים כברקים. בעת עריכת הסדר הקדוש והגדה של פסח בלילי התקדש חג. אשרי עין ראתה כל אלה גדל עבודתו וקדושתו הרב דומה למלאכה. צבאות פניו המאירים. ודבריו כאש בוערים. ויבקשו מפיו תורה. ונתמלא הבית כולו אורה. לא יתואר בחרט את המהוה הנורא. נועם אור עליון עליו האירה. וסביביו נשערה. בקדושה וטהרה. ואחרי אשר בעוה"ז נימל חמדה יקרה. ועלה בסערה. אמרנו (אם כי לא נכתב מאשר הגיד אז בכל השנים כאלו למחצה ולשליש ולרבי לא הגיע אשר רוחו ובשפתו הביע. כמעין הנובע. וכמעט אולי גם חלק עשירית לא נרשם. ולעומת רוב גדלו אך מצער הוא. ותחי נפשנו להתנחם בזכרון דבריו הקדושים המלאים זיו ועמוקים מני ים. ולהשביע צמאון אנ"ש הכמהים. עדי נזכר בפרוב לדבשחת ושבו בנים. ושמחת אם **הבנים**

תפארת דבפר והדרו. לפתוח ראשון במאמרי. במאמר הפתיחה לבא בארוכה. ויש שהפליגו במלי ה ערוכה. כי ספר בלא הקדמה. כגוף בלי נשמה. אמנם בזה יצאתי ידי חובתי בראשי אמרים ולא באריכות דברים. כי ראשי ולכי כל עמי מעת לומח אאמיר זצלה"ה הכ"מ מעל ראשי חשכו עינינו. ושדרה אדרתנו. שדי מאוד המר לנו. ונלקח רוח אפנו. אוי מי יגדר גדר ומי יעמוד בפרץ. מי יפרק שברים. ומי יגלה מסתרים. וגם כי המויל המופלגים נ"י אצים עלי לאמר כלה מעשיך

אקדמות מילין

מעשיך בהיות המובן פדילכרך על המוגטר בעה"י במוסדם קודם חג הפסח הבעלי"ש בשנה הראשונה (שנת הסתלקותו) כדי להחיות לבב המשתוקקים כנו' ושיהיו שפתותיו דובבית למוכה. אך זאת אזכיר בסצרה. טעם קריאת שמו אמורה: כי בני"ם עולה צבי (שם קדושת אאמיר הממבר) וכן ההגדיה של פסחמצותה בתורה (שהוא כחי תפארת תורה שבכתב) והגדת לבניך וכן כי ישאלך בנך ונו' שמוזה למדו חכז"ל שאלת ארבעה בני"ם. וכן שמעתי מפיו הקדוש פעמים רבות כי רצונו לסדר מחידושיו ולהדפיס חיבור זה על ההגדה שי"פ וגם נרשם מכת"יה על פנקסו (חיבורו עה"ת ומועדים) שם תפארת בני"ם (השיי יוכנו לסדרו הוציאו לאורה. עם כל חידושי תורה. חיבורי טהרה. היסורים וחביבים. אשר נשארו בכתובים. ומשם בארה בהקדמתי א"ה) זה שמו אשר יקרא לו לזכר מספר שמו. כי על כן זה שמו נאה לו תפארת בני"ם.

תפארת ישראל שומע תפלות ית"ש יחוס על עם עני ואביון: השומכים לב דיוין. הם בני המדוכאים. בחבלי משיח הנוראים. ויושיעם למען שמו בימים הבאים. ואאמור הכי"ם וצללה"ה הוא רבינו הגדול אשר קיים ובפרט בימיו האחרונים צפית לישועה וגאולה. במלא מובן המלה. ובמס"ג על ככה בתפלתו ומאוויו ועבודתו. מסר גרמי בצדקתו. האי רע"א מהימנא. בעד עאני. נא יהי עודנו עומד לפני ה' בתפלתו בשמי מרום ולמליץ^ששוב בעדנו. וזכותו יגן עלינו. שנוכה במהרה דידן לישועה וגאולה בקרוב בימינו. יראו עינינו וישמח לבנו. וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות. ברוב ישועות. ולעמרת תפארת בית יעקב ויעמדו הצדיקים בלבושיהם. ועטרותיהם בראשיהם. ויהי חלקנו עמהם. ויקויים נבואת והשיב לב אבות על בני"ם.

דברי בן הנאון הקדוש המחבר. הכותב בלב נשכר

ובאה"ח בחדש כסלו תרע"ד

חיים ארעזר שפירא.

אבדקס מונקאטש והגדילות יצ"ו.

בעהמח"ס שו"ת מנחת אלעזר בית:

הגדה של פסח

הריני מוכן ובזמן לקיים מצות עשה ולא תעשה של בדיקת חמץ לשם יחוד
קודשא בריך הוא כו': והי' מנע כו'

**ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו
במצותיו וצונו על ביעור חמץ:**

(אחד הבדיקה)

**כל תמיד ותמיד דאיקא ב'רשותי דלא תמתיא ודלא בערמיה ודלא
ידענא ליה לבטל ולהי' הפקר בעפרא דאדעא:**

(בניקר נעשה טריפס החמץ)

הריני מוכן ובזמן לקיים מצות עשה ולא תעשה של שיוש' חמץ לשם יחוד קודשא בריך הוא וכי'
יהי רצין מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי כשם שאני מבשר החמץ סבית' ושרשותי כך
יי אלהינו ואלהי אבותינו תבער כל החיצונים ואת רוח דמסא' תבער סן הארץ ואת יצני'
הרע תבערהו מאתנו ותתן לנו לב בשר וכל הסטרא אחרא וכל הקליפות וכל הרשעה כעשן
תכלה ותעביר ודון סן הארץ וכל המעיקים לשכינה תבערם ברחו בער וברוח משפט כשם
שבערת את מצרים ואת אלהיהם בימים ההם ובזמן הזה אמן:

**כל תמיד ותמיד דאיקא ב'רשותי. (דחזקה ודלא חזקה) ודחזקה ודלא
חזקה. דבערמיה ודלא בערמיה. לבטל. ולהי' הפקר בעפרא דאדעא:**

סדר עירוב תבשילין

**ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר
קדשנו במצותיו וצונו על מצות עירוב:**

**בדין יהא שרא לנא לאפוני ולבשולי ולאטמני ולאדלגני שרנא ולתקנא
ולמעבד כל צרכנא מ'זמא מ'בא לשבמא לנא ולכל ישראל הדברים בעיר הזאת:**

סדר הקערה (טפיו סידור כמחיל)

יקר המלכות ישראל סוד דעת על הקערה ועליו לוי סוד בינה ועל' כהן סוד חכמה והן ג' עומד'
דלכא חכיד ועל הכסן סחיה לי'ס'ך ורוע כח' חסד וכננדו לשמאל ביצה כח' נזירה ותחזיהם באמצע
סוד כח' ס'ס, וחרוס' תחת הדורע כח' נלח, וכננדו תחת הביצה כרפס כח' הוד, והחודות
שעושין עשו כורך תחת הפרור כח' יסוד וקערה מלמה כח' מלכות מכללת כל י'ס' האכל.

תפארת בנים

**מניחים המלכות במעס וכל המינים וכוללם בכלי יחוד כסוד י'ס' כמבואר בסידור
וי'ל פי ערך לכלול ס'י מדות ולחקנס כנעשו ולסאיר לסס מחכמים בינים
דפיה ולעשות טפיו זה מדותיו ומעשיו ויכללו יחד בכלי הקערה טכוס כח' מלכות
כח' בסידור וכי' מלכות סס י'סן י'לוי ישראל חכמה בינה דעת כמ'ס בסידור פיכ
כלי ר'ח י'סן י'לוי ישראל:**

הגדה אחר הספלה נוסדרין הקשר ומניחין סגסוג וסמורד ובאר המצות ששייכים לסדר שהם מרמזים לאירוע הקדושים שמאירם בלילה הזה לתוך כלי ובסבגה הענין נראה עפ"י הרמב"ן המובא בקדושה לוי (פ' יתרו) אם תעירו ואם תעוררו את הארבעה עד שתחפץ שבהגיע אל הארץ תבנה עבורה או יראה ש"י או חיקף ועשה איזו מצוה ואז בזה מצוה הארבעה ויוראה בלמאס כי כל זמן שלא עשה מצוה יש לו מלחמות אבל כעשה איזו מצוה עם הארבעה ויוראה אז מצוה האורות הללו בלמאס ובעל ממנו כל המלחמות וסנה המצוה שעיבה הוא כענין כלי שחטט בו את הסעודת בזה שנגיע לו מלמלה וזה הוא עד שהחפץ כי חפץ הוא כלי עכ"ל וזה שאמר דה"ה לעשות רמז חפציו והורחק בחוק מעי וסיני כי כאשר בל לו הרצון מלמלה שהוא רמז (כי חפץ לא עשיתי לי זה הרצון ש"י נקרא רמז"י רק אתה שלחתי לי מלמלה זה הרצון והוא רמז"י) חפציו (לקחתי אותי חיקף לתוך כלי שלו הנקרא חפץ כ"ל) ע"כ והורחק בחוק מעי ואינו כולך ממנו לעולם וזה פס"פ (בפ' במדבר) ואת עמי לכם וחיו ולא ימותו בגשם את קודש הקדשים אהרן ובניו יבואו וזמן אהרן איש איש על עבודתו ואל משאו ולא יבואו לראות בבלע את הקודש ופס"י לתוך נרחק שלו סיני ואת עמו לכם וחיו ולא ימותו (שכאשר יעזר להם ש"י שיבוא להם שפע קודש ארבעה ויהי להם חיות כראוי שלא ילך לאיבוד חיו ויסתלק מהם הקדושה לחזור להיות בבחי' מתים חיו) אהרן ובניו יבואו וזמן אהרן איש איש על עבודתו ואל משאו (סיני שכל אחד ישחל לפי שורש נשמתו אשר מרגיש בלמנו שיש לו לעשות שהוא מסוגל בזה כפי מסותו כי יש מי שהוא מסוגל העיקר לעסוק בתורה ויש מי שהוא מסוגל יותר להארץ בתפלתו בכוונה וסהלכות ויש מי שהוא מסוגל ביותר להיות עסקו במצות בדרקס וגמ"ח) היינו שיעשה חיקף להסעודת כלי וחפץ לקבל ולעזר הקדושה בקרבנו ואז לא יבואו לראות בבלע את הקודש לתוך נרחק שלו (היינו שלא יק' מהם שפע הקדושה שנשפע לו לחזור למעלה כ"ל ועד"ז אמר **אאמו"ר הקדוש** **וצר לה"ה** (בפ' וישלח) וירא מאוד ויר' לו גיינו שבא אז נעקב מלמעלה ויראה גדולה עד מאוד ע"כ עשה לס חיקף כלי וי"ר לו מלשון וי"ר אותה בחרט גיינו שרור אותה בכלי שלא תאבד ממנו לעולם כ"ל וזהו הענין לדעתנו שכליל התקדש חג הפסח שבאו האורות של ארבעה ויראה ובאר המצות שהוא סוד המצות גדלות בפחאוס ע"כ אנו עושים פועל דמיוני שמשימין המצות ובאר המצות בקשר שהוא הכלי לעשות להם גבול כדי לעשות למצוה שישארו לנו ש"י לנו לכלי מעשם חמיר לעבודתו יתב"ש להשתמש בהם כל השנה כ"ל כפי מדתי ועבודתו ושלא ילכו לאבדון רק שחזיק בהם לעבדם בפועל צע"י :

בהתחלת הסדר בליל התקדש חג אנו מניחין הקשר י"ל הענין כי הקשרים הוא סוד המלכות (כמ"ש רבינו בכוונות סדר הקשר) וסיני כמ"י ומבאר בגמ"ח (פרק א' משער הזוויגים) כי כעת שישאל הם למטה בשל המדרגה אז כביכול האימא מרבית א"ע להניק אותה ולשפיע עליה מן החסדים אבל כעת במדרגה גדולה אז הם עולים למעלה לאימם לקבל שפעם ולסניק משדי אמם ברצוה סגוה וסנה הלילה הזה אין לך יותר מדרגה גדולה שישאל הם אז ע"כ אנו מניחין

הגדה של פסח

(מסידור הארז"ל) כשיבא לביתו ישמח. ויאמר (כשישב על הסדר)

אתהינו סעודתא דמלכא עילאה דא היא סעודת' דקדוש' פריד' דא ושב'ינת' (ע"כ)

קדש. ורחץ. ברפס. יחץ. מגיד. רחצה.
מוציא. מצה. מרור. בורד. שלחן עזרד. צפון.
ברך. הלל. גרצה:

קדש

תפארת בנים

מגביסן הקצר"ס שרומזת על כ"י שסם נצבין למעלה לקבל השפע וכל הטובות
וישועות צדיא סגיא :

קדש י"ל לפמ"ש לסרש הפסוק קדושים חסי' כי קדוש אני ונ"י ופרש"י קדושתו
למעלה מקדושתכם היינו כי קדושה הוא ענין ספרשם מהנחת עזמו עדס"כ
(דברים כ"ב) סן חקדש המלאה פרש"י שנאמר צהנאח ומוצן מה"ט נקראים ישראל
קדושי' והקצ"ס נקרא קדוש כי ישראל קדושים הם ומפרשים עזמם מלכות מכל
המלות ומעש"ט שטושים שכל כוונתם רצ"ה רק כדי לעשות נ"ר להצורא יחצ"ט
והש"ת נקרא קדוש שכל השפעות טובות שהוא משפיע לנו וכל החורס שנתן לנו
וכל מלכותיו שציונו לא ה"י כדי שיכנס מה ויהשלים חסרוננו ח"ו כי כלום חסר
מבית המלך גם מצלעדינו רק כל השפעות הטובות הוא מלך חסדו וטובו שמדרך
טוב להטיב לזולתו וזהו ביאור הכי קדושים חסי' שלא חכונו להטות משום דבר
מלכות או חורס או חפלה רק חשבו כל המעשים הכל מוקמר ומוגש לשמו יחצ"ט כי
קדוש אני ס"י כי גם אני כל פעולותי ועשייתו צבראחי וינחתי ועשיתי כל הטובות
לא ה"י כדי שאכנס מהם זה שפרש"י קדושתו למעלה מקדושתכם דהיינו שאם הקצ"ס
מזכיר לאדם שיקיים אחרי מלכות ואינו רוצה להטות ממנה ועושה רק כדי לעשות נ"ר
להקצ"ס אל יאמר כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה אלא ידע ויבין כי זה
נמשך לו בציכול מקדושתו של הקצ"ס שכן דרכו בכל דבר שטושה בציכול הוא צבחי
קדושה ורק להטיב לזולתו וכן נהן צנו הכח לדמות צורה ליוצרה שגם אנהנו נעשה
בענין זה ובאמור זה שאנו אומרים בצרכה כל המלכות אשר קדשנו במלכותו ונ"י
כ"י היינו צמם שהקצ"ס צו לנו לעשות את המלכות כמו מלכותו ועשיותו יחצ"ט לא
להשלים חסרוננו ח"ו וכדי שיכנס מה כי כל רצונו ה"י להטיב עמנו להטעימנו מנופת
טף עריבות ומחוקות האורות העליונות המעוטף במלות הללו וזה אמרתי צבאור
דברי משרע"ס (צפ"י וילך) שהוכיח את ישראל ואמר להם כי ידעתי כ"י כי השחת
השחיתון כ"י וקראת אתכם ברעם באחרית הימים כי חשבו את הרע צבינו ד'
להכעיסו צמעש ידיכם נ"י הכס אמרו רז"ל (ברכות ה' ע"ב) אם רואה אדם שישורים
צאים עליו יפספס צמעשו ולפ"ז יכול הטוטה לעשות שכשיעשה השוטה יס"י כדי
להקל ממנו שישורים ולהסיר ממנו מכאוביו וצאמת אין זה השוטה הנדרש כי
עיקר השוטה צ"ל רק לחקן צמם שפסם ע"י שטשה עד רצון הצורא צ"ס אף שידע
צודאי שישורים שצאים עליו הם מחמת החמאים אין לו לחשוב מה ולא יעשה
השוטה

הגני מוכן ומזומן לקיים מצות כוס ראשון מארבע כיסות לשם יחוד קודשג בידך הוא
ושכינתיה על ידי ההוא מסיר ונעלה בשם כל ישראל :
(בשבת) בלחש יהי ערב ויהי בקר :

יום הששי. ויכלו השמים והארץ וכל צבאם :
ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה :
וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה :
ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו
שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות :
סברי מרנן

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן :
ברוך

תפארת בנים

השעשוע למלאות חסרוננו רק כדי שעי"ז יתבטלו היסורים רק יחמרמר ויחמרמר צמס
הסכעים את מממ"מ הקצ"ס חס שאמר כי ידעתי אחרי מהי כי השחח חשחחון
וגו' וקראת אחסס כרעס בלחמיהם הימים (אעפ"י שהסכלו אז יסורים וחצלי משיח)
כי חטשו את הרע צעני ד' לכעיסו צמעס ידיכם דסיינו שזכ יכ"י אלליכם עיקר
השעשוע צמס שטעיסחם הרע צעני ד' לכעיסו צמעסי ידיכם כזכר וזכר מובן פ"ס
(צפ' בחוקותי) וסתודו את עונס ואת עון אכוחס צמעלס אשר מעלו צי וגו' אף
אני אלך עמסס צקרי וגו' והכל המסודמס עונס אחר סידוי ועי' בלור סחיים סקי
מ"ס בזה אכן לפי כלמור מובן כי בחרגוס יונחן על וסתודו את עונס כי יודון
בטעח אטיקיסון יח חוביסון ע"ס וכ' שס המפורס פ"י שיחודו בטעח לרוחיסון ולפי
כלמור מובן דר"ל בטעח לרוחיסון יטשו חשוכס רק כדי לסקל מסס היסורים וא"צ
כרי גס השעשוע אינס כרלוי וסול נגד כבודו יחצ"ס שאינו נחשב צעניו לחסרת
צמס שטעס נגד רלונו יחצ' ולמורד נגד הכורס כל העולמים רק עיקר סחסרון בחטליו
סול לפניו צמס שגרס לפלמו יסורים עי" עונתיו ועי" סולך לחשוכס כדי לססיר
ממנו מכלוציו ולסס אמר כי שגס בחשוכס זו סס מועלס בקדשי שמים ועושון
כדי לכוון ממנס ללורך גופס חסלכ"כ וסתודו את עונס ואת עון אכוחס צמעלס
אשר מעלו צי שסס כענין מעילס בסקדס פ"כ גס אני אלך עמסס בחמס קרי
וגו' חס שיכר סמגיד חחילס ורלס כלסר מחחילין לקיים סמלוח סיקרוח של ליל
סחקדס חג סוס שחטעג צסס כל נסס סיסרללי וכל סון לא יסוס חליסס מעריכות
ונפסיות מחיקוח ססדר של סילוס סוס וסזסיר מחחלס "קדש" (מלשון פן חקדס קמללס)
שלא ימעול ולכוין לכוונת סכלוח עמלו וכל כוונתו יכ"י רק מוקמר מוגס לשמו יחצ"ס :
קדש ורחץ. יל פ"ס גס ששמעתי מביק אאמורר סכסיק וכללס"ס ססגיד
צסס סכסיק סמפורסס מרס יסעי אשר מרלפשיין
אללכ"כ

הגדה של פסח

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בְּנוֹ מִכָּל עַם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וַתִּתֵּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּלְשִׁבְתָּ שְׁפָתוֹת לַמְנוּחָה
וּמוֹעֲדִים

תפארת בנים

צַדִּיק חֲחַלֵּה לְמִקְרָאֵי קוֹדֶשׁ זָכַר לַיְיָאֵת מַזְרִים דְּהִנֵּה יָדוּעַ מִסִּי סַפְרִים
שְׁכַל סִמְלֹת וּסְחֹרֶס שְׁאֵרֶס עֹשֶׂה בְעוֹדוֹ רִשָּׁע לֹא יִרְאֶה לְקַרְבֵּן אֲשֶׁה לִּי אֲדַרְבֵּה וְכִי
וּכְמִיָּה בְּסִי רִאשִׁית חֲכָמָה שְׁעַר הַחֲשׁוֹבֶה (וְעִי' בְּסִי דְרַךְ פְּקוּדֵיךְ בְּסִקְדָּמַת סִי)
בְּסוּד נִירוֹ לָכֶם נִיר וְגוֹי וְכִמּוֹ סוֹדֵרֵי אֵל הַקּוֹיִם וְכִי וּלְפִי יֵשׁ מַעֲנֶה לְסִיָּה"ר
הַבְּעַל דְּבַר שִׁיעֲמוֹד לְסַפְּרֵי אֵת הַיִּשְׂרָאֵל מִעֲבֻדוֹתָי וְתַבִּיָּה כְּשִׁנְיֵעַ
יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַקּוֹדֶשׁ שְׁנִירֵךְ לְקֹדֶשׁ אֵת הַשְּׁבִיעִי וְלַסְּחַלֵּל הַפֶּלֶא הַשְּׁבִיעִי וְלַקּוֹיִם
מִלּוֹת סִיִּם הִנֵּה יַעֲמוֹד לִפְנֵי הַבְּעַד וְסִיָּה"ר שְׁלֹא יִסְלַל וְלֹא יִקְדֵּשׁ קְדוּשַׁת שִׁיךְ
וְקוֹיִם מִלּוֹת יוֹם הַשִּׁיךְ כִּיִּן שְׁלֹא עֹשֶׂה חֲשׁוֹבֶה עֲדִיִן עַל חֲמִלּוֹת נְעוּרִים וְכִיִּלֵּא
וַיֵּאמֶר לוֹ נִירוֹ לָכֶם וְגוֹי כְּנִיִּלֵּאֵל בְּחִמָּה אֵין זֶה. כִּי אֲדַרְבֵּה כִּי כָל זֶמֶן שֶׁנֶּאֱלָם לְיִשְׂרָאֵל
לְקוֹיִם שֶׁל מִלּוֹת שִׁיךְ הִנֵּה הִנֵּה מִלּוֹת שְׁבִיעִי אֵל חֲחַמִּיָּה רַק חֲחַמִּיָּה בְּלִבְךָ
שֶׁאֲדַרְבֵּה הַקּוֹדֶשׁ שֶׁל יוֹם שְׁבִיעִי יַעֲמוֹד לְךָ שֶׁחֲעוֹרֵר בְּלִבְךָ קְדוּשַׁת הַעֲבֻדָּה הַחֲחַמִּיָּה
שֶׁחֲעוֹרֵר בְּלִבְךָ שֶׁחֲעֵשֶׂה חֲשׁוֹבֶה וְהַחֲחַלֵּל הִנֵּה שֶׁל הַחֲעוֹרֵרוֹת הִי בַּיְיָאֵת מַזְרִים שְׁבִיעִי
לָכֶם הַחֲעוֹרֵרוֹת בְּכַח שֶׁל יְיָאֵת הַמַּזְרִים דְּאֵי"ס שְׁבִיעִיָּה הִי מִשְׁעוֹבָדִים בְּחוֹמֵר
וּבְלִבֵּיִם בְּנוֹף וּנְפֶשׁ לְפָרַעַס בְּמַזְרִים בְּלֹא שׁוֹם הַחֲעוֹרֵרוֹת שֶׁל חֲשׁוֹבֶה שֶׁל חֲמִלּוֹת
נְעוּרִים קוֹדֶשׁ שֶׁחֲעוֹרֵרוֹ עִי' וַיְיָאֵת מַזְרִים וְקִבְּלוּ עֲלֵיהֶם קְדוּשַׁת הַלֵּיל פֶּסַח בַּיְיָאֵת
מַזְרִים וְלֵאחֶר שֶׁקִּבְּלוּ קְדוּשַׁת הַלֵּיל עֲסַח בְּחֲחַלֵּל אִזּוֹ בֹּא לָכֶם כֹּחַ הַחֲעוֹרֵרוֹת לְחֲשׁוֹבֶה
עַל חֲמִלָּתָם וּבְכָל עַתָּה יוֹם וְיוֹם וְיוֹמֵר וְיוֹמֵר חֵס שְׁאֵנוֹ אֲמוּרִים חֲחַלֵּל לְמִקְרָאֵי קוֹדֶשׁ זָכַר
לַיְיָאֵת מַזְרִים הִיִּנוּ שְׁבִיעִיָּה הַמַּזְרִים עַל עֲמָנוּ מִקְרָאֵי קוֹדֶשׁ לְשׁוֹב לִי הוּא
זָכַר לַיְיָאֵת מַזְרִים חֲחַלֵּל לְמִקְרָאֵי קוֹדֶשׁ דְּאֵי"ס שְׁלֹא עֹשֶׂה חֲשׁוֹבֶה עַל חֲמִלּוֹת
נְעוּרִים חֲחַלֵּל וְכִיִּן בְּמִיָּה שְׁעִירֵי מוֹמָאֵס אֵי"ס יֵאֵלֻם בְּקֹדֶשׁ וְכִן בְּכָל חֲחַלֵּל קְדוּשַׁת
יִשְׂרָאֵל לְעֻבְדוֹתָם כִּמּוֹ יְיָאֵת מַזְרִים עֲבֻדָּה"ס וְדַפְּחָה חֵס שְׁאֵנוֹ אֲמוּרִים בְּכָל חֲחַלֵּל
עֲבֻדָּה יִשְׂרָאֵל בְּלִיל פֶּסַח קִדְּשָׁה עֹשֶׂה הוּא הַזֶּמֶן הַחֲעוֹרֵרוֹת הִנֵּה קִדְּשָׁה בְּסוּד חֲחַלֵּל
לְמִקְרָאֵי קוֹדֶשׁ כְּנִיִּל וְחֵס"כ בְּכַח הַקֶּדֶשׁ נֹכַח לִירֵחַן לְבָבָנוּ וַיִּרְאוּ לְקַבֵּל עֲלֵינוּ
לְחַקֵּן עִי' כְּנִיִּל בְּעוֹסֵי"ח :

אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוֹ מִכָּל עַם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו עֲפִימִיָּה לְפָרַעַס
הַמַּסּוּרֶה (בְּסִי קְדוּשִׁים) וְסִיָּה"ר לִי קְדוּשִׁים כִּי קְדוּשַׁת אֵי דִי וְאֲבָדֵל אֲחִיָּה
מִן הַעַמִּים וְגוֹי וְהַמַּסּוּרֶה וְאֲבָדֵל בִּי חֲסֵר בְּלִיִּשְׁנָה דִּין וְחֲדָךְ כִּי אֵם עוֹנוֹתִיכֶם הִי
מִבְּדִילִין בְּיִיכָם לְבִין אֲלִיקִיָּה וְסִי הַמַּסּוּרֶה לְפָרַעַס הִפֵּי וְיוֹשֶׁעַ דִּי בְּיוֹם הַסּוּף
אֵת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מַזְרִים כִּי הַשֶּׁשֶׁשׁ אֲמָרָה לְאֵלֵינוּ מִה לֵּי וְלֵךְ כִּי בָּחַר אֵלֵינוּ לְסַפְּרֵי
עוֹנֵי וְפָרַעַס עַד שְׁלֹא בָּחַר אֲחֵה הִי שׁוֹקֵלִין מַעֲשֵׂי עַד מַעֲשֵׂה בְּנֵי פִירִי וְסִיָּה"ר רָאוּ
לְעֵשׂוֹת לִי כֹם מַשְׁאִיכַנִּי עַד מַעֲשִׂךְ הַמּוֹצִיִם אֵין מַעֲשֵׂי נַחֲשָׁדִים לְכָלִּים חֵס שְׁאֵה"כ וְיוֹשֶׁעַ

(ו) מוֹעֲדִים לְשִׁמְחָה חֲגִים וְזִמְנִים לְשִׁשּׁוֹן אֶת יוֹם
 הַשְּׂבָת הַזֶּה וְאֵת יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה אֶת יוֹם טוֹב מִקְרָא
 קוֹדֵשׁ הַזֶּה זְמַן חֲרוּתֵנוּ. (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא קָדֵשׁ וְכָר
 לִיצִיאַת מִצְרַיִם. כִּי בָנוּ בַּחֲרֹת וְאוֹתָנוּ קִדְּשָׁתָהּ
 מִכָּל הָעַמִּים. (וְשִׁבְתָּ) וְיִמְנְעֵדִי קִדְּשֶׁךָ (בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן)
 בְּשִׁמְחָה וּבְשִׁשּׁוֹן הַנִּחַלְתָּנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יי מִקְדָּשׁ
 (וְשִׁבְתָּ) וְיִשְׂרָאֵל וְהַזִּמְנִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהַחֲנִינוּ
 וְקִיָּמָנוּ וְהִגִּיעֵנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה:

ברוך

תפארת בנים

ה' ביום הכוא את ישראל מיד מזרים סיונו כי ביום הכוא שסי עוד צבהי ולא
 ערוס וערי שלח סי להם עוד חורס ומצות לסגן עליהם אעפ"כ נעשה להם גם
 גדול כזה מעשים שסי שוקלן מעשיהם נגד מעשה מזרים ועכ"פ נגד מעשה ארץ
 מזרים סי ראויין לעשות להם גם וזה סי המסירה אם כי סי עונותיהם מבדילין
 ביניהם לבין אלקים אעפ"כ קודש שסי את עמו ישראל להיות לו לעם סגולה ואמר
 וסיוחם לי קדושים כי קדוש אני די ואמר בטעם כי ואדליל אחכם מן העמים שסי
 שוקלן מעשיהם נגד מעשה העמים כמזכר וזה הלאו משבחים לססי אשר בחר בנו
 מכל עם ורוממנו מכל לשון סיונו שהי שוקלן מעשינו נגד מעשה כל עם ולשון
 שבעולם ועי"ז קדשנו במצותיו ואמר לנו וסיוחם לי קדושים וגוי וכאמור:

שְׂהַחֲיִינוּ וקיימנו וסגינו לזמן הזה בסקדס מה שאמרתי לפרש דברי ספיימן
 בחפלת נעילס יחבילנו אל ידו תחת כנפי סכניס חון יחון כי יבחון
 לב עקוב להכניס דנס בסי האזינו כנשר יעיר קנו על גזליו ירחק יפרוש כנפיו
 יקחסו יסאסו על אברחו פרסי כנשר יעיר קנו נסגס צרחמים וחמלס כנשר סזס
 שסוא רחמני על בניו ואינו נכנס לקנו פחאוס עד שסוא מקשקש ומערק על בניו
 בכנפיו כד שיעורו בניו וסי בהן כח לקבלו ופנימיות סעיין צס סיא ע"ס מה
 שאמרתי לבאר כעין מ"ס רבינו בפע"ח ריש שער חג ססיכות דלוס לריך המשכת
 סזמן מן מוצאי יוסיכ עד שמי"ע לבנין סמלכות בשלימות שיכנסו צס כל סחסדים של
 ז"ל כי כולס ציוד ז"ל כי אדסי"ר גרס צחבילו שלח חוכל סמלכות לחקן מיד
 וכססיו נכנסים במוצאי יוסיכ סחסדים סיו מחבטלים ע"כ נכנסין מתחל לעילא עד
 יוס אי דסוכות ע"ס וסדנר מוכן כי כל דבר מחפעל מסופכו וכמו שסי בשעת
 צריאות סעולס בסוד זי מלכין קדמאין דמיתו משוס שבא אליהם סאור פחאוס
 קודם שסחזקו כליהם ועי" סרסבס שסחרצו פחאוס נסברו כן סוא ג"כ עסס צזמן

בנין

הגדה של פסח

(בשחר במוצאי קידם ברכת שהחיינו):

פָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם בּוֹרָא מְאֹרֵי הָאֵשׁ:
פָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מִלֶּךְ הָעוֹלָם הַמְבָרִיל
בֵּין קוֹדֶשׁ לְחֹל בֵּין אֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים
בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשִׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה: בֵּין קִדְשָׁת
שַׁבָּת לְקִדְוֶשֶׁת יוֹם טוֹב הַבְּדִלָּתָּהּ. וְאֵת יוֹם הַשְּׁבִיעִי

מַשְׁשֶׁת

תפארת בנים

בָּנִים וְחִיקוּן הַעוֹלָמוֹת שֶׁאֵם לֹא הִי אֲדֹמָ"ר חֹמֶת הִי כַח בַּמַּלְכוּת וְכָל עוֹלָמוֹת
הַחַחוּתִים לִקְבֹּל שֶׁפֶע הָאֹר שֶׁל שִׁמְעִי חִיכָה בַּחֲחֹלָה כִּיּוֹן שֶׁהַמַּלְכוּת וְכָל הַעוֹלָמוֹת
הַחַחוּתִים הִי בִלְאִ"ה מֵלָאִים אֹר וְלֹא חֹדֶשׁ הוּא אֲלֵלִם אֲבָל יַעֲן כִּי חֲמֵא אֲדֹמָ"ר
וְנִסְמָנו הַכִּלִּים שֶׁל הַמַּלְכוּת וְכָל הַעוֹלָמוֹת הַחַחוּתִים וְאֵם הִי בִלְאִי אֹר הַחַחוּתִים חִיכָה
בַּפֶּעַם הַרְאֵנוּהָ הַכֹּל יוֹדֵה הִי הַכִּלִּים מַחֲפָצִים מַסִּיפִים וְהִי מַחֲבָלִים מַמְיָאֲחָם
חִיו וְלֹא לְרִיבִין לַחֲקֹךְ אֶת הַמַּלְכוּת וְכָל הַעוֹלָמִים הַחַחוּתִים לְפִי דִרְכָם לְשִׁפְעִי
לִכֶּס שֶׁפֶע אֹר לֹא לֹא וְכִיּוֹם אִי דְסוֹכֶת עַד שִׁמְעִי כְּדִי שׁוֹכֵל לִקְבֹּל הָאֹר בַּשִּׁמְעִי
וְלֹא יִחַשְׁלָם וְלֹא יִחַשְׁלָם מַמְיָאֲחָם כִּיּוֹן שֶׁכָּבֵד הוֹרְנֵנוּ בְּאִיר הַשִּׁפְעִי בְּכָל מִשְׁךְ הַיָּמִים
כִּכֵּל וְכֹז מוֹבֵן גִּ"כ מֵה שֶׁאֲמָרוּ יִשְׂרָאֵל דְּבַר אֲחֵה עַמְּנוּ וְאֵל יִדְבַר עַמְּנוּ אֲלֵקִים סָךְ
נִחִית וְהִיּוֹנוּ כִּי שִׁיִּשְׂרָאֵל פִּחְדוּ פִּחְדוּ שֶׁלֹא יִמּוּחוּ עִ"י שֶׁפֶעַת הָאֹר הַגְדוֹל דְּרִבִּיא סְגִיָּה
שֶׁלֹא עִ"י מִסָּךְ בַּפֶּעַם אֲחֵה כְּמוֹ שֶׁהִי בְּזִי מַלְכִין קִדְמָאִין וְלֹא בְּקָשׁוּ שִׁיךְ שֶׁפֶעַת אֲוִירוֹת
הַקִּדְוֶשִׁים בַּחֲחֹלָה לְמַשֶּׁה וְעִ"י יוֹסִיעוּ הָאֲוִירוֹת לְיִשְׂרָאֵל וְיִי"ז יוֹכֵל לְסוֹבֵלִם וְלִקְבֹּלִם
שֶׁלֹא יִשְׁחַדְרוּ כִלְיֵם וְכֹז מוֹבֵן מֵה שֶׁאֲמָר הַקִּבֵּי הַנְּנִי בִלְאִי אֲלִיךְ בַּעַד הַעֵנָן בַּעֲבוּר
יִשְׁמַע הַעַם בְּדַבְרֵי עַמֶּךָ כִּי אֵם הִי בִלְאִי שֶׁפֶעַת הָאֹר לְמַשֶּׁה בִלְאִי מִסָּךְ וְעַנְן אֲעִיפִי
שֶׁכּוֹפִיעַ מַחֲחֹלָה לְמַשֶּׁה וּמַמְנוּ הוֹפִיעַ לְיִשְׂרָאֵל עֲדִיין לֹא הִי כַח בִּישְׂרָאֵל נִקְבְּלוּ מִרֹב
הַבְּחִירוֹת שֶׁנֶּשְׂאָר עֲדִיין אֲמַנִם לְאַחַר שֶׁגַם הַהַחֲלֹלָה הָאֲוִירוֹת שֶׁהִשְׁפִיעַ הַקִּבֵּי לְמַשֶּׁה
לְאֹרֶךְ יִשְׂרָאֵל הִי עִ"י מִסָּךְ הַכִּסּוּי עַד הַעֵנָן וּמַמְנוּ הוֹפִיעַ לְיִשְׂרָאֵל זֶה הָאֹר הִי
לְיִשְׂרָאֵל כַּח לַעֲמֹד וְלִהְיוֹתִים לְהַחֲזִיק הָאֲוִירוֹת בְּכִלְיֵם וְלֹא יִשְׁחַדְרוּ חִיו וְהַעֲנִין
מִ"שׁ הַנְּנִי שׁוֹלֵחַ לִכֶּס אֶת אֲלִיָּהוּ הַנְּבִיא לְפָנֵינוּ בּוֹא יוֹם דִּי הַגְדוֹל וְהַטְּרָא וְגַ"כ כִּי אֵם
לֹא הִי בִלְאִי אֲלִיָּהוּ מַחֲחֹלָה לְשִׁפְעִי לְיִשְׂרָאֵל שֶׁפֶעַת אֹר הַגְּאֹלָה הִי יִשְׂרָאֵל בְּטוֹלִים
מַמְיָאֲחָם בְּכּוֹפִיעַ עֲלֵיכֶם אֲוִירוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמַּשִּׁיחַ פַּחְאוֹם בְּחִיּוֹם רַחוּקִים מִן הָאֹר
וְכָל דְּבַר מַחֲפָעַל מִהוֹפְכֵנוּ וְהַ שֶׁאֵנוּ מַבְקָשִׁים יִחְבִּיאֵנוּ לֹא יְדוּ חַחַת כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה
וְהִיּוֹנוּ שֶׁאֵנוּ לְעֻקִּים כָּל הַיּוֹם וּמַבְקָשִׁים עַל בִּיאַת מַשִּׁיחַ לְדַקֵּינוּ לְהוֹפִיעַ עֲלֵינוּ אֲוִירוֹ
שֶׁל מַשִּׁיחַ אֲנוּ יִרְאִים שֶׁלֹא נִכִּי מֵאֲחוּם חִיו שֶׁאֲמָרוּ יִיְהִי וְלֹא אֲחִינוּא רַק שֶׁחֲכֵה
כִּלְנוּ בַּמַּהֲרָה לְאֲוִירוֹ וְלֹא מַבְקָשִׁים יִחְבִּיאֵנוּ לֹא יְדוּ חַחַת כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה שֶׁלֹא יִרְחַק הָאֹר
בַּחֲסֵה פַחְאוֹם בְּלִי הַכֶּסֶה וְכִיּוֹן מִסָּךְ וּמַבְדִּיל מִבְּלִי חוּק לְבָבֵינוּ שֶׁנוֹכַח לִקְבֹּל רַק שִׁבְעָה
הָאֹר מַחֲחֹלָה עִ"י מִסָּךְ וְעַד הַעֵנָן קָלַת כְּעִין כָּל חוּק יִחוּן כִּי יִבְחֹן לֵב עוֹקֵב
לְשִׁכִּינָה שֶׁכֵּלֵב עַחֵס רַחוּק מֵאֹר הַגְדוֹל חֲכִי קוֹדֶם כָּל מוֹכֶשֶׁר וּמוֹכֵן לִקְבֹּל הָאֹר
שֶׁלֹא יִחַבֵּל מַמְיָאֲחָם כִּכֵּל וְזֶה הוּא הַעֲנִין שֶׁאֵנוּ נוֹהֲנִים בְּלִילָה הַזֶּה (וְכָן בְּכָל זְמַן

קוֹדֶשׁ

מִשְׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִרְשָׁתָּ: הִבְדַּלְתָּ וְקִדְשָׁתָּ
אֶת-עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁתְךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבַדִּיל
בֵּין קוֹדֶשׁ לְקוֹדֶשׁ: שֶׁחֲחִינֵנו וכו'

ורחץ, נישלין הידים ואין מכרכין על נשיצת ידים.

ברסם, לוקחין מין ירק פחות מכוית ושוכלין במי מלח, ומכרכין:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי
הָאָרֶזָּה:

יחץ, יחלק המצה האמצעית לשנים והחלק הגדול יצניע לאפיקומן
מניח

תפארת בנים

קודם מפחיתו קודם סיקרים) שבח וסודי' לסעי'ת שזכר הוא אחד מהניסוס הגדולים
שבי' ביל"מ שסחיינו וקיימנו בזמן הזה אע"פ שזכר האור הגדול בפחע פחאוס לא
נעברו חיו הכלים ויכולנו לסבול האור הגדול וגשאר בנו החיות וגשארנו חיים וקיימים
נעזרתו יחצ"ש:

יחץ לוקחין המלך האמצעי וחולק אותה לשנים וחלק הגדול מנסג בעולם שנגיחין
אותה בין שני כרים וחלק הקטן עם הבי' מלוח השלימות מונח על הקערס
ויחכן שזכר מרמו לכוננס שזריכין לחקן ביליס הזה כמי'ס הארציל שפנסם במלרים
הי' צמח שפרעס הי' שזק'דס סילדים על שבי' חסר האלק של הואו של ז"ל שסוא
סוי' במילוי אלפין וסחיקון הוא כאשר מאיר לחובו השם אק"ק דריצוב ונכנס עי"ז
סאי' להשם מי'ס כנודע ולזכר יחכן סרמו שנגיחין חלק הגדול ממחלית מספר המל"ה שסוא
מספר ס"ח בין בי' כרים שכן ב"פ כ"ר סוא מספר ח"מ. ח"מ וס"ח סוא מספר
חק"ה כמספר שם אק"ק במילואו וסיוצו דריצוב אל"ף אל"ף סאי' חלק סאי' יו"ד
אל"ף סאי' יו"ד סאי' שסוא המאיר ב"ל ונותן בו כח סאי' לחקן סדס שזכר
כאשר מאיר השם אק"ק כ"ל במילואו וסיוצו דריצוב אז מחקן סדס ונעסס
סחיקון סשלם:

א"י לענין יחץ (כמי'ס לעיל) ממנסג ישראל שספרוסס שנגיעין לאפיקומן מניחין
בין סכרים ו"ל ספעס כי סנס נודע מהארציל"ל שם כי כל כוונת ליל פסח
סוא דרחל ולא בללס כי ללס סנקרס ח"ס דח זונג של יעקב אית סס מחצולין
עחס ונעסס דחי' מ"ח כדי שלא יונקו סחילונים ולכן כשנכנסין סמוחין לפנים
נכנסים ויורדין למטס עד ראש רחל כי שם אין פחד מן סחילונים ולוקחח רחל
חלקס וחלק חדרחס ללס ביחד וסחילונים שבי' יונקיס מללס סס דפלים ומחיס
ע"ש ולזכר יחכן שחג סזס נקרא חג סמלוח כי מלס נעסס רק מקצ"ח ומי"ס וסניסס
יחד דגימי' רח"ל במספר שזכר כי זכר סחג דססדר כל סכוונות סוא רק דרחל ולזכר
עובדן סוחץ על כוננס זו שנודע מהארציל"ל שסכוונס סוא שסמלס האמצעי' סוא
סוד ד' וסחלק סקטן סנשאר סאי' ד' וסחלק שנגיעין לאפיקומן סאי' סך כמבואר
ולזכר

הגדה של פסח

מגיד חנני בוכן ומוסר לקיים המצוה לספר ביציאת מצרים לשם יחוד קידושא בריך הוא ושכינתיה על ידי הדין מסיד ונעלם בשם כל ישראל :

הא לַחֲמַא עֲנִיָּא דִּי אֶכְלוּ אֶבְרָהָמָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם. כָּל דְּכִסִּין יִיְהִי ויִיכּוֹל

תפארת בנים

ולזה יתכן כי בסקנרם נשאר ב' מלות עם הסרוסם שהוא סך שכן ב"פ מאס עם ד' בגימ' רח"ל לא"ס שכן רחל נומלת חלקה וחלק חברה לאס כח"ל ומאנישין החלק הגדול שהוא ס' בין ב' כרים שכן ב"פ כ"ר גימ' מ"ח שניי שלאס מסהחרת עלמס נעשו החיטובים שיונקים מבחי' לאס שהוא בחי' ח"ס מ"ת ונחסף סך ונעשה מ"ח בסוד בלג המוח לנלח ולזה יתכן כי זה נעשה מהחלק הגדול של המלה כח"ל שכן חלק מהמלה הגדול של מספר מ"ח הוא גימ' (ס"ח) חיים סוד פה ס"ח שנחבקע פי' של רחל כמבואר גם כהונס ועי' צא חיים לעולם שאין להחליטים אחיה לונק משפח כחיים הבא עבור ישראל עם קרובו :

עורך לענין יחז' בהמלה האמלעית. עושין סיון שהוא רומח לנחק שורש הדינים והחייב אומרים ס"א להמ"א עני"א גימ' גבורס כנודע וי"ל עפ"ד הארז"ל (סני"ח פי' ז' משער הסליחות) בסוד מדה אפי"ס ור"ב חס"ד כי אפי"ס הוא גימ' רבוע דשם מ"ס מזל הדין שהוא בנוקבא ואנו לריבין להבד' בו סוד העי"ב שהוא סוד החס"ד שהוא גימ' ר"ב ועושין זאת ע"י אות ק של האור דמילוי מ"ס שניי נחסף הכל להסד והבורב חסד עי"ש חכו י"ל שעושין סיון לכוונס זו שמחלקים המלה האמלעית שהוא שורש הדין כח"ל ומכוונים שחלק הסמן נשאר שהוא אות ד' והחלק הגדול הוא אות ק כנודע סיינו כי מחלקין המלה האמלעית ולוקחין ממנה חלק הגדול ועושין ממנה אות ק כדי סיי"ל להסתפק להגבורות של אפי"ס כח"ל ונשאר סך בין הב' מלות שלימים ולזה יתכן כי ב"פ מאס עם אות ד' הוא בגימ' ריב חס"ד ועי"כ אומרים הא לחמא עניא די אכלו אבסהנא בארעא דמגרים סיינו בארעא דמגרים ס"י שורס על אבותינו שורש הדינים של מדה אפי"ס ועי"כ אומרים לחמא עני"א כי עני"א הוא גימ' אפי"ס אמנס עחס ע"י סיון וימתק הכל ממדה ורב חסד כח"ל : **דיא** לחמא עניא די אכלו אבסהנא בארעא דמגרים כל דכסין ייחי ויכול כל לרדיך ייחי ויפסח י"ל עפימ"ש בספרים צבואור דברי סג"ס (ברכות י"ז) כל העולם נחון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרובים מע"ש לע"ש סיינו כי כהדיק הוא ליגור השפע אשר על ידו יורד השפע עבור העולם אבל כהדיק בעלמא אינו רואס ליכנס מהשפע וכל מגמחו הוא רק להשפיע לישראל והוא בעלמא מסגף עלמו בחטיותיו ומסתפק במיעוט ואינו נהנס מעיני העולם הזה כלל ועי"כ יש בו סכח להשפיע לעולם כל מוצ וכמ"ש דיק אוכל לשובע נפשו ובמן רשעים תחסר וסייני פי' שכהדיק מלמס עלמו לאכול רק כדי חייתו וסייני לשובע נפשו ועי"כ הוא בבחי' ליגור מהשפיע שפע לעולם עד שמגיע גם לרשעים שפע רבס כ"כ בבחי' זמן רשעים תחסר וסכס ליגור השפע הוא מכבי' יודין של פוחח אחי דיק ודרשו חז"ל בחי' חס"ק א"ת ידיך אלא יודיך וכמ"ש בסידור ולזה יובן המשך הדברים הא לחמא עניא די אכלו אבסהנא

וַיִּכּוֹל כָּל דָּרְדִּיר יְיָ הַיִּסְפָּח. הַשְׂפָּא הָבָא. לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. הַשְׂפָּא
שְׂבָדִי לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּגֵי חוּרִין :

מחנין

תפארת בנים

אכסהנא בחרעא דמגרים וסיינו שאכוחינו הקדושים ימנמו עלמס לאכול רק לחם
עוני בבחי קב חרובים מע"ש לפ"ש וע"כ השפיעו שפע רב לעו"ז ופחח ולינור השפע
של כבי יודין שסם סוד ב"ס יודין ככ"ל ע"כ כל דכשין ייחי ויכול וכל דלריך ייחי
ויססח ולא יחסר לנו כל טוב שפע ופרנסה בריוח ויחנן סדמנ כי "כל דכשין ייחי
ויכול הוא ר"ח יודין וכל "כל דלריך ייחי ויפססח הוא ר"ח יודין בסוד כבי
יודין שאמרו א"ח יודין אלס יודין שסם לינור השפע להשפיע לישראל עושר ונכסים
וככור :

יְעָרְיָן אמרחי (בפי ויסב) ויברך סי את בית המגרי בגלל יוסף ויסי ברכה סי
בכל אשר ית לו בבית ובשדה וגו' ולא ידע אחר מאומה כי אס כלחם
אשר הוא אוכל וסינו שהפסוק מודיע שלא נהניב ממס שראינו שמיים שזא יוסף לנבול
המגרי נחשבר הוא מפני שיוסף סי מחאמנן בחפלה בכל עת עצורו כי ח"ו
לומר שחפלה יוסף עבד רשע ומגרי מחוסס חס להשפיע לו שפע ועושר כדי שיוכל
סכרי למלאות את האורו ויחר ויחר אלס שלא ידע אחר מאומה כי אס כלחם אשר
הוא אוכל סינו עיי שליוסף סי לו אללו כל טוב ואשפיע לא אכל כי אס לחם לבדו
כדי חייו וקיים כמ"ס חז"ל פת במלה חאכל וכי וססחפק במיעיט ולא רכס למלאות
חאורו חס סי בביתו ע"כ זא לו השפע וברכס סני ממילא ככ"ל :

אָיִי הֵא לחמא עניא די אכלו אכסהנא בחרעא דמגרים כל דכשין ייחי ויכול יחנן
לומר כי המלס נקרא לחם עוני וסינו כי סלדיקים נחונים בזכותם עיי אומרס
ז"ל סלדיקים זא ונמלין בזרע דקין שכיר זבא בברכו אמנס עני סעומד בשחה
שאין לו זכח הוא חלי במלס ולא בזכותו ויחנן כי לחם הוא סוד ג' סיוות יספד
מחליא שמשס נמשך השפע במחנה חנס ובסססח סי גאלולס בחורח מחנה חנס כמו
שכתב רבינו בסעי"ח סוף שער תגסיס בסוד סכחוב חנס נמכרסס ולא בכסף וגו'
ולס יחנן שסמלס שזס ילאו ממגרים נקרא לחם עוני סינו לא בזכותו רק במלס
מספר לחיס ויחנן מאור ססכונס של אכילה מלס הוא שלוקחין סמלס סרוסס שסוא
סוד אור ד שגסלר מסיחן שדרכו של עני בפרוסס וממשיכין אורס להמלס סמליונס
שסוא סוד ססכמס לסיח סך בלורח דיי וכמ"ס בסעי"ח ככונת אכילה מלס ובכונת
יחן חס הוא ביאור סלדיקס הֵא לחמא עניא די אכלו אכסהנא בחרעא דמגרים כי
ביחלות מגרים אכלו לחם עני ולא בזכותו בדרכו של עני בפרוסס שסוא סוד אור
ד בסוד דלוחי ולי יססיס וארומנק ד כי דילחי כמ"ס בסידור במסור שיר חנכת
ולרנן אורס לסמלס סמליונס שסוא סוד ססכמס וסמלס סך בלורח דיי ככ"ל יחנן
כי דן טס חמסיס הוא מספר לחיס ומחליא חס שסמסימנן כל דכשין ייחי ויכול
שגמנק פיי סספסות סרנסס מלור מחנה חנס ולא בזכותו אלס במלס וכלסור :
אָיִי הֵא לחמא עניא די אכלו אכוחינו בחרעא דמגרים כל דכשין ייחי ויכול כל
דלריך ייחי ויפססח יל טפיר חכיל (קידושין ג"ח מ"א) כי פתוח ססליו

ממגרים

הגדה של פסח

תפארת בנים

ממזרים מעמו בכן פועם מן וסיינו כמיש חז"ל (יומא ע"ב ע"ב) כל מה שרשם האדם למעום במן כי פועם עיי"ש אבל פשוטי העם כי אומרים ונפשינו קאס בלחם הקלוקל וע"כ נאמר במן איש לפי אכלו לקמו וסיינו כמיש חז"ל בש"ס (מיר דף כ"ג) שנים שלנו פסחוסן לדיקים ולכו גם וכו' וזה שאכלו לשם פסח וכו' וזה שאכלו לשם אכילה גסה כי כן כי במן איש לפי אכלו כפי ערך הכוונה שיהי לו בשעת אכילה אם להגשמות פועם זו פועם גשמיית ומי שאכלו בכוונה רצויה כראוי פועם זו פועם רוחני גבוה מעל גבוה כפי כוונתו ויהי מדבק בו נר"ו שלו למעלה למעלה עד שמי רוח וזהו ביאור דברי חז"ל כי"ל שכן במצות שהוליו אבותינו ממזרים אף שכולם לחם גשמי ולחם עבדים עכ"ל כל מי שהי אכלו בפשימות כי פועם זו כל מעשים גשמיים ומי שאכלו בכוונה רצויה כראוי כי פועם זו מעשים רוחניים לזכר בו נר"ו שלו וזה שאומרים הא לחמא עניא די אכלו אבסהנא בארשא דמזרים כמו שהי בהעונה שהוליו ממזרים כן גם עתה במצא זו כל דכפין (לאכול מאכל גשמי) ייתי ויכול ויפסם בו פועם אכילה בכל מיני מחיקה ודוכשני כי פועם נפשיית בדבש גשמי וכל דלריך ייתי ויפסח (סיינו מי שרשם לאכול לשם קדושה פסח) כרחניות ומעם הקדושה והרחניות של פסח ירגיש גם נועם העליון:

אי הא לחמא עניא וכו' כל דכפין ייתי ויכול כי י"ל הסמשך דכנה איתא בכוונה הפי של הא לחמא עניא ח"ל הא זאת הוא כי אחרונה שבשם הנקרא עניי וכוונה הענין בחושפת ביאור י"ל דכנה הארז"ל כחז (פעי"ה פ"ה משער חס"מ) דכל כוונה לילה זה הוא ברחל ולא בלאה כי לאה מתבטלת עתה כדי שלא יונקו החילונים ממנה וע"כ כשנכנסים המוחין אין להם מקום ליטאר במקום לאה ע"כ הם יורדים עד ראש רחל ושם אין סחד מן החילונים כי אין להם אחיזה ברחל לפי שרחל עומדת אחר באחור עם ז"א והחילונים הם כנגד הפנים של רחל ואינם יכולים להתאחז שם ע"ש וזהו ביאור דברי הארז"ל המכר שכתב בזה שהי' הוא הוא כי אחרונה שבשם הנקרא עניי סיינו עפ"ד הש"ס (שבת דף ק"ד) ג' ד' גומל דלים מ"ט מהדר אפי' ד"י כי וע"ה פצ"ח (פער הזמירות) בכוונה ואחש מושל בכל שסדי מרומן לנוף ד"א כשהוא אחר באחור עם ז"א שהוא מהדר אפי' ע"כ וזהו ביאור הסמשך של פיסקא זו הא לחמא עניי כי וסיינו ימן כי הסי"א אחרונה שבשם הנקרא עניי שהוא מהדר אפי' כדרך עני כני"ל וזהו כדי שלא יונקו החילונים מהשפס הסולתה לישראל וע"כ כל דכפין ייתי ויכול כי שימשך השפס רק לישראל עם קרובו ויהי' להם לבדם ולא לזרים אחס כי עיי' שרחל היא מהדר אפס ועומדת אחר באחור עיי' אין להחילונים אחיזה בששע כני"ל:

אי בזה שאנו מגביהים המלות ואומרים הא לחמא עניי כי כל דכפין ייתי ויכול כי ששחא הכל לענה הבאש בארשא דישראל ששחא עבדי לשנה הבאש בני חורין ע"ש מה ששמשחי מחיי' שאמר מ"ש ששגת יעקב לאלה ושמשח בראוהם יחד חכלת מדרכי השועהם היית ללחם ותקוהם בכל דור ודור. וסיינו כי ישראל הוא עתה בעוסי' השועהם בין החומים שהאחד בין כמה זאבים ועומדים חמוד בין שני אריות שרשום לבלוע אותם וזהו בחיבם לאבד הנף והנשמה ואין מידם מניל כעת בעוסי' אמנם

תפארת בנים

הנם כאשר אנו רואים עובדא זו של מרדכי הסיודי שהי גם אז בשפל המלך עד שהי מוכן עץ גבוה חמשים אמה לדרוג אותו ואח כל עמו לפי חרב, ואצ"כ הסך הכ"י אח הגלגל וניצול מצות לחיים וכל היסודים נחשפכו מינון לשמחה ומאפילה לאור גדול עד שיכל בלבוש מלכות חללה כ"י כן היי חשועתם לנח וחקוחם בכל דור ודור עכן גם עתה שארית ישראל אצ"כ שם עתה בבחי' שושנת יעקב (כשישנה בין החוחים כ"י) הם שמחים כמו אז כן עתה יעזור הש"י לנו ונלל מכל צד המורדים לנו ונלל מהרס גאולה שולם. וזה יש לומר גם בפסח שאנו יושבין כעת לספר בי"מ וכבר אמרו חז"ל ע"ז הלא אחי עבדי אחשורוש אכן ולשמחה מה זו ששם וכן הנה משה מיראל שאין להם פרנסה ומזונותיהם קצובים בדחקות אמנם הנה אנו מראים להם לאמור ראו נא הלא אז בארמ"ל היינו אוכלין מאלל עבדים לחם עוני שאפי' העני שבאביונים מיראל אינו אוכל כעת לחם עוני כזה וספי' עזר לנו שיאלנו משה ונעשינו בני חורין ואינו עבדים לשבדים ח"ו כן גם אם אנו רואין שיש לנו ח"ו ע"כ מענין פרנסה שאינה בדרחב ויהי מלמלמל ח"ו וכן במה שאנו אחי עבדי. הנה מזה יש לנו תנחומין שגם עתה יעזור לנו שכל דכפין ייתי ויכול כ"י ויהי לנו פרנסה בדרחב וכן בענין הגאולה נלל מהרס גם מגלות זה וספחא עבדי לשנה הבאה בארעא דיראל השחא עבדי לשנה הבאה בני חורין:

א"י הלא לחמא עניא די אכלו אבהתנא וכ"י כל דכפין ייתי ויכול י"ל עפ"ד אל"י הקדוש זללס"ה בבני יפתכר גאמר מלח חלל חות כ"י בביאר דברי רז"ל צעסח נידונין על התבואה עפ"ד הקדוש ר"ס מקארץ זללס"ה כל הרודף אחר הכבוד כ"י וכל הכבוד מן הכבוד הכבוד רדפו כן מי שרצה להרבות במאכלים ואוכל ממעמדים וחשילין מבושמים כדי שיהי רווחי לבסומי אז המאכלים בורחין ממנו ומתמעט פרנסתו ח"ו ובהסכך בשאכל מאכלים בלא ממעמדים בכדי שישפיק לו מעט מן המזון אז המזון רודף אחריו. והנה מאלל מלח אין זה עעס ע"כ דנין אז על התבואה להרבות מזונות לישראל עכ"ד הקדוש הכ"י ובוז ביאר אל"י שם שזהו שאמסי"כ זכרתי לך חסד נעוריק לבחך אחרי במדבר כ"י הנה ברחו ממקום המזון לארץ לא זרועה מה כתיב בתרי' קודש ישראל לה' ראשית תבואתו וזה היום הזה שהוא ראשית לגזור על התבואה לטובה לישראל עכ"ד י"ק והוסענין שאומרים הלא לחמא עניא שהי לחם עבדים שאין בה לא מלח ולא תבלין ע"כ כל דכפין ייתי ויכול שיבוא ע"י לחם לרעבים וכאמור:

א"י הלא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמלרים כל דכפין ייתי ויכול כ"י השחא הכא לשנה הבאה בארעא דיראל כ"י י"ל עפ"י דאמרו חז"ל בזה"ס ובחקוניי במה פעמים דבתי חבורא יתפרנסין בדרי בתרא וסהכרה להספח קדושה חכמה הקבלה בדרה בתרא וי"י נכס ללחא מאפלס לאורה ופנה סן יחדר לבנו בליל התקדש הסג שאנו יושבין לספר בי"מ ואחיי עבדי אחשורוש אכן וכל שמחתינו הוא במה שאנו במותים כי כמו שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה כן יעשה עמנו הנה לטובה לגאולה אותנו בקרב לקבץ נחיתו במהרס והלא יחדר לבנו כי עינינו רואות בדורינו אמומין לבא וסחימין עיינין. ומעשה בע"ד הלילה בשח"ד להרחיק חביבות

הגדה של פסח

תפארת בנים

חציבות לימוד חכמת האמת גם מלומדי חורס ויראוי ה' בעטות שונות כאשר
בבר סאריכו צוס רביחיו שבגולס בסקדמת פע"ח ורבותיו הסקדוסים מכרל"ס
בעל עשרת צבי זללל"ס ואל"ז מהרל"א מדינוב זללל"ס בסי סמוט"ט וכן
בשאר ספרים סקדוסים אולם באשר בלו צנים עד משבר סקדוהא דעשרת
וויטיו נסחמו ולא נראס הסגלות הסחמס בכל סדור צעוס"ר עכ"ז אנחנו
בישנו על הסדר בילס סוס ברחלנו ונפחחו אז שטרי אור ועל
כל קקן וקקן מדיבורי ססדר ומל"ת ססדר חלויס צו כמס עולמות
סעליונים ואין אחנו יודע עד מס לסכילס ונפרט סדור סוס כניל
וסוס שכל סגאולס חלוי צוס עכ"ז שס"י כאשר ויראוי כי אין איס ודאי יקויס
צנו למעני ולמעני אעסס ויגאלנו בשנס זו כאשר סיי במלרים שסי גלות
סדעס עיקר סגנות וסל לחמל עניל (אין עני אלא סדעס די אכלו אצסחנל
בארעל דמלרים (צלי כוונת אכילס סדעס כראוי רק) כל דכפין ייחי וייכול
כל דלריך ייחי ויפסח (שאלל לחס של מלס וצבר לשוצע לכצוד יו"ס של
פסח צלי שוס כוונס פנימויות) ואעפ"י גאלס סס"י וזו סיהס גאולס שרשית
לכל סגאולות סעחידות וסכלית לגאולס אחרים צ"צ ע"כ גס אנחנו לא נחייאס
ח"ו בלפס ססוד צעס סדור סוס ונצטו כי סשחל סכל לשנס סכל צני חורין
בגאולס שלומס צ"צ ומללס סלרך דעס אס די כמים לים מכסים. —
עוד יחסרס סל לחמל עניל עפ"ס סלריו"ל בסידור ססול סוד סזרע סראוי
לסוליד שכתו חלוי בלות סיי בסוד ס"ל לכס זרע שחסס ויסק במלרים
וסוס נידע מ"ס חו"ל בענין סיסוד לדיק אבר קפון יס בארס משציו רעצ
ומרעיוו שצע ופרשו סספס"ק שלס מרעיוו ומענל אס סיסוד צשמירס מטולס
אז נמשך שצנו ופרנסס צריוח לכל סעולס ולס משציו ולינו משמחו
כראוי אז נמשך רעצ לעולס ח"ו וזס שאלו אומרים ס"ל לחמל (ססול)
אבר סיסוד דנותן לס"ל סנקרל בסוד סלחס אשר סול אוכל אס מחזיקו
בצחי) עניל (שמרעיוו כניל) נמשך שצע ופרנסס ונמו שסי במלרים שסי
גדורים צעריוח וקדוסיס צשמירס סברית ע"כ) די אכלל אצסחנל בארעל
דמלרים (סיסי) לסס במלרים לחס לשוצע וכמ"ס אשר נלכל במלרים וכי
באכילת לחס לשוצע) כל דכפין ייחי וייכול (ע"כ גס עתה כל מי שמרעיב
פלמו ולינו ממלל חלוחו כי מרעיוו שצע כניל) ייחי וייכול (יסי) לו
פרנסס לשוצע ולא לחון) וכן חלוי צוס סגאולס סעחידס צ"צ כח"ס ככוונת
מקצן נדחי עמו ישרלל שסגאולס סעחידס חלוי צחיקון סיסוד לדיק פ"כ
מסייס בעל ססגדס שט"י שמירח סברית צצחי לחמל עניל סשחל סכל
לשנס סכלס בארעל דישרלל וכנ"ל:

דאחר שטושין סיחן אומרים סל לחמל עניל כי כל דכפין ייחי וייכול, וכי
בשער סכוונות סלומרים סל לחמל עניל על חיי המלס סנשאר
צין סבי מלוח סעלימות ע"ס, ולס יחכן לדעחי סלומרים כל
דכפין

תפארת בנים

דכפין ייתי ויכול שכן עושין כיון שם כמלכ האמצעים הנקראת לו וכן מחלס ממספר מלכ הוא ס"ח ומחלס ממספר לו הוא כ"ג ס"ח הוא מספר ז"א כשם פ"ז יוצא מספוק "הוח" אח "ידך כ"י שפי"א בל מספרם ליתר אל ופי"א אומרים כל דכפין ייתי ויכול ויבוא עייז שפע וכרנסה לכל יתאלל ברחמיו ורוב חסדיו :

כר דכפין ייתי ויכול כל דלריך ייתי ויספח כשתחל הכא לשנה כבאש בארעא דיתר אל כשתחל עבדי לשנה כבאש בני חורין. ע"פ הירושלמי ממרן **הבעש"ט ההדריש** ז"ע ד' לך כביכול כמו כלל הוא רק כדוגמה חטטה אדם כאשר יעשה האדם כן יעשה חמונה כלל כן הוא כביכול כעובדא דלהחל איחער עובדא לפילא וכנודע וסוד "יד שאלמו הו"ל (בש"ס חגיגה ב' ע"א) כשם שכל לראות כן כל לראות חס סיכ"ס ואכבה אח ד' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך וסיו דעבדים האלס אשר אנכי מתך היום על לבבך היינו כי לבבך נקרא הקב"ה כמ"ס במד"ר (בפתיחה דלויס רבתי) לבבך זה הקב"ה כמ"ס אור לצדי והלקי אלקים ואמר ואכבה אח ד' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך (כאוחס אכבה) וסיו דעבדים האלס אשר אנכי מתך היום על לבבך (זה הקב"ה) וחס שאלו מבקשים ובך אח עמך באור פניך כי חפלים לעשות רעונך וברטנק חפשה חפלינו וסיונו ע"ד כראב"ע (בפי' בראשית) ויאמר אלקים יכי אור פי כמו ויראס ר"ל שפי' רעון כשפי' שפי' אור נפשו חיבך אור כי רענו יחבי עושה מעשה נמורס פי"א וכדברים פתיקים וחס שאלמו ובך אח עמך באור פניך היינו שפי' הגאולה וכמ"ס (ישעי' ס') כי כל אורך וחרגומו מכל זמן פרקנך כי חפלים נעשוה רעונך עיי"כ חס רעיוס אנו לעשוה רעונך ח"כ בודלי שכן הוא עיי"כ רעונך וממילא שברטנק חפשה חפלינו כי רעון כשפי' עושה מיד מעשס נמורס כנ"ל וחס י"ל פי הסמורס ליל שמורים הוא וגוי לסוליאנו ממלרים שמורים ב' דין ואידך שמורים לכל בני ישראל היינו כמו ואביו שמר אח הדבר שסיו יתאלל משחוקים לסגאולה שחסי גלילס הכיו ליל שמורים לך שפי' כביכול ב"ס משחוקק ופי"ז כל הדבר חיבך לידי מעשה לסוליאס מארך מלרים ולזס מובן שכלילס הזס שפי' זמן גאולה שרשיוה אנו עושין רעון כעובדא דלהחל כדי שיתער עובדא דלעילא ואנו אומרים כל דכפין ייתי ויכול וכל דלריך ייתי ויספח כחי מחנה חסס אף למי שאינו כחן לו ואינו כחן ואינו כדלי ופי"ז בבחי' ד' לך יתער עייז עובדא דלעילא לגאלינו בבחי' מחנה חסס גם חס און אנו כדלים יעזרינו כש"ס :

הגדה של פסח

מחזיקי הכוסות וכאן הבן שואל

(*) מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות: שְׁבַבְל
הַלִּילֹת אָנוּ אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמֵצָה הַלִּילָה
הַזֶּה כָּלוּ מֵצָה: שְׁבַבְל הַלִּילֹת אָנוּ אוֹכְלִין
שָׂאֵר יִרְקוֹת הַלִּיקָה הַזֶּה מְרוֹר: שְׁבַבְל
הַלִּילֹת אֵין אָנוּ מְטַבִּילִין אֶפְּלֵי פֶּעַם אַחַת
הַלִּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פֶּעַמִּים: שְׁבַבְל הַלִּילֹת אָנוּ
אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבֵין וּבֵין מְסֻבִּין הַלִּילָה הַזֶּה
כָּלָנוּ מְסֻבִּין:

עבדים

נעמי נוסח וכנית הארזי"ל בסידור צ"ל מה נשתנה בנסח סידורו כזה שח"א נוסח (ספרד)
(*) מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות ע כל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם
אחת הלילה הזה שתי פעמים: שבבכל הלילות אנו אוכלין חמץ או מצה הלילה הזה כולו
מצה שבבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות הלילה הזה מרור: שבבכל הלילות אנו
אוכלין בין יושבין בין מסובין הלילה הזה כלנו מסובין:

תפארת בנים

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות וכו' נודע מדברי רבינו ששפי"ח הוא
כי כלילס הזה שבוה בחי' נוקבא שנקראת זא"ת נשתנה לבחי' ז"א סוד
דוקרא שנקרא ז"ס ועי' מחמס סגן מס נשתנה כלילס הזה שכלילס נשתנה
ונעסס בחי' ז"א שבוה סוד שס מ"ס ונקרא ז"ס ובציאור סעיין נראס כי
הסס כל סעליוס הס בחי' מ"כ שעי"ז יורד למסס מ"ד וזס הוא רק עי"י
מס"י כגון בק"ש או כנסיון כסחגרות סיס"ר שסחגבר עליו וכיוצא וזס
יספרס ששואל סגן שכל סלילוס אנו אוכלין חמץ ומסס ויס כסיון ובחירס
עי"י חמץ שבוה סיס"ר ומסס שבוה סיס"ע ולפיכך שייך כסיונות לסיוות ללד
סי"ע במס"כ ועי"י מעליון בחי' מ"כ ועי"י מורידין מ"ד וע"כ כחוב כסחחלת
ססורס ויס ערב (מזחלס) שבוה לילס בחי' מ"כ ואח"כ ויס בוקר (שכא
מ"ד מלמעלס) אכל סלילס סוס כולו מסס ואין שוס כסיון שכל סלילס סוס
יורד מ"ד מלמעלס כלל סעלאוס מ"כ ושלא עי"י מעסיון כלל רק ססקביס
מאיר לו כלילס סוס אור גדול שבוה מ"ד כלל שוס סכנס מ"כ וזס שסגן
שואל מ"ס נשתנה סלילס סוס כי סוד מ"ד נקרא מ"ס כמבואר בעי"ח
(כשער מ"ד ומ"כ) עי"י:

א"י מס נשתנה סלילס סוס מכל סלילוס. עפי" דברי רבינו כפע"ח סכל
נשמות ישראל סיו כסוד סגלל מדורות סראשוניס כסוד מ"ס ד' אלקיך
שואל מעמד א"ת מס אלל מאס ר"ח "מבול" "אנוס" "ספלגה וסי" מחגלגליס עד
שכא לפאריס כבור סברזל וסס מזככו בליאס מאריס וילאו מזוקקיס כססרת
סכסך

הגדה של פסח

עבדים היינו לפרעה במצרים

ויציאנו

תפארת בנים

הסבף וז"ש אומרים מה נשתנה כלילת הזה כי בסוד איה מ"ה אלא מל"ה שדרשו רז"ל שסיו עד עתה משוקעים ומעורבים בסוגים ופסולת עתה כלילת הזה ילאו מזוקקים ויחבן כי במצרים ה' צבחי מל"ה כי ה' בסוד קטנות א' שהוא סיד א' בליור יר"ד יר"י גימי מל"ה. ואיך נשתנו כ"כ למעליותא כלילת הזה :

עבדים היינו לפרעה במצרים ויוליאו ד' אלקינו משם. להבין חיצת משם יש לומר ע"ס מל"ה בסיסאקא מעשה ברא וכו' וסי' מספרים ב"מ כו' ידוע מדברי רבינו הכוונה שהי' ממעורים אור הדיקנא קדישא סוד הס"ע נסורין ובהכנה הענין ו"ל עפמ"ש בקהלת יעקב ערך גילוי עריות כי ע"י פגם חטא זה מונע אור הדיקנא קדישא כי פוגם בשם שד"י שרומז בבית קודש כי הדיקנא נמשך צבחי' הברית בסוד גדולה מילה שנכרתו עלי' י"ג בריחות וכו' ולא ח"ו חוטא בעריות נסתלק אור הדיקנא ע"ס ולזה יחבן כי ישראל במצרים ה' משוקעים בעריות הארץ מקום הוזהמא של חטא של קלקול הברית קודש ולא ה' מאיר להם הש"ע של דיקנא עילאה שנובע משם שד"י שמאיר ב"סוד לדיק וע"כ ה' הדיקנים כללו מסובים צבחי' ברא"ק ומספרים ב"מ לחבן זה הפגם ולהאיר מתוך חשיכה הכח ש"ע נסורין דדיקנא עילאה שנובעים מ"ג בריחות של חיקין גדולה מילה והנה ידוע בסוד ש"מ של שמע ישראל שגימי' שד"י עם הו"ו, שבזה נחקקת המלכות הנקראת ש"מ והנה במצרים ה' הפגם במלכות כי לא היה יכול להחזקן צבחי' ש"מ כי לא ה' מאיר השם שד"י כנ"ל והענין יל"מ ה' של חיק' היסוד לדיק נכח השם שד"י ואז חפץ בה המלך ונקראש בש"ס ולזה חבן אומרים ויוליאו ד' אלקינו מש"ס היינו ה'י אוחיות ש"מ משמע שבזה היו תלוי הנאולה :

א"י עבדים היינו לפרעה במצרים ויוליאו ד' אלקינו משם ביד חזקה וזרוע נמוי'. להבין מ"ש לפרעה דווקא וגם מ"ש בזרוע נמוי' כי הנה הש"י לנו להניח תפילין על הראש נגד המוח שהנשמה שבמוח כו' וסי' משועבדים עבודתו ועל היר לזכרון זרוע הנמוי' שהוא נגד הלב לשעבד בזה תאווה ומחשבות לבנו לעבודתו יתב"ש והנה במצרים ה' הישראל בגלות אלל פרעס בדרעה שלסם שפרעה ה' יונק. מהמוח כמ"ש בפע"ח ריש שער חג ה'נאות שהי' לו שליטה בעורף אוחיות פרעה ע"כ ה'י אז הדרעה בגלות כוודע חסו הענין משאחז"ל שהי' מקצרים אז על ישראל מה נשתנו כללו מהכללו כללו עובדי ע"ז וכללו כו' וסיינו כמ"ש בחוסי"ב שמי שעובד הש"י ויש לו פנוי ואין עבודתו בלתי להשם לבדו ויושב איז מחשבת פנוי בשעת עבודתו ח"ו הרי זה בכלל עובד אה הש"י בשותף ר"ל וסרי הוא כעובד ע"ז וסיינו יען שהי' אז הדרעה בגלות ולא ה'י ציולחם ללמאם מחשבתם להסיר מחשבת

הגדה של פסח

תפארת בנים

מחשבת פיגול ופנוי ושמך גילוח וכיוצא פ"כ אף שפצדו אה כס"י חמוד
בחורס וחפלה ה' נחשב בעיני המקמריגים כעובדי פ"ז ח"ו וסינו שס"י אז
פסול בחפילין של ראש וע"כ אמרו ישראל בנה שסחמרמו אלל סיס נחנס
ראש ונשובה מלרומה סיינו שהבינו שכל חמאס ה"י מה שפגמו בכהפלה
של ראש וע"כ בא עליסם כלרס הזלח שגור עליסם כלויב וע"כ אמרו נחנס
ראש לחקן בחי חפלה של ראש ונשובה (ענין חשוכה) מלרומה (מה
שפגמו במלרים בחפילין של ראש) וזה הענין מ"ס חכז"ל שבא דוד עד סרל"ש
מלמד שביקש לפצוד פ"ז וסינו כלמור שנחערב צו איז מחשבת פנוי
בעבודתו שהוא קלקול בחפילין של ראש וזה נחשב כעובד פ"ז כנזכר למנס
כל הקילקול במלרים ה"י רק בחפילין כל ראש כנזכר בשם ה"י יונק פרטס
מהדעת וכאמור אלל בחפילין של יד לא ה"י ח"ו שום קילקול כי לבס ה"י
קשור בחד קטירל כללסבס וירלס ודבקות נפלא לכבודל יחז"ש כי לפרטס
לא ה"י יניקס כללס של ישראל ח"ו וגם עד סיסם אף אס ח"ו יאורע ללח
ישראלל שכל לו במחשבתו איז פנוי ומחשבת זרע בשעת עבודתו בחורס
וחפלה וזה רק במחשבת לבדו אלל לבו כל עמו במחשבת זו וכמ"ס סרמז"ס
בפרק כ' מהלכות גירושין לענין גט מעושה שסוסין ללחו עד שיאמר רולס לני
לע"ס שסול ליעק שלינו רולס בחלס וידענו שבהכרח הול אומר שרולס כן
לעפ"כ נחשב פ"פ דין חס"ק לרלון גמור דלן ססדי שלב ללס ישראל הול
דבוק בכוויח"ס ורלנו לפסוח רלון יולרו רק יולרו לנסו ללמר שלינו רולס
וע"י סכפ"י שסלסלן סללונס נחלס רלון לבו שברלשונס שכן הול רלנו
בלחמ וכוודע וזה הענין מ"ס חשק ד' אה זרוע קדשו לעינו כל כגויס וסיינו
כי לעחיד לבול כלמר לבו כל וטוכה סלולס"ע ילמרו חנו לנו מרלס כמבולר
בפ"ק דע"ל וסיינו סלמר חנו לנו מרלס שירלו לקברג על ישראל שסמס
פעמיס קלקלו בחפילין של ראש במחשבות פנויח בשעת חורס וחפלה כנזכר
ולזו חשק ד' אה זרוע קדשו סיינו חפילין של יד שבוזוע שסול עד סלב
שבזס לא ה"י ח"ו שום קילקול אלל לומס ישראללל כי מעולס לבס דבוק
בכס"ח ורלונס ללחיו לעבוד כס"י כלל לבס וכלל נפסס וכלל מלודס וכל
סילקול ה"י רק בכווח שכל לסס מחשבת זרוח מחמח ססמריס שכללס
ממסכל דחול וכוודע וזה סלס"כ שכללו חחח לרלש"י וימינו חחכקוני שלס
ח"ו לרלס בעליל קסיוח על ישראל ויס לסמקמריגיס לקמרג עליסם בענין
ספגס שפגמו בכהפילין של ראש שלא יחור מוחס וכל לסס מחשבות זרוח
בשעת חורס וחפלה עכ"ז סנה סחפילין של יד שסול סלב הול מחרק סכל
כי כל מחשבות זרוח לינס לרלון לסס וללס כל עמס במחשבות סללו וכל
רלון לבס בלחמ הול רק לעסוח רלונס כרלוט יח"ש כלי שום פנוי כנזכר.
וזס שכללו (סיינו סחפילין של יד שסול נקודס שכלל ישראל כנזכר) חחח
לרלש"י (חחח הול לשון במקוס כמו זס חחח זס) סיינו במקוס חפילין של
ראש כנזכר חכו שכלו לומריס עבדיס סיינו לפרטס במלרים סיינו כמ"ס
בס"ס קדושין (דף ל"ו) בזמן ישראל עוסין רלנו של מקוס נקראיס בניס
ובזמן

תפארת בנים

ובזמן שאינם עושין רגליו של מקום נקראים עבדים ע"ש ולא אמר בזמן
 ששֶׁרָאֵל עוֹשֵׁן עֲבִירוֹת נִקְרָאִים עֲבָדִים וּבְזִמְנָן שְׁעוֹשֵׁן מַלְוֹת נִקְרָאִים בָּנִים כִּי
 בְּאֵמֶת מִיִּירֵי כְּגִמְרָא בְּשִׁיבָה שֶׁהֵם עוֹבְדֵי הַשֵּׁי בְּחַוִּית וּבְמַלְוֹת וּמַעֲשֵׂיט וְרַק
 שֶׁהֵלְלוּ שְׁעוֹשִׁים כֹּל עֲצוּדָתָם בְּלִי מַחֲשָׁבָה זֶרֶק רַק בְּלַחֲוִי לִדְּוֹ בְּכֹונֶה רִנּוֹי
 וּרְנוֹנֶם רַק לַעֲשׂוֹת רִנּוֹן יוֹאֵרֶם כֹּס מִקְרָאִים עוֹשִׁים רִמּוֹן שֶׁל מִקּוֹם דִּיּוּקָא
 אֲמַנֶם אֲחִיתָן שְׁעוֹבְדִים הַשֵּׁי בְּחַוִּית וּבְמַלְוֹתֵיָּהּ וְאִין מַחֲשָׁבָתָם פְּנוּי מַחֲשָׁבָתָה
 פְּנוּי שֶׁל גִּילּוּחַ חַי' אֲעִיפִי שֶׁהֵם עוֹבְדִים אֵת הַשֵּׁי אֲעִיפִיכִי כִּיּוֹן שְׁאִין כּוֹונָתָם
 בְּלַחֲוִי לַהֲשֵׁם לְבַדּוֹ לַעֲשׂוֹת רִנּוֹן יחַדִּי נִקְרָאִים אִינֶם עוֹשִׁים רִנּוֹן שֶׁל מִקּוֹם וְסֵלְלוּ
 נִקְרָאִים עֲבָדִים. וְחֹו שְׁאֵמֶר עֲבָדִים הִיִּינוּ לַפְרַעַה בְּמַלְרִים הִיִּינוּ עִי' שְׁהִי
 פְרַעַה יוֹנֵךְ מִכְסוּרֵף וְקִילְקוּל כְּדַמַּח שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְעִי' בָּא לֶסֶם מַחֲשָׁבוֹת זֶרֶק
 בְּשַׁעַת חוֹרֶם וְחַפְלָה כִּנֵּל וְהִי קִילְקוּל בְּחַפְלִין שֶׁל רֹאשׁ עִכִּי' וְיִוְלִיָּאנוּ ד'
 אֲלִקְוִי מַשֵּׁם בִּיד חִיקָה וּבְזִרְעוֹ נִמּוּי הִיִּינוּ בְּחַפְלִין שֶׁל יָד שְׁכֹוֹ לִבֵּן שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל לֹא הִי שִׁים קִילְקוּל וְהִי דְבִיקוּם בְּהַשֵּׁי כָּל לְבָבָם וּבְכָל נַפְשָׁם וּבְכָל
 מַאֲדוֹם וְעִי' חֶשֶׁף ד' אֵת זֶרֶע קְדָשׁוֹ לַעֲשִׂי כֹל הַגּוֹיִם כֹּל וְעִי' בְּמֵלֵךְ עֵטֶמָה
 כְּמַקְפְּרִינִים שְׁאֵמֶרֹו הֵלְלוּ עוֹבְדֵי עִי' וְסֵלְלוּ חַי' וְעִי' כֹוִּילִיָּאנוּ ד' מַמְלָרִים וְהִם
 מַאֲדוֹ יחַק בֹּזֵה מִיָּם הַאֲרִיזִיל לְכוּיִן בְּלִיל זֶס שְׁכָל הַכוֹונָה הִיא בְּרַחֵל וְלֹאִה
 אֲחַכְסִי שֶׁקֶן עִיקָר הַגְּאוּלָּה (לְכִי דְבִרְנֵוֹ) הִי עַל יְדֵי כֹה חַפְלִין שֶׁל יָד
 שְׁהִיא בְּרַחֵל וְסֵבֶן :

אֲיִי עֲבָדִים הִיִּינוּ לַפְרַעַה בְּמַלְרִים וְיִוְלִיָּאנוּ ד' אֲלִקְוִי מַשֵּׁם בִּיד חִיקָה
 וּבְזִרְעוֹ נִמּוּי. יִל עַפְ"מ שְׁשַׁמְעִי מִפִּי אֲלֹוִמִי' הַכִּיק מִיָּה **אֲרִיָּאָר**
 וְלֹאִהִי אֲבִדָּק לֹאֲלֹהִים הַשְׁעֵנָה לַמֶּעַן פֹּאדָק כִּי חַפְלִין דְּמֹאֲרִי עֲלֵמָה מִהַ כְּחִיב
 בְּסוֹ כִי מִי גוֹי גְדוֹל אֲשֶׁר לוֹ אֲלִקְוִים קְרוֹבִים אֲלִיוֹ כִי וְחֹו הַעֲנִין מַשְׁכִּי' חֶשֶׁף
 ד' אֵת זֶרֶע קְדָשׁוֹ לַעֲשִׂי כֹל הַגּוֹיִם וְרֹאֹו כֹל הַאֲרָץ אֵת יִשׁוּעָה אֲלִקְוִי וְהִיִּינוּ כִי
 בְּזִמְנָן שְׁאֵדֶם מַלְטֵר שְׁכִינָה מִהַ אֲוִיָּה קִלְנִי מִרְאֲשִׁי קִלְנִי מִזְרֻעִי וְהִיִּינוּ חַפְלִין
 שֶׁל רֹאשׁ וְחַפְלִין שֶׁל יָד דְּמֹאֲרִי עֲלֵמָה דְּכְחִיב בְּסוֹ אֲשֶׁר לוֹ אֲלִקְוִים קְרוֹבִים אֲלִיוֹ
 וּבְכָל רִנְתָם לוֹ אֵר כְּבִיכּוֹל וְעִי' לַעֲ"ל כְּאֶשֶׁר יִבּוּאֹו אֲהִי' לַסְחֹוּךְ מִלְּשַׁחֲשִׁי' וְ
 עוֹשֶׁה מַלְאוֹת לַעֲמֹו וְיֹאמְרוּ כְּלוֹם מַשָּׁא פִּיִּים יֵם בְּדִבְרֵי כְּמִיָּה שֶׁם פִּי' דְּעִי'
 אֲזִי חֶשֶׁף ד' אֵת זֶרֶע קְדָשׁוֹ וְיֹאֲרֵה לֶכֶם חַפְלִין שְׁבִיד שְׁבִסְבִּרָה הִי
 לַכְּהִנֶּה עַם יִשְׂרָאֵל לַפִּיִּים מַשׁוּרָה סִדִּין כִּי כְּבִיכּוֹל הַדְּבַר נִיגַע לַחַפְלִין דְּמֹאֲרִי
 עֲלֵמָה וְאֲזִי וְרֹאֹו כֹל עַמִּי הַאֲרָץ אֵת יִשׁוּעָה אֲלִקְוִי כְּדִי שְׁשַׁחֲשִׁי' לֹא חַסְבּוֹל
 מַהֲפֵר כְּחִכֵּר וְחֵה שְׁאֵנוּ מִבְּקָשִׁים הַשְׁעֵנָה לַמֶּעַן פֹּאדָק כִּיִּינוּ חַפְלִין שְׁקִי
 כְּבִיכּוֹל וּדְפַחִיָּה וְחֹו יִל מַשְׁאֲכִי' שְׁמֹאֲלִי חַחֵה לְרֹאשִׁי וְיִמִּינוּ חַחֲבִיקִי הִיִּינוּ
 כִּי עַחֵה בְּעוֹסִיר בְּגִטָּה כֹּל רֹאשׁ לַחֲו מִיכּוֹרִי חֲבִיל מַשִּׁיחַ פִּי' מַחֲזִיק
 סְבָבִים שְׁמֹאֲלֵי שְׁמִיחִין פִּלִּי חַפְלִין שִׁי' לַסְרָאוֹת אֲשֶׁר כְּבִיכּוֹל כָּל רִנְתָם לוֹ
 אֵר פִּי' וְיִמִּינוּ חַחֲבִיקִי וְיֹו נִמּוּי עֲלִינוּ לְגֵאֲלִינוּ בְּמַדְסָה בְּרַחֲמִים חֵה שְׁאֵנוּ
 אֲוִיָּהִים עֲבָדִים הִיִּינוּ לַפְרַעַה בְּמַלְרִים וְהִי פְרַעַה עוֹשֶׁה פִּלְטֵי יִטֵּן הִיִּינוּ אֲזִי
 בְּחַכְלִית הַשְׁעֵלָה בְּשִׁבְדוֹת הַשֵּׁי וְלֹא הִי כֹה בְּמַלְאֲכִי זְכוּת לַלְמַד פִּלְטֵי זְכוּת
 לַסְוִילָנוּ מִכּוֹר בְּרַזֵּל מַמְלָרִים כִּי כְּלוֹם מַשָּׁא פִּיִּים יֵם בְּדִבְרֵי אֵין כְּאֶשֶׁר אֲעִי
 כֵּטֶם

הגדה של פסח

וַיִּצְיָאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִמִּצְרַיִם בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה.

ואלו

תפארת בנים

הנה שישמע כשי נאקחם אז כחיצ וארד לסלילים היינו שש"י נחקרב אלנו ואז בכל נרחם לו נר כביכול ואז חשק ד' אס זרוע קידשו לעיני כל הגויים וראו כל אפסי ארץ את יפועת אלקינו דייקא כיל זה ויציאתו ד' אלקינו משם ציד חזקת היינו כי עפי הויכוח ה' הלך עם שרי פרעס שטענו הללו עובדי ע"ז וכללו מה נשחנו אלו מאלו וכלום משא פנים יס כלפי מעלה ח"ו אמנם לאחר שחשק ד' את זרוע קדשו וסרח שדבר נוגע לחפילין דמארי עלמא וכנזכר וזש"א וזרוע נטוי וסבן:

וַיִּצְיָאֵנוּ ד' אלקינו ממש עיין בסודור סר"ש ז"ל בסדר עליות הג' דגלים בסוד כוונות חג הסכה שאומרים הלא גמור כליל פסח כי אז מאיר החדשים של השם שדי עיי"ש ויחנן כי סגס ה' בסוד נגוף למארים ורפוא לישראל וזיינו כי אז נהפך הגבורות והמנוס של השם שדי לחסדים ומה שפועל דין עם כרשעים הוא חסדים לישראל ונעשה מהשם שדי שם סוי ויחנן עפי דברי רבינו בכוונות צ"ש בסוד ברוך שם כיו כי שם הוא מספר שדי הוי זה שאמר ויציאתו ד' אלקינו משם סוד ב' שנות שדי וסוי וכאמור:

עֲדָה יאמר עפ"ד אה"ז ה' בני יששכר במאמרי ז' נהמחות נחמס ד' חשק ד' את זרוע קדשו לעיני כל הגויים וראו כל אפסי ארץ את יפועת אלקינו דהנה ידוע ממ"ש הקדמונים דהשתי מהי רק לישראל ולא לגויים ואין זה עול במשפט ח"ו רק ע"ש משפטי החורס הדין דין אמת דקיי"ל מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול אבל להיות לישראל הרי כביכול עמוסים מני בטן ונקראו בנים כדכתיב בנים אחס לך אלקיהם וסב"ה למו אז וקיי"ל אז שמחל על כבודו כבודו מחול ע"כ מהני לישראל השוכה וסב"ה לע"ל יחמסו כל הגויים למס לא מהני חסוכה לכו ולישראל מהני ויחשבו אשר הוא ח"ו עיוות הדין מה יעשה ש"י חשק ד' את זרוע קדשו לעיני כל הגויים וזרוע קדשו כס החפילין דמארי עלמא כביכול וכמשח"ל וזרוע קדשו אלו החפילין ומה כתיב צה כי מי גדול אשר לו אלקים קרובים אלו כד' אלקינו בכל קראנו אלו הכוונה לפ"ז להיות כי כס קרוביו עמוסים מני בטן כביכול בנים ממש ע"כ נחקבל השוכותיהם וחפילותיהם כי אז שמחל על כבודו כבודו מחול משא"כ לאוה"ע מלך הוא כדכתיב מלך אלקים על גוים ועפ"ד מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול ממילא כיון שגילה ד' את זרוע קדשו וראו כל אפסי ארץ בחפילין דמארי עלמא אשר ישראל כס קרובים בנים לאל חי ועפ"ד מניע להם השוכה וכו' ע"ש וזש"כ שמאלו תחת לראשי היינו שש"י חשק ד' את זרוע קדשו החפילין שצד שמאל כנזכר ע"כ וימינו (השפוטס לקבל שנים) חזקינו ללקבל השוכה שלימה לפניו כיון שאנו לפניו כביכול

יב הגדה של פסח

ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו
ממצרים. הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים
היינו לפרעה במצרים ואפילו בקדנו חכמים
בקדנו גבונים בקדנו זקנים. בקדנו יודעים את
התורה מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים
וכך המרגה לספר ביציאת מצרים הרי זה
משבח:

מעשה

תפארת בנים

כביכול כבנים ואב שמחל על כבודו כבודו מהול כ"ל זה שאנו אומרים עבדים
היינו לפרעה במצרים היינו כי פרעה שעבד עמנו עבדה הספק ולא זכר את
דבר קדשו שאמר כ"י כי אנחנו עמו ולאן מרעיתו היינו מביאים שסדר
שאנחנו בבחי' עבדים ע"כ לא מוטיל לנו השוכה ח"ו על עונותינו כי מלך
שמחל על כבודו אין כבודו מהול לזה חשף ד' את זרוע קדו וראו כל אפסו
ארץ שאנו הם בנים כביכול להקב"ה כ"ל זה שאמר ויוציאו ד' אלקינו משם
בד חזקה (אע"פ ששאר של מזרים טען הללו עובדי ע"ז כו' ולא ה"ו להמליץ
יושר מה להשיב להכחיש בענותיוסם כ"ל) וסודות נפשו היא בגדר עליו
בסודותיה ולא ה"ו עוד פה להשיב וכ"ל:

ואפילו כלנו חכמים כלנו נביאים כלנו זקנים וכו' מ"ה עלינו לספר
ביציאתנו כ"י וסייג שיש ב' מדרגות בהשפעת השפע שיורדת למטה
סוף הוא בבחינות לדיקים באים ונוטלים בזרוע וזהו בזיכא ויש עוד מדרגה
ב' שצריכה השפע בבחינות מזל"א ולזה הבחינה יכולים לקבל שפע גם אם
אין לו זכות רק ממזל העליון בבחי' ש"ע נסודין אע"פ שאינו בגון ואינו
כדאי ולקמן בפסקא שאח"ז מפרש רבינו בסידור האר"ל מעשה ברבי
אליעזר ור' יוסף כו' וס"י מספרים ביציאת מעשי' אוחיות מ"ה ש"ע
(כמבואר בסידור) ס"י ממשיכין סוד ש"ע נסודין לז"א וע"כ ה"י מספרים
לסאיר סוד ש"ע לסוד הגדלות ס"י ביציאת מזרים ולזה יחבן שאנו אומרים
אפילו כלנו חכמים כלנו נבונים וכו' אין לנו לחלות בזכותנו בענין הגדלות
דו"ק לקרב הגאולה רק נקוט להמשיך הגאולה בבחינות מזל"א ש"ע נסודין ס"י
לדיקים כ"ל מספרים ביציאת מזרים כ"ל בבחי' ענוה ורק ע"י מולא
פולאס ברצונו יח"ש להטיב ולגאלנו בקרוב לסאיר עינינו ב"ב:

וכך המדרגה לספר ביציאת מזרים הרי זה משוכה, ע"י בסידור מהר"ק
בכוונות הא לחמא כי בגלות שהמלכות אינה מקבלת רק מספוחי שביעית
סוד יסודי שהוא יו"ד זעירא מנפירה ס"י ח"י זה שאמר די אכלא
אכסנא בארעא דמזרים ואומרים עתה כי ע"י סופר יציאת צליל פסח נעשה
סיווג

הגדה של פסח

**מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר
בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון**

שהיו

תפארת בנים

סזיווג בשלימות בכל הבחי' ונתגדלס הי"ד של הסי'א בצורת ה' כמעט כוונת
י"הו"ח פיי"ש. ונדע מדברי רבינו בכוונת חלוצת פי' ה' דוס לבנו כי יסוד לדיק
נקרא ז"ה אשר בעוסיר צגלות נפלס שהחילונים יונקיס ממנה ח"ש וכל
המנדבס לספר בי"מ סרי ז"ה משוכח ונתקן היסוד ונתגדל בבחי' וי"ד זעירס
צגורת ה' ובאמור :

מעשה בר"א ור"י ור"אביע ור"מיק ור"מ שסי' מסובין צבני צרק וסיו
מספרים בי"מ, ור' רבינו בסידור צבני צריק מספר ש"ע נסירין
וסי' מספרים שסי' הסכמים מאירין לכ"י ע"ש וי"ל עשמי"ש צפסי"ס (צפי' פנחס)
יסקוד ד' אלקי הרוחות לכל צפר איש על הפדס אשר ילא לפניסם ואשר יצוא
לפניסם ופסי"י אשר ילא לפניסם בזכיותיו ואשר יצוא לפניסם בזכיותיו כי
סנס יס לדיקיס שסס צבחי' אספקלריא שאינס מאירס ויש לדיקיס שסס צבחי'
אספקלריא המאירס וסענין סוא כי סלדיק שכל עיקר עבודתו שתיקיס חמיד
וסנגע לכח עס ס' אלקיך ועובד אה סשי' בדצקות נפלס בכוונת רל"י ועוסס
יחודיס דצדיקות נפלס חמיד סכל מוכחר וענגש לשמו יחזי' אכל אחריס כל
סגלויס אלוין אין רואין עבודתו סנס לדיק חס נקרא אספקלריא שאינו מאירס
בי לדיק חס אינו מאיר לאחריס רק לעצמו אכל סלדיק שעובד סשי' חמיד
צפנימות וחילוניות ומקיס חמיד לעולם יסא אדם ירא שמים בסחר ובגלוי
וסכל רואין איך סוא נובד אה סשי' במסי"ג בכל לבנו ובכל נפשו ובכל מאורו
דצדיקות נפלס לדיק חס נקרא אספקלריא המאירס שכל סמתחבר
בו רואס מעשיו ספוציס ולומד ממנו איך לעבוד אה ד' חס
שא"ז"ל (במד' ברש"י) ויקרא אלקיס לאור יוס אלו מעשיסם
שג לדיקיס ולא אמר אלו סלדיקיס וסייט כי לדיק שסוא צבחי' אספקלריא
סמאירס סוא נקרא צבחי' אור ויוס כי כן סוא סגולת סאור וסיוס שסוא
אור צפי"ע ומאיר גם לאחריס חסו שאמרו אלו מעשיסם של לדיקיס סיינו
סלדיקיס שסס צבחי' אור ויוס שמאיריס לכל סגולס שסכל רואיס עבודתס
ולומדים ממעשיסם ספוציס חס סענין ס' במשרע"ס שסגולל נאמר וחרס
אותו כי עוב סוא וסרשי' שנתמלאס סביח כולו אורס סיינו שסס ס' ענינו של
משס אשר חתן ממש ססי' בעצמו מוב (וירא אלקיס אה סאור כי מוב) ס' ס'
מאיר גם לכל סביח שסוא כנס"י כמי"ש (בחסיליס קפי' ס"ח) טח ביח צכח
אורו שמאיר לאחריס צעבודו וע"כ כלאר סגיע ספח סמרע"ס יפולס לשמים
ויסהלך מוכי' צקס עאלת סשי' שיסקוד אה כנס"י צראש ומסביג ולדיק סדור
אשר ילא לפניסם ואשר יצוא לפניסם בזכיותיו ואמר לפניסם דייקא סייט
סי"ס עבודתו בחורס ועבודס לפניסם דייקא כדי שיכולו ללמוד ממנו עבודת
סשי"ח ויראח ד' כחכר סנס שעבודת סנגע לכח סוא עבודס יקרא ועלס
לסכל

**שֶׁהָיוּ מְסֻבִּין בְּבִגְי בֶּרֶק וְהָיוּ מְסַפְּרִים בִּיצִיאַת
מִצְרַיִם בְּדֹאֲתוֹ הַלֵּילָה עַד שֶׁבָּאוּ תְּלִמְדֵיהֶם
וְאָמְרוּ לָהֶם רַבּוֹתֵינוּ הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע
שֶׁל שַׁחֲרִית:**

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה בְּרִי אֲבִי בְּכֹן שְׂבָעִים שָׁנָה וְלֹא זָכִיתִי שֶׁתֵּאָמַר
יִצִּיאַת מִצְרַיִם בְּלֵילֹת עַד שְׁדַרְדְּשָׁה בֶּן זֹמָא. שֶׁנֶּאֱמַר לְמַעַן תִּזְכֹּר
אֶת יוֹם אֲצַחֲדָךְ מֵאֲרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ: יְמֵי חַיֶּיךָ הַיָּמִים. כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ
הַלֵּילֹת. וְהַיָּמִים אֲמָרִים יְמֵי חַיֶּיךָ הָעוֹלָם הַזֶּה. כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ לְהָבִיא לִימוֹת
הַמָּסִיחִים:

ברוך

תפארת בנים

לְהַנִּלֵּל מַפְרִיחַ וְכוֹיָאֵל אֶךְ מַנְהִיג הַיָּד לְרִיךְ לַחֲסֵד לְסִדְרִיכֶם וּלְהַמְדֵּם לְדַרְכֵי ה' שִׁיעֲשׂוּ כְּדַרְכֵּי עֵיךְ לְרִיךְ לַהֲיוֹת צַדִּיק אֲסֵפְקֵלִירָא שְׁמֵאִירָא יִרְאָה שְׁעִים בְּסִתָּר וּבְנִלְוִי. וְהֵם בִּיחֹד הַדְּבָרִים כֹּאן שֶׁמִּשְׁרַשׁ הַעֲנֹן מִסֵּף שְׁאוֹתָן הַחֲנֻכִּים הַלְדִּיקִים הֵם יוֹשֵׁבִין וּמַסֻּבִּין כֹּאן בְּלֵיל פֶּסַח בְּבִגְי בֶּרֶק דִּי יִקְרָא וְלֹא אֵלֶּל לְדִיקִים אֲחֵרִים וּמִשְׁרַשׁ שְׁאוֹתָן הַלְדִּיקִים שֶׁכְּסֻבּוֹ אֵלֶּס לְבִמְנוֹעַ הַסֹּדֶר שֶׁל לַיִל הַחֲקֻדֶּשׁ חֲנֻכִּים הֵם בְּנֵי בְרִיךְ מִלְּשׁוֹן בְּרַקְיָא וְכִי מַסְפְּרֵיהֶם סִימָנוּ שֶׁהֵם מַחֲבִי' הַלְדִּיקִים שֶׁהֵם בְּמִדַּתֵּם אֲסֵפְקֵלִירָא שְׁמֵאִירָא שֶׁסֹּדֶר אֲמִירָתָהּ הַגִּדּוּס וְהַיָּחִיד הַמְלֻחַת שֶׁל לַיִל הַקָּדוֹשׁ הֵם בְּקֻדְשָׁם וְהַחֲלֻסוֹת גְּדוֹל שֶׁהֵם מֵאִיר לְכָל הַיּוֹשֵׁבִים וּמַסְחֻפְסִים בְּלֵסֶם וְהַחֲלֻסוֹת כָּל הַמַּסֻּבִּין מִשְׁפִּי אֵשׁ שֶׁלֹּסְבָתָן וְכֵאמֹר:

וְרִיךְ מַסְפְּרִים צִיגֵם כָּל אוֹחוֹ לַיִל שֶׁבָּאוּ תְּלִמְדֵיהֶם וְאֵל רַבּוֹתֵינוּ הִגִּיעַ זְמַן קִישׁ שֶׁל שַׁחֲרִית עֵי"ד הַרְעִי"מ פִּי פִּנְחָם (דָּף ר"ל ע"ב) בְּסוֹד דַּעֲיָק שֶׁהֵם דּוֹשׁ בְּמַעֲשֵׂה מִרְכָּבָה וְכִי וְכִי מִלֵּאכֵי הַבִּרְתָּה מִחֻקֵּי כְּבִמְנוֹמִים חֲחֵן וְכֵלֶם בְּנֵין דְּלִית קְשׁוּרָא וְיִחֻדָּא וּמִרְכָּבָה לִשָּׁם הֵם אֲדִיכִי אֵלֶּל בְּלִדִּיק רֵאבִיג יִחִין הֵם לִימֵינוּ וְאֲדִי לְשִׁמְעֵלֵנוּ חֲחֵן לִימֵינוּ כֵּלֶם לְשִׁמְעֵלֵנוּ כִּד אֲחִינִין לֶס לְחוּסָה בְּכֵמָה מִיני עֲגוּלָא לְרִיבִין יִשְׂרָאֵל לִאֲחֻזָּרָא לֹן לִחֲחָא בְּשִׁירָתָהּ וְהַשְׁבָּחוּת בְּכָל מִיני עֲגוּלָא הֵם קָא אֲחִינִין לְחוּסָה וְכִי וְרִיךְ לְבִרְכָּא לֹן בְּשַׁבַּע בְּרַכָּן דְּאִינִין שְׁבַע בְּרַכּוֹת דְּקִרְאוּת שְׁמַע בְּשַׁחֲרִית שְׁחִים לִפְנֵי וְאֲחֵת לִאֲחֵרִי וְכִי עֵישׁ וְלֹס אֲחֵר שֶׁהַלְדִּיקִים הֵלְלוּ שֶׁהֵם מַסֻּבִּים בְּבִגְי בֶּרֶק שֶׁהוּא מִרְכָּבָה קֶשֶׁת וִיעֲשׂוּ הַיָּחִיד דְּחֲחֵן וְכֵלֶם וְהַכְּנִיסִין לְבִחִי חוּסָה עֵי"ד וְכֵלֶם תְּלִמְדֵיהֶם וְאֲמָרוּ לִסֵּם רַבּוֹתֵינוּ הִגִּיעַ זְמַן קִישׁ שֶׁל שַׁחֲרִית כְּלֹמֶר הַחֲחֵן וְכֵלֶם בְּחוּסָה וְרִיבִין לְבִרְכָּה לֹן בְּשַׁבַּע בְּרַכּוֹת שֶׁהוּא סוֹד בְּרַכּוֹת קִישׁ שֶׁל שַׁחֲרִית וְכֵאמֹר:

דְּרִי אֲנִי כֵּבֶן שְׁבָעִים שָׁנָה וְלֹא זָכִיתִי שֶׁתֵּאָמַר יְמֵי בְּלִילֹת עַד שְׁדַרְדְּשָׁה בֶּן זֹמָא. הֵיכֵן כְּדֻקְיָאֵל בְּכִימָה שֶׁכָּל דְּבַר הַלְמֵד מִיג מִדּוּחַ שֶׁהַחֲסֵד מְדַרְשָׁה בְּכֵן מִקְבֹּל מִכָּר סִינֵי וְאֶךְ דִּין גֵּישׁ מִשְׁמָנוּ וְלֹא הִיקָשׁ מִשְׁמָנוּ וְכֵל הַיָּמִידִים שְׁדַרְשׁוּ מִיגֵל הַכָּל הֵם לִסֵּם בְּקֻבֵּל מִכָּר סִינֵי וְלֹא נִחְלָסֵם אִז עַד זְמַן הַחֲחָא וְהַחֲמִירָא

שכל

הגדה של פסח

בְּרוּךְ הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא. בְּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה
לַעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל. בְּרוּךְ הוּא בְּגִגְד אֲרָבָעָה
בָּנִים דְּבִרְהַת תּוֹרָה. אֶחָד חֵקֶם וְאֶחָד רִשְׁעָה
וְאֶחָד תָּם וְאֶחָד שָׂאִינוּ יוֹדֵעַ לְשֵׁאוֹל:
חֵקֶם מָה הוּא אוֹמֵר. מָה הָעֲדוּת וְהַחֲקִים
וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם
וְאֵף

תפארת בנים

שכל אחד מגלה ממש שמגיע לחלקו ממה שבי' לו בקבלת לדרוש כ"א מיג
מדוח ועל ידו נהגל ענין זה כל אחד כפי חלקו שנחנו לו בשעת מח"ח
במעמד הנכבד בהר סיני שע"י יתגלה מדו זו ומאז והלאה כאשר דרש החנא
או האמירא דרוש זה נחגלה מדו זו וקבלו בני ישראל לסודות כן כי ידעו כולם
שבי' בן בקבלת מהר סיני ולא ניתן רשות לשום אדם לגלות עד היום בבחי'
אין אדם נוגע בזה שמזמן לחזירו וגדע בסוד מיג בהר סיני נחגלה הקב"ח
כזקן מלך רחמים סיניו כבן שבעים שאלו זקנו לבן וכמיג רבינו בשעת צפרק
א' משער חג השבועות ולזה אמר הרי אני כבן שבעים שנה סיניו שידעו אני
כל מה שכול מקובל לדרוש צה"ג מדוח הסחורס נדרש צבן מהר סיני
שנחגלה ע"י צה"י זקן כבן שבעים שנה חטפ"ב לא זכינו כו' עד שדרשנו בן
זמא שזכו ניתן לחלקו שכל ידו יחפרים מדו זו לישראל כה"ל:

חכב מה הוא אומר מה העדות והחקים והמשפטים וכי כי החכם שמכיר
גדולת הבורא צ"ח כל מה שנושא ונוצד את הש"י הוא נחשב אלו
לבחי' מה וכללו לא עשה שום דבר ממיג לניד לפניו יחצ"ש לפי עקב
גדולתו ודוממתו וחסדו כמ"ש בשיר היחוד א' אחת מרצוא נא נמלתיך כו' וגם
כי לא השביע רעבון נכשו הסכורה בכל המצות שנלמס ומה שיש לו לעשות
עוד יש לו געגועים לעשות יוחר וכמו שראינו בפינו ובאזינו שמענו מהדקיקים
סקדושים רבוחינו ז"ע וחוה שאומר החכם מה העדות והחקים וכי כו' :

א"י חכם מה הוא אומר מה העדות והחקים והמשפטים אשר לזו סיניו
בראיתו גודל התיקונים והאורות שאל כלילת הקדושה ה"ה ע"י אכילה
ושה"י המנוח והמרור והכוסות אי"ב אי"ג להורס ללמוד חלילה רק באכילה
גדולה יוחר מהלימוד וע"ז ישאל מה העדות והחקים והמשפטים אשר לזו סי'
אלקינו למה לריבין ללמוד עדות וחקים ומשפטים כיון שכלילת לש"ש כמו
הכלילת כלילת זו הוא גדולה יוחר מהלימוד חורס וע"ז משיבין לו ככלכות
כפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומין סיניו אפיקין מנ"א כמו שדרשו
רז"ל שם כי זה רק כליל פסח אבל מיד חוזרים האורות כנדע בחי' אפיקין
מנ"א ע"כ בכל השנה הוא הכלילת כסיון גדול וסכנה שלא יפול מעדרגתו
לחוך גשמיות החלוח ח"ו ע"כ לריבין ללמוד הסחורס ומנוח עדות וחקים
ומשפטים

תפארת בנים

ומשפטים יומם ולילה כי הם חיינו ואורך ימינו אבל עבודה האנוש כל
 השנה הוא רק להקדושים שעוסקים ביחודים כל ימיהם אז הוא מדרגה גדולה:
א"י חכם מה הוא אימר מה הפדות והחקים והמשפטים אשר ליה כי
 אלקינו כי ידוע שיש הרב בקדושת המפורסם מוכרר ברוך ממעוזו
 ז"ע ע"כ הוצרך כסא הוזה יוצר עמל עלי חוק כי אין אפשר לעסוק
 ולחשוב אין לייחד הדודים ולחבר שם הוי (לחבר אזהירות ו"ק ל"ק) וגם
 להכניס פחד האלף אם ערודים כל היום להמליץ ערך לביתו ולחם ומזון
 לגופו וזהו הוצרך האם (יכולין לחבר) כס"א הויה (כסא וגם שם הוי
 כנ"ל) יוצר עמל עלי חוק (אם היורר בנ"א עמל עלי חוק חוק"א לישנא דמזוני
 כדלמרינן ס"ב דבי"ס) עכד"ה וזהו שאלת החכם מה העדות והחקים והמשפטים
 וגו' היינו שמתמה אין יתקיימו שניהם יחדיו שזה לנו הש"י העדות
 והמשפטים והמלות חורחו, וגם חקיים חוקא לישנא דמזוני כנ"ל משפ"ס,
 והאין יכולין ללמוד ולקיים אם ערודים על המה"י כל היום בחבלי עירדין
 ועקפי מוקף כל הראש בעו"כ (וע"ז בא השופט) אין מפעירין אחר הפסח
 אפיקומן היינו עפ"ד רבינו הקדוש מהר"ב המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע ערד"ל אל
 האמר לשאפנס אשכנשמה לא חפנס, כי אין זה ההגלות במה שאין לו פנאי
 שאם ה"י לו פנאי ה"י לומד בהחמדה וע"ז יוצא לבו על ה"י "שמה לא חפנס"
 כי שמה אחר נבראה להיות "לא חפנס" שלא יהי"י לך פנאי וערוד גדול
 במזנוחין ויבוא ואלעפ"כ הלמוד שיעורים הנחלים עכ"פ מעט וזהו חשוב
 יותר ממה שבי"ח פנאי מכל ד' שאז אין הנסיון כ"כ וגם אולי בגלגל הקודם
 הי"ח מופנס שקט ושאין ע"כ עשה זאת לעו"ז על הנסיון הזה בערדות
 רבות ולקבוע עתים להורס והדברים עתיקין. וזהו השחשבה להחכם כי אין זה
 ההגלות וקושיא במה שיש חרדה ומלוות ולעומת זה יש חוקים לישנא דמזוני
 כי אין מפעירין אחר הפסח אפיקומן היינו אפיקו' מנ"א כמו שדרשו רז"ל
 היינו אחר הפסח עשי"ח החורס והמלוות אין אומרים אפיקו' מנא לכו"א
 ערדה המזון שנקרא מנא רק אחר השיעורים ילך לעסקו ומקום יש בראש
 ובזמן לשניהם כנ"ל שמה לא חפנס כי רובן הם כן שצריך לעסוק גם בפרנסה
 אחר השיעורין וטוב חורס עם ד"א ובדל"י יקיי"ם אורך ימים בימינו בשמאלה
 עובר וכבוד ב"ב :

א"י חכם מה הוא אומר ל"ה העדות והחקים והמשפטים וכו' ואקדים מ"ש
 (בפ"י נח) אלה תולדות נח נח איש נדיק המים ה"י בדורותיו וידוע
 מדברי חז"ל כל מקום שנאמר אלה פוסל את הראשונים והנה תולדות
 פירש"י תולדותיהם של נדיקים משפ"ס והרמז הוא כי נדקות נח ודרכו בקדושה
 ה"י שכי' פוסל בכל עת את הראשונות דהיינו המעשים טובים שעשה מקודם
 כי לאחר שעשה המצוה נחשב בעיניו כאילו לא עשה כלל כי מנא בכל מצוה
 שעשה חסרונות וע"ז אמרו חז"ל שוב יום אי' לפני וכו' נמנא שצדיקים כל
 ימיהם בחשוכה דהיינו שבכל המצוה ומעש"ם שעשו עד עתה מולאים בהם
 חסרונות כנ"ל וע"ז גם אם עושים הרבה מצוה ומעש"ם לא נזקק בהם

הגדה של פסח

וְאֵת אֶתָּה אֲמַזְרֵנוּ לְזִכְרוֹת הַפֶּסַח אֵין מִפְטִירִין

אַחֲרֵי הַפֶּסַח אֲפִיקוּמָן:

רָשָׁע מָה הוּא אוֹמֵר. מָה הָעֲבוּרָה הוּאֵת

לָכֶם. לָכֶם וְלֹא רֵו. וְלִפִּי שְׁהוּצִיא אֶת עַצְמוֹ מִן

הַבַּלֵּה

תפארת בנים

שום גלות חיו כי הם נחשבים בעיניהם כאלו לא קיימו מעולם שום מצוה וע"כ נח"ה נקרא אדם לדיק חמים כי עניו נקרא חמים וכמ"ס בפרש"י בש"ס (ע"ז דף ו' ע"א) חמים בדרכיו עניו ושפל רוח והיינו יען כי כל החולדות מה שהוליד מלכות וממשי"ע בראשונה פסל לעצמו בכל עת ולא ה"י כל מעשיו נחשבים בעיניו לכלום ע"כ ה"י לדיק חמים עניו ושפל רוח ואף שח"י בדורותיו דור של רשעים אעפ"כ לא התגאה אע"כ כנגדם לחשוב שהוא טוב מהם כי דימה בנפשו כי הוא לא טוב מהם כי הגם ששם מלכות ומעש"מ אין להם שום חשיבות כי הם מלא חסרונות ומס"ע את האלקים החסדך נח כי מי שהוא מתגאה אין לו דביקות בהקב"ה כי כל המתגאה אומר הקב"ה אין אני זכור ויכולים לדור בו אבל נח שח"י עניו אע"פ שח"י לדיק ועובר ד' הוא ה"י יכול לקיי"ט את האלקים החסדך נח כמ"ס בש"ס סוטה (דף ה' ע"א) אני ד' אשכון את דכא אחי דכא ועד"ז אמר **אֲמַזְרֵנוּ** הרב הקדוש זללכ"ה ואח"כ תלוי את ב"י ויקחו אל"ף שמן זית זך כחית למאור להעלות נר חמיד כי שמן זית הוא סוד חכמת החורש כי כל מקום ששמן זית מלוי שם החכמה מלוי חך פרש"י בלי שמרים היינו שילמדו החורש שח"י זך בלי שמרים ואח"כ כתב לבאר להעלות נר חמיד כי אמרו חז"ל בש"ס (פסחים דף ס"ו) כל המחוסר חכם הוא חכמחו מסתלק ממנו וזה הוא אע"פ שילמדו חכמת החורש בבחי' שמן זית זך אעפ"כ יח"י בעיניהם כחותי ומיכחתי וכלא חשובים ולא יח"י למאור (חכמת אדם חסיד פניו) להעלות נר חמיד שלא יח"י חכמתם מסתלקת עכד"ה וזהו דברי המגיד חכם (היינו שלמד חכמת החורש בסוד (חכמת אדם חסיד פניו) מה הוא אומר (איך אמר בלבו להגלל מניחות) מה העדות והחקים והמשפטים כי כלומר שכל המלות שקיים ולימות החורש שלמד כלא נחשב בעיניו שמלא זהם הרבה חסרונות שלא עשה שום מצוה כראוי שלא למד שום דף גמרא כהוגן וזהו הוא זוכה שחכמתו עומד לו ולא מסתלקת ע"כ הוא נשאר חכם בחכמתו ויראחו וכאמור:

רשע מה הוא אומר מה העבודת הזאת לכם כי ואף אחס הקב"ה את שיניו ואמרו לו בעבור זה עשה ד' לי ולא לו אלו ה"י שם לא ה"י עאל.

לכזין מלכות אלו דברים הקדושים נלענ"ד ע"פ מה שאמרתי למע"ס הספוק הגאמר בחג הזה ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה שבעת ימים תאכל מלכות ע"פ הדין מתלמודי רבינו בעש"ס ז"ל בביאור דברי חז"ל אחרו עבודה חמה כל שאין אר"י עובד אחרת דהנה בש"ע אר"ה (סי' רל"א) בכל

דרכך

תפארת בנים

דרכך דעסו שיהי' כל עשיותיו לשם ד' אם הוא אוכל יכין שהוא אוכל כדי
 שילך בכה אכילה שהוא לעבוד את ד' אמנם באמת לפני בני עלי' אין זה
 עמי העבודה השלימה להיות גוף האכילה מרוצה לפני הקב"ה לעבודה חמה
 כי הלא באמת אין זה עדיין העבודה ונחת רוח להשי"ת רק אח"כ כאשר
 יעבוד הש"י בכה האכילה זו בהורה ונחת רוח אז ישי' ע"י הסודר ומלות גם
 האכילה לנחת רוח לפני ה' שהוא ה"ה המעלה להתכלית הנראה ואין זה התכלית
 בעצמותו אבל בני העלי' העובדים את השי"ת ע"פ כוונות האריז"ל ואוכלין בכוונות
 האריז"ל שגילה לנו הסג גוף האכילה בעצמה הוא עבודה שלמה ומחלקים
 חיקונים גדולים בבנין עולמות העליונים ע"י? ולזה אמרו אחי עבודה חמה (באכילה
 ובשחי') כל שאין אחרי עבודה אחרת שא"ל להמחין עד שלימוד ויקיים מלות
 אח"כ בכה האכילה הזו כי גם גוף האכילה הוא עבודה הש"י עכ"ל חס
 ו"ל בענין משה"כ בגלות מצרים ויאמרו בני' מן העבודה ויזקקו ופעל שועהם
 אל אלקים מן העבודה וכינו כי לכון כוונות האכילה לריבין דעת חזק ולזכות
 את יארו לבטל חלואות נפשו באכילה בהסמיות ויהי' כל אכילתו רק ברוחניות
 וכיונה ראו' ליחד הדודים ולסיות האכילה בבחי' עבודה שלמה שאין אחרי
 עוד עבודה חס לא ה' ביכולת מקורר הדעת והתגברות נפש בהסמיות ע"כ
 ויאמרו בני ישראל הלא יוכלו לאכול בבחי' עבודה שאין אחרי עבודה אחרת
 וע"כ ניתן לנו בחג הזה מציאת אכילת מזה בכל שבעת ימים שהוא מזה
 באכילה ומחלקין ומייחדין העולמות בהאכילה עצמה גם אם אין עושין ועובדין
 ע"י עבודה אחרת להעיד שזה ה' הסג שנחקן הדעת שכול לאכול בבחי'
 אחי עבודה שאין אחרי עבודה אחרת ושה"כ ועבדה את העבודה הזאת
 דייקא בחודש הזה (כינו שאין אחרי עבודה אחרת) שבעת ימים תאכל מלות
 כאמור חס הוא ביאור דברי בעל הגדה כאן רשע מה הוא אומר מה
 העבודה הזאת לכם כי לעולם הצדיק אוכל לשווע נפשו נפש כשכליות לאכול
 בבחי' אכילת אדם שהוא עבודה הזאת דכינו עבודה שאין אחרי עבודה אחרת
 כנ"ל וסרשע האוכל בבחי' אכילת בהמה אינו יכול להשיג אף יכולים לאכול
 בבחי' עבודה הזאת כי הלא ממלא חלואותו בגל אכילת ח"י? ולזה הוא שואל ואמר
 מה העבודה הזאת לכם אליו הוא בלתי אפשר להיות דרך עבודה באכילה
 באופן זה. ולזה אמר ואף אחי הקסה את שנינו כי עיקר כוונות האכילה
 הוא בלעיסה ב"י שנים דלגמס ו"י שנים דלמעלה ומחיידיים ונעשים בסוד
 אורח **א** וכמ"ש רבנו צפתי"ח בשער יוס"כ ובש"ד ולזה אמר הקסה את שנינו
 כיון אין לו הסג בענין זה אף עושין סיחוד הגדול ע"י לעיסת השניים
 לסיות האכילה עצמה עבודה חמה ושלימה ליחד הדודים ואמר לו בעבור
 זה עשה ד' לי בנאחתי ממארים שזי' ה' עיקר הגאולה ממה שישראל בעלי
 מדע שלא הלכו אחר חלואות נפשם ורצו לעבוד את ד' בבחי' עבודה הזאת
 שלא ה' ביכולתם כ"כ כנו' עד שעלה שועהם אל אלקים מן העבודה חס ה' ה'
 הגאולה

הגדה של פסח

תפארת בנים

הגאולה לעבוד את ד' באכילתו בבחי' ועבדת את העבודת הזאת בחודש הזה וכאמור :

א"י בפשיטות דכרשע מתחיל מאד מה העבודה הזאת לב"ם סיינו ענינו אכילה כנ"ל כמו עיקר סדר הלילה הזה באכילה ושחי' מנה ומרור וכוסות וכיוצא ואך יעשו מזה עבודות גדולות ובנין עולמות ושמות וקדושים ויחודים גדולים כאלו כ"י אכילה ושחי' נשמות. לזה ישיבו לו בעבור זה עשה ה' ל"י ולא לו כי באמת אינו נפניו עבודה גדולה כזו עבודה אכילה כמשאחז"ל במזר שנים שללו פסחיהן וכו' זה שאכלו לשם אכילה נסה ופושעים יכשלו בם ע"כ הרשע נכשל בו וזהו העבודה באכיל"ס שייך להחב"ס העובד ה' במזאת אכילה לש"ס כראוי :

א"י רשע מה הוא אומר כ"י ואף אחת הקב"ה שנינו וכו' הנה ידוע לך מה שכחב זקני הקדוש בבני יששכר (במאמר מ"ול בפרדס סי' י"ד) בהבנת הענין של הלשון הקב"ה שנינו וגם מ"ש שני רשעים שיצרת וכו' כי כל דבר לר"ך שיהי' בו ניצן המח' אותו ורשע תכסיו ר"ע וספי"ן הוא המח' אותו עיי"ש לדרכו ולדעתי עוד לאנקי מילין בזה כי הנה פנימיות הענין שאמר הרשע מה העבודה הזאת להם ידוע מדברי רבינו בפע"ח. כי עבד"ס הוא מספר אלקי"ם ורשע ברזנו בהחטוררת הדינים של אלקי"ם ולמנוע הרחמים של שם מ"ה עיי"ש ובסידור. ובהבנת הענין כאן כי בליל זה הוא החסדים שכנסו המוחין דקטנות בדרגתם שהם ה' אוחיות אלקי"ם לאחר הכנסת המוחין גדולות שאז נמתקים גם הדינים דקטנות של ה' אוחיות אלקי"ם ולזה יתכן מ"ש רבינו לכון בסוד כרפ"ם שהוא מספר ש"ן בסוד הלקי"ם במילוי יודי"ן מספר ש"ן כנודע וסיינו כי אלקים במילוי יודין הוא מספר ברחמי"ם כנודע כמה פעמים מדברי רבינו בכמה מקומות והוא בסוד נגוף ורפוא נגוף למצרים ורפוא לישראל וזה הענין שאמר הרשע מה העבודה הזאת לכם שרצה לעורר רק הדינים של ה' אוחיות אלקי"ם שיהי' ח"ו רק דינים בלא מילוי יודין שהוא מספר ברחמים ועשה חבין הענין שהש"ן של הרשע המח' אותו מה שהקב"ה כביכול מוותר כנגדו ונותן לו חיות ברחמי"ם כמספר הש"ן כנ"ל שהוא אלקים במילוי יודי"ן שמה נמשך גם אליו חיות כנ"ל וע"ז אמר דהע"ה שני"י רשעים שצרת למנוע מהם החיות והרחמים וזה מובן לאחר שאמר הרשע מה העבודה הזאת לכם ורואה למנוע הרחמים שהוא אלקים במילוי יודין ולהגביר הדינים של ה' אוחיות אלקי"ם בלא מילוי מספר עבודה כנ"ל ע"כ אמר הבעל הגדה ואף אחת הקב"ה שנינו שלא יהי' לו חיות ורחמים מהמילוי של השם אלקים ואמר בעבור זה עשה ד' לי דייקא שאלקים במילוי יודין הוא בסוד נגוף ורפוא לי ולא לו וכו' :

א"י רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם ולא לא כ"י וסיינו ע"ס

ע"פ הירוע מהססיק דלפעמים הוא צניקל לרשע לעשות איזה מאס
יותר מלסדריק שסדריק ים לו נסיון עד שעושה אוחס וסרשע עושה סמאס
חויקל כאשר צאס לידו צלי שום ססרשלות וסווא כי נודע שצכל עבירס ססלסרס
עושה נולד ממנס מלאך רע וסווא מחסרנס ססמאנל שום סלרש ע"שס ולס
גס סמלאך סרע סווא מחסוקק שיעסס סרשע לפעמים אוחס מלוא כדי שסי
לו צמס לססרנס וננדע חס ו"ל מ"ג דספ"ס ולרשע אמר אלקיס מס לך
לספר חוקי מס יסרון סווא לך צמס שסחש מססר חוקי סלס סכל עביר
סמלאכיס סרעיס סנרסח מן סעבירוס סבירך וסס מחסרנסיס מוס ולא יסלר
בירך מלומס מן סכוב ססמור עביר קווס סמלוא כי סכל נחון עברצון כסכר
חס ו"ל ג"ס ים עוסר סמור לבטלו לרעחו וסיינו כי עוסר נקרא סכור"ס
כמ"ס חו"ל (צט"ס כחובות דף כ' ע"א) עס"כ סון ועוסר צביוח (וגס)
אמרו סס דף ק"ג ע"א לשון חכמים עוסר ע"ס) וסמור סווא מלשון ואציו סמר
חס סדבר וסיינו צמס סלון סיס"ר מחנרס צו לבטלו מלמודו וסלררס סווא
מסחוקק ללמוד לפעמים אוחס דף נמרא סווא לרעחו יען דרס ברשעו כמס
מלאכיס רעיס וסס רעציס וצועקיס ללסס וצ"כ סס נסחללין לפעמים שסצ
ללמוד ומזס וסי"י לסס סרנסס כנ"ל חס שסמר סרשע וסספלל על סלריק צמס
סרוואס לפעמים ססווא עושה אוחס מלוא צלי שום ססננדות סיס"ר וסלריק
ים לו ססננדות סיס"ר ועומד צנסיון עד שסננצר על סיס"ר ועושה סמלוא
צעבירוס קסס כנ"ל ומספלל וסוואל מס סעבירס סזסח לכס סלל אצי עסיחי
מלוא כוז צלי שום עבירוס וססננדות כנ"ל. ולזס סווא ססווא ככר סוואל ח"ע
מן סכלל וכסר צעיקר ע"כ חון סיס"ר מחנרס צו וסלררס סווא עומד לימיו
לפעמים לעשות אוחס מלוא כנ"ל מס"כ סלריקכו"י ולזס מסיימים צעביר זס
עסס ד' לי (דייקא) צללחי ממלריס סיונו סזס סעיקר סיועס סעסס סס"י
לנו ססרר חס כל סונליו (סס סמלאכיס סנצרוו ע"י מעפ"סס סס צמלריס)
ממילא סכל סמלוא שסל עושים סכל סווא עבירנו ואין לנו לצי לפדנס סלל
צרווינו כנ"ל רק כל סוכות סווא אסנו וא"י לור שזס חלק צנללחינו :

עיר ויל רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם וכי בעבור זה עשה ה' לי ולא לו אליו ה' ש' י' ה' נגאל וי"ל בדרך מוסר כי הנה פרעה אמר לכו נא הגברים ועבדו ה' וי' ואמר לא בן כאהרן אמרתם לסולק גם הטף עמכם רק הגברים לבו וסענין כמו שאומרים האינם מאמינים בזה"ק עתה בעוסי' שלעת הזאת אין לריך לסרבות בעבודה ה' בחורס ובמלצות יום ולילס רק העיקר לסרבות במשכלות וחכמות עו"ז ועבודת ה' ב"ה די וסותר אם סולק לבו"ב פסע אחת בשבוע ושומע איך סחזן עם הסמורדים מנגינן צניעות כמו צנחי תרע"ראות וכל הסורס ודרך עבודה דרדכי אבותינו הוא ראו' לצע"ב סוקנים לא בן הסניגודים הסדשים צעו"ר של דרך הסורס ועבודה של אבותיסיס הוא כחיכא ועלילא אללס אלס הס

הגדה של פסח

**הַכֹּלֶל כָּמֵר בְּעֶקֶר. וְאֵף אֶתָּה הִקְהֵה אֶת שְׁנֵי
וְאָמַר לוֹ. בְּעֹבֹר זֶה עָשָׂה יְיָ לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם
לִי וְרֵא לוֹ. אֱלֹהֵי הָיָה שָׁם לֹא הָיָה נִגָּאֵל :**

הם

תפארת בנים

דברי עלת ה"ס"ר שלכם ולכן אמר לנו נא הסברים כי רק הסברים היינו
סב"ב"ב הסקנים משא"כ הסק והסב"ב הסדשים לא ילך עמכם לעבוד ה' בדרך
סב"ב"ב הסקנים וע"כ אמר לו משה בנעורו ובזקנו נלך ולא יסא שום חילוק
בין הזקנים והסבורים הסדשים כי מקטן ועד גדול נקבל עלינו עול מלכותו
יחז"ש ולעבודו ככל לבנו ובכל נפשנו ולכן אמר הרשע שהוא מסמך והסבורים
והסב"ב"ב הסדשים מה הסבורה הזאת לכם הלא הסבורה הזאת שחכם נסוגים
בה כוא רק לסקנים והסב"ב"ב הסלני נמושות ולא כן עשה און לעבוד ח"ו
עוד בעבודה קשה זו כנזכר ולכן אנו משיבין לו בעבור זה עשה ה' לי
בנאחי ממלרים ומבואר במדרש כפסוק כי ל"י כל בכור בארץ מלרים כל מקום
שנאמר ל"י הוא לעולם ולעולמי עולמים. ובדאי שלא שייך לחלק בין דורות
שלפניו ובין דורותיו כי קבלת החורס ה' עלינו ועל אבותינו ועל בנינו ועל
כל דורותינו עד סוף כל הדורות ואילו ה' זה שם לא ה' נגאל וס' מסכים
לדברי הרשע שהסמך א"ל לילך לזכות לה' ולעבוד עבודה השם כמאוס עלינו
בחורחו ורק הסברים שהם סב"ב"ב הסקנים כנזכר. ה' יאילו מהם ומענאם
הרשע ויושיענו למען שמו וחורחו בקרוב :

וְאֵתָּה אחה הסכה את שניו ואמור לו בעבור זה עשה ד' לי בנאחי ממלרים
וכו' ולפי שהזכיר את עלמו מן הכלל כסר בעיקר ע"ס ה"דוע מדברי
רבינו בספ"ח בכוונת חזות לילה שאומרים על ז"ה ה' דוס לבנו כי ה"ס"ד
לדיק נקרא ז"ה ובחיקון ה"סוד חלוי הנאולס כי חרב נקמת נקם בריה שכל
אורך הנלות הוא רק ע"י קלקול ה"סוד לדיק וכמ"ש ועשה אס שמוע חשמעו
בקולי ושמרתם את בריח"י דייקא אזי וסייתם לי סגולס מכל העמים ואגאל אתכם
וזס הענין מ"ש ישראל בשירת ה"ס עזי חמרת י"ק ויסי לי לישועה זה אלי
ואנוסו אלקי אבי וארוממנסו ופרש"י לא שאני תחלת הקדושס אלא שמחזקת
ועומדת לי הקדושס מאבותי כי כשיאלו הסבטים ממלרים נרשמו כל שבע
באותיות י"ק תחלה וסוף הסטוב"י הפלא"י לסורות שלא קלקלו ה"סוד לדיק
ללא כהמלרים שלמדו ק"ו אס בהם שלמו ק"ו בנשוחיכם וכמ"ש שבפי י"ק
עדות לישראל כמו שפרש"י (בפי בסעלותך) וסייע כי אותיות י"ק מורס לא"ש
ואש"ס ששומרים ה"סוד לדיק וכמ"ש בש"ס (סוטס דף י"ז) ובזכר ובחקונים
בכמה דוכתא. ולס יתכן כיון שכל לישועה שילאו ישראל ממלרים ה' על שלא
קלקלו ח"ו ה"סוד לדיק ע"כ אמרו בשירה עזי חמרת י"ק (של אי"ש ואש"ס)
ויסי לי לישועה וע"כ אמרו ז"ה אלי ואנוסו היינו כי המלרים ראו לפגוס

במדת

**תם מה הוא אומר. מה זאת. ואמרתי אלו
בחנוך יד הוציאנו יי מצרים מבית עבדים:**

ושאיני

תפארת בנים

במדת איל שכול הסוד ראשונה של סייג מדות ללמוד קיו שקלקלו ח"ו
סיסוד לדיק אכל ישראל קדושים שמרו סיסוד לדיק שנקרא ז"ס ולא יכלו
סמלרים לשלום במדת איל ולסרע לישראל ח"ו ע"כ נגאלו לזס סרש"י שמוחזקת
ועומדת לי סקדושה מאבותי שכל מקום שאלס מואל קדושה שס אחס מואל
גדר ערוס שאלמו שלל לכד סאלחמו קבלנו עתס עלינו לחקן סיסוד לדיק
בנח"י גדר ערוס וקדושה אללל שגס אבותינו סחזיקו בו ע"כ נופענו בסגאלוס
זס ביאור ספסוק בעבור ז"ס עשה ד' לי בללחי ממלרים סיינו שכל סגס
וסחכרים וסיושועת של יל"ע ס"י בוכות שמידת סיסוד לדיק סנקרא ז"ס
חס סול רמו דברי סמניד כאלן שאלמו ולפי שסולל א"ע מן סכלל כסר בעיקר
כי סיסוד לדיק נקרא כל"ל ססול מלשון סחכלל"ח בסוד כי כ"ל בשמים ובלחך
וקו"ל ספסוק של סיסוד לדיק מחלחד עס סגס של ע"ז וכמ"ס רבינו בשער
ספורים בסוד ומרדכי לא יכרע ולא יסחחוס פ"ד שאלמו כל סכורע לעבדים
כאלו כורע לע"ז ולזס חמר לפי שסולל חל סלמו מן סכל"ל שבודל"י קלקל
ביסוד לדיק ע"כ סגס ביחודו ולחדותו יחב"ש וסביא ספסוק של בעבור ז"ס
עשה ד' לי בללחי ממלרים סיינו כי עיקר סוכות שאלו ממלרים ס"י מבחי
ז"ס שכול חיקון סיסוד לדיק וספיר מסיים חלו ס"י שס לא ס"י נגאל כיון
שניכר מחון דבריו ומחון מעשיו שאל שמר סיסוד לדיק כרלוי וכאלמו:
תם מס סול אומר מס זאל. ע"י בסידור מ"ס מחבנר בולח שכול סמלכות.
וי"ל פס"ד סמסרע"ל בחדל"ג בש"ס (קידושין ל' ע"ב) ושמתס ס"ס ח"ס

זכס נעשה לו סס חיים לא זכס נעשה לו ס"ס מוח סיינו שמי סזוכס ולומד
חורס לשמס מכסכין לוחיות מ"ח ללירוף ח"ס וזכס ס"י כסמר דגל מחנס
אפרים (ס"י אחר"י) אשר יעשה לוחס סלרס וחי ככס ודרשו רז"ל בנ"ס
(יומא ס"ס ע"ב) וחי ככס ולא שימות ככס סיינו שילמוד לשמס בלוסן
שיכי בלירוף ח"ס שכול סוד חיים שכול מסמול דיעקב ח"ס ח"ס שכול
בנח"י חקן חב"ח לעקב סנמסך סלל"ף מאלושו של עולס למ"ח ונמסך חו"ס
בסוד אשר יעשה לוחס סלר"ס וחי ככס ע"ס לדרכו חס סול סוד חורס
ד' חמיס סיינו כמ"ס בחיקונים בסקדמס דחורס לשמס נקרא חורס ד'
וסיינו דחורס לשמס שכול סוד חורס ד' עופס מבחי מ"ח ח"ס בסוד חקן
חמ"ח לעקב שכול סוד יעקב ח"ס חס מאלמו סכחוב אשרי חמימי
דרך סכולכים בחורס ד' סיינו שסכולכים בחורס ד' סלומדים חורס לשמס
סמס מסמול דיעקב ח"ס ח"ס כנ"ל חסו י"ל במדרש (כפ אומר) שבע
סנחות חמימות חסייכס חומחי סן חמימות בזמן שישראל עושים רלוו של
מקום

הגדה של פסח

תפארת בנים

מקום וסינו כי זה עיקר הכוונה של ספס"ע שבמלכים נפגם הדעת ונחסר סוף של סוף דמילוי מ"ה וי"ז אינו ראוי לזווג ולריבין לחקן המוחין של ז"א שהוא שלימות הדעת ועי"ז יחזור סוף להשגת מ"ה ונעשה מסוד מ"ה י"פ ד"ס סוד חמ"ה. ולפי האמור מוכן שזה הוא הפנין שבמלכים ה"ה הפגם בדעת בסוד דע את רלקי אביך שהוא סוף דאלופו של עולם ולא ה"ה יכולין ללמוד לשמח באמ"ה ובחמ"ה וחורס ותפלה בלי כוונה הוא כגוף בלא נשמה וס"ה כל למדס ותשלחם בבחי' מ"ה בלא נשמה הנמשך מאלופו של עולם בלא חמ"ה וסעבודס שלנו לחקן זה ולעשות הכל רק לשמח לעשות רצון הסי"ה בלי שום פנוי ובחמ"ה וא"ז נעשה מבחי' מ"ה לירוק ח"ס כנזכר. וזה פ"ה המדיר אימתי סם חמיומ"ה לשמח מבחי' מ"ה שהוא סוד ז"א בלא סוף הנמשך מאלופו של עולם שס"ה סוד ח"ס (בבחי' חמ"ה) בזמן שגושין רגונו של מקום שאז נעשה ז"א בשלימות הדעת בסוד ויעקב איש ח"ס ותחן חמ"ה ליעקב ואז הוא ראוי לזווג עם המלכות כנזכר. וזה שאמר המגיד ח"ס מה הוא אומר מ"ה זא"ח סינו כי מי שצובד את הסי"ה בשלימות באמ"ה וממשך האלף מאלופו של עולם לז"א לסיוח השם מ"ה בשלימות אז הוא עושה סיחוד של מ"ה בחי' אדם ח"ס חמ"ה לרצון אלופו של עולם ועי"ז מחבר מ"ה עם זא"ח שהוא המלכות וכאמור:

א"י חם מה הוא אומר מה זאת וכי פפ"ד אא"ז הקדוש ב"ה בני יששכר (בדרוש בין המלכים אות ג') זאת נחמתי צעני כי עתה צעוס"ר סוי"ג חקוני דיקנא דאריך וכו' חקוני דזעיר סם מצוסים ולכן סימס האלו סם צססר פנים כניכול. ולזה השם סוי"ג צ"ה אוחיות סקודמים לו מדס"ד מכוג חקוני"ה של סד' בחי' דיקנא סכ"ל מ"ד הוא גימ' י"ג (חקונים דאריך) ס"ד הוא מספר מ' (חקוני דזעיר) וזה שאס"כ זא"ח (ר"ה חקוני חאריך זעיר) נחמתי צעני שבמסרס פחידין לסתגלות סוי"ג חקונים דאריך ומ' חקונים דזעיר ואז יתגלה השם סוי"ג ב"ה ויכ"ה בגאולה ע"ש. ועפ"ז אמרתי שזה שאמר המקוין שרים בידם נתלו פני זקני"ס לא נסדרו וסינו שססיבס שנחנו בידם שרי ישראל לחליח בעוס"ר יען כי פני זקני"ס (סינו סבי זקנים דאריך חסיר) לא נסדרו ולזה אמר שם גיב זאת אשיב אל לבי עי"כ אוחיל לך וסענין שאפ"פ שלבי פחמוג ונמס בקרבי שאיני רואה מעשים מובים של סדור סיכ"ה ראויין במדח סדין לגאולה עכ"ז זא"ח אשיב אל לבי (סינו שסני צמוח צסבי זקני"ס שסם אריך חסיר מדותיו של רחמים שיחגוללו על מדותיו) עי"כ אוחיל לך (פחרחס עלינו ותחיס לגאלינו אפ"פ שאין סדור ראוי לכך) וזה ביאור דברי צעל סגדס כיון שסח"ס שהוא בבחי' יעקב איש ח"ס יושב צאכלו של חורס חמיד ובעוס"ר אטו רואין א"ך סלומדי חורס סמס מדוכיס צעוני וחסרון סרססס וסכל עי" ססתגצרות סחילונים בעוס"ר שלוקחים השפס סיורד ממקור סטליון עבדיו וסוא שואל בליל סחקדס סג ספסח כי סלא קי"ל

וְשֵׁאִינּוּ יוֹדֵעַ לִשְׁאֹל אֶת פֶּתַח דָּוָה שְׁנֵאמַר,

והגדה

תפארת בנים

קו"ל דבכה שהיקון דמוחין דגדליה נחקן בחי' הזקן כי קמן שאין לו מוחין דגדלות אין לו זקן וכמ"ש הארח"ל (בפרק ז' משער חג המלות) עיי"ש וכלא בלילא הכה הוא זמן חיקון מוחין דגדלות ביתר שאת ויתר עוז א"כ מכראוי להעשור מדה הסוד בכה כבי' תקוני דיקנא דא"ל ודזעיר בסוד זא"ת (תקוני אריך זעיר) וע"כ הוא שואל כענין מה זא"ת. (ולאז בא החשובה) בחזק יד הולחנו ד' ממלרים והיינו כי כל דברך שעתה ראו להעשור הכה של הסודים בסוד דיקנא דא"ל ודזעיר להמשיך שפע עבור החמיימים והישרים והכוללים בחורה ד' והחילונים לא יוכלו לעכב להם ולמנוע מלרדה עבודתו כי בחזק יד הולחנו ד' ממלרים ומבואר בפע"ח שם (פרק ג') דענין יל"מ כ"י בקושי גדול ובחזק יד שבי' אחוזים החילונים כל כך בדעת דז"ל עד שגרם הסתעף לאחר ז"ל בצחינות ג' ג' ג' ע"כ כי נמנע השפע כ"כ מאחצבי וכו' חוקק בגלות כי הי' אחוזין הקליפות שם כ"כ וע"כ הביא הקב"ה בראו יתביש מוחין דגדלות בז"ל כדי שיחבטו החילונים ולא יוכלו להחזיק ולסלח שם וזה כי הכה דיי"מ עכ"ד וא"כ ממילא מאחר שבא בכה חזקת היר המוחין דגדלות וזה כי ביטולם של החילונים שלא יוכלו להזיק לישראל ממילא שטי"ז יכי' השופע לעובדי' שואיר להם השפע ופרנסה וכ"כ בכה הזקנים דמוחין דגדלות ולא יכי' הכה ורשות להחילונים לנגוע בקצו ויכי' לנו לצד ולא לזרים אחתו אכ"ר:

וְשֵׁאִינּוּ יוֹדֵעַ לִשְׁאֹל אֶת פֶּתַח דָּוָה שְׁנֵאמַר וסגדה לבנך ביום ההוא וכו' עיין בסידור הארח"ל שמפרש שאינו יודע לשאול שאין לו מוחין את פתח לו חשפיע לו וי"ל עפ"ד המגיד הקדוש ממעזריטש ז"ל בראשית ברא אלקים כו' ואמרו חז"ל בראשית נפי מאמר הוא וכל חמכו דבאמה למס לא כתיב גב במאמר הראשון ויאמר כמו בכל ספי' מאמרות שנבאר בהם העולם וחיך דכא כל ענין בריאות השמים והארץ הי' עיי' ארופי אוחיות החורס ומחלס שלא יתס עוד אוחיות החורס לא שייך לומר ויאמר דכא עדיין לא הי' אוחיות שמסס נעשה האמירס ורופי האוחיות וכו' ארך הקב"ה בראשית כל לבדוא כ"ב אוחיות החורס ואח"כ שייך ענין האמירס ורופי אוחיות ולזה אכ"כ בראשית ברא אלקים א"ת היינו ככ"ב אוחיות מא' עד ח' וכנודע. ולזה אמר כאן המגיד מי שיש לו בן שאינו יודע לשאול שאין לו מוחין כראוי לא ייאש א"ע מלמוד חורס חלא ילמדנו בבחי' ספו לי' כחורא ועיי' לימודיו באוחיות החורס ממשיך לו מוחין ולזה א"ת פתח לו שצלימוד ככ"ב אוחיות החורס מא' ועד ח' יפחחו לו שערי חכמה לבנך ולזה אמר שנאמר וסגדה לבנך הוא ענין המסס מלשון עידו דנסרא וכנודע:

וסגדה

הגדה של פסח

והגדת לבניך ביום ההוא לאמר

בעבור

תפארת בנים

והגדת לבניך ביום ההוא לאמור בעבור זה עשה ד' לי בלילי חמשה עשר
השנה (סנהדרין י"ח ע"א) אימת אחי מר היום אם בקולו
תשמעו וסייגו כי הנהא בלילות הזכיר אותנו אל תאמר לבשאיפנה אשנה
שמה לא תפסה כי זה הוא עולת ה' אשר כשרואה שה' ע' מתגבר עליו ומכניס
בלב האדם רצון טוב לקיים איזה מצוה טובה וא"ל לי לעמוד כנגדו כעס הוא
נותן לו ענה בתחבולותיו להכניס ע"פ עלותו בהאדם שלא ימסר ולרצון
לקיים המצוה חזק רק שיגיד האדם הדבר עד למחר או לאחר זמן שאז
יקיים המצוה ובינו לבין ה' אשר מתגבר עליו בעצמות שונות ומסיתו ומדחיו
עד שבשנה ראונו מנוב לרע ר"ל ע"כ אמר ההנה אל תאמר לבשאיפנה אשנה
רק כשגייג לי רצון לעמוד ולמוד להלכה ולא ימחין כלל וזה הוא אימת אחי מר
היום אם בקולו תשמעו וסייגו כי אין לך אדם שאין לו שעה וכו' והוא מהבנת
קול ה' ואלה מהר חורב שובו בנים שובבים ונכנס בארץ כל ישראל ואם כל
אחד ואחד ה' זכיר וזו שתיקף כאשר נכנס הקול והרצון בלבו יעשה מעשה
המצוה צפוי לאז כזר ה' ישראל לדיוקים ועובדי ד' וכזר ה' בא משיח
ב"ד ושיקר העיבוד וזה הוא מחמת ההתרחקות שאין אנו שמים על לב
שתיקף כאשר נכנס הקול ה' ואלה מהר חורב בלבנו נשמע ונעשה המצוה
ונשבע לעמוד כראוי וזה אמר ה' דייקא אם בקולו תשמעו ולא תדחו את
הקול הנכנס בלבכם עד לאחר זמן כי בינו לביןו נחבטל הרצון מכס ובאמור
זה שאלמ"כ (בפי ראש) ושמרתם לעשות את כל החוקים ואת המשפטים
אשר אנכי נותן לפניכם ה' דייקא ולא תדחו ליום אחר ככ"ל זה י"ל
הענין מה שאלמ"ל בש"ס ושמרתם את המצוה שאין מחמיצין את המצוה היינו
כי כבר אמרו חז"ל גלוי וידוע לפניך שרצונינו לעשות רצונך אלא מי מעכב
באור שבעים מעכ"ב ולא אמר שהשאר שבעים מונע כי ה' אשר אינו בא
לאדם לפחותו שימנע לגמרי רק שכל הסתהו הוא לעכבו שלא למסר לקיים
המצוה חזק רק לאחר זמן וממילא נחבטל מלקיימה כזכר וזה ה' המעלה
הריחם ה' על ישראל בגאולה מצרים שלא הספיק צדיק להחמין עד שנגלה
אלוהים הקב"ה וגאלם וסייגו שה' הנם שה' ה' גדול כבודו ר"כ וכאשר
ה' רצון ישראל לעשות איזה מצוה לא הספיק צדיק להחמין היינו שה' אשר
שהוא השאר שבעים לא ה' ביכולתו לעכבו שלא למסר לקיימה ולהחמין
וה' מקיימים ה' אם בקולו תשמעו ע"כ אחא מר ועלה אלוהים ממ"מ
הקב"ה וגאלם באמור ולצורך זה צריך יעקב את השבעים שעי"ז יזכו לגאולה
ויצרכם צוים ההוא (דייקא) לאמר היינו שנתן להם הכח לעמוד נגד ה' אשר
שראה לעכבם שלא לקיים צוים ההוא שעי"ז יאלו מגלות מצרים ובאמור.
וזה שאמר המגיד והגדת לבניך ביום ההוא לאמור היינו שכל א' מישראל

מחייב

בַּעֲבוּר זֶה עָשָׂה יי' לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם;
 יְכוּל מֵרָאשׁ הַדָּשׁ תִּלְמֹד לֹמַר בַּיּוֹם הַהוּא.
 אִי בַיּוֹם הַהוּא יְכוּל מִבְּעוֹד יוֹם תִּלְמֹד
 לֹמַר בַּעֲבוּר זֶה. בַּעֲבוּר זֶה לֹא אֲמַרְתִּי אֵלָּא
 בְּשָׁעָה שְׁשִׁשׁ מִצָּה וּמִרֹר מִנְחִים לְפָנֶיךָ;

מתחלה

תפארת בנים

מחוייב לסוסר לבנוי באזכרת ציו"ס סס"א דייקא שכל מה שיעלה צדקנים
 לקיים אי"ס מלוא או ליכב ללמוד וכו' וכו' ציו"ס סס"א דייקא ולא יאמרו
 כשאפנה אשנה כי בעבור זה עשה ד' לי בלילי ממזרים שז"ה כל הנס
 שזכינו ללאת ממזרים על שלא הספיק בנקם של אדוהינו להחמיק כחזק:
בעביר זה עשה ד' לי בלילי ממזרים ע"פ מה שראיתי בכתבי אדמו"ר
 הקדוש זללס"ה משינאווי שבי בשם רבז הנאון עיר וקדש מו"ס
 אר"י ליבש זל"ל מווישניאל עכ"פ וידע אלקים כי וידע אלקים שז"ה
 להמליך על ישראל וען שלא כ"י צידן להגאל צמטשוכס המשך להם הקב"ה
 בחי' סידיעס שקודם הכחירס שלהם וא"כ אינם חוטאים בנחירסם עכד"ק
 ובזו אמרתי לפרש מ"ש דס"ה אלקים אהס יודע ללולתי ואשמותי ממך לא
 נכחדו אל יבשו צי קוין כי היינו כי כשנאמס שלו הסרעמו עליו שחטא ח"ו
 בבת שבע אמנח באמת אמרו חז"ל צס"ס (כחובות דף ט') כל האומר דוד
 חטא איתו אלא כיעס ובאמת לא כ"י לדוד הכחירס חפשיט שכן כ"י ראו
 הקדוס של יוצר בראשית וסיינו כי בוס לא סילק הקב"ה כביכול את ידיעתו
 הקדומת וסידיעס כ"י שכיח מוכנת לו מששת ימי בראשית וכו' מוכרת לעשות
 הדבר זה ולזו אמר אלקים אהס ידע"ת ללולתי ואשמותי ממך לא נכחדו
 (נעטס סידיעס שקודם הכחירס) א"כ אל הנחינו ציד סקמים עלי ולא יבשו
 צי קוין במס שאירע לי עטין זה ובחננס כס מביישים איתי אנשי שלומי עיי"ז
 ובעטין זה אמרתי (בס' קרח) מס שאמר מפס רצינו לקרח ועדתו בוקר ויודע
 ד' את אשר לו ואת הקדוש וסקריב אליו ואת אשר יבחר צו יקריב אליו
 סיינו כי קרח ועדתו הספאלרו שסס קדושים ועושים מלות ומעש"ס ומגיע להם
 שבר כפול ומכופל וגס גדלות ושדרס צעיס"ז חלק עבודתם ולזו סעיב להם
 משס שסס צועים שאין מגיע להם שוס שבר שכל מה שעשו מלית ומעש"ס
 עד עתס כ"י ססנחס פרטיות מאלו יתנך כדי שיסא עיי"ז סתנדות למסס
 ולאכסן כי כן גורס חכמתו ואללס לא כ"י הקב"ה כביכול מסלק ידיעתו מן
 צחירסם וא"כ אין מגיע להם שוס שבר כי כל הסבר שסאלרס מקבל צסר
 מעשיו סכובים הול רק כשעוסס בדרך ניגוד ומשבר חלואותו ומכעל ראונו מפני
 ראונו הקב"ה משא"כ קרח ועדתו שלא כ"י צידס לבחור ברע ולזו אמר להם בוקר
 ויודע

הגדה של פסח

תפארת בנים

וידוע ד' את אשר לו ואת כקדוש וסקריב אליו היינו שגם הקדושים שיש
ביתנים וסם קרובים להשי' בחורחם ועבודהם אין מגיע לטם שום שגור ע"ז
כי צוקר (כוא ענין קדמות) וידוע ד' את המעשה אשר יעשן לעובד וסידועם
סכריחם את סכחירם כדי שיוכלו לחלוק על מעש ואסרן וסוים ואת אשר יבחר
צו (מי שיש לו סכחירם סוים צמי שסעי'ת כביכול מסלק ידיעתו כדי שיהי
לו סכחירם חופשית) וסקריב אליו (אוחו סאיש שעובד את סעי' דרך ניגוד
עגד תאווה נפשו כנ"ל) אוחו יקריב סעי' אליו לסיוח ראש כנ"ל ועד"ז
אמרתי לפרש דברי סכחיר על זמן סגאולס ואמר צוים ססוא סהס חלקיו זס
קויו לו וגומר וסריכין לסצין דכלל סאמת ד' סוא חלקי חלקים ואדוני האדונים
וסוא חלקים של כל העולם רק ססוא נקרא חלקי' מסום סאוס"ע חיסם מכירים
גדולתו ואחדותו ויעצדו חלקים אחרים אבל לנחיל סלל ימאסו איס סאלילי
זכבו וזאת סאלילי סספו ינחו את ענציהם יהפדי את ססוליהם ויבו סולס
ססם אחד לעצדו ויהקן עולם סמלכות סדי וכל צני סבר יקראו צסמו ויכירו
וידעו כל יושבי סנל יסודו ואחדותו יהצ"ס צעולם וא"כ למס לא יס" נקרא
אז גם לערלים חלקיו סויו לכל העולם ולמס נאמר ואמר צוים ססוא סהס
חלקיו זס וגו' אמנם סססס סכיל י"ל כי סוא נודע מדברי סס"ס (נמחות
דף כ"ג ע"ב) ז"ס סוא סקב"ס כמי"ס זס חלי וס"כ סובר (פ' ויחי דף קמ"ו
ע"ב) וס"כ צס' סמן ססצו ציסעי' סעסם ססקב"ס נקרא זס מסום סנל סנכנרס
סם מססנים ומס סס"י אסמול חיו סיוס ומס ססוא סוים חיו למסר ולא ידקן
עליו לומר זס סוא חלל סקב"ס אין לסניו סניו ולו לזד ידקן לומר זס סוא
חלקיו ולס"י סאמור מוצן סענין זס סייך רק לגני יסרלל סכדי לזכות אוחן
חיו מסנכ ידיעתו כביכול וסידועם סוא מכריח את סכחירם ע"כ נקרא סקב"ס
כביכול לגני יסרלל צסם זס סאיו מסנכ ידיעתו כדי לצמל מסם סקסרוג
לצוקר סגאולס כנ"ל **אבל** לגני חוסיע לא יסנן לקרועו סכואר זס כי אין ידיעתו
כביכול מכריח את סכחירן כנ"ל ע"כ יאמרו יסרלל לע"ל ואמר צוים ססוא
סהס חלקיו זס וגו' דייקא וצו יוכן מס סאמרו יסרלל צסנח קרי"ס זס חלי
ואכוסו ופרס"י אסנחלס לסניו צמלות וסויו סצסנח קרי"ס עטן ססר של יס
סללו עעי' וסללו עעי' וססצי לסם סקב"ס יסרלל עסו ססצו וסמי"ס צמדיר
(פ' צסלח) חס יסנן רק חס ידיעתו כביכול יכריח את סכחירם סלל יסנו
ידיעתו ולא יבחרו לעסוח סרע צעני ד' חצג חס גם אז לא ס"י סידועם
מכריח את סכחירם אין ססצו של סקב"ס ססצו דסל עדיין סכחירם חססית
חללס ויכולן לבחור צרע ח"ו ולזס אמרו יסרלל זס חלי ואכוסו אסנחלס לסניו
צמלות סויו סצסנח קרי"ס ססלצס סקב"ס כביכול צכחי זס סלל יסנכ ידיעתו
יחצי ויכריח סידועם שלו כביכול את סכחירם סלל יעצדו על רלוט יחצ"ס
ועסו ססצו וס"י לסם צטווח מססנח סעי' לססר סכודחי יסיו נחיס לסניו
יחצי המיד צמלות ומע"ס וכאמור חס סאנו חומרים צעצור זס מעס ד' לי
צנחתי ממלרים סויו צסציל ידיעתו ססכריח את סכחירם סלל יסנכ סידועם
סלו

מִתְחַלֶּה עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה זָרָה הָיוּ אֲבוֹתֵינוּ וְעַכְשָׁיו קִרְבָּנוּ הַמָּקוֹם לְעֲבוֹדָתוֹ

שנאמר

תפארת בנים

שלו כביכול ע"י בחירתם כדי שיהי נקרא זה אלי כ"ל וע"כ הוליאם הש"י מארמ"ל אע"פ שלפי מעשיכם לא הי' כדאין כ"ל:

מתחלה עובדי ע"י הי' אבותינו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו י"ל ע"פ מ"ש במחברת הקודש (שער י"מ דף ע"ד ע"ב) בסוד מ"ש חז"ל מקום שבעלי השוכה עומדים אין לדיקים גמורים יכולין לעמוד כי אין החיותים אוחזים רק בשמות היותר קדושות וע"כ אמרו חז"ל כל הגדול מחזירו יתרו גדול ממנו כל מה ששכמחו גדול וטובע ממקור עליון יותר עליו מהאווים החיותים יותר להחיותו כדי להאחז ולחניק ממנו ואותן שאין נשמחן גבוה וגדול כ"כ אין להחיותים האוח כ"כ להחיותו כי אין להם מה לינק מקדושתו כ"כ וע"כ במקום שבעלי השוכה עומדים היינו אותם לדיקים שהי' להחיותים אחיזה בהם עד שאחזו בו להחיותו ונמילא שלאחר שטעו השוכה כראוי ותיקנו את אשר עושו וחזרו לראשונה שהיו בחחלה נשמות גדולות הם גדולים במעלתן מאותן לדיקים נמוכים שנשמחן הם שפלים שאין בהם כח לעלות למדרגות הבעלי השוכה ע"י"ש לדרכו חס כ"ל הענין משאח"ל (בסנהדרין ק"י ע"א) שבא דוד עד ראי"ה מלמד שצ"ק לעבוד ע"י וסייגו שנשמחו היתה גדולה כ"כ במעלתו עד שהם א' והחיותים סובבו ורשליכו בו יס"ר מעין ענין לעבוד ע"י. ועל בחינה זו מובן דברי חז"ל ופרש"י בויקרא אשר נשיא יחז"ל אשרי הדור אשר הכשיח יחטא כי אם אירע לו שגועי חטא לידו מן הסתם הנה מקור נשמחו הוא ממקום גבוה מעל גבוהים וע"כ אחזו בו החיותים להביאו לידי אחיזה חטא ככל מה שהי' יכולתם וכאמור חס שאנו אומרים לעצמנו מתחלה עובדי ע"י הי' אבותינו וא"כ מן הסתם הוא משום שהי' נשמחם טובע ממקור מעלה גבוה יותר משאר הנשמות שדורותם ועכשיו לאחר ששהלשטו אותן הנשמות דור אחר דור ובאו לנפשו בודאי אנו חייבים לעבוד כש"י בכל אופן היותר טוב כיון שאנו מנשמות גבוהות כ"כ והוא ע"ד שאנו אומרים אלל אלהינו עמך בני בריחך זרע אברהם כי לפיכך אנו חייבים להודות לך ולשבחך וכו' וסבן :

א"י מתחלה עובדי ע"י הי' אבותינו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו הנה לריבין להבין להאורס מה זה ענין לסיפור י"מ שאנו מחויבים חלילה חס ויש להבין מ"ש במדרש שהשר של ים ענין כלנו ע"י וכלנו כי וחלילה לומר שהדבר הוא כן בפשיטות שישאל קדושים עמוסים מיני בטון עבדו ע"י צפועל ממש חלילה לומר כן הם מלסחיר אומנם להבין דברי חכמים וחידושים כ"ל כי הנה נדע מדברי האר"ל שכל ענין הגלות מלר"ה הי' מה שפרט ינק מהדעת של ישראל ואל הקילקול בהדעת מכה החטא של אדס"ר שערב טוב רצ

הגדה של פסח

שֶׁנֶאֱמַר וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הִגְהֵר יִשְׁבּוּ אֲבוֹתֵיכֶם
מֵעוֹלָם. תָּרַח אָבִי אֲבָרָהָם וְאָבִי נָחוֹר וַיַּעֲבְדוּ
אֱלֹהִים אֲחֵרִים: וְאַחַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרָהָם
מֵעֶבֶר הִגְהֵר וְאוֹלָךְ אוֹתוֹ בְּבֶד אֶרֶץ כְּנָעַן
וְאַרְבֶּה אֶת זְרַעוֹ וְאֶתָּן לוֹ אֶת יִצְחָק וְאֶתָּן

לִיצְחָק

תפארת בנים

צַרַּע וְכַמֵּ"שׁ צַפַּתִּ"ח (בְּרִית שְׁמֵר חֲסִ"מ) וְכֵסֶה נִדְעָה מִדְּבָרֵי הַחֻבּוּת הַלְּבָבוֹת
כִּי מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ מַחֲשָׁבוֹת גִּילּוֹת אוֹ פְּנוּי אַחֲרֵת בְּשַׁעַת עֲשִׂיַת הַמַּלְוֹת אוֹ בְּשַׁעַת
חֹרֶס וְחַפְלָה הִ"ז עוֹבֵד עִ"ז בְּשׂוֹחֵף חִזּוֹלָפִי דְּבָרֵי הַאֲרִיזִ"ל הַנִּ"ל כֵּסֶה מוֹבֵן
הַעֲנִין שׁוֹה הִ"י כֹּל הַגִּלּוֹת שֶׁבְּשַׁעַת חֹרֶס וְחַפְלִי וְקוֹיֹס הַמַּלְוֹת לֹא הִ"י לְיִשְׂרָאֵל
בִּיכּוּלָהֶם לְנַמְסֵם מַחֲשָׁבָהֶם לַחֲשׂוֹב בְּלַחֵי לָךְ לִבְדּוֹ כִּי הִ"י הַקִּילֻקֹּל בְּהַדְפָּס
שֶׁלֶסֶס חֹסֶה בִּיאוֹר דְּבָרֵי הַמַּדְרָשׁ שֶׁהִשָּׁר שֶׁל יֹס עָנָן כִּלְלוֹ עוֹבֵדֵי עִ"ז וְכִלְלוֹ כוֹי
וְכִיּוֹנִי שֶׁגַּם יִשְׂרָאֵל אָף שֶׁלֹּא מֵדִידִים וּמַחֲפָלִיִּים מִ"מ הֵם כְּעוֹבְדֵי עִ"ז יַעַן מַחֲשָׁבִים
מַחֲשָׁבָה פִּיגוּל כְּנִ"ל וְלֹא כִּשִׁיב לוֹ הַקִּבִּי"ס וְכִי אַחַס דִּן שׁוֹנֵעַ כְּמוֹדִיד וְאוֹנֵס
כְּרֵעוֹן וְכִיּוֹנִי שֶׁכֹּל הַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת שֶׁנֶּאֱמָר לֹס בְּשַׁעַת חֹרֶס וְחַפְלָה הֵם
כְּאֻטְסוֹס כִּי הוּא עִ"י הַקִּלִּי"ס שֶׁל מַלְאָכִים שֶׁקִּילֻקְלוּ הַדַּעַת שֶׁלֶסֶס וְלֹא אִטו
לְאוֹמְרִים מַחֲחֵלֶה עוֹבְדֵי עִ"ז הִיוּ אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא הִ"י בִּידֵם לְנַמְסֵם מַחֲשָׁבָהֶם
לְהַחֲפִל וּלְלַמּוֹד חֹרֶס בְּלַחֵי לָךְ לִבְדּוֹ וּכְשִׁיזְקִיצוּ קִרְבָּנוֹ הַמִּקּוֹס לַעֲבֹדָתוֹ הִיּוֹנִי אַחַס
עוֹבְדֵי שֶׁבֶלֶב זֶה חַפְלָה הִיּוֹנִי כִּי מַשְׁהֵס אִטו יִכּוּלִים לְנַמְסֵם מַחֲשָׁבֵינוּ וּלְבָבֵינוּ
בְּחֹרֶס וּבְחַפְלִי פִּי"סִי בְּלַחֵי לָךְ לִבְדּוֹ וּבְאִמּוֹר:

אִ"י מַחֲחֵלֶה עוֹבְדֵי עִ"ז הִיוּ אֲבוֹתֵינוּ וּכְשִׁיזְקִיצוּ קִרְבָּנוֹ הַמִּקּוֹס לַעֲבֹדָתוֹ כִּי תָרַח אָבִי
אֲבָרָהָם וְאָבִי נָחוֹר וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים לְבָאֵר הַמִּשְׁךְ הַדְּבָרִים נִקְדִּים
חֹסֶה שֶׁאֲמַרְנוּ (בְּפִי כִי הֵשֵׁא) וַיִּשְׁמַע יְיָ וַיִּשְׁמַע אֶת קוֹל הַשֵּׁם בְּרַעַשׁ (וּפִרְשֵׁי)
בְּהִרְעוֹ שֶׁהִ"י יִשְׂרָאֵל מֵרִיעִים וְשִׁמְחִים וְעוֹפְקִים) וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲטוּחַ גְּבוּרָה
וְאֵין קוֹל עֲנוּת חִלּוּשׁ (וְהַדְּמוּס לְאוֹנְקִלוֹס וְאָף לֹא קֵל חֲלָשָׁן דְּמַחֲבָרִין) עֲשִׂד הַרֵב
הַקְדוּשׁ רֵבֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִסִּרְיָס מַחֲדִּימְשׁוֹב אֲלֵסִי"ס (הַמּוֹנֵחַ בִּיכּוּל הַבְּרָכָה
בְּחֻמְשׁ פִּי קְדוּשִׁים) בְּפִסּוֹק לֹא חֲקִיפּוֹ שֶׁאֵחַ רֵאשֶׁכֶס דִּסְנֵה אִיחָל בְּשִׁ"ס (רִי"ס
דָּף י"ז) דִּי רִי אִטו הוּא קוֹדֵם שִׁיחֲמַל כְּאִדָּם אִטו הוּא לְאַחַר שִׁיחֲמַל כְּאִדָּם
וְכַפֵּשׁ הַרְאִישׁ שֶׁסֶה הוּא קוֹדֵם שִׁיחֲמַל כְּאִדָּם מֵסֵ צַעִי רַחֲמֵי וְאִמֵּר הַיִּיק הַנִּ"ל
דִּסְנֵה אִיחָל בְּחֻבּוּת הַלְּבָבוֹת בְּנִי אֵם אֵין בְּכֵס חֲפֵא מַחֲיירָל אִטו מַכֵּס מֵן
יִוֹתֵר מַחֲמַל וְשֶׁאֵלּוֹ אוֹרוֹ מֵכוֹ הִיּוֹתֵר מֵן הַחֲמַל וְשִׁיבֵשׁ שֶׁהוּא בְּנֵאֻס שִׁיבֵשׁ שְׁכֹבֵר
שֶׁלֹּא חֲמַל מֵצִי בִּי בְּנֵאֻס שֶׁהוּא יִוֹתֵר חֲמֹד מֵן הַחֲמַל נִמְלָא קוֹדֵם הַחֲמַל

בְּפִי

תפארת בנים

בני בודאי רחמים לכפר על פון גלות כלב ואחד שידע שחטא לבו נשבר בקרבנו ובני רחמי לכפר לו על אותו פון שחטא וידוע שבני שמוח סו"ה הם סוד מלפ"ץ מלפ"ץ שהם סוד השני פאות הקודמים לייג חקיני דיקנא וסיינו פאט אי' להמשיך רחמים על חטא גלות שגוי ביותר אלל מי שלא חטא שסובר שאין כמוהו במעלה בעולם כיון שלא חטא בפועל ופאט סבי' ממשיך רחמים למי שחטא ועבר על מימרא דרחמנא אלל מי שעושה שניכס ר"ל שחוטא וגם מהגאס שסוא מעוות שלא יוכל לחקן שלא יסבול אותו מדה של רחמים חס שכסידרס הסודס לא חקיפו פאח ראשכס מלשון חיבור (כמו אין מקיפין צריאס) סיינו שלא תחברו שני הפילות ביחד שיהי' לך גילוח וגם תחטא כי מה שאחד מכפר על הגילוח הוא רק אם עב"פ לא חטא וכן מה שסבי' מכפר על החטא הוא אם עב"פ לבו נשבר בקרבנו אלל להבדלס יחד שיהפך סבי' פילות יחד על החטא וסגילות ביחד זס לא יסבול הרעיון עכד"ק ואני אחרתי לשוסף שס שלום מרמז גס סיום הפסוק שס ולא תשחית פאח זקניך ופירש"י סוף סזקן דסגס ססוף מלקיני דיקנא הוא מדה ונקי"ס ומבואר (בש"ס יומא פ"ו ע"א) כחייב ונקי' וכתוב ולא ינקס ומשני מנקס לשבים ואינו מנקס לשאינס שבים וסגס מבואר דהמחאה אינו זוכס לתשובה כי המחאה כאלו עובד ע"ז ובע"ז כחייב כל בא"י לא יסובין וסיינו כי סג"ס"ר מסמא את עיניו שלא ישים אל לבו לשב חס רמז בהמשך הקרא לא חקיפו פאח ראשכס וסיינו שאס ח"ו חטא אחס חטא עב"פ יס"י נאמח לכס מעלה ענוס מוס שע"י"ו יס"י לבצכס נשבר בקרבכס ויתבטל מכס הגלות שאס ח"ו לא יתבטל מכס הגילוח ע"י כנס אחס משהיה"ס את פאח זקניכס סיינו סוף סזקן שסוא מדה ונקי"ס לשבים דייקא כי המחאה כעובד ע"ז שנאמר בס כל בא"י לא יסובין שאין מספיקין בידו לעשות תשובה חסו המשך הפסוקים בסי' כי חטא סג"ל דסגס הפעם של סודר דשגו שגאו לידו עבירס זו רח"ל י"י לפי דברי הסובח כלבנות סג"ל שמי שלא הגי' מעולם יס לחוש לו לסיותר מן החטא שסוא גלות ע"כ בקשו לעשות אחס חטא כדי לשבור את לבכס לסגי' למדה ענוס ולוס אמרו עשס לנו כו' כי זס משכס האיש לא ידענו מה ס"י לו סיינו שאין לנו יכולין לבוא למדרגת משה"ר שס"י עניו מכל אדם אשר על פני האדמס ויחקן שזס מה שעשו סערב רב במס שסבינו אחר משה ואחרו בש"ס (מ"ק דף י"ח פ"ב ובירושלמי כבוריס) מלמד שחשדוהו בא"ל כנ"ל וסיינו שסברו שמוכס כז רוב ענותותו ולוס רלו גס כס לבוא למדה ענות של משכס ונקשו ג"כ לעשות אחס עבירס גדולס כדי לשבור לבס בקרבס אמנס ימן אמרו חז"ל בעון ע"ז כל בא"י לא יסובין וסורס הגלות הוא מעבירה ע"ז ממולא שפי' עבירס זו נחרבס כסס הגלות ולא נחנו על לבס לשב כלל על עבירה זו וגם לאחר החטא פמדו במדס וגילוחס לוס אמר"כ גס לאחר החטא ויעלו עולות (שעלי לאחר החטא כזס עוד יוחד במדה הגלות) וסס לבצכס יוחד מעלה מעלה חס שאמר הסובח ויסמע יסושג את קיל הפס כרעו סיינו שסריעו

מעשים

חגרה של פסח

תפארת בנים

מעשיהם כזה שלא די שלא בלעו ע"י למדת הענוה ושלמות רוח אלא אדרבה: ע"י השחזורו חת נפשם ונחוצה בהם הגאון ולזה הרש"י שבי מרימים מעשיהם וליהקים שהוא הספק ממדת לב נשבר וגדלה ולזה אמר יוסטע אין זה קול ענות גבורי היינו שלא ע"י מעש' זו יבואו לשום מעשה שיבי' כדאי שחכמ"ס ירחם עליהם כי אין זה קול גבורה שמנחמים קרבא (כח"ש בח"א) היינו להרגבר על יסיר במלחמת הילך כי גבר עליהם ועברו על רגליו יחב"ש בעוב"ד ואין זה קול חלוש (כח"ש בח"א) קל חלשין דמחברין היינו להיות נשבר לבם בקרבם ע"י (וא"ל חכמ"ס למשה אחר מעש' זו) לך רד כי שחת עמך וסייגו כפרש"י רד מגדולתך וסייגו כי כל ענין הסמא שחמא אכשי סדור הסוא בזה ה"י כדי שיבי' נכס ירידה מהגאון שלהם כח"ל וחס לא די שלא תקנו ח"ע בענוה ע"י אלא אדרבה נחרח לבם ע"י ונחמא יוחר ולא זכו כלל להיות לבדם נשבר לחמ"ז במדת הענוה וע"כ ח"ל כלך מדרך זה רק רד מגדולתך שהוא חור וחפלי וכח"ש בש"ס (מגילת דף כ"ז ע"א) ואח כל בית הגדול שרף חד אמר מקום שמגדלי"ן בו חורב וחד אמר מקום שמגדלי"ן בו חפלי ע"ש וסייגו שחמ"ש שיה"י לך בחי' עניו אף אם תרבה חורב וחפלי כי שחת עמך (היינו שטעו וסברו שא"ל לבוא לידי שפלות כי"א ע"י קטנות שהוא עבירות וחמאים וע"י עשו מעשה זו רח"ל ונחמא עד כי אין מרפא ע"כ חזקתם מעשה שישורו מדרך עבודה כזו רק שידאו לסגל חורב ומלוא ולסיות קול"ז אל הרגבר שלא יחמאו ואפ"ס יבי' להם ענוה) וחו ביאור דברי בעל הגדה שהוא מההיל בנות ואמר מחמלי עו"ש כ"י אבותינו היינו שבי' להם זה העון של גאון שהוא בעוב"ד ע"י היינו שגם אם חמאו לא נשבר לבדם בקרבם ועכשו קרבנו המקום לעבודתו שאם יאדע לפעמים שנחמא ח"ו נחקר ע"י יוחר לעבודתו יחב"ש ע"י שצירח לב ושפלת רוח שמשיג ע"י ולזה מביא פסוק זה הנה אבי אברהם (אבי הוא לשון אבותיו דכלכו דם) היינו שבי' נשרש בו מדת אברהם שבי' לדיק בכל דרכיו וקולע אל השערה ולא יחמא וגם אבי נחור (שעבר על עבירות) וסייגו אפ"ס שעברו ע"כ עבירות שצחורס מעשה נחור ה"י סבורים שהם בחי' אברהם מצודי אלסים אחרים היינו שסיו חמיר מלא גאות גם אם חמאו כמס חמאים היו בחי' מרימים ושמיחים כח"ל. ה"י יצורנו ויילנו ברוב רחמיו וחסדיו:

ויתכן עוד לומר מתחלה עובדי ע"י ה"י אבותינו ועכשו קרבנו המקום לעבודתו עפ"ד האור ההיים בקדושת בפי' דבר וכי ימוך אחיך ומכר מאחזתו וכי ימוך אחיך היינו בבחי' מ"ש חז"ל מס עני עני דרעה וסייגו כשיעשה עבירות ח"ו ומכר מאחזתו היינו בידיהם"ק שמסר בידם בעונתו ובצואור הדברים אמרתי כי הסג צנין בידיהם"ק בי' יבי' נכנס ע"י דברי חורב וחפלי ומלוא ומע"ס וכח"ש ואני אחי' לה חומת אש סביב ואש הוא כינוי לחורב וכח"ש סלא כה דברי כאש וכח"ש בש"ס (הענין דף ז' ע"א) חס שאנו אומרים ונחם בעונותינו הרבים חרב בידיהם"ק לכן בעוה"ר חרבה עירנו וסייגו

תפארת בנים

והיינו כי טרע ממ"ש בראשית חכמה ושאר ספס"ק בענין נירו לכם נירואל חזרנו אל הקוליס שחמלות ומעש"ט שטושט האדם קודם שטושט חשוזה על עונותיו לוקחים סס"א לפרנסתם וכי כמו שהאריך בזה אל"ז הקדוש זללס"ה בסקדמה ספרו דרך פקודיק ומוצן הענין מ"ש האו"ח שם שט"י העבירות גורמים שמוסרין את בנין ביהמ"ק להחילונים והיינו שאף אם את בוגין איזה שורות לבנים ואבני לךך מחורס ומלות לבנין ביהמ"ק מ"מ ע"י עבירות שנבראו מהם הקליפות באים החילונים וסותרין הבנין ולקוחין לסם חמלות וסותרים לפרנסתם וע"כ אתו אומרים בעונותינו חרב ביהמ"ק והיינו ע"י הקליפות שנבראו ע"י עונותינו גורמים הירוס ביהמ"ק מה שהקליפות של העבירות מהרסין ומעכבין האבנים של הורס ומלות שנבנו לחומת כח וסתקום וכאמור זה פיה"כ אלס פקודי המשכן משכ"ן העדות (סייני שהסחרון לשון פקוד"י ולא נפק"ד ממנו איש) בעו"ה שחמשכן המקדש כעת ונחרב ואינו נבנה הוא יען כי נחמשכ"ן העדות בידם (הוא החורס וסמלות ומעש"ט שנקראים עדות כמ"ש עדות ד' גלמכס) בעונותינו זה ביאור דברי צפל הגדה כאן שמחלס קודם שנאלו אבותינו ממזרים שלא סי נקראים עדיין בנים למקום ולא סי מועיל לסם חשוזה כמ"ש זקני הקדוש צבני יששכר ממילא שכל העבדות שכו עובדים להש"ת סי סולך ח"ו לס"א ונחנו בזה כח לע"ז צבחי זורע אל הקוליס ועכשיו (אחר הגאולה שאנו נקראים בנים למקום ומועיל לסם חשוזה) קרבנו המקום לעבודתו ית"ש שאינו סולך ח"ו כל החורס ומלות לע"ז ולסקליפות רק לעבודתו ית"ש לפני ולפנים וכאמור :

א וי מחלס עובדי ע"ז סי אבותינו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו מוצן ע"ס דברי רבינו צטע"ח (בשער חז"מ) דענין גלות מזרים סי על אשר פרעס סי יונק מסדעת ומובן מזה מה שאנו אומרים עבדים סיינו לפרעס צמזרים והיינו כמ"ש צט"ס קדושין (דף ל"ו ע"א) בזמן שישראל עושין ראונו של מקום נקראים בנים אל"כ אם ח"ו אין עושין ראונו של מקום נקראים עבדים והיינו יען כי פרעס סי יונק מן הדעת דקדושה לא סי יכולים ישראל להספלט וללמוד בכוונה ראו"י וברשותא דלבא יען שפרעס סי לו אחיזה בסדעת ובכל עה שצא לישראל ראו קדושה לעובדו יתצ"ש שהערב פרעס וסמשך מחשבות עמלות ח"ו ולא סי יכולין לעשות ראונו יתצ"ש ברשותא דלבא כדבעי למכו וע"כ אתו אומרים עבדים סיינו לפרעס צמזרים סיינו שלא סי יכולים לעשות ראונו יתצ"ש צלי מחשבות זרות ע"כ סיינו נקראים שם עבדים וידוע מדברי חוס"ל כי מי שצובד את השם לשם יהורא או גילוח כר"ז צבחי עובד ע"ז בשיחוף ח"ו זה שאנו אומרים מחלס עובדי ע"ז סי אבותינו שסיינו צבחי עובדי ע"ז בשיחוף שפרעס סי יונק מסדעת ולא סי ציכולס להספלט וללמוד צלי מחשבות זרות כ"ל ועכשיו (שנחצבל יניקה פרעס מסדעת) קרבנו המקום לעבודתו (איזה עבדות שסיו בלב זו חפלט) סיינו עכשיו

הגדה של פסח

תפארת בנים

עכשיו יש ביכולתנו לעבוד עבודת שכלל עבודה חמה בלי סרסורי ציאה ופניית
ובלחמור (וכפיין זה לעיל בד"ס אי"מ מהחלק [הראשון]) (בשיעור קדמ):

אי"מ מהחלק עובדי ע"ז סי' אנוחיתו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו ואקדים
מש"ע (בפי' פקודי) בפסוק ככל אשר לזכר ד' את משה בן עשו בני
ישראל את כל העבודה וירא משה את כל המלאכה ונסה עשו איהם כאשר
לזכר ד' את משה בן עשו ויבדק אותם משה פרש"י אמר להם יסי' רצון
שחשבת שניסו במעשי ידיכם ויסי' נועם ד' אלוקינו עלינו וגוי' ונסה לזכר
לכבוד לאיזה עורך סי' כבודם זו וכלל כבוד הכניח להם הקב"ה ועשו לי
מקדש ובהנתי בהיכל ומכ זה הוסיף משה צברתו בזה ויש להבין דברי רש"י
(בהשלים ז') בפסוק ויסי' נועם ד' אלוקינו עלינו שנינה ותנחומיו ע"ש ויש
להבין כפי' לשון הקדש ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו אמנם
פירש הדברים הוא עש"ד רבנו יונה המוצא בעוש"ע (ארו"ח סי' רל"א) במה
שאמרו חז"ל וכל מעשיך יסי' לשם שמים אפילו דברים של רשות שבתו וקיומו
וכוליו במשאל ומחן יסי' לשם שמים שיהי' לו הסגירות לעבודה הש"י ומי
שעשה בן נמצא עובד את בוראו המיד ע"ז חסו שאמר דש"ס חשבתי
דרכי' (ים בעניני עוש"ז) ואשיבם רגלי אל עדותיך (הוא סוכה לעדוהך
לקיים רצון הש"י וחורו) בנתי' ככל דרכיך דעסו. חסו אשרי חמיתו דרך
(גם בדרך מו"מ ועסקו) הסולכים בחורו ה'. זה הוא ציור הכחוד ויסי'
נועם ד' אלוקינו עלינו ופרש"י שנינו ותנחומיו וסייגו שאם רואה אדם סללכ
ובר לבד אשר לבו דבוק בהש"י שיהי' מוכרח להניח למדו ולילך או לנסוע
לעורך מו"מ סכס יפול בו עבודה חלילה שהוא מפנה לבו לבטלה לזה אמר
ויסי' נועם ד' אלוקינו עלינו סייג שנינה סייגו דביקות השכינה הקדושה שגם
בזה שהוא עוסק במו"מ ע"ד כוונת כנ"ל יש שם השראה שכינה כמו בעוסק
בחורו כנ"ל והתנחומיו (שלא ידך לבדו במה שהוא מפנה לבו לבטלה ועוסק
במו"מ) ומעשה ידינו כוננה עלינו (סייגו שנחשב לנו פעולה מעשה ידינו כאלו
סייגו יושבים על החורו ועל העבודה) ומעשה ידינו כוננהו (קאי על השכינה
הקדושה) סייגו שיע"י מעשה ידינו במו"מ ומלאכה אכול נפש חסו מכוננים
לעורך חיקון העלכות לכבוד שבתו ולסנוח ח"ח לגדל בנים לח"ח להשיא בנותיו
לח"ח ונמצא שגם במו"מ ומלאכה במ"י כוונת כנ"ל הוא מחקן המלכות
כנ"ל. ועד"ז שמעתי בשם חכם אחד שאמר פי' דברי חז"ל (פסחים כ"י ע"א)
אשרי מי שבא לכאן ותלמודו צידו סייגו בידו ממנו שמוסק במלאכתו כדי
לכרויה ליתן מפתו לעני בן חורו ולכיות מחמכין לאוריתא שעי"ז יושב ח"ח
על החורו ועבודת נמצא שמלאכתו הוא היסוד של זה ח"ח סלומד חורו
בזה זה ולזה שפיר אמרו אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו (ממש) כנ"ל עכ"ד
ועד"ז אמרתי פי"ס (בפי' ויקהל) ויעשו כל חכם לב בעיני המלאכה את
המשכן סייגו שחכמי לב אשר עיניהם בראשם גם כשעוסקים במלאכהם ובמו"מ
מלאכה אכול נפש יכונו שעושים כל זה כדי שמריווח שירוויחו יוכלו לתרום

תדומה

**לִיצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְאֶת עֵשָׂו וְאֶתֶּן לְעֵשָׂו אֶת
הָרֶשֶׁת אֶתוֹ וַיַּעֲקֹב וּבְגֵי יִירֹדוּ מִצְרַיִם:**

בירך

תפארת בנים

תרומת זכב וכסף לאורך בנים המשכן ואז ממילא שבעשיות מלאכתם השרות
בהם הם בונים את המשכן וזה הוא ביאור השם (בפי' סקודי סניל) ככל
אשר נזכר ד' את משכן בן עשו בני ישראל את כל העבודה (סנינו עבודה
מלאכת השרות ומו"מ ומלאכת אומנת) סנינו מעשו בני ישראל את כל עבודה
השרות ומלאכת אוכל נפש כדי שיבי' להם מעות לאורך בנים המשכן ככ"ג ע"כ כי
נחשב גם מלאכת השרות שלהם כמו עבודה מלאכת המשכן ממע כנ"ל וזהו
סנינו וידא משכן את כל המלאכה (סנינו מלאכת השרות ומו"מ שלהם).
וכנה עשו אותה כאשר נזכר ד' את משכן (תיבת כאשר הוא מלשון דמיון)
סנינו שבינונו במלאכתם באופן שנחשב גם מלאכת השרות שלהם כאלו הוא
אי' מהמנות שזכר ד' את משכן במלאכת המשכן וזהו אמר יס' רצון שחשבה
שכנה במעשה ידיכ"ס שגם עד סוף כל הדורות יס' שהרבה השכינה במעשה
ידיכם שחשבו כל מעשיכם העולמיים כזוונס זו ויבי' נועם ד' אלוקינו עלינו
וגי' כמש"ל חס הוא ביאור דברי בעל הגדה כאן שאמר מחללה עובדי פי'
הי' אבותינו וסנינו כמ"ס בחובת הלבוש ובכל פסדים הקדושים שאין דבר
רשע בעולם שכל העולם הוא או מלך או עבד וזה קודם שבאנו תחת
כנפי השכינה בדרך התורה והעבודה כדלוי וגם לאחר לקיום עבודה כזו לריבון
דע"ת השלם כמ"ס ד"ע את אלוקי אביך ועבדו וזהו בכל דרכיך דע"ו כנ"ל
וכיון שפרעה הי' ונק מהדע"ת וס' במצרים גלות הדע"ת ע"כ לא יכלו אבותינו
במצרים לכיון דע"ת לזה בעבודה כזו גם בעניני מו"מ ועו"ז כנ"ל נאלץ ח"ו
כל מה שעבדו עבודתם במלאכת הרהות הי' עבודה זרה (סנינו שכל עבודה
ומלאכה שאינו עבודה הבורא הי' נקראת עבודה זרה שהוא זרם להגבול
הקדוש) ועכשיו (שנכנסנו לגבול הקדוש וגאל אותנו ממצרים)
קרבנו המקום לעבודתו (שמה שאנו עוסקים כפה במלאכת אוכל נפש הוא
ג"כ בכלל עבודה הש"י) כנ"ל:

וְאֶתֶּן לעשו את הר שער לרעה אותו ויעקב ובניו ירדו מצרים. להבין
המשך הדברים אקדים מה שאמרתי בביאור דברי המדרש (פי' ושלח)
עד אשר אבוא אל אדוני שעירם הכ"ד ועלו תושבים בשר ליון לשפוט את
הר עשו וג' רבינו כד' הוי סליק למלכותא הוי מסתכל בזהו פרשתא ולא
הוי נסיב ארמאס עמו חד זמן לא אסתכל בה ונסיב עמי ארמאן ע"ש והבנה
הדברים הוא פס"ד הבאר מים חיים בענין המנחה ששלח יעקב לעשו שנירץ
ביאור דלהלן האן שבי' ליעקב הי' מצודים מהנאות קדושות שהצדיק יעקב
אפי' מאלן לבן וא"כ לפי' לריבון אף הויא יעקב אלו האן המקושרת
קשרים לחלק יעקב לשלחם לעשו שורם העומאס מקור הקליפות. אמנם הענין
הוא

הגדה של פסח

תפארת בנים

הוא בסוד שער המשתלח אשר נשלח למחול מקור הקליפות כי זה יחבאר
עפ"ד הארז"ל בפע"ח (פרק ח' משפ"ח) בענין השעיר לחטאת שהוא
כדי ליתן מעט חיות אל הקליפה כדי להעלות מהוכס הניצוץ הקדוש שהוא
המלכות דעשי וכל זמן שלא הגיע זמנם להבטל מכל וכל כדכתיב בלע המות
לנצח אין אנו יכולין להעלות המלכות ממח"י אוחס ולכן הקריבו השעיר לחטאת
שהוא במקום העון והחטאת שהוא בקליפות ע"ש (ועי' בסידור הארז"ל)
בכוונת מים אחרונים כי ע"ז כמהנס מועטת מים אחרונים שנותנים להם בסוד
הכחוז זה וחלק אדם רבע מבדילין הקליפות מהקדוש ומחלק הס"א ע"ש)
חכו הענין מה שאמר יוסף לאחיו כי למח"י שלחני ללקים לפניכם כי הלא
ידוע מהפס"ק מ"ש יעקב לבניו שמעתי כי יש שצר במלכים רד"ו שמה כדי
לסווא משם הניצוץ ולפי האמור מובן מ"ש יוסף כי למח"י שלחני ללקים
לפניכם היינו שכדי להעלות הניצוץ להפריד הקליפות מהקדוש הוכרחו
האחים לשווא החלס את יוסף שמה ליתן להם קודם חיות מעט ועי"ז יוכלו
השבעים ברבות הימים כשיבואו שמה לסווא בלעם מפיסם כנ"ל חכו הענין
השלח יעקב מהחיות לעשו כי כל עוד שלא זכינו שיסי' בלע המות לנצח ושיעלו
מושיבים בשר לזון נשפוט את הר עשו א"א להעלות את המלכות דעשי בלתי
אם יתן להם מחנה קודם ולהחיות אוחס כנ"ל וזה הוא ביאור דברי המדרש
כנ"ל עד אשר אבוא אל אדוני שיעיר הס"ד ועלו מושיעים בשר לזון לשפוט
את הר עשו שער זמן זה בע"כ להסבוכ בדרך הזה ליתן חלס לזכר מחנה
כדי להחיות אוחס מעט ועי"ז יכולים אח"כ בניקל לסווא בלעם מפיסם כנ"ל וזה
שאמר רבינו דר הוי סליק למלכותא (היינו כשהי' צריך להעלות בחי' מלכות
דעשי ממדור הקליפות כנ"ל) הוי מסתכל בזה פרחא (היינו שהי' מחנה
כן כמו שפס"ק יעקב שנתן חלס לזכר מחנה להקליפות להחיות אוחס ועי"ז)
לא הי' נסיב ארמאס עמו (שהי' הקליפות נפרדות ממנו ולא הי' להם צו שום
אחז"ה כנ"ל" אמנם) חד זמן לא אסתכל בה (פס"ק אחד אירע שרש להבטלם
ולסווא בלעם מפיסם בלי שום נתינות דבר מועט להחיות אוחס חחילס)
ונכ"ה עמו רמזין שלא נפרדו ממנו והחלחו צו כדי לינק מן הקדוש כל זה
בה המדרש לסודיע דרך העבודת עד אשר נזכר ועלו מושיעים בשר לזון
לשפוט את הר עשו ששם מקור שנשקעו שם הניצוץ הקדוש במדורת הקליפות
ואז וסי' לך המלכות וצוים שהוא יסי' ד' אחד ושמו אחד ויתבטלו כל הקליפות
מכל וכל חכו הכונה בהארז"ל של שעיר המשתלח צוים"כ וכן נפס"א
מס"י עד חוק הקליפה דעשי וכן בכוונת י"א פורות של המשכן וכן י"א סימני
קטרת וכן כונת השחיי"י פורים וכן כונת מים אחרונים כולם סובבים על קומצ
א' לחס להם חיות מעט ועי"ז יכולים לסווא בלעם מפיסם הניצוץ הקדוש
שבתוכם וזהו המעך הדברים כאן ואח"כ לעשו את הר שעיר לרשע אוחס
היינו בבחי' שעיר המשתלח צוים"כ כנ"ל שנותנים להקליפות חלקם ועי"ז
יעקב ובניו ירדו מלרים להעלות משם הניצוץ שנכלעו בחוק הקליפות כנ"ל
חכו

הגדה של פסח כד

**בְּרוּךְ שׁוֹמֵר הַבְּטָחָתוֹ לְיִשְׂרָאֵל. בְּרוּךְ הוּא.
שֶׁתִּקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָשַׁב אֶת הַקֵּץ
לַעֲשׂוֹת. בְּמָה שֶׁאָמַר לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּבְרִית
בֵּין הַבְּתָרִים. שֶׁנֶּאֱמַר וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יְדוּעַ**

תדע

תפארת בנים

וחו' שסמך סמניד שאמר סקב"ס לאח"כ צברית בין סבתרים ידוע חדע
כי גר יס"י זרעך בארץ לא לסס (סיינו כח"ש בסידור ספי" ססכוס לסניטוט
סנפלו מביסח קרי סל ארסי' וסחנללו סחוק כיר סברזל סמלרים וסינרבו
יסרלל לרדח סמס כדי לסנילס מסס) וסח"כ וילל סרכוס גדול וכמ"ס סס
סכוס סניולל סנפסוח סללו ססס סוד סרכוס גדול ססול ענין סניטוט וסכל
ע"י ירדח יעקב וכו' לסס וכו' סעיר סמסחלל לעסו לרסח אס סר
סעיר ככ"ל:

וַיֹּאמֶר לאברס ידוע חדע כי גר יס"י זרעך בארץ לא לסס וג' לברס
כפלל למס סניד זסח יחצ"ס לנלמן כיוח אברסס אכסו אס סבסורס
סזסח אסר לא סוכס למס סולרץ לזס שלברסס ידע זסח אמנס סנס כדע
סגלות מלרים ס"י גלות סדע"ס וסלרין סדור לרין לידע מקודס גס מס ססול
לרץ לרורח סכלס ע"כ סניד לו יחצ"ס ידע"ס חד"ע סיחקן אס סדע"ס ולסחוקו
כדי סיוכלו כניו ככ"י לסחקיים כגלות מלרים ולסחקסר כדע"ס עליון סלל
סקסו ח"י וסיוכלו לסגלל:

א"י ויסלר לאברס ידוע חדע כי גר יס"י זרעך בארץ לא לסס וג' וסח"כ
ילל סרכוב ידול וסול שסמסס לאכוחינו ולנו סלל אסר כלכד עמד עלינו
לכלוחינו ללל סככל דור ודור עומדים עלינו לכלוחינו וסקב"ס מלילנו מידס כסקרס
מס שלמרחי (כפי וילך) כמס שלמר מסס רכינו ע"ס קודס סעירחו כן מלס
ומסרים סנס אככי סיוס לא אוכל עוד לללח ולכז ופירש"י סנסחמו ממנו
מעיינות סחכמס וסול מדכרי חכמז"ל כש"ס (סוסס דף י"ג) וסספס"ק סס
רלל כן חמסו סיחקן לומר שססס רכינו כלסר ס"י יכול לסחקסר כח קעירל
לחי עלמל סיכ"י כססס ממנו מעיין סחכמס וסררסס מססכר סלז כסחחו
לפי כל לרין כל ססערים למייל כסיכלי סמלך וכל גנזי סמלך כסחחון לפניו
ומרלון לו כל אורוח סמלך אמנס נרלס כסקרס דכרי זקני סקדוס כס' אגל
דכלס (כפי פנחס) יסקוד ס' אלקי סרווחו לכל כסר א"ס על סעלס אסר
ילל לפניסס וסלר יכז לפניסס וסלר יולילס וסלר יכזילס כי סנס סלרין
סמספלל ומספיע ספע לכזי דורו לרין ליחן אל לבו כללסכרסוחס כעסקי עיסי'
ולסככונן כחקנחס כדי לידע מס לסחפלל עכורס וכמו שלנו רולין כש"ס
חכניח ספסו חככולס שילך ר"י וידע וירלס ססעילס סול כרעכון וכלער
ועי"ז סחפלל עליוס חס ככיקס משרכע"ס ססקב"ס יסקוד א"ס על סעלס
סילל

הגדה של פסח

תִּדְרֹעַ בִּי גֵר יְהִיָּה זִרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא זָהָם
וְעֲבָדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אֲרָבַע מֵאוֹת שָׁנָה: וְגַם אֶת
הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנִכִּי. וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ
בִּרְכָּשׁ גָּדוֹל:

וחיא

תפארת בנים

שִׂיחַ לַפְּנִים וּבֹא לַפְּנִים וְגו' וּיְרַחֵם כָּל מֶה שֶׁסָּם לָרִיכוֹם בְּעֵינֵי עוֹס"ז
כָּל חַיִּים דִּי מַחֲסוּרוֹ וְעוֹס"ז לֹא יִהְיֶה עוֹדָה הִי כִּלְאָן אֲשֶׁר אֵין לָסֶם רוּעָה וְעוֹס"ז
זֶה הַטֶּנִּין שֶׁאֵמֵר מֶשֶׁה בֶּן מֹאֵה וְעוֹס"ז שֶׁכֵּה אֲנִי הַיּוֹם שֶׁכָּל זֶמֶן שֶׁלֹּא
הִיחֵי זָקֵן כִּיכ וְלֹא הִיחֵי דְּבֹק כִּיכ בְּעוֹלָמוֹת הַעֲלִיּוֹנִים הִי בִי הִיכוּלָה לֵאמֹר
לַפְּנִים וְלֵבָל לַפְּנִים וְלֹא הִיחֵם כִּלְאָן אֲשֶׁר אֵין לָסֶם רוּעָה כִּי בְּכָל מֶה שֶׁרִאֲחִי
שֶׁחֶסֶר לָכֶם הַחֲסָלָחִי עֲלִיכֶם לְהַשְׁלִים הַחֲסָרָן וְלִמְלֹאחַ מַשְׁלֹחִים לְקוֹבֵה אֲבָל
פַּחַח לַעֲמֵה זָקֵנִי לֹא אֲוֹכַל עוֹד לֵאמֹר וְלֵבָל לַפְּנִים לְרֹאחַ מֶה שֶׁחֶסֶר לָכֶם
וְלֹא סִירַשׁ"י שֶׁכֶּחֶס מִמֶּנּוּ מַעֲיִיטָה הַחֲכָמָה הִינּוּ שֶׁפַּע הַפְּרָנְסָה נִשְׁפַּע מִחֲכָמָה
דְּחִמֵּן רוּחָה דְּמוֹנָה וְכַמִּשׁ רְבִינּוּ בְּכוּנוֹת פּוֹחַח אֵחַ יִדִּיק בִּאֲשֶׁרֵי שְׁקוּדָה וְבֹא
לְצִוִּין גּוֹאֵל וְכַנֹּדַע הִינּוּ שֶׁפַּע שֶׁלֹּא הִי יִכּוֹל לֵאמֹר וְלֵבָל לַפְּנִים לְרֹאחַ מֶה
שֶׁחֶסֶר לָסֶם בְּעֵינֵי עוֹס"ז הִי נִכְחָם לַפְּנֵי הַמַּעֲיִינִין שֶׁל הַחֲכָמָה שֶׁהוּא הַפְּרָנְסָה
שֶׁנִּשְׁפַּע מִחֲכָמָה וְכַמִּמּוֹר חֵם שֶׁאֵמֵר הַקִּבְ"ה לֵאמֹר"ה יְדוּעַ חֲדַע כִּי גֵר יִהְיֶה
זִרְעֶךָ וְגו' הִינּוּ כִּי אֵם לֹא הִי אֲבִרְסָה שֶׁהוּא הִי רֹאשׁוֹן לְדִיקֵי כְדוֹר מַחֲפִלָּה
עַל כָּל דּוֹרָח הַבָּאִים אַחֲרָיו חִי לֹא הִיחֵם חֲקוּמָה לְשׁוֹנֵי יִשְׂרָאֵל עוֹכֵה אֵ"ל
יְדוּעַ חֲדַע בִּצְעָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְעוֹס"ז חוֹכֵל לְהַחֲפִלָּה עֲלֵיהֶם מְקִירָה לְבָךְ שֶׁיִּלְלֵה מִיָּדִי
פֶּרַעַח וּמִיָּדִי מִזְרִים לִיחֵן כָּל חֲפִלָּחֵךְ שִׂיחֹה בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל חֵם שֶׁמַּחֲשָׁב בַּעַ
הַגֶּסֶס הַדְּבָרִים וְאֵמֵר וְהוּא שֶׁעֲמַדָּה לִאֲבֹחִיו וְלֹא וְכִי שֶׁהוּא הַקִּבְ"ה
לֵאמֹר אֲבִינּוּ כָּל הַנִּרְוֹת הַעֲחִידוֹת לְבֹא עַל כָּל הַדּוֹרוֹת וְעַל כָּל הַדּוֹרוֹתֵינוּ כְּדִי
שִׂדַּע לְהַחֲפִלָּה עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ הוּא הוּא שֶׁעֲמַדָּה לָנוּ כָּל זֶמֶן שֶׁהִינּוּ בִּצְרָה
וְהַקִּבְ"ה הִכִּיל אֲוִסְנוּ מִסֶּם מִכַּח חֲפִילָה אֲבִרְסָה כְּנֹז:

אֲנִי יְדוּעַ חֲדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זִרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָסֶם וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אֲרָבַע
מֵאוֹת שָׁנִים וְאֵח"כ יֵאָלוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל עוֹס"ז מֶה שֶׁאֲמַרְחִי לְפִרְשׁ פִּיכ"פ
דְּבַר נֹא בִּצְוִי הַעֵם וְיִשְׁאֲלוּ חַיִּים מֵאֵחַ רַפְּסוֹ וְאֵשֶׁה מֵאֵחַ רֵעוֹה כְּלִי כֶסֶף וְכֵלִי
זָהָב וְפִרְשׁ"י בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ הַזִּכִּירָם עַל כֵּךְ שֶׁלֹּא יֵאֵמֵר אֲוֹחַ לְדִיק אֲבִרְסָה
וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם קִיִּים בֶּסֶם וְאֵח"כ יֵאָלוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל לֹא קִיִּים בֶּסֶם וְאֵמַרְחִי
עוֹס"ז מֶה שֶׁאֲמַרְחִי מִשׁ הַסִּפּוֹק (בִּפִּי שְׁמוֹת) וְשִׁלְלָה אֵשֶׁה מִשְׁכַּנְחָה וּמַגִּרָה
בִּיחָה כְּלִי כֶסֶף וְכֵלִי זָהָב וְשִׁמְלוֹת וְשִׁמְחָה עַל בְּנֵיכֶם וְעַל בְּנוֹתֵיכֶם וְכָל
הַמְּפֹרָשִׁי עֲמָדוֹ בִּזָּה מֶה שֶׁמֹּרֵס לָנוּ הַחֹרֵס וְמֶה הוּא הַטֶּנִּין מִשׁ וְשִׁמְחָה עַל
בְּנֵיכֶם וְעַל בְּנוֹתֵיכֶם דּוֹקָא וְגַם לְהַבִּין מִשׁ חו"ל וְשִׁלְלָה בְּצֵל כּוֹרֵחַ וְכַמִּי
בְּפִרְשׁ"י בְּחוֹמֶשׁ שֶׁשֶׁמִּנִּין הוּא כִּי נִדְעָה מִסִּפְסִיף דְּכַסִּין הַמְּפֹרָשׁ הוּא

גדול

תפארת בנים

גדול בנסיונו מנסיון העוני וכאשר אלו רואין בחוש צעור צעור בכם ערי יסודם
 וישראל כי העשירי העם שבעיר שדורותינו רוצים אינם עומדים בנסיון צפרע
 בגידול בניהם ובנחיתם הם פורצים הגדר ונחנים בניהם ובנחיתם לבחי
 לימוד האפיקורסית צעור עד שיתערבו בגוים וילמדו ממעשיהם ויהיו
 כגוים גמורים ר"ל כי זה הנסיון העושר הוא נסיון הקשה משא"כ העניים
 הם ובנחיתם אלו רואין צעוריות שרובם ככולם בעירי עומדי בנסיון בכל
 מה דאפשר ומגדלי לחור ועבוד בניהם ובנחיתם וזהו פירוש עושר שמור
 לבעליו לרעתו כי שמו"ר הוא מלשון המחמי (כמו ואביו שמר את הדבר) דהיינו
 מן השמי' ממחיתיו לו ליתן לישראל העשירות שהוא מוכן לו מעשה לרעתו
 מחשש שלא יגרע עי"ז מעבודתו בעבודת הסי"ת שלא יוכל לעמוד בנסיון
 העושר שעי"ר רוב העושר נעשה לכן רע ונוטה לפגת הסי"ת וזהו הענין מ"ש
 וישאלום צע"כ דהיינו שישראל יראו לנפשם ליקח ברכות ממלכים כי אז היו
 צבחי ואח ערום וערים ולא שלט עליהם הסי"ת כי לא היה להם נסיון העושר
 רק נסיון העוני שהוא נסיון הקל כנ"ל זה הוא הענין שבי החורס ושאלה חשה
 משכחה כי ושמחם ענ בניהם וענ בנחיתם היינו עפי"ד הש"ס (קדושין
 דף ל' ע"ב) ושמחם ס"ס ח"ס שנמשלה החורס לסם חיים ע"ש והיינו לפי
 האמור שהחורס הצניח במה שזוהה החור' לשלול הרבה בגדים שלא יראו
 שיצאו עי"ז לנסיון העושר ויאלו בניהם ובנחיתם מדרך החורס כשילבשו לנפשם
 בגדים הרבה חדשים והצניח החור' לבניהם ובנחיתם אע"פ שילבשו הבגדים
 כללו יעמדו בנסיון העושר זה ויהי ושמחם שהוא ס"ס ח"ס שהוא ס"ס
 חיים שלא יהי עי"ז ככלל וישמן יסורין ויצטט זה י"ל הענין שפרש"י על דבר
 נא באזני העם וגו' וישאלו וגו' שאמר הקב"ה למשה בצקשה ממך שחזקתם
 שלא יאמר אותו לדיק אברהם ועבדום וענו אותם קיים בהם דהיינו כי בנסיון
 העוני והיסורים יכלו לעמוד בנסיון ויהי קיימים בעבודתו ויחז"ש כנ"ל אבל
 אח"כ כאשר יאלו ברכו"ש גדול (שהי נסיון העושר) כנ"ל לא קיי"ם בהם כי
 בנסיון העושר לא יכלו להחזיקים ולעמוד להיות חיים וקיימים בעבודתו ויאמנחו
 יחז"ש אה שאמר הקב"ה לאחז"ה ידוע הדע כי גר יהי זרעך היינו שמחלה
 יהי עומדים ומלפנים במקום מדור עומדת מלרים בנסיון העוני שהמלרים
 יעבדו ויענו אותם בעוני בחסרון ד' מאות שנה שבעדן עומדים שם בצוקים
 הסי"ת שיהי להם הנסיון הקל שהוא נסיון העוני אבל לאחר כאשר יגיע
 סעה לאח ממלרי מקום הסי"ת ויחזיק החילונים של מלרי יוכלו ג"כ לעמוד
 בנסיון העושר ויאלו ברכו"ש גדול ולא חזק להם העשירות שיהיו קשורים
 בהקב"ה בידו שלא תמום וכאמור:

והוא

הגדה של פסח

(וקה היום בודו ומכסה המצות)

**והיא שעמדה לאבותינו וקנו שלא אחר בלבד
עמר עדינו קבלותינו. אלא שבכל דור**

ודור

תפארת בנים

והוא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו
אלא מצפול דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקדוש ברוך הוא
מזילנו מידם עפ"י **אמו"ר הקדוש** זללה"ה בדברי הפ"א היום ק"ר
והמלאכה מרובה והשונאים עליהם והצ"ח דוחק לזכורם כי ק"ל של
לוק ברה"ט סי' כדי להטיב לנצחיו ומדח הטוב להטיב ואך יבא מדרך
החסדים והטוב ומטיב להיות ברה"ט ברה"ט דוחק כיון שהוא יודע שהיום ק"ר
והמלאכה מרובה ומס' אי' לפועל למעבד אמנם ביאור הדברים הוא עפ"י
הש"ס ברכות דף סי' אם רואה אדם סיפורים באים עליו ופשפש במעשיו
ע"ש וסיניו שידע שבדאי הש"י כיון שהוא טוב ומטיב בודאי שלא לו סיפורי
כדי להזכירו שלא יתשל עוד בצבורתו יח"צ ויקיים מצוותיו ויתן לב שיש לו
לחקן הרבה מה שחננו עד היום ח"ן מזה שיש לו לעשות חובת היום דבר
יום ביומו לימי חייו ק"ר ואם לא עכשיו אימתי ועשה הקצ"ה זה ברוב רחמיו
כן כדי לעוררו ולהזכירו ע"ז ופשפש במעשיו ויראה ויבין שלא טוב עשה עד
היום ושב ורפא לו משא"כ אם לא יחבר לו כלום ויהי כל חלומות לבו
בשלימות כח"צ בפי האזינו וישמן ישרון ויבטע וגו' ויבטע חלקי עשהו ולא
יחזר כלל וזהו שאמר החננו מה שהצ"ח דוחק בסיפורי ח"ו הוא מחסד אל
שכח מרחם על ציראחו יען שהיום ק"ר ימי חי' האדם על פני הארץ
והמלאכה מרובה הרבה יש לו לחקן ממה שעבר גם לעשות חובת היום מדי יום
ביומו הצ"ח כחפץ בנפשותינו הש"י דוחק אוחנו לפעמי' בסיפורים כדי לזרזנו
ולתזכירנו את אשר לפנינו ויבטע מעשינו ולא נלך אחר השונאים והצ"ח כבלי
עו"ש עכ"ד ובדברי' אלו מצוה במד"ר (פי' בראשית) והנה טוב מאוד זה
מדח בסיפורי וכי מדח בסיפורים טוב מאוד אחמסה אלא שעל ידיהם באים
הבריות לחיי עו"ש וכן שלמה אמר ודרך חיים חובתה מוסר אמרו לאו
וראו איזה דרך מביא את האדם לחיי עו"ש כו' אומר זה מדח בסיפורים
ע"י"ש וכן כן הדברי' שאמרנו למעלה זה כ"ל שאמר המגיד כי כל מה שאנו
מספרי' בל"מ איך היינו ברה"ט גדולי יסורי ומכאובים כ"כ זה זמן רב בימי
גלות מל"ה גם עכשיו אכתי עבדי אחרתו אכן וסובלי' לרוב רעות ויסורים
בגלותנו צעוני ועלצון הא בצ"ח הא במלקיותא וחוסר הפרנס' בעו"ר
וחלילה נרא' כאילו ממעט בסיפור מדח החסד של הקצ"ה וע"כ אמר בעל
הגדה שחלילי להרבה אחר מדח חסדו ולאמר אי' רחמנותו יח"צ כי הכל
הוא טובה גדולה כי לולי הסיפורים שסבלנו בדורות הקודמי' ובדורות שלנו כי
מקיים וישמן ישרון ויבטע ויבטע חלקי עשהו ורק ע"י הסיפורי אנו מתקיימי

שכ

נְדוּר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵינוּ. וְהַמְדוּשׁ בְּרוּךְ

הוא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם :

צא

תפארת בנים

שֶׁלֶם בְּאִמּוֹנָתוֹ לִמּוּז לֵנוּ כֹּל יוֹמֵי וּלְחַיּוֹתָנוּ בְּחַיִּי הַנֶּפֶשׁ הַעִיקָרִית עַד סוּיֹם
הַזֶּה וְלֹא־וְהוּא שְׁעִמְדָּה לְאִבּוֹתָיו וְלֵנוּ שְׁאֵנוּ עוֹמְדֵי הָ"ל צִדָּה יְסוּדִית וְלֹא פִּרְקוֹן
מִלְכוּת שְׁמַיִי חַיִּי הוּא עִ"י חֲסָדָיו שֶׁהִשְׁנִיחַ עָלֵינוּ בְּכָל דּוֹר לְסִיכּוּרָנוּ עִ"י מִה
שִׁנְיָה עָלֵינוּ בְּכָל דּוֹר רַשָּׁעִים מִרְשָׁעִים שׁוֹנִים שְׂרָאוֹנִים לְכַלּוֹתָיו וְעִ"י אֵנוּ
מִפְּשָׁפְשִׁים חֲמוּד בְּמַעֲשֵׂיו כִּכ"ל וְלֹא־מִסִּיִּים וְהַקְבִּ"ה מְצִילֵנוּ מִיָּדָם חֹה רֹאִי
שְׁמֵמָה שְׁאֵנוּ רֹאִים שֶׁבְּכָל הַדּוֹרוֹת מֵאֲזַ וְעַד עַתָּה לֹא עָשָׂה פֶּמָנוּ כֹּלֵה חַיִּי
וְהַקְבִּ"ה מְצִילֵנוּ אֲף־שֶׁהֵם עוֹמְדֵי לְכַלּוֹתָנוּ בְּדֹאִי שֶׁבִּשְׁנֵחַתּוֹ נִפְשָׁה גַם מִה
שֶׁהֵם עוֹמְדֵי עָלֵינוּ וְהוּא לְמוֹצִיתּוֹ כִּכ"ל:

איִי מִה שְׁלֹקְחִין הַכּוֹס בִּידוֹ וְאוֹמְרֵי וְהוּא שְׁעִמְדָּה לְאִבּוֹתָיו וְלֵנוּ כִּי וְהַעֲנִין
שְׁלֹקְחִין הַכּוֹס לֹא־לְרַעֲתִי הוּא עַפ"י מִ"שׁ רִבִּינוּ בְּנוֹמוֹת חֲקִ"שׁ וְעוֹד
בְּכֵמָה מְקוֹמוֹת שְׁעִי הֵאֱרַח הַמּוֹחִין דְּאִמָּא מִפְּרִידִין הַקְּלִיפּוֹת וּבִזְרָחִין חֹה הוּא
הַעֲנִין שְׁלֹקְחִין הַכּוֹס סוּד הֵאֱרַח הַמּוֹחִין דְּאִמָּא וְאוֹמְרֵי שֹׁה הוּא שְׁעִמְדָּה
לֵנוּ הַכּוֹס שֶׁל הַדִּי כּוֹסוֹת סוּד מוֹחִין דְּאִמָּא לְסַפְחִיד עַל הַקְּלִיפּוֹת הַעוֹמְדִים
עָלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ וְעִ"י אֵנוּ נִלְוִין בְּעִזְרָתּוֹ יח"שׁ:

וְהַקְבִּ"ה מְצִילֵנוּ מִיָּדָם בְּהַקְדָּם לַפֶּרֶשׁ הַמַּסּוּר (בְּפִי קְדוּשָׁי) וְאִבְדֵּל אֲחֵכֶם
מִן הָעַמִּים לְהוֹיֹת לִי וְאִבְדֵּל צִי חֲסֵד בְּלוֹשָׁנָה דִּין וְאִדֵּךְ כִּי אִם
עוֹנוֹחִיכֶם הִי מַזְדִּילִין בִּינֵיכֶם לְבִין אֲלֵקִיכֶם עִ"פ מִה שְׁאִמְרָתּוֹ לַפֶּרֶשׁ מִשְׁאֵכ־כ
וְיוֹשַׁע דִּי בְּיוֹם הַכּוֹס אֵחַ יִשְׂרָאֵל מִיד מִזְרֵי עִ"פ מִה שְׁאִמְרֵי הַשֵּׁשׁ אֲלֵמָנָה
לְאֵלִיכֶם מִה לִי וְלֵךְ כִּי בָּאָה אֵלֵי לְסִיכּוּר עוֹנִי וּפִרְשֵׁי עַד שֶׁלֹּא בָּאָה אֲחֵכֶם הִי
שׁוֹקְלִין מַעֲשֵׂי נֶגֶד מַעֲשֵׂה עִירִי וְהִיָּיתִי רֹאִי לַעֲשׂוֹת לִי נִם מִשְׁאֵכ־כ נֶגֶד מַעֲשֵׂךְ
הַמּוֹצֵי אֵין מַעֲשֵׂי נִחְשָׁבִים כְּלוֹם עִ"שׁ חֹה מִשְׁאֵכ־כ וְיוֹשַׁע דִּי בְּיוֹם הַכּוֹס (שְׁכִי
עוֹמְדֵי בְּחַיִּי וְאֵחַ עֵרוֹם וְעִרִי שֶׁלֹּא הִי לֵהֵם עוֹד חוֹרֵה וּמִנּוֹת לִכְנֹן מְלִיכָה)
אֵחַ יִשְׂרָאֵל מִיד מִזְרֵי הִיָּינוּ שְׁכִי שׁוֹקְלִין מַעֲשִׂיכֶם נֶגֶד מַעֲשֵׂי מִזְרֵי וְאֵעִ"פ
שְׁמֵלֵד מַעֲשִׂיכֶם לֹא הִי רֹאִין לַעֲשׂוֹת לֵהֵם נִסִּים אֲמָנִם נֶגֶד מַעֲשֵׂה אֲרֵץ מִזְרֵי
הִי רֹאִין לְהִסָּלֵם מִיָּדָם חֹה שְׁפִירָה הַמַּסּוּר וְאִם כִּי עוֹנוֹחִיכֶם מַזְדִּילִין בִּינֵיכֶם
לְבִין אֲלֵקִיכֶם אֵעִ"פ בְּחַר הַקְּבִ"ה אֵחַ יִשְׂרָאֵל לְהוֹיֹת לִי לֵהֵם סִגּוּלִי וְאִמְרֵ
הַמַּעֲסֵ כִי וְאִבְדֵּל אֲחֵכֶם מִן הָעַמִּים (שְׁכִי שׁוֹקְלֵי מַעֲשִׂיכֶם נֶגֶד מַעֲשֵׂה הָעַמִּים
וְעִ"י לֹא נִחְשָׁבוּ עוֹנוֹחֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְכְלוֹם נֶגֶד עוֹנוֹת וּפְשָׁעֵי הָעַמִּים) חֹה
שְׁאִמְרֵ כֵּתֵל הַגֵּדֶם שֶׁבְּכָל דּוֹר עוֹמְדֵי עָלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ שְׁבֹדֵלֵי אֵין אֵנוּ
רֹאִים לַעֲשׂוֹת לֵהֵם נִסִּים אֵעִ"פ הַקְּבִ"ה מְצִילֵנוּ מִיָּדָם הִיָּינוּ מִיָּדָם דִּיקָא
כִּי נֶגֶד הָעַמִּים עָלֵינוּ אֵנוּ כְּדָאֵי לְהִצִּילֵנוּ מִיָּדָם כִּכ"ל:

הגדה של פסח

(יעמיד הכוס ויגלה המצות)

**צא ולמד מה בשר דבן הארמי לעשות
ליעקב אבינו. שפרעה לא גזר אלא על
הזברים ודבן בקש לעקור את הכל. שנאמר
ארמי אבר אבי ויגד מצרימה. ויגד שם במתי
מעט. ויהי שם לגוי גדול עצום ורב: ויגד
מצרימה. אנוס על פי הדבור. ויגד שם. מלמד**

שלא

תפארת בנים

צא ולמד מה ביקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו וכו' ולבן ביקש לעקור
את הכל ו"ל עמיד רבינו שבש"ט הקדוש ז"ע ע"כ מאו"י תחכמי
וגו' כי יש ללמוד מהרש"ע מאו"י ה' וחורחו איך הם מתקשים בחצולותיהם
נגד הורח ה' וישראל עם קרובו ואיך הם כולגי חשק נמרץ ובעבודת גופם
לא יתנו למען תאחזם ודשעחם כי גם אנחנו לעומתם נעמוד על המשמר
בחצולות נטבס מלחמם נגד ענת היתה"ר והרשעים. וזהו ו"ל לא ולמד מה
ביקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו (גדוד החצולותיו וכליו עד כי) ולבן
ביקש לעקור את הכל (כן לעומתו גם אנחנו נלמד מזה לעבודת הצורח
יג"ש איך להחזק ולהשחל בכל החצולות ולא להניח שום דבר רק להחזק
הכל בכל פרטיו בראון ה' וחורחו):

א"י לא ולמד וכו' ולבן ביקש לעקור את הכל עמיד הרמב"ם הטודעים בסוף
ה'י' חיסורי בואה שהרש"ע להכלל מחלוח העריות וכיוצא בתאור רעה
זו יפסד לבו ללימוד החורס שהוא חילת אהבים ויעלה חן ועי"ז יגלל. וזהו
רמז "לא ולמד" שהענה הוא, לא ולמד, רק בלימוד חס"ק ש"ס רעיון נגד מה
שלבן ביקש לעקור את הכל בחי' יסוד' היונו להחטואך במדה זו חיו כנודע
בסארי"ל עי"ז העמוד נגדו בלימוד החורס כנ"ז:

ארמי אבר אבי ויגד מצרימה כנס נודע מדברי המג"ע ואתחנן
(אופן קמ"ג) בסוד ארמי אבר אבי כי צדקיע הסקרא
מעון שם יש שבעה מצחות של שלשה אצות שצנו אבותינו אי"ו
וסומנס אב"ד דהיינו יחזק בנס מצחא חי יעקב בנס ב' אברס ד'
וכנגדו בנס בלע"ס ז' מצחות שהי' גלגול לב"ן הארמי שאלה להחליט צדן כחן
של ישראל שהי' להם מהז' מצחות כנ"ל ע"ש ויחזק לפרש מה שסיים
הקרא ויגד מצרימה כי כנס ענין המצחות שצנו האצות שמהם יש לנו כח
לעמוד נגד העומדי עלינו בכל דור ודור לכלוחיט הוא ענין המילה שמבואר
בדר"ל שמעלה עליו כאלו בנס מצחא וסקריב עליו קבן ועי' בזה פ' קך
(דף ז"ס) ע"ש ובחקוני זכר בסקרמ' ודיינו כי נודע מדברי חס"ק מאן דנטיד
ברית מלכו אחמנר ל"י ע"ש ולזה הקדימו אבותינו הקדושי' לבנות ולייסד סז'

מצחות

שְׂדֵא יֵרֵד יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְהַשְׁתַּקֵּעַ בְּמִצְרַיִם
אֲלֵא לָגוֹר שָׁם. שְׁנֵאמַר וַיֹּאמְרוּ אֶל פְּרֹעֶה
לָגוֹר בְּאֶרֶץ בְּאֵנוּ. כִּי אֵין מִרְעָה לְצֹאן אֲשֶׁר
לְעִבְדֶּיךָ. כִּי בָבֶד הָרָעַב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן. וְעַתָּה
יֵשְׁבוּ נָא עִבְדֶּיךָ בְּאֶרֶץ גּוֹשֵׁן:

במתי

תפארת בנים

מובחנת שהוא כח טען הציור כלל ה' מדות להחמיק על בנים בחי' מליכס
סיפך הגלות וסעודות אונס שה' שידשו בשם שר'י ב"ה אשר מחוס שר'י
יחזה שהוא בחי' יסיד דוד' כח"ש רבינו בלק"ח כי בלק ע"כ עמד כנגד
זכנה בצי"ר ז' מובחנת וסח"ב ה' מובחנת של אבדונו ע"כ וירד למרימ'ס
בצו"ס"ר עד ששקב"ס רחם עלנו והולחנו ביד חזקת ובזרוע הנקו"י:

כ' אין מרעה ללאן אשר לעבדך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא
עבדך בארץ גושן. המשך סודר'י בזה מובן ע"פ הסוד מספס"ק בענין
יש שכולך אלל בן זוג ויש שזוגו כולך אלל עפ"מ"ש כי לא דבר רק הוא
מכס והיינו כי עיקר ביאת האדם לעולם הוא שכל דבר שנושא וסוהך
ושעוסק הכל הוא לזרד העלאות הנלווין השויכים לכל א' וא' משראל לשוג
נשמחו נפשו ורוחו ויש שנלמדך לטלטל בסינוך ונכונע למרחקים למקום הנלוויות
שם שמה ע"י השגחת המסבב כל הסיבות יהב"ש כדי שיוכל להעלותם שם
במקומם וזה הוא בחי' הולך אלל בן זוג כי המה הנלוויות ה' בשורש נפשו
ורוחו ונשמחו ויש שזווגו בא אללו כי מזמינים לו מן השמי' בחסדו יהב"ש
שבאים אללו ולביחו כל הנלוויות לנפשו ור"י בחוץ מאכל ומשקס שאוכל ושותה
או בחוץ דבר שנושא בו המעשה וכיוצא ויכל להעלותם וזאים אללו גם
מארץ מרחק ולא ילמדך לטוד ולטלטל ח"ו אחרים וזה הוא הענין שבאשר
השכני יסורן ראו כי מלח ה' נסעו מארץ כנען אשר הוא זאת חלב ודבש
וכאמרו מפני סיבת הרעב הגדול שנחכס שם לירד למרי' וידעו בטח
כי הוא רק למען העלאות הנלוויות אשר שם במרי' ולא זכו לסיות זיווגם
הולך אללם אלל הם סוכרו לילך אלל זיווגם להעלותם ע"כ אמרו כי אין
מרעה ללאן אשר לעבדך כי כבד הרעב בארץ כנען ובע"כ היו כדי שיוכרו
לילך למרי'ס להעלות הנלוויות כזכר ע"כ ביקשו להשי"ת ועתה ישבו נא
עבדך בארץ גש"ן (כי גש"ן ר"ת גופניות "שכליות גופניות ונמי"ס המהר"ל
מפראג ומוכח בבני יששכר במאמרי חנוכה לדרכו בקודש עיי"ש) והיינו שעכ"פ
אם אנו מניחין ארצנו וסולכין לארמ"ל עכ"פ יזכו לחקן להשכיל ולסב"ן בדעתנו
ושכלנו מה שנלמדך להעלות הנלוויות השויכים לנפשו ע"י מעשה בפועל
גופני' בעשיות כ"א כפי חלקו השייך לו וכאמור:

וידי

הגדה של פסח

בִּמְתִּי מַעֲט בָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ
אֲבֹתֶיךָ מִצְרֵימָה וְעַתָּה שָׂמְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ
בְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרוֹב : וַיְהִי שֵׁם דָּגוּי מְלֻמָּד
שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שָׁם : גְּדוּל וְעֲצוּם בָּמָה
שֶׁנֶּאֱמַר וּבְגִי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ
בְּמָאֵד מָאֵד וְהַתְּמָלָה הָאָרֶץ אֹתָם : וְאֶעְבּוֹר
עָלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ וְאֶמַּר לָךְ

בדמך

תפארת בנים

וַיְהִי שֶׁם לְגוּי מְלֻמָּד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שָׁם טַפְמ"ש בְּצִיּוֹר דְּבָרֵי הַשָּׁם
אוֹכֵז ה' שְׁעָרֵי צִיּוֹן מִכָּל מַשְׁכָּנוֹת יַעֲקֹב אוֹכֵז ה' שְׁעָרִים הַמְצוּיָנִים
בְּהִלְכָּה הָיוּ טַפְמ"ש בְּחִיקוּיָם בְּהַקְדָּמָה (דף י"ג ע"ב) שֶׁהַמְלָכוֹת בְּזִמְנָם שֶׁהָיוּ
מִקְבֻלָּת הַשְּׁפָעָה מִצֵּלָה אֲחִיקְרִיָּא מִשְׁכָּנָה דְּלוֹכָה לְלוֹל מִתְּרוּוּיָכוֹ ע"ש וְצִיּוֹר הַלְלוּ
שֶׁם וְכוּדַע מִדְּבָרֵי רִבּוֹנוֹת בְּכוֹנוֹת הַלְלוּ כִּי הַלְכָה הָיָה הַשְּׁכִינָה הַלְכָה גִּימָה
אֲדָ"ן שֶׁהָיָה כְּלִיָּה שְׁלִיכִין לְקַשְׁטָה בְּעֶסֶק חֲחוּרָה וְעִי בְּרַע"מ פ' מִשְׁפָּטִים
(דף קמ"ז) דִּין דְּלוֹכָה בְּקִי בְּהִלְכָּתָה דְּלוֹכָה שְׁכִינָתָה ע"ש וְלוֹכָה אֲמַר אוֹכֵז ד'
אֶת שְׁעָרִים הַמְצוּיָנִים בְּהִלְכָה מִכָּל מַשְׁכָּנוֹת יַעֲקֹב הָיוּ שְׁעֵי לִימּוּד חֲחוּרָה
מִקְשָׁטִין אֶת כְּלִיָּה שֶׁהָיָה הַלְכָה מִכָּל מַשְׁכָּנוֹת יַעֲקֹב לֵאמֹר לֵאמֹר וּמִקְשָׁטִין
לְגַבִּי צֵלָה יַעֲקֹב לִסּוּת בְּצִיּוֹן מִשְׁכָּן לְלוֹל מִתְּרוּוּיָכוֹ וְכִלְמוֹר וְלוֹכָה אֲמַר הַמְּגִיד
וַיְהִי שֶׁם לְגוּי מְלֻמָּד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שָׁם וְהָיוּ כְּמִשְׁכָּנוֹת רִבּוֹנוֹת בְּלִקְוֹת
(פ' לך לך) בְּפִסּוֹק וְאֶעְשֶׂךָ לְגוּי גְּדוּל כִּי סוּד גוֹי הָיָה מִרְמָזוֹ לְרַחֵל טוֹקֵבָה ד"א
כִּי גוֹי הָיָה מִסְפָּר י"ט גִּימָה הַמִּילּוּל דֶּשֶׁם מ"ה שֶׁהָיָה סוּד הַמְּלָכוֹת ע"ש חֶסֶד
הָיָה הַמְּשָׁךְ הַדְּבָרִי וַיְהִי שֶׁם לְגוּי (כִּיִּינוֹ שִׁירָאֵל בְּמִצְרַיִם חִיקָנוֹ סוּד הַמְּלָכוֹת
טוֹקֵבָה ד"א) מְלֻמָּד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שָׁם אוֹכֵז ד' שְׁעָרֵי צִיּוֹן שְׁעָרִים
הַמְצוּיָנִים בְּהִלְכָה וְעִיִּיז חֲקָנוֹ הַלְכָה הַעֲלִינָה לִסּוּת בְּסוּד מַשְׁכָּנוֹת יַעֲקֹב
שֶׁהַמְּלָכוֹת סוּד גוֹיִי שֶׁהָיוּ הַמִּילּוּל דֶּשֶׁם מ"ה נִכְלָלָה בְּצֵלָה ד"א דְּלוֹל נִעֲשִׂים בְּסוּד
מִשְׁכָּן דְּלִיל חֲרוּיָכוֹ וְכִלְמוֹר :

וַיְהִי לִמּוּד עוֹד טַפְמ"ש בְּלִקְוֹת שֶׁם בְּסוּד וְאֶעְשֶׂךָ לְגוּי גְּדוּל כִּי לְגוּיִי גְּדוּל הָיָה עוֹלָם
ג"פ א"ל הַמִּלְחָמָה בְּפִנֵּי ד"א ע"ש וְכִסֵּה קוּיָל כִּי חֲכָמָה אֲדָם חֲחִיד
פְּנוֹ וְאֶת אֲדָם לִמּוּד חֲכָמָה חֲחוּרָה אֲזִי מִלְחָמָה בְּפִנֵּי הַגִּימָה פְּעָמִים אֲזִי שֶׁהָיוּ
אֲדָם הַפְּנִים וְלוֹכָה אֲמַר וַיְהִי שֶׁם לְגוּיִי גְּדוּל שֶׁהָיוּ בְּפִנֵּי הַגִּימָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל
אֲדָם הַפְּנִים מִסְפָּר לְגוּיִי גְּדוּל כ"ל מְלֻמָּד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצוּיָנִים שָׁם שְׁעָרִים
בְּשְׁעָרִים הַמְצוּיָנִים בְּהִלְכָה וְכִלְמוֹר :

וְאֶעְבּוֹר פֶּלֶךְ וְהִרְאָה מִחֲבוֹסָה בְּדַמֶּיךָ וְאֶמַּר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חִי וְכִסֵּה עֲלֵי הַכֶּסֶן וְכִסֵּה מִמֶּנִּי

דמך

תפארת בנים

דמי וסיינו כי כל ענין דם נדס ודס לידס הוא החטא של אדסיר וחוס
 כמשהו"ל בש"ס שבת היא שפכס דמס של עולם כי ולדעתי הוא עפמש"כ
 רבינו בטעמו המלות (פי ברהשית) כי בחיטוט דס נמשך מאנא ואמא סוד
 י"ה וי"ד במילוטו גימי כי וס' צבי לזרין ד"ו וד"י כרי כ"ד ס"ס גימי ד"ס
 ע"ש ולזס יתכן כי טודע מדברי חז"ל בש"ס סוטס איש ואשכ כשכס מחסכגיס
 בקדושה ומכרי שורס עליהס סכס י"ה י" בליש וס' בלשה אמנס בטוס"ר
 בחטא אדס"ר וחוס שזא כנחש על חוס כי ואדס הראשון בק"ל שגיס קלקלו
 שניכס ביסוד לדיק בסוד י"ה ע"כ אמרו הוא שפכס דמס של עולם שנעשס
 קלקול בסד"ס שנמשך מצי אוחיות י"ה ולזס אמרו שפיר הוא שפכס דמי"ס של
 עולם וע"כ אמרס חורס כהיולדת הציא קרבן להקן חטא של קלקול עמלח
 סדס ולזס אמר ככתוב וכפר עלי ככס"ן (גימי יסו"ד) וסכרס ממקור דמי
 וסיינו שכהן שכוה כעבוד כשס בצחי יסוד לדיק חי עולמיס הוא מכפר על
 היולדת בצחי דמיס כמליס שנמשך כמקור מחטא אדס וחוס שקלקלו באוחיות
 י"ה שממנס נמשך כדס וזכ יכור ממקיר דמי"ס דייקא אוחיות ד"ס י"ה וי"ל
 עוד כזכ משכ"כ ורליחי אה כדס ופסחתי עליכס וסיינו כמקטרג סשר של מלרי
 ושאר רשעים שבאותו סדור אמרו ק"ו חי' אס ככס שלכו כי אכל בלמח
 כבי' אוחיות י"ה סס מעידים לישראל ששמרו סאות ברית קודש סס ונשיכס
 בסוד שבטי יס עדות לישראל וכמ"ס בפרש"י כפי פנחס סחוכי ספלואי כי
 ולזס ורליחי אה כדס וסיינו כי כס בצמרים טרוז סארץ ישראל קדושים עמדו
 צגסיון וסמרו היסוד לדיק חי עולמיס ונחתקן עי"ז כדס עמא שפכס חוס
 בקילקל כבי' אוחיות כנ"ל ע"כ אמר ורליחי אה כדס (פסוד) וזסחתי עליכס וזס
 שזמר ככתוב ואעבור עליך וארלך מחזוססח בדמיק סיינו להקן כדס עמא
 שעי"ז גרמס חוס לשפך דמו של עולכ וגרמס מיהס עי"ז כי כדס הוא
 סנפש ע"כ אומר לך בדמיק חיי ע"י חיקון סאות ברית קודש בסוד לדיק
 חי עולמיס דייקא כי נעשס מכדס עמא דס עסוד וכסן:

א"י ואעבור עליך וארלך מחזוססח בדמיק ואומר לך בדמיק חיי י"ל ע"ס מס
 שזמרת לי לשרס סמסורס כפי חזריע וסקריצו לפי ד' וכפר עלי ככסן
 וסכרס ממקור דמי וסרגוס יונתן וסקריצו ויקריצנס (סיינו שמקריצוס סלשס
 לפי ד') ובמסורס ממקור דמי ממקור תדין דין ואידך ד' מקור ישראל ע"ס
 סידוע מספס"ק בציאור מ"ש למעך עשס עמנו חסד במשל לבן מלך שחש
 ועמר דינו לפנשו ולרדיותו אף שרי סמלך רולין שסמלך מלעטר בלרות כט
 בלרותו מלמער ומעונס ביסודיס ועונשין כאלו סס מוותרים עליו וסופרין אותו
 חס שזנו אומרים למעך עשס עמנו חסד כי כביכול למובנת קב"ה וסיניתי
 שנזמר בכל לרסס לו נר וע"כ מסרלוי לוותר לנו במשפס לאחוז בחסד קו
 כמשפס כדי שסכנינס סקדוטי לא חסכול בלער מלכותו חס שביקס דסע"ס
 נספי יסוצב ינחני במעגלי לרק למען שמוגס כי אלך ציזא ללמות לא אירא
 רע כי אהס עמדי כי לרק נקרא כביד (כמ"ס לרק לרק חדרוף סלך אחר כ"ד

הגדה של פסח

בְּדִמְיֶךָ חַיִּי וְאָמַר לָךְ בְּדִמְיֶךָ חַיִּי: וְרַב כָּמָה שֶׁנֶּאֱמַר רַבְּבָה בְּצִמָּח הַשָּׂדֶה גִּתְתִּיךָ

ותרבי

תפארת בנים

יפה ונפשו את העם משפט נדק) והיינו שהבד"ץ של מעלה ילכו עמדי בדרך משפט "למען שמו" שישקלו בדעתם כי הגם שמגיע לו ח"ו איזה עונש אבל "למען שמו" נריבין לוותר אלנו כי בכל צרהם לו צר כזיכור ואז גם כי אלך בני ללמות (סיינו בדרך רע ומקולקל ענה היתה"ר שנקרא רע) אפ"ס לא אירא רע (הוא עונש גיכסם וכמבואר בש"ס. גדרים דף כ"ב ע"א) כי אחס עמדי ולא ידונו אותי הבד"ץ של מעלה לרע ח"ו כי הדבר נוגע אלנו יחב"ש כנ"ל זה הוא ציבור דברי חס"י ומסמורה הכ"ל והקריבו לפני ד' ויקרבה (היינו להאשה) קדם ד' כי כל ענין חבלי לידה הכל בא מחמת חטא עב"ד עו"ר שני"ז נפסק עליה הרבה חרבה עצבון והריון וליה אמר וכפר עליה הכסן ממקור דמי ד"ס נקרא העונש וכמ"ש דמיו בוכ"כ אין לו דמים והיינו עונש ואמר וכפר עליה הכסן והיינו לאחר שילדה בנער עיבור ונער לידה נחלה שנחגגל עליה חטא אדם וחווה ע"כ הביאה קרבן ועי"ז וכפר עליה הכסן והיינו כי ע"י החטא אנו נרחקים מאלה הש"י כמ"ש רחוק ממני בעויתי ואנכי ע"י הקרבן הקריב את האשה "לפני ד'" וממילא יכפר עליה הכסן והיינו שיכול ללמוד עליה זכות להציל מעונש החטא וטכ"ר ממקור דמי הוא עונש החטא כי ד' מקור ישראל וכזיכור בכל צרהם לו צר כנ"ל וזהו שאמר ואעבור עליך ואראך גחבוססת בדמיון והיינו כי בודאי אין יסורים בלא חטא וכל היסורים שסבבו לא ה"י בחנם כי הקב"ה לא עביר דינא בלא דינא רק שהסדרון שהש"י גחרחק מאתנו שם בגלות ההוא ולא ה"י שום וייתור זה ה"י הלה אז וע"כ בחס הש"י אותם אז והבטיח להם ואמר "ואעבור עליך" כזיכור הש"י יעבור לסיוע בחובינו לראות בנרותינו ואראך גחבוססת בדמיון הוא העונשים והיסורים איך אחס מנעור ואז כזיכור בכל צרהם לו צר וממילא ואומר לך בדמיון חיי שיפמרו מעונשים ויסורים כמ"ש ואחם הדבקים בדי' אלקים חיים כלכם היום שהיינו מקור החיים והטובות:

רבבה כלמח שהדס נחתך ותרבי ותגדלו וגוי ואת ערום וערי הסה אמרו ז"ל במדרש וכן הוא בזהר חדש סי' בראשית שכל עשב ועשב יש לו מלאך ושר בשמים שאמר לו גדל וכו' זה י"ל שאפ"כ רבבה כלמח שהדס גחחך שבמלרי כיון שה"י בלא תורה ומלות עדיין ע"כ היו עדיין בבחי' עבדים וכו' עבדים היינו לפרעה במלרים והיינו כענין בחי' עבדים שהם תחת ממשלת שר הממונה עליהם משא"כ צנים של מלך שהם רק תחת ממשלת אביהם ואין לשום שר שום ממשלה עליהם וע"כ כאשר החחיל להטנוץ בהאולה שהחחילי שהארס של קבלת החור אמר להם כס אמר ד' בני בכורי ישראל שלח עמי ויעבדו ובהחיל הקב"ה לדון אותם כענין צנים של מקום וע"כ ה"י כל ענין

וְהַתְּרַבִּי וְהַתְּגַדְלִי וְהַתְּבֹאֵי בְּעַדֵּי עַדְיִים שְׁדִים נְכוּנוֹ וְשֶׁעָרָךְ צִמַּח וְאַתָּה עָרוֹם וְעָרְיָה:

וירעו

תפארת בנים

ענין יצמ"ל ע"י סקצ"ס בכבודו ובעלמנו כעסם בנים שהמלך בלבדו מושל ומשגיח עליהם ואין לשום שר ומושל להנסיג ולמשיל עליו וע"כ אנו אומרי בשבח יצמ"ל ויוציאו ד' אלקינו מנצח"י לא ע"י מלאך ולא על ידי שרף אלא סקצ"ס בכבודו ובעלמנו כיון שהתחיל להתגלגל קבלת התורה והמלות שיקבלו ישראל במדבר וזה שאמס"כ רבבס כלמה שהד"ר נחמך כי במצרי"י סי' רק כמו "למח שהד"ר שיש לכל אחד מלאך שאומר לו גדל כנ"ל וכן ע"י המלאך נתגדלו ותרבו ותגדלו. וחבואי בעדי עד"ס, וזה סי' מחמת שהי' אז צבחי' ואת ערום וערי' בלא תורה ומלות ועי"ז סי' עדיין צבחי' עבדים שהם תחת ממשלת שר ומשל כנ"ל ועיקר הגם סי' מה שצקב"ה קרא ליהנו בנים בני כבורי ישראל ועי"ז ירד סקצ"ס בכבודו בעלמנו להגילנו וכאמיר:

וְהַתְּרַבִּי ותגדלו וחבואי בעדי עד"ס שדים נכונו. וחבואי בעדי עד"ס פי' האר"ל בסידור שהכוני שהאיר השם אבדע"י צימ"ל ע"י ואח"כ נעשה שדים נכונו ע"ש נראה לפרש ע"פ מה שאמרתי לפרש הספוק אחות לנו קטנס ושדים אין לה עפ"ד רבינו בע"ח (בפרק ג' משער הכללים) סוד שדים ודדים שהם סוד השם שדי' שהוא סוד אלוהיות אל' מאלק"ס שהוא דד ימין ואלוהיות ים מאלק"ס דד שמאל וסודי שצאמ"ל הוא המשפיע השפיע להדדים ימין ושמאל ע"ש ומוזן שהשם אלק"ס שהוא סוד השדים ודדים הוא רק לאחר הסמחקה אבל קודם הסמחקה אדרבה הוא סוד המלכות וסוקף הסגורות וטוע מדברי רבינו כאן ובש"ד דהשם אלק"ס בלי הסמחקה ובלי חילוף אלוהיות הוא סוד קטנות חסו שאמר אחות לנו (גימ' אלק"ס) קטנה (סיינו בזמן שהשם אלק"ס הוא עדיין בסוד הקטנות) אז ושדים אין לה (ואין בה עוד כח השפיע של סוד אלד"ד ומיד"ד עד שנמחק ע"י חילוף אלוהיות אבדע"י אז נעשה ממנו סוד אלד"ד ומיד"ד שהיא סוד שדים ודדים שממנו נמשך כל השפעות מיוחדות) וסוד ביאור דברי בעל הגדה ותרבי ותגדלי וחבואי בעדי עדים סיינו שנמחק השם אלק"ס מן הקטנות שהוא סוד המלכות והסגורות שבו ונחלק באלוהיות הקודמים שאז נעשה הסמחקה שלו באלוהיות הקודמים וחבואי בסוד עד"י עד"ס שהוא סוד השם אבדע"י אלוהיות הקודמים של אלק"ס ועי"ז נעשה שדי"ם נכונו בסוד אלד"ד ומיד"ד שהוא סוד השם ודדים שנוצעים שפע הנשפע משם אלק"ס כנ"ל:

וְאַתָּה ערום וערי' וירעו אוחנו המלכים ויתנו עלינו עבודה קשה בהקדם מה שאמרתי לפרש בדברי דסמ"ס ב"נו נא זאת שוכחי אלוך פן אעקף ואין מניל דהנס נודע מדברי רבינו בפע"ח בטוונות זרחה השחר בזרחה מלכות ערומים ע"י המלות ומ"מ נעש' לנשמה תלוצת הנעש' משם אלו"ק הו"א מבי

סעמים

הגדה של פסח

**וַיִּרְעוּ אֶתְנוּ הַמִּצְרִים וַיַּעֲנוּנוּ. נִתְּנָנוּ עָלֵינוּ
עֲבֹדָה קָשָׁה: וַיִּרְעוּ אֶתְנוּ הַמִּצְרִים בָּמָּה**

שנאמר

תפארת בנים

פסמים ח"ל ואם חומא מפשיט לבוש הקדוש' סג"ל ומלבשין לשממהו לבוש
הקליפה ר"ל בידים הרעים וכלואים חס סוס"פ וישמן ישורין ויבעט וגו' וימות
אלקי עשכו דסיינו שפ"י העונות יחבטו ממנו לבוש נשמחו שעשה לעצמו ע"י
המלוא ומעצ"מ שעשה לו ככה השם אלוק' כזכר חס בלס"פ (אויב י"א)
יש לך אלוק' מעוניך דסיינו שפ"י עונותיו יחבטו ממנו לבוש נשמחו כעשה
מחמלוא ומעש"ט שסיגל ככה השם אלוק' וכאמור חס שאמר דכמט"ט ביו
נא זאת שכחי אלוק' פן אענף ואין מליל שיחטו אל לבס אוחס השוכים
מס ש"ט להם לחוש שלא יפשיטו מהם כלבוש כעשה משם אלוק' פן אענף
סיינו כדון המלוא שבא וענף מן הלוס אפילו מן גלימא דעל כחפאו חסו
המשך ואת ערוס וערי' שלקחו מהם המלבוש' דקדושה בעונותיו במלרים
וסחליף לבושים של הקליפה כגדים הרעים וכלואים ועי"ז וירעו אוחטו המלרים
ויענונו וגו' :

וַיִּרְעוּ אוחטו המלרים ויענונו ויחטו עלינו עבודה קשה עפמ"ט פס"פ
זלעפס אחזתני מרשעים עוזבי הירחק דהנס נודע מדברי רבינו ח"א
הבעש"ט דק' זללס"ס מאויבי החכמי מלוחך כי לעולם הוא לי כי יש דרך
עבודה להב"י ללמוד מדרך הרשעים אך יש להם חשק גדול וסחלסכות וסלסכת
היכס"ר להאווה זמנות מכ"ש חני יש לי לסחלסב אל עבודה כס"י קטן
עולמיי חס בלמס"כ מאויבי החכמי מלוחך כי לעולם הוא לי דסיינו חס
אויבי שכם הרשעים מחלסבים כ"כ להאווה נפסם לזמן מיעוט מזס יש לו
ללמוד לחשוב בכליון עינים ולחלסב ברשפי חס שלסכת י"ק לעבודה כס"י אשר
לעולם (ננחי) הוא לי עכחדס"ק חס שאמר דסג"ס זלעפס אחזתני מרשעים
עוזבי חורחך דסיינו כשחט רואה הרשעים עוזבי חורחך בלחיס כח וסחלסכות
וחשק נמרץ כס רלים לסעבירס מזח אחזתנו זלעפס צמודא פן איניט יולא
י"ח במס שאיני מקיים המלוא כסחלסכות כדרכי כי כפי ערך כסחלסכות
ורשפי חס החלוב של הרשעים כגני רואה שלא ילחחי י"ח כלל כי ה"ל לסוסף
עוד חלף פעמים להרבות חשק וסחלסכות ובזס יש להבין סענין מ"ש ר"ח
ורי יוחנן ב"ס (ע"ז דף י"ז) ניחל אפחחא דזוטה ונכוף ילרס פ"ט וסווא לריך
ביאור סיחן לומר חלשים גדולים עד שמי רוס וכוכבים שחלום עוד כסס
היכס"ר ח"ו בעניני גשמיות מזוסס כזס שכשיצוא לפסוסס נוד נפוח מלא סרוח
יחגרס כסס היכס"ר חס מלסכיר וכי לא ח"י ח"ו במדרגס סמצור כס"ס
(כחוצה דף י"ז ע"א) דמי עלי ככסורא או כקאקי חיוו ח' אך לפי סאמור
י"ל סענין דהנס בלגשים גדולים ולדיקים אפילו גס חס סחוחיס י"ד ירגס
חלף דרגן מכס"ל בודאי כגשמיות וסעוציות ויכס"ר של עבירות כאלו כפוטל ממס כזר
כמל

תפארת בנים

במל מהם לא מניחיהו ולא מקאחן ואף לא ענין הכבוד עזירה גסה ח"ו כזה וכיוצא בזה אף בנידנוד כל דכו אך כל עיקר הסיפור השולט באגדות גדולים ואדיקים הוא מה שזכר לזרזוק בהם החלשות בעבודת הש"י לומר שכבר עשית כל המוטל עליך וכבר חקנת את נפשך בכל מה שש"י מצוה לך לתקנה והקד עובד את הש"י בתכלית השלימות ואי אפשר עוד לעבוד בהחלשות וחשקות נמרץ יותר מזה שאתה עובד ולזה אמר ר"ח ור"י זה נזיל אפיחחא דזוונות וגדאח איך הרשעים המאפים ראים אל תאוות נפשם שהוא רק תאוות זמניות ככ"ל ואז נכוף יצרן שלא יוכל לשלוט בו עוד לומר שכבר יצאנו י"ח בעבודת הצורא יחב"ש בתכלית השלימות כי כפי הרשעים שללו לנו לריבין להסיף. כפלי כפלים בעבודתנו לשמו יחב"י זה ביאור דברי המסורס (צפי במדבר). ואחרי הפקד את כליוס הפקד חרין במסור' דין ואורך הפקד עליו רשע כי כליוס נקראים הדיקים בדבוקים בהש"י חמיד ואמר הקב"ה למשה ואחרי הפקד את כליוס שה"י עיבדים את הש"י באופן שאין למעלה ממנו וסוף ע"י הפקד עליו רשע ושמך יעמוד לימינו דהיינו בשעה ששמן מרקד עם הרשע ועומד על ימינו לעזור לו למלאות תאוותיו ואף הוא הולך וטושט בזריות ובנח ובחשקות נמרץ כפי ערך זה הפקד את הדיק שהוא יעבוד כן הש"י ככ"ל זה שאנו אומרים וירעו אונתו המצרי ויענונו ויחנו עליו עבדו דהיינו כי לולא שראינו תאוות מלרים ותכליתם שהיו ערות הארץ תאוות הסיפור עוד להפליא ה"י לנו לומר לנפשינו שאנו לדיקים ועובדים ועובדי ה' אבל עתה כאשר ראינו תענופי מלרים אנו רואין שאנו רעים עדיין שאין אנו עובדים כראוי ועבודתנו אינו שום כלל כנגד עבודת הרשעים וסלכנו לכפול לעבודתנו כפלי כפלים הרבה הרבה יותר חכו ויחנו עליו עבדו קשה חכו הסמך כמ"ש ויעבדו מלרים את בני צפרק היינו בראות בני עבודת המלרים מלך הספי"א ע"י למדו ק"י להחלשות בעבודתם בנח"י כל עמדותי חאמרנס בפירוק עמדותיהם בהחלשות להש"י בעבודתו חכו ויעבדו (ע"י) מלרים בני צפרק בפירוק עמדותיהם לעבודת הש"י ככ"י:

א"י וירעו אונתו המלרים כי וגלחם בנו ועלם מן הארץ המשך הדברים יובן עפ"י צפ"ש צפ"ש מסר"ש ז"ל צפ"ש פני ד' בעושי רעם לסכרית מארץ זכרם דבדיקי' כחיצ שומר כל עמדותי אחת מהנה לא נשכר דהיינו אונתו העלם לח שלא נקרב ש"י חסי תחס"מ אבל ברשע"י גם אונתו העלם לח נקרב ונכרת מן הארץ זכרם שלא יעמדו בתחס"מ ע"ש ובזה אמרתי לפרש הפסוקים (צפי אחרי) שממדתם את חקותי ואת משפטי ולא חששו מכל החושבה האלה ולא תקיף הארץ אחכם וגו' כי כל אשר יעשה מכל החושבה האלה ונכרתו הנשמות העושות מקרב עמם דנכאורס ית לדקדק לפצ"ש סקדמונים שטעין כרת הנפש הוא מחסי נכרתה מחיי העובד עולם הנשמות וחס"מ וכמ"ש הרבנו בחיי בסוף פ' אחרי (וע"י צרמב"ן) וא"י לריבין להבין מה זה שממדת החורס ולא תקיף הארץ אחכם וגו' שנראה שהוא רק אחד מן העושים וכל

הגדה של פסח

שְׁנֵאמַר. הִבֵּה נִתְחַבְמָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה וְהָיָה
בִּי תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׁנֵאִינוּ
וְנִגְדָּהם בָּנוּ וְעָלָה מִן הָאָרֶץ : וַיַּעֲנוּנוּ בָמָּה
שְׁנֵאמַר. וַיִּטְּימוּ עָלָיו שָׂרֵי מַסִּים לְמַעַן עֲנוּתוֹ
בְּסִבְלוֹתָם וַיִּבֶן עָרֵי מִסְכָּנוֹת לְפָרְעָה אֶת פִּיתוֹם

יאת

תבארת בנים

וסלף אמר כי כל אשר נהגו ונערתו הנפשות וגו' שהוא נרתח הנפש מנחמיה
שהוא יותר מאבדן מעוה"ז וגם להצין דברי הסדרים שפירש ולא הקרא הארץ
אחכס ולא חרוקן ארעא יחבון ולפי דברי המהר"ש סוחר מנין שמך הספוקים
היכב שאמר מנחמיה ושמרתם וגו' ולא חפצן מכל החושבות וגו' ולא חקרא
הארץ אחכס וע"ז הנשים אונקלים ולא חרוקן ארעא יחבון היינו שלא הס'י
בכלל לחון שפני ד' בהם להכרית מארץ זכרם דהיינו שגם אוחו העלם לו
שנשאר לזכר יס'י נרקב וגאבד ח"ו ושפיר מבואר הקרא כי כל אשר יעשה
מכל החושבות האלו ונערתו הנפשות העשות מקרב עמם היינו נרתח הנפש
מנחמיה"מ ע"י שנקב העלם לו וגאבד מן הארץ ולזה אנו מספרים ויטעונו
ואומרים וידעו אוחנו המהר"י היינו שפירש וכל גידא דילי' ראו לעשות אוחנו
ח"ו בכלל עושי רעם אשר עליהם נאמר פני ד' בעושי רע"ה להכרית מארץ
זכרם כנ"ל וס"י זה עלה ליתן עליהם עבדות קשה בחומר ובלבטים עד שישכחו
את ד' ויחזרו וימאנו ויבואו לידי זה ח"ו ולזה אמרו בהם נחמיהם לו פן
ידבם היינו ביראת שמים וס"י כי חקראנה מלחמה ועוסף גם הוא על שגאנו
ונלחם בנו היינו שיתגברו עלינו בשעת מלחמה ס"ה"ט עם ס"ה"ר ויאבדו
את ס"ה"ר ויכניעו אוחו (וכמ"ס בלק"ת פי' שמוח) וע"י (ועלה מן הארץ)
היינו שלא יכרות מארץ זכרם וישאר העלם וע"י מן הארץ בחסד"מ
בקרוב צימיו :

הבן נחמיהם לו (ע"י בלק"ת שמפרש שזה דברי ס"א שאמר שנחמיהם
לסחמאים ע"ש) פן ידבם וס"י כי חקראנה מלחמה ועוסף גם הוא
על שגאנו ונלחם בנו ועלה מן הארץ ע"י בלק"ת (פי' לך בפקוק וס"י
צימי אמרפל) דכשחין בסי"א שפע ויניקס מן הקדוש' אז נלחמו צימיהם ורוי'ם
לעלות הנמוכים ע"ג הגבוהים מהם בשרשם אבל אל ית' להם חזיה יניקס
מן הקדוש' אז כל ס"א הם בשלום ושקט עי"ש וצוה מובן מ"ש המקובלים
כי עש"ו גימ' שלום כי עשו הוא ארון ס"א אשר כל אריות הגלות הוא
ברשותו יפן שיש לו ויניקס מהקדוש' והוא יושב בשלום והשקט בעוה"ז ושלום
על כנסת ישראל שנקראים סכח שלום וכמ"ס בקרנים וכאשר יעזור הש"י
ויציל ממנו סיניקס מהקדוש' אז יאמר צו יחפרדו כל פועלי עון כי שם
ביחוד

**וְאֶת־רַעְמָסֶס׃ וַיְהִי־נֹי עֲלֵינוּ עֲבוּרָה קָשָׁה בְּמָה
שֶׁנֶּאֱמַר. וַיַּעֲבִירוּ מִצְרִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בַּפָּרֹךְ׃**

ונצעק

תפארת בנים

ביוחזקא הם צפרודא ויחבטל כח ויסי' הגאולי ולזה יתכן משיח נקרא שלום וכמ"ש בצע"ס פי' פנחס צפסוק כנני נוחן לו את בריחי שלום וסיינו נשום קם זה נופל כאשר יחבטל השליטה של הקליפות יתחזק השלום של הקדושה ויבא משיח לזקיתו והדברים יתאחדו עם הארז"ל בסודור בזוגות חסלות לאל עליון גואלם ברוך הוא ומבורך כי ביסוד אבא בם הוא הגאולי וע"כ אומרי' ברוך הוא כי יסיד אבא הנעלם נקרא הוא ע"ש וסיינו כמ"ש בלק"ח (פי' יתרו) כי עש"ו שורשו הוא מאור דיסוד אב"א ולכן סי' יתחק מקרבו גררם שיש לו שורש במקום גבוה שבקדושה בזה ע"ש ולפי האמור מובן אריכות הגלות יען שביסוד אבא ששם הוא שורש הגאולי שם נשרש עשו ויונק משם וע"כ הוא יושב בשלום כנ"ל עד לאחר שיחבטל יתקרו משם ויחגבר הכח של היסוד אבא הנקרא הוא ויסי' הגאולה וזה הוא המשך הדברי' כאן שאמרו כג"מ וכל נידא דלי' הבס נחמכס לו להכשילו בעצירות להשליך נילגות קדושת בחוכנו כי פן ירצס (בחורס ויראס סי') וסי' כי תקראנה מלחמס (כי אס יתדס הקדושה ולא יפלו נילגות קדושת לקליפות עשו אז וסי' מלחמס בין הקליפות) ונוסף גם הוא על שגאולנו (סיינו יסוד אבא הנעלם שנקרא הוא שבו חלוי הגאולה כנ"ל) ונלחם בנו ועלה מן הארץ שחסי' הגאולה ב"ב:

וַיִּתְּנֵנוּ עלינו עבודה קשה כמ"ש ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך פרס"י בפס רך ופרס"י בעבודה קשה המפרכת את הגוף ומשברתו ונלעק אל ד' אלקינו וישמע ד' קולינו להצין המשך הדברים בזה גררם כי לכאורה צריכין דברשי' ביאור לפמ"ש בחקוני' חיקון כ"א דף מ"ס ע"ב דנוסי' דבר נש בסי' עלמא איכו נרעא ממסכא דחויא ע"ש וביציאוריו שם אי"כ מה הוא הריעוחא במס שמשש לנו פרעס ששפיל את הגוף ממסכא דחוי' דסלא לכאורה פרעס רנא להנציר הכח השמאלי נרעא משכא דחויא ח"ו על ישראל אמנם ביאור הדברים הוא עפ"י הירוע ממ"ש בצפס"ק מחלמודי צע"ס כי יש צ' מיני עובדי ד' יש צדיקים שעובדי ד' ומחפליים בלחש וקולם לא ישמע ואעפ"כ חפלהם בוקט כל הרקיעים וכן אשכחן דברי מוסרחי' צפרעי"ח שהאריז"ל לא סי' מרים קולו בחפלה החול כלל רק בשבת. ויש צדיקים שדרכם להחפלה בקול רם דייקא ונצטקס גדולה והוא לפי ערך גדולות נשמחם כי אוחן הצדיקים שכבר הכניעו את החומר מכל וכל ולא נשאר בהם כ"א חלק חלקי ממעל הם אי"ל להחפלה בקולות ונעקוח ודי לפניהם להחפלה בלחש ושפחוהיס נעוה לבד וסס מכוונים את לבם לאצטו שנשמעם וכל להצבוח דורש ד' משא"כ אוחס

הגדה של פסח

תפארת בנים

אוחס שעדיין לא הכניעו את החומר וסוף שלכם הם צריכין להחפיל בקולות
ועסקת להשיי ועייזם הם מכניעים את הסופניות שלכם ועייז יכולין לבין את
לכם לאצו שבשמים משא"כ הם יחפלו בלחש ולא יכניעו את סוף שלכם
עייז לא יוכלו לבין את לכם כי וסדברים והייחדו עם מ"ש הארז"ל בלק"ח
(הסלים קמ"ס) וסבא בסידור בפסוק קרוב ד' לכל קוראיו לכל אשר יקראו
באמת רגון יראו יעשה כי לא כל האנשים שוים כי יש צי מיני אנשים
העובדי את ד' שהם היראים העובדי את ד' באמת להם עונם הקב"ה
בבחי רגון יראו יעשה גם האנשים שאלים בפיהם משא"כ אותן צי"א במדרגה
השני הם צריכין להחפיל בקול ואז השיי שומע חפלה אצי"פ שאינם מכה
היראים מ"ש ולפי האמור היינו כי אוחס שהם מכה הראויי אצי"פ שאינם
לעקים בקול יכולין לבין את לכם להשיי להם עונם הקב"ה גם במרם ישמע
קולם משא"כ אוחס שאינם מכה הראויי שאינם יכולים לבין את לכם כי"א
עייז לעקס וקל הם צריכי לקרוא בקול דייקא כניל כדי להכניע עייז חומרות
הגוף ואז יוכל לבין את לבו היטב וישמע השיי את חפלתו. וזה הוא המעך
דברי בעל הגדה ויחננו עלינו עבודת קשה כמ"ש ויעצו מזרים את צי בפך
והיינו כי ענין הזכחות והכניעות החומרות המשכא לחויי הכל חלוי בסדעת
כמשארז"ל (פרע"ח פרק ג' משער הלולב) שהז"א הוא סוד ח"ת תגדל עייז
הדעת שהוא שורש כל הגוף ע"ש ומונח כי במזרים שהי סדעת בגלות שפרעס
הי יונק מהדעת ע"כ בעי"ה להם להחפיל בדרך העבוד בקולות
לעקות כדי להכניע את גופם ולשבר כח משכא לחויי ולעורר עייז הסעוררת
הלב והכוונה הנכונה עד יענה אל ויקבל חפלתו ולא מביא הפסוק יעצו
מזרי את צי בפך ויעצו הוא מלשון חפלה כמ"ש חז"ל בש"ס (תענית
דף ב') איחס עבודת סבלב זו חפלה והיינו שמזרי גרמו שישראל יעצו
את השיי בחפלה בקול רם דייקא שהיא בחי עבודת קשה ועייז פרשיי שפיר
בפך שמפרכת את הגוף ומשברתו היינו שעי חפלה בקול רם מפרכים את
חומרות הגוף משכא לחויי ומשברו ועייז היי יכולין לבין את לכם לאצו
שבשמים ועייז היינו מהמדרגה הצי שהם מאוחס שנאמר עליהם ואת שועה

ישמע וישעם דייקא כניל:

ובזה פרשתי פסוקי התורי (בפי בשלח) ופרעס הקריב וישאו צי את
עיניהם והם מזרים נוסע אחריהם מאוד ויעקו צי אל ד' וגו' ויאמר
משכא אל העם אל חיראו והייצבו וראו את ישועה ד' אשר יעשה לכם היום
וגו' ד' ילחם לכם ואתם תחרישין ובח"א ואחן תשחקן ובזר הקדוש מה
תעק אלי בעחיקא חליא מלחא ופי' באור החמה שאמר להם שלא יחפלו
בקול ובנעקס אלא בלב ובכוונה שחלה בעחיקא ע"ש ולפי האמור יובן המעך
הדברי ופרעס הקריב ופרש"י שנחאמן לקדם פניהם והיינו עייז חז"ל כל
הגדול מחבירו יצרו גדול והיינו כל מה שנזכרנו ישראל בשעת הגאולה ציוס
לאחם ממזרי והכניעו את חומרות הגוף משכא לחויי הקדמוני קליפת מזרי
להסביר

וּנְצַעַה אֶל יְיָ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וְיִשְׁמַע יְיָ אֶת
קוֹלֵנוּ וַיֵּרָא אֶת עֲנִינּוֹ וְאֶת עֲמָלָנוּ וְאֶת
לְהַצִּינוּ:

ונצעה

תע"ת בנים

לסתגבר עליהם כוח הרע משכא רחוי" של הנוף ע"כ ויראו מאור כיון שסתגבר עליהם חומרות הנוף ככ"ל וע"כ וירא גם משה ויעקב אל ד' כדי להכניע חומרות גופם של ישראל ככ"ל וא"ל הסיי מה תצק אלי בעתיקה תליו מלחא כי אין לפדעם עוד שום שליטה בגופן של ישראל ואינם זריכי עוד לצוק בקול רם בעתיקה תליו מלחא ששם מקור הכוונה שכלב ותוכל לבוין חפלהך גם בלי צעק בקול רם כי עתה אתה בבחי' את רצון יראוי יעשה ולזה אמר משה לב"י כתייבצו הוא חפלה בלחם בסוד לאכי האשה הנלכ"ת עמך היינו שמשם ילפינן סדר חפלה בלחם כמבואר בש"ס ברכות ואינם זריכי להחפלה בקול רם ובעצק דייקא ולזה מס"ס ד' ילחם לכם ואחם תחרישון פידוש גם אלם אחם תחרישון וכדחרגוס אונקלס תשחקין היינו גם אלם תחפלו בלחם במחשבה וכוונה כלב ושתחי נעוה כי חומרות הנוף שלכם כבר פדעו והסיי יתבל חפלהכם בבחי' רצון יראוי יעשה ככ"ל :

ויעבירן מלרש אח בני ישראל צפך, סיינו ע"ד אמרם ז"ל בש"ס קידושין (דף ל') בזמן שישראל עושים רש"מ נקראים גנים וכשאין עושים רש"מ נקראים עבדים והנה אם יש לישראל הרחבת הרעה ואין להם עירדות פרנסה ע"כ יכולים לקבוע עתים לחורס ולהספיל בכונס ולקיים מצות נדקס לחיח אבל צעירי העניות הוא מהדברים שמצטריין ע"ד קוטו כמ"ש בש"ס (עירובין מ"א ע"ב) והשאלה"כ ויעבירן סיינו שהמלרים עשו לישראל ממה שהי נקראים גנים למקום וסיו נקראי בני ישראל. צפך. שעי' רוב הטיורס ועול הפרנסה שענדו עבודת הספך נעשו צבחי עבדים שלא היו יכולין לעשות רש"מ כראוי וחו שאלה"כ ויעבירן דייקא צבחי עבדים :

וַנַּצַּעֲק אֶל דָּ' אֱלֹקֵי אֲבוֹתָיו וַיִּשְׁמַע דָּ' אֶת קוֹלָיו וַיֵּרָא אֶת עֲנִינוֹ וְאֶת עֲמָלָיו וְאֶת לַחֲזָיו. וַיֵּל עִפְמִ"שׁ לִפְתָּח בֵּמֶה שָׁאֵנוֹ אוֹמְרִים בְּשִׁמְיִי בְּסוּף כָּל הַחֲפֻלּוֹת שֶׁל הַסֵּטֶרֶכּוֹת שֶׁלָּנוּ שִׁמְעֵי קוֹלָיו דָּ' אֱלֹקֵינוּ כִּי וְקִבַּל בְּרַחֲמִים וּבִרְצוֹן אֶת תְּפִלָּתָיו דִּסְכָּה בְּשִׁ"ס (תַּעֲנִית דָּף ח') בַּיּוֹם ר"ש בֵּר נַחֲמִינוּ הוּי כִּפְּנָה וּמִתְנַחֵה אֲמָרוּ הִכִּי נַעֲבֹד נִיבְעִי רַחֲמֵי אֲחֵרְתִי תַרְחִי לֹא עֲבָדִי אֲלֹא לִיבְעִי רַחֲמֵי אֲכַפְּנִי דְקִי יִסְבִּי רַחֲמֵי שׁוֹבְעִי לַחֲוִי הוּא דִּיִּסְבִּי כִי וְאִ"כ נִרְיִיכֵן לִבְדִּין אִיךְ אָנוּ מִתְחַפְּלִים יִ"ע תְּפִלּוֹת וּבְכָל תְּפִלָּה מִצְבָּקִים בְּקֶשֶׁת אַחֶרֶת הִלָּא תַרְחִי לֹא עֲבָדִי. אֲמַנִּים וְיֻבֵּן עִ"פ מַשַּׁל לִבֵּן מֶלֶךְ שֶׁסָּרַח וְשָׁלַח הַמֶּלֶךְ מִמֶּנּוּ וְנָתַן אוֹתוֹ בִּיד אֲדוֹנִים קָשִׁים לִיִּסְרוֹ וְכָל מֶה שֶׁהִי נִרְיִיךְ הִי מִצְבָּקֶשׁ מֵאֵת הַשֵּׁר שֶׁהִי מִמוֹנֶה עָלֶיהָ וְהוּא הִי מִצְבָּקֶשׁ הַדָּבָר מֵאֵת הַמֶּלֶךְ וְלֹא כִּדִּי לְסִרְיָא

חגגה של פסח

תפארת בנים

לסדאוי לצ בן שלא יחי' לו הרחבת הדעת כי לא רכז השליח לבקש מאת המלך דברים הרבה עבדו כי אם יבקש עבדו כל זרבו שלא לא יחסר לו כלום ויחרב לבבו ממקדס ולא יחייסר כלל וכמוכן. וע"כ גם באשר נכמרו רחמיו על בן המלך ובקש מהמלך חי' דבר עבדו בן לא בקש רק דבר אחד ובאשר נתמלא מבוקשו בדבר זה ביקש דבר ב' אמנם כאשר לפעמים המלך נוסע לראות בבני המדינה ונוסע דרך שם, והדרך נשמתלך נוסע מחלספים כל העם מהסביבות לראות בתואר המלך ואיך חלק מכבודו לב' ובין כל העם העומדים סביבות המלך עם רב הי' עומד בנו ג"כ ובאשר ראש בן אח אביו המלך התחיל לנעוק בקול רם והמלך כאשר שמע מרחוק את קול בנו נכמרו רחמיו וסך אללו ושמע כל דבריו וראה כי הוא באמת ערום ויהי' ופניו כחש' מרזון וזה להנעילו ולהלבישו וליתן לו מזון ומחי' לשובע כי אנו מבקשים בסוף כל הבקשות שמע קולנו ד' אלקינו יא' ממילא תרחם עלינו כי יתקבל כל התפלות. כל מה שאמרו חז"ל דתרחי לא עבדי לכאורה הי' לו למר לא עבד לשון יחיד כי הכל הוא מאתו ית"י אמנם באמת כאשר אמרנו בהמשל אם התפלל הולך לפני ממהקב"ה בודאי אין קץ ותכלית לרחמנותו ובודאי לא שייך לחפ קץ להרחמנות שלו כביכול לומר שהרחמנות הוא רק ליתן לו דבר אחד ולא יותר. אך אם התפלל הולך ע"י מלאכים המעלים התפלות שהמלאכים הם דרכם שלא לעשות רק חדא (ולזה אמרו"ל בלשונם תרחי לא עבדי בלשון רבים ר"ל המלאכים) וזה שאנו אומרים כאן ונעק אל ד' אלקי אבותינו וישמע ד' את קולנו (הש"י בכבודו ובעלמו) ואז עבד יוחד מחדא. וירא את ענינו היא פרישות דרך ארץ (סינו בני) ואח עמלינו (סינו חיי כמי' ואח עמלינו אלו הבנים שנאמר כל בן הילוד היאורס תשליכוו סינו שיחיים ולא ימוח) ואח לחינו (זו הדקה היינו מזוני שהי' אז בלחץ ובדוחק) ונתן להם כל הסערכות בבני ובהיי ובמזוני רויחי :

וישמע ד' את קולנו עפי"ד דברי אל"י הקדוש בבני יששכר (במאמר סיפור ונמ"ס סי' כ"ב) מ"ש בזה עפי"ד חז"ל בראש השנה במלך עבדס מאבותינו במארים ולפעני"ד נראה עוד עפי"ד הקדוש מהר"ש מאסטרעאלי ז"ל בן דין (בליקומי שוטים) על הקרנים שהביא מהפליאה ששמות הקליפות בוש"ש ע"ל כיו"ה מהקמריגים במארים ע"ש ולזה יתכן שבר"ה נעלו ישראל מהקליפות הנ"ל כי אז עלה אלקים בתרופ"ה מספר ה' קליפות הנ"ל והנה ידוע אשר יניקה פרעה הי' משם אלקים ע"כ אמר עלה אלקים דייקא בתרופ"ה שני' שופר נחצמל וניקחו משם אלקים בתרופ"ה (כג' קליפות הנ"ל) חסו שאנו אומרים וישמע ד' את קולנו היינו קול שופר הנ"ל. ולזה יתכן כי הנה הצבורות הקשות של אלקים הוא האותיות המאחרים של אלקים במזכ"ן והסתמך הוא ע"י אותיות הקדמות אבדמ"ס וכמש"כ בפנייה. ולזה יתכן כי קולנו הוא מספר ה' שמות במזכ"ן ואבדמ"ס והיינו שני קול שופר נחצמל וניקחו של השם אלקים אמנם הנה נדע אשר עיקר הצבורות של

הגדרה של פסח

תפארת בנים

וישמע שומעו כנ"ל זה פסיכ וממרתם (מלשון ואביו שמר את הדבר) את משמרת הקודש ואת משמרת המזבח (סיינו שחסי מלפנים ומשחוקקים לבנין ביהמ"ק ובנין המזבח ואז חסי' בכלל חשב לעשות מלואו כו') ואז לא יחסי עוד קצף על ב"י מחמת שלא נבנה בהמ"ק והמזבח בימיו כנ"ל זה פ"י הדברים כאן ויאנחו ב"י מן העבודה ויזקו (סיינו שזקקתם להשי"ת לא ה"י על ארת נפשם רק מן העבוד"ס על אשר במל עבוד"ת בהמ"ק ע"י עונותם) וס"י עיקר בקשתם ועחירתם ומאויים וחפזם שיבנה ביהמ"ק בימיהם ויזכו להקריב הקרבנות להיות נ"ר לפניו ולא יחסר המזב ע"כ ה"י נחשב בעיניו סש"י כאלו נבנה בהמ"ק והקריבו ישראל קרבנותיהם תמידין כסדרן וממילא וחזל שופתם אל אלקים מן העבוד"ס סיינו שגלה רגזם לפני סש"י כאלו ה"י עושין עבוד"ת בהמ"ק בסועל ממם וכאמור :

א"י ויאנחו ב"י מן העבודה ויזקו וחזל שופתם אל האלקים מן העבודה י"ל עפמ"ש (בפי' דהעלותך) לכה אהנו וסעבנו לך וס"י סעוב הסו"א אשר ייטיב ד' עמנו וסעבנו לך ואמרתו לפרש עפמ"ש צפע"ה בשער העמידם בכוונת כי אחס שומע תפלת כל פה שס"א בסוד מ"ה ר"ב טוב"ך מ"ה עם ר"ב שסו"א גימ' ע"ב ק"ל גימ' רח"ס שסו"א לבוש לנדיקים ויכיון שיח' לנשמתו ג"כ לבוש זה שסו"א נעשה ע"י טוב"ך גימ' סב"ל סוד מילוי ס"ג ודיאוי' שבפסח אריך וכו' שממנו נעשה מקוץ לז"א בכללות גם לבוש לנדיקים ועחס יעשה לנשמתו ג"כ זה כי אהס שומע תפלת כל פה שסביל פה העליון שבה הסב"ל (גימ' טו"ך) שממנו נעשה אור מקיף ועי"ז נפרדים ממנו הקליפות ויועיל להכלתו להיות נשמעת ע"ש. זה י"ל שאמר משה רבינו להקב"ה לא איה דברים אנכי כי כד פה וכד לשון אנכי וגו' וסעיב לו הקב"ה ס"ל אהרן אחיך וגו' ושמח הדברים בפיו ואנכי אחי עם פוך ועם פיו וגו' וס"א יחסי לך לפס וגו' שהשי"ת עשה את משה לנדיק הדור שהוא יעלה תפלות ישראל ע"י שיכלול ויקיף תפלתם בלבוש של נשמתו הנעשה צסוד סב"ל פה העליון בסוד כי אחס שומע תפלת כל פה אהמם מעטותותו יחידה אמר לא איה דברים אנכי (ולא אוכל גם אנכי בעצמי להחפיל ולדבר דברים לפני סקב"ה) כי כד פ"ס וכד לשון אנכי כי אינני במדרגה גדולה כזו שנשמחי יס"י מלוש באורות פ"ה העליון שבה סב"ל וערבא ערבא אריך ולזס א"ל סקב"ה אהרן אחיך יס"י נביאך וגו' ושמח את הדברים בפיו ואנכי אחי עם פוך ועם פיו וסיינו אס אחס אחיך מרגיש שאתה במדרגה כזו כלא סנס תחלש עומך בלבוש אהרן אחיך ושמח הדברים בפיו דייקא כנ"ל ואנכי אחי"ה (סוד אימ"א עילא"ה) עם פוך ועס פיו סיינו שהצמק עמך גם קדושת אהרן אחיך שסו"א יס לו זה הלבוש של אורות ספ"ה ועי"ז חובלו להטעות תפלתן של ישראל לצורך הגאולה ולזס י"ל שאמרו משה ואהרן ליחרו לכה אהנו (סיינו שתחלש תפלתך אהנו) וסעבנו לך (סיינו שכלל גם אוחך באורות ספ"ה יס"ס לנו מהס סוד התלבשת בסוד מ"ה ר"ב טוב"ך ומפרש

וַיִּשְׁמַע יְיָ אֶת קוֹלֵינוּ בְּמַה שֶּׁנֶּאֱמַר

וישמע

תפארת בנים

יוחזר ואמר וזהו המוציא הכהן דייקא אשר ייטיב ד' עמנו וסעצנו לך היינו
 אונן האורות שהם נעשים לבוש לשמוחנו כלבוב גם חוץ בהם זהו יל
 בענין מה שאמר יחדו למשה ה' אחס לנש מול האלקים והבאת את הדברים
 אל האלקים כי אל האלקים הוא מספר פיה עם מוצי' שהוא סוד כב"ל
 כנ"ל סיני שדי לזדיק הדור שהי' עשיתו צוה"ל להעלות תפלתן בלשון
 בסוד מ"ה ר"ב מוצי' כנ"ל וא' להעמידו בעינים אחרים. זהו יל הענין
 מ"ה בגלות מלכים ויאנחו ב"י מן העבודה ויעקו היינו כי במלכים ה' יעקב
 הגאולה עד שריחם עליהם ממסכת"ה לנאלם ה' ע"י שהרליפות ערכו תפלות
 מלגלות למעלה לפני ממסכת"ה ולא ה' בכוחם להחלש את תפלתם
 בלבושי הדיקים כנ"ל ובמ"ה ואת ערום וער"י וע"כ ה' הקליפות נטולין
 התפלות מהם ולא הניחו להעלות לפני הקב"ה וע"כ כחיד ויאנחו ב"י מן
 העבודה כי התפלה הלו' בהלל ובמ"ה בש"ס (תענית דף ב') אחס עבודה
 שבלב זו תפלה ואחר כוונת הלי' סן סן הדברים הלי' אוחיות הלי' שזמן
 שישאל מכוונים את לבם אז נעשה מכוונת הלי' סוד כב"ל שהוא בחי'
 מלבים הדיקים להחלש בהם התפלה בסוד תפלת כל פיה עם מוצי' כנ"ל
 ולזה ה' הוכיח בסוד ונתל צוה"ה אל האלקים מספר פיה עם מוצי'
 מן העבודה בסוד כוונת הלי' ועי' וישמע הקב"ה את תפלתם :

וַיִּשְׁמַע ה' את קולנו כמה שנאמר וישמע אלקים את נאקחם ויזכור
 אלקים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב יל עפי'
 סודנו בכה"ל בסוד כוונת כי אחס שומע תפלת כל פה לכלול תפלתו
 ונשמתו בלבוש נשמות הדיקים (כמ"ש שם כיחוד לזכ) ועי' ויפרדו הקליפות
 והתקבל תפלתו וזהו וישמע אלקים את נאקחם (שנאקבלה תפלתם עי')
 ויזכור אלקים את בריתו את אברהם ואת יצחק ואת יעקב (שעלם למעלה
 מה שגללו תפלתם נשמות הדיקים אברהם יצחק ויעקב ועי' תתקבל
 התפלה כנ"ל) :

א"י וישמע ד' את קולנו כמה שנאמר וישמע אלקים את נאקחם ויזכור
 אלקים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב זריכון להבין מה
 זה הסמך ויזכור אלקים את בריתו וגו' דכל לא ה' לריך קרא רק ששמע
 ד' את קולנו ואם רש לספר שזכר הקב"ה את בריתו ה' לריך לעשות מזה
 פסקא בפ"ע ויזכור לנו את בריתו כנ"ש ויזכור אלקים כו' כמו שדך בעל
 הגדה בכל הפסוקים הללו לעשות כמעט מכל חיוב פסקא בפ"ע וי"ל ע"פ מה
 שאמרתי (בט' מקץ) ואל שדי יתן לכם רחמים ופירש"י מצה חג"ה חסדים
 כלום אלא תעלה סרינו מתפלל עליכם ואמרתי עשי' כה"ל בסוד מכוונת
 שיש לבין צדקה שומע תפלה ששמע קולנו שהם ה' בניקוד חש"ק ר"ת
 חולם שכל קמן רזא דג' אצטן אברהם יצחק ויעקב סוד חג"ה וסב"ל הוא
 ברוח

הגדה של פסח

תפארת בנים

בזרח דריובור של יחזק הוא באמצע שימחון דיוניו של יחזק ע"י החולם וקמץ
סוד אברהם ויעקב הסובבים אותו עו"ש וע"ז ו"ל משאכ"כ וארא אל אברהם
ואל יחזק ואל יעקב (שכח רזי דהלל נקודין חש"ק באל סוף השם חס"ד
גמור בסוד חסד א"ל כל היום) שד"י (הוא בנימי צי נקודות רחמים חולים
קמץ שניי נמהקים דיונים של יחזק שהוא נקודת שבי"א ונחקבלו הספלות)
וסדרים יחידו עם מ"ש כהאריז"ל בלק"ה (ר"ס ואחחן) ואחחן בנימי
ח"ק י"ק שניי השם י"ק מעלין המלאכים חפלה ישראל מרחק ח"ק ש"ה ולפי
האמור יחזק כי המילוי של השם שד"י י"ן ל"ה ויד גימטרי"ה ח"ק ר"ל דאם
רחוקים מהלך ח"ק שם ממקום קיבול הספלות מ"מ ע"י רובי ספלות מעלין
המלאכים הספלות ע"י השם שד"י שכו"א סוד ס"י נקודות חולים קמץ גימ
שם זה וזה ציבור דברי רש"י ס"ל שאמר מעשה אינכם חסדים כלום אלא
חפלה שהוא גימ' ח"ק י"ק היינו שחרבו בחפלה ואז יעלו המלאכים חפלה
בכה השם א"ל שד"י יחן לכם רחמים שד"י הוא ח"ק חולים קמץ כנ"י היינו
שניי ס"י נקודה סוד אברהם יחזק ס"ל שסובבים נקודה שבי"א שהוא
יחזק הקבל חפלה גם מרחק רב כנ"ל וזהו שמך דברי בעל הגדה
וישמע ד' את קולו ואמר באז"ח אופן ס"י קבלה הספלה סוף באז"ח ס"י
במרחק רב מהשכינה הקדושה ולזה אמר ויזכיר אלקים את בריתו את אברהם
את יחזק ואת יעקב שזכיר כח דהלל אבהן שהוא רזא דהלל נקודין חולים
אברהם בימין וקמץ יעקב באמצע ושר"א יחזק באמצע וע"ז נמחון דיונים
בסוד א"ל שד"י יחן לכם רחמים ובאמור:

א"י וישמע ד' את קולו כמה שנאמר וישמע אלקים את נאקחם ויזכור
אלקים את בריתו את אברהם את יחזק ואת יעקב בהקדם מה שנאמר
(בפי בלק) ויקח בלק את בלעם וגו' וירא משם קנ"ה השם וגו' ויאמר אליו
את מצעת המזבחות ערכי וע"ש אמר לפניו אבותיהם של אלו בנו שבעה
מזבחות ואני ערכתי כנגד כולם עש"ד כהאריז"ל (בספר הליקוט פ' בלק)
עס"פ על מה כיתו את אחיון זה שלש רגלים ואמרו חז"ל במדרש שבקש
לעקור שלש רגלים מירא"ל כי שלש רגלים הם ג' אבות וכו' עפ"י הזכר כי
בכה ס"י רגלים שבי"א ישראל עולים לירושלים ס"י מעלין ג' אוחיות אליה של
אלקים לחברם עם מ"י של אלקים ע"ש וסעטין מובן עפ"י האריז"ל (בפעי"ה
שער חסמ"ל) פרעה אמר מי ד' אשר אשמע בקולו ס"י כי החלונים חן
לכם וינקם מכל השם אלקים רק מאוחיות מ"י אצל באוחיות אליה חן לכם
שום וינקם עו"ש זה פ"י וירא משם קנ"ה ס"י הם ס"י אוחיות אליה
במילואם כזה אליף למיד ס"ה מספרם קנ"ה ס"י שראש שית לישראל ככה
לבטל סיניקס של ס"ה מאוחיות מ"י ע"י ס"י אוחיות אליה שבי"א אוחיות שורש
ס"י אבות שם סוד ס"י רגלים לזה ר"ה לקטרג על האבות לבטל הזכות
של הקדושה שהקריבו האבות שהוא סוד ג' אוחיות אליה ויחזק שרשם רק
לבטל הקדושה של האבות דייקא כי הקדושה שלהם בודאי רק קרבן עולם
שאין

77

הגדה של פסח

וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת
בְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב:

וירא

תפארת בני'ם

פאין אהילה הכהנים ולא אהילה הכהנים שם לא נהנים שם רק כולם
 עולם לך וטעם מדברי הארז"ל (בפס"ח בפרק ד' משער הקדשנות) שכי' דכל
 קרבן עולם הוא בחי' לאה שסוף עליונה ואחיהם שם כל הדברים ע"ש ויחזן
 כי לאה היא סוד הג' אותיות אל"ה של חלקים שני' הקדשנות של האבות
 ה"י מאירים הג' אותיות לא"ה לבטל אחיהם החלונים מג' אותיות הכהנים
 ולזה יתכן כי צו"מ נאמר ובני ישראל יולדים ביד רמ"ה הוא קל"ה עם מ"י
 שזה ה"י יהוה וישראל ע"י אותיות אל"ה דקדושה וסתחפותם אותיות מי
 מאלקים ונחצטל ויתקף פרעם ומובן בזה שגאמר באו אחי יוסף והתחיל גלות
 מלכים שח' בואתם למלכים לנודק חקוק הגלות פ"ג גאמר וסקול נשמת בית
 פרעם וסינו כי הענין מה שפרעם ה"י לו ויתקף באותיות מי של חלקים מובן
 עפ"ד הארז"ל (בפס"ח בשער הכהנים) בסוד מ"ה מי שאינו כורע במורים נעשה
 שדרתו נחש כי מורים הוא מספר ק' שהוא סוד י"ס שבקדושה ולעומת זה
 יש י"ס בצומתא מסמרא דנחש ג"כ מספר ק' וכו' עיי"ש ויתכן שאמר פרעם
 מי ומי ההולכים כי מי במילואו מ"ס יו"ד גימ' ק' ואמר ד' פעמים מ"י
 סינו כלל די שח' שלם בקומתו ב"י רעומתא מסמרא דנחש אלף שנים
 מספר פסירות דקדושה שהוא סוד מורים ג"כ הוא יונק מישראל השיבו לו
 בנפשו ובזקניו כל"ך כי חג ד' לנ"י כל"ך הוא מספר מ"י במילואו גימ'
 מוד"ס ולנ"י הוא מספר מ"י עם אל"ה סינו ששם חלקים"ס בלו הוא בקדושה
 ושייך לנ"י דייקא ולא יחי' לו עוד חלק בסוד מי דקדושה אבל פרעם אמר
 מי ד' אשר אשמע בקולו כי קו"ל הוא מספר מ"י במילואו עם אותיות אל"ה
 ולא כנח מליעק מלכותיה מ"י סוד י"ס דנהש כנ"ל ע"כ פשו סי"ב שבמים
 הכהן ועוררו סוד הקו"ל שאותיות אל"ה יתגברו על סוד מ"י במילואו ונשמע
 הקו"ל בית פרעם לאמר כי לא לעולם חוסן ובמכרס יעמוד שש"י לסג"ל את
 ישראל עמו ע"י הכהן של אותיות אל"ה כנ"ל וזה שאנו אומרים וישמע ד' את
 קולינו (סינו שש"י חפלתנו נתגברו אותיות אל"ה של חלקים ונלקח מיד
 מלכים הכהן של מי סוד י"ס דנהש כנ"ל) שנאמר וישמע חלקים את נאקתם
 (סינו כלל ששם חלקים נסדק לעובד לנודק ישראל) כנ"ל ואמר הטעם כי
 יזכור חלקים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב שנחשורר סוד
 ג' אצ"ת שהוא סוד ג' רגלים שהוא הכהן של ג' אותיות אל"ה כנ"ל :

וישבע אלקיף את נאקתם ויזכור אלקים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב יתכן לפרש מ"ש את אברהם את יצחק ולא אמר בקולור ויזכור את בריתו של אברהם יצחק ויעקב וי"ל עשמי"ש רבינו בפע"ה (בשער הק"ש) בכוחות ק"ש בענין עליות ז"י לאח"כ י"א יכולין לנו גם

עֵתָהּ

הגדה של פסח

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶת עֲבָדָיו וְזוֹ פְרִישׁוֹת דֶּרֶךְ אֶרֶץ כְּמֶה
שֶׁנֶּאֱמַר וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּדַע
אֱלֹהִים: וְאֵת עַמְלֵנוּ אֵלּוּ הַבָּנִים כְּמֶה שֶׁנֶּאֱמַר
כָּל הַבֵּן הַיּוֹלֵד בְּהָאָרֶץ מִשְׁלִיבוֹ וְכָל הַבֵּת

תחיון

תפארת בני־ים

עצם בזמן הגלות להעלות ע"י חפציהו אף הנקבא דז"א שהוא רחל א"ן כח
צדיקו להעלותה רק ע"י נשמות הצדיקים שמוסרים נפשם וצריכין לחבר
בשמחיהו עם נשמת הצדיקים שמוסרים נפשם ע"ש בצורך וזה אמרתי לפרש
(ג' פ' ג' בעלותך) להעלותה את הכרוב: אל מול פני המזרח יאירו שבעת הכרות כי
נודע מדברי רבינו בע"מ (פ' בעלותך) צ"ל: הפסוק אל מול פני המזרח
יאירו שבעת הכרות שבמזרח הוא סוד נקבא דז"א וזו הכרות המזרחי הם
ז' הקלות שלה מהסוד עד מלכות וזה הוא הסוד בעלותך את (פ"י ע"ס
כמו וזהו העל את הכנס הזה פרש"י ע"ס השם הזה) הכרות (היינו נשמת
הצדיקים שנקראים הכרות כמ"ש במד"ר בעיר הכרית צפסוק דודי ירד לגנו
עיי"ש היינו כאשר החבר עמך עם נשמות הצדיקים שמוסרים עצמם על
קד"ש כנ"ל אז) אל מול פני המזרח יאירו שבעת הכרות הכול להקן את רחל
נקבא דז"א להעלותה ולהקי' כל קלות שלה מהסוד עד מלכות כנ"ל וזה שאנו
אומרים וישמע אלקום את נאקתם ויזכור אלקום את צדיהו (היינו כמ"ש
בחקונים (חיקון כ"ב) ברית דא מלכות ע"ש ובציאורינו שם וכ"כ בציאורי
אור דהמלכות נקראים ברית ע"ש שורשה הוא בעצרת הברית ע"ש) את
אברהם את יצחק את יעקב ר"ל עם נשמות הצדיקים כנ"ל ואמר את אברהם
דייקא היינו עם אברהם כ"י כנ"ל ועי"ז נעשה החיקון של המלכות שהוא
סוד צדי"ת :

יִירָא את ענינו זו פרישות דרך חרץ כמ"ש וירא אלקים את צ"י וירא
אלקים בענין הוא כי הכוונה של פותח את ירך ומשביע לכל ח"י רצון
שכשים זיווג צ"י לא נמשך פרנסה לישראל דשכאבה מהעמון אז ציין וינקין
אבל את ח"י לא יש זיווג אז נחשבה הפעם לישראל ולא אתר המנויד וירא
את ענינו (כיוון עניות ופלות וחוסר שפע) זו פרישות ד"א (היינו שזה סי'
ע"י העדר הזיווג שה"י צממי מרדס בזמן גלות מלרים) ולא מציא הפסוק
כמ"ש וירא אלקים את צ"י וירע אלקים (היינו שהיפועה כי לישראל שחב"ה
בחמלתו כאשר ראה הדחקות והעניות של ישראל ומעמדם השפל במלרים)
ריחם ועשה הזיווג כצבדור וצממנו בלא להעמידה דלהתא ולא אתר ויד"ע
אלקים (מלשון והאדם ידע את חוס וכו') כעמם שכתב הארז"ל שכליל פסח
נעשה כל הזיווגים למעלה שלא ע"י מעשיו ועי"ז נמשך הגאולה וציוח מלרים
וציוח הים ועושר ונכסים וכבוד לכל ישראל :

ויוצאנו

תַּחֲיוֹן: וְאֵת לַחֲצֵנוּ זֶה הִדְחַק בָּמָה שְׁנֵאמַר וְגַם
רֵאִיתִי אֶת הַדְּחִין אֲשֶׁר מִצָּרִים לְדוֹחֲצִים אֹתָם:

וַיּוֹצִיאֵנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם בְּיַד הַנֹּקֶה וּבִזְרוּעַ גְּטוּיָה
וּבַמִּזְרָא גָדוֹל וּבִאֲוֹתוֹת וּבַמּוֹפְתִים:

וַיּוֹצִיאֵנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם לֹא עַל יְדֵי מִלָּאךְ. וְלֹא עַל

יְדֵי

תפארת בנים

וַיּוֹצִיאֵנוּ ד' מַמְלָרִים בֵּיד חֲזָקָה וּבִזְרוּעַ גְּטוּיָה וּבַמִּזְרָא גָדוֹל וְגַם וַיּוֹצִיאֵנוּ
מַמְלָרִים לֹא עַ"י מִלָּאךְ כִּי וְלֹא עַ"י שְׁלִיחַ אֱלֹהֵי הַקִּבְ"ס בְּכַבּוּדוֹ
וּבִעֲלָמּוֹ כִּי וּבַמִּזְרָא גָדוֹל זֶה גִּילּוֹי שְׂכִינָה לִּסְבִּין הַמִּשְׁךְ הַדְּבָרִים לְעַמִּי"ש (בַּסִּי
וּלְקַ) וְלֵאמֹר צִוּוּם הַסּוּף עַל כִּי אֵין אֱלֹקִי בַקִּרְבִּי מִלְּאוּתִי הַרְעוּת הַאֱלֹהִים כִּי
הֵכֵחַ הַרְמִ"ל כִּי צִדִּים הַאֲוִ"חַ בְּשֵׁם הַמּוֹי"כַּ שְׁוִייתִי הוּ" לַגְּדִי חֲמִיד זֶה כֻּלָּם
גָּדוֹל בַּחֲדוּרָה אִינוֹ דּוֹמֵס וְיִצְחָק אֲדָם וְחֲטוּעוֹתָיו וְכֹחַ לַגְּדוֹ בְּצִוּתוֹ יִשְׁיַבֵּחַ אֲדָם
וְחֲטוּעוֹתָיו וְכֹחַ לַסִּי מֶלֶךְ גָּדוֹל וְיִרְאָה וּמִכְשָׁ"כ כְּשִׁיבִים עַל לְבֹו שֶׁהַמֶּלֶךְ גָּדוֹל
הַקִּבְ"ס אֲבֵר מִלֵּא כֹל הַאֲרֶץ כְּבֹדוֹ טוֹמֵד עָלָיו וְרוֹאֵה מַעֲשָׂיו מִיַּד יִגְוֵעַ אֱלֹו
הִירְאָה וְכִנְעוּס וּבִשְׁחָה מִמֶּנּוּ הַמּוֹד וְהִכּוּ פִירוּשׁ דְּבָרֵי חוֹ"ל עֲבִירָה גּוֹרֶחַ
עֲבִירָה הִיטוֹ כְּמוֹ שֶׁאֵינוֹ אֲוִמְרִים בְּסִלְרִיחַ רַחֲקָה מִמֶּנּוּ בְּעוֹטֵנוּ שֶׁבֵנוּ מִחֲחֶרֶךְ
חֲטוּטִי וְאֲבִדְנוּ כְּלִמְדַּר שְׁעִי אֲבֵר רַחֲקָה מִמֶּנּוּ בְּעִיטֵנוּ וְאֵין אֵנוּ יֹכֻלִים לְקִיִּים
שְׁוִייתִי הוּ" לַגְּדִי חֲמִיד עַ"י שֶׁבֵנוּ מִחֲחֶרֶךְ וּמִמִּלֵּא חֲטוּטִי וְאֲבִדְנוּ בְּעוֹטֵנוּ
חֵס עֲבִירָה גּוֹרֶחַ עֲבִירָה וְהִכּוּ גִ"כ בִּיאֹר אֲחִירָנוּ בְּסִלְרִיחַ כִּי טוֹמֵטִינוּ מִבְּדִילִין
בִּינֵינוּ לְבִינֶךְ שְׁעִי עֲבִירָה שְׁעִיטֵנוּ נִעֲשֶׂה כְּכֹחַ פִּירוּד בִּינֵנוּ וּבִין הַקִּבְ"ס
שֶׁאֵין אֵנוּ יֹכֻלִים לְקִיִּים שְׁוִייתִי ד' לַגְּדִי חֲמִיד וְכֹחֲמִיר חֵס פִּי"ס הַסִּי"ל וְלֵאמֹר
צִוּוּם הַסּוּף עַל כִּי אֵין אֱלֹקִי בַקִּרְבִּי (שֶׁאֵין אֵנוּ שְׂמִים עַל לְבִינוּ לְקִיִּים שְׁוִייתִי
ד' לַגְּדִי חֲמִיד) עַ"כ מִלְּאוּתִי הַרְעוּת הַאֱלֹהִים (הִיטוֹ עֲבִירָה שֶׁכֹּחַ שׁוֹרֵשׁ רַע)
בִּחֵס הִיטוֹ שְׂמִים עַל לְבִינוּ שֶׁהַקִּבְ"ס טוֹמֵד לַגְּדִינוּ וְכֹחַ אֲחֵנוּ חֲמִיד לֹא הִי
מִלְּאוּ עֲבִירָה כְּלִלּוֹת חֵס כֹּחַ בִּיאֹר דְּבָרֵי הַמִּגִּיד הַכֹּחַ שֶׁאֵמֵר שְׁעִי שֶׁהִיאֵנוּ
הַקִּבְ"ס לֹא עַ"י מִלָּאךְ וְלֹא עַ"י שְׂרָף וְלֹא עַ"י שְׁלִיחַ רַק הַקִּבְ"ס בְּכַבּוּדוֹ
וּבִעֲלָמּוֹ עַ"י בִּחוּ יִשְׂרָאֵל לִידֵי מִזְרָא גָדוֹל וְלֹחַ מַסִּיִּים וּבַמִּזְרָא גָדוֹל זֶה גִּילּוֹי
שְׂכִינָה הִיטוֹ שֶׁהֵטֵנִן שֶׁבֵחַ יִשְׂרָאֵל לִידֵי יִרְאָה ד' בַּמֶּדֶס גָּדוֹל כִּ"כ כֹּחַ עַ"י
גִּילּוֹי שְׂכִינָה שֶׁנִּלְשָׁה עָלֵינוּ מִמִּסִּי"מ הַקִּבְ"ס וְגִילּוֹתִי:

וַיּוֹצִיאֵנוּ ד' מַמְלָרִים לֹא עַ"י מִלָּאךְ וְלֹא עַ"י שְׁלִיחַ אֱלֹהֵי הַקִּבְ"ס בְּכַבּוּדוֹ
וּבִעֲלָמּוֹ שֶׁאֵמֵר כִּי אֵנוּ וְלֹא הַשְׁלִיחַ כִּי הֵכֵחַ חֲמִסוֹ הֵלֵא מִקֶּרֶן
מִלֵּא דִּיבּוּר הַכְּתוּב (בַּסִּי חֲקָה) וַיִּשְׁלַח מִלָּאךְ וַיּוֹצִיאֵנוּ מַמְלָרִים וּפִרְשֵׁי מִלָּאךְ
זֶה מִשֶּׁה וַיֵּשׁ לִסְבִּין מִסֵּ שֶׁאֵנוּ אֲוִמְרִים וְלֹא הַשְׁלִיחַ בְּהִ"א הִדּוּעַ וְגַם כֻּלָּשׁוֹן
בְּכַבּוּדוֹ וּבִעֲלָמּוֹ וְהִי ד' לֵאמֹר אֱלֹהֵי הַקִּבְ"ס בְּעֲלָמּוֹ אֲמַנֵּם פִּשְׁמוֹת הַדְּבָרִים בִּזֵּם

סוף

הגדה של פסח

**יְדֵי שְׁרָף. וְלֹא עַל יְדֵי שְׂדִיחַ. אֲלֵא תְּקַדּוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּקִבּוּדוֹ וּבְעֶצְמוֹ. שְׁנֵאמַר**

ועברתי

תפ רת בנים

הוא דבאמת לריבין לדקדק לשון הכחוש שם וישלח מלאך ויזליאנו ממזרים
דלכאורס כיון שבא להגדיל חיבתן של ישראל למקום סוליל ויזליאנו ד' ממזרים
לא ע"י מלאך ולא ע"י שרף אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו וסי' רבוחא ויחד
אך ישראל הם חשובים לפניו יתב"ש אמנם הענין בזה הוא כי הסם מדרך
העולם ששר גדול אם יש לו איזה ענין שנחשדא אלו שדרך לעשות איזה
דבר גדול במרחקים אם יש לו איזה חכם ונאמן רוח הוא שולח את האיש
הזה והוא יתחדל עם לעשות ככל הדרך כאלו ששר בעצמו ה' עם ונחקיים
רצונו של שר עליונים אמנם לפעמים אם הדבר הוא נחון מאוד להשר וכו' וכו'
דבר גדול עד אין חכלית אע"פ שהוא שולח את האיש לדרכו לנסוע בכל
עת בענין זה והוא בר סמכא לסמוך עליו הוא נוסע ג"כ וגומר הענין
הנחון בעצמו אע"פ שזה האיש הנאמן רוח הוא שם ואין זה פחיתות הכבוד
למלך על שנוסע בעצמו כי הלא יש לו איש נאמן רוח וחכם ומצין דבר
שדרכו לשלוח אותו בכל עת בענין זה ומס שנוסע בעצמו הוא רק לחציבות
הענין וזה הוא הדבר שה' צוית' כי אם לא ה' שולח לפעמים את משה
רצו"ה אל פרעה בענין זה והקב"ה בעצמו ה' הולך לדבר עם פרעה לכוזיא
את עמו ה' פחיתות הכבוד כביכול לפניו יתב"ש שאין לו עבד יקר ונאמן רוח
שיוכל לשלחו לפרעה מלך מזרים אבל כיון שאנו רואין ששלח את משה כמה
פעמים לדבר עם פרעה כרעון הציור ב"ה שה' איש חכם נאמן ריחו של
הקב"ה ואע"פ כ' בסוף לגמר הענין ירד הקב"ה בכבודו ובעצמו לחון מזרים
לגמר הגאולה הסם מה שמת גדול חציבותו למקום ב"ה ואין זה פחיתות
הכבוד לפניו יתב"ש כביכול כי כל העולם ראו שיש לו איש לשלוח שהוא ראוי
לסמוך עליו ואע"פ כ' מה שירד בעצמו כביכול הוא משום נחיתות הענין וחציבות
ישראל עם קרובו חסו ששלח משה למלך אדום לאמר ידעת חציבותי לפניו יתב"ש
כי הלא הקב"ה יש לו מלאך ושליח הנון לשלוח בענין זה וישלח את המלאך
זה משה כמה פעמים אע"פ כ' ויזליאנו (הקב"ה בכבודו ובעצמו) ממזבים ולא
ע"י מלאך ולא ע"י השליח וזה שאנו אומרים בסיפור הסם ויזליאנו ד' ממזרי'
הקב"ה בכבודו ובעצמו היינו מה שה' הקב"ה יורד בעצמו למזרים עבודתו
לא ה' לפניו פחיתות הכבוד שאין לו איש ושליח הנון לשלוח כנ"ל חס
שמימיים אני ולא השליח הידוע שהוא משה ששלחו הקב"ה כמה פעמים
בטסק זה אלא שלחציבותי אע"פ שגם משה שהוא השליח הידוע ה' שם
ירד גם הקב"ה בכבודו ובעצמו לגמור הגאולה וכאמר :

אָרָא הקב"ה בכבודו ובעצמו ידוע כנוכח של מקב"ץ דרחי עמו ישראל פהשם של
קיצון הוא דר מילואי סו"ה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' מקב"ץ ולזה יחנן הרמז סגאול

שנצטרים

וְעִבְרָתִי בָאָרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְהַפִּיתִי כֹל
 בְּכוֹר בָּאָרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה. וּבְכֹל
 אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֹשֶׂה שְׁפָטִים אָנֹכִי יְיָ: וְעִבְרָתִי
 בָּאָרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה. אָנֹכִי וְלֹא מִלֵּאָדָּם.
 וְהַפִּיתִי כֹל בְּכוֹר בָּאָרֶץ מִצְרַיִם. אָנֹכִי וְלֹא
 שָׂרָף. וּבְכֹל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֹשֶׂה שְׁפָטִים. אָנֹכִי
 יְיָ אָנֹכִי הוּא וְלֹא הַשְׁלִיחַ. אָנֹכִי יְיָ. אָנֹכִי הוּא וְלֹא
 אֲחֵר: בְּיַד חֲזֹקָה זֶה הִדְבָּר. בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר.

הנה

תפארת בנים

שְׂמֵאלֵנוּס הִי עֵי קִבְצָה בְּכָבוֹד וּבְעֶלְמִי שֶׁן כְּבוֹד עֲלֵנוּ נִימִי רַלִּיב מִכְּפִי
 עֵיב סִיג מִיכּ בִּין מִסְפֵּר מִקְבִּץ שְׁמִי הִי קִיבּוֹן הַגְלוּת בְּמֵלֵנוּס:
 וְעִבְרָתִי בָאָרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא מִלֵּאָדָּם כִּי אֲנִי כֹוִי וְלֹא כְשֵׁלִיחַ אֲנִי הוּא וְלֹא
 אֲחֵר יִי ל כֵּס נֹדַע מִדְּבָרֵי הַחֲקוּנִי זֹכֵר (דָּף ע"ו ע"א) בְּכֹוֹד
 עֲבָדִים הִיוּנוּ לִפְרַעֲס בְּמִצְרַיִם כִּי בְּמִצְרַיִם הִי שֶׁכְּנַחַח מִחֲלָבָשׁ בְּמִסְמִי וּמִחֲכָסוּס
 בְּעֶבְדָּה דִּילָה וּבִגִּין דְּסוּי תַּחֲוֹת רְשׁוּ דְסֵלִי עֲבַד בְּגִין דָּה אֲמַר פְּרַעֲס לֹא יִדְעָתִי
 אֲחֵר דִּי עֵיִשׁ וְזֹכֵר הַעֲנִין לְדַעְתִּי מִיִּשׁ הַלְרִיחַ לִכְוִין בְּכַרְסִים שְׂכֹוֹס בְּגִימִי
 עֵיִשִׁי עֵיִשִׁי וְהִיוּנוּ כִי מִבְּאֵר שֶׁם בְּחֲקוּנִים (דָּף י"ד סוף ע"ב) דְּבִזְמַן שֶׁכְּסֹוֹס
 עֲבַד שְׂכֹוֹס מִסְמִי הוּא מִרְכָּבָה דִּילִי אֲזִי הוּא כִיטוּיָל לְכֹל שְׂמֵן וְשִׁיטוּי לְכֹל
 בְּמֵן וּכְחֻכָּתִי שֶׁם הַפִּרְתִּי דְרִיל כִּי בְּזֵמַן שֶׁאִין זְעִיר וְקוֹבָא בְּזוּוּיָל חֲדָה וְסִי
 אֲחֵרֹנָה הוּא נִפְרַד מֵאוֹתוּת יִיִי אֲזִי כְּכִיכֹוֹל הַסֹוִי מִסְחָחַר בְּלִבּוֹסוּ מִבְּוֹאֵר
 בְּכֹוּנֶת בִּין הַמִּצְרַיִם בְּכַרְכַּת רַחֵם שֶׁשֶׁם הוּי נַחֲלָף בְּאוֹתוּת הַקּוֹדֶשִׁים
 וּבְאוֹתוּת הַמֵּלֶכֶת וּבְאוֹתוּת הַחִילּוֹק שֶׁשֶׁם מְדַדָּה, כִּיזוּ מִצְפִּין וְשֵׁלֶשֶׁת
 בְּגִימִי עֵיִשִׁי עֵיִשִׁי וְהִיוּנוּ כִי בְּגִלוּת מִצְרַיִם אֲזִי הִי זו"כ מִסְחָחַרִין בְּלִבּוֹשֶׁם
 וְסִי מִסְמִי בְּכֹוֹד הַמִּלְבוּשׁ דְּרַחֲכָסִיֹו בִי וְאֲזִי אֲזִיכֹוֹל כִיטוּיָל לְכֹל שְׂמֵן שְׂמִי
 לְכֹל שְׂמֵן סוֹד גִּי שְׂמוּת הַכִּל וְאִין שֶׁם הוּי בִיִּס נִרְאֵם וּבִכֵּן הַכְּרַפֵּס שְׂכֹוֹס
 מִדְּוֹא לְהַקְמִינֹת הֵלִי שְׁסִי אֲזִי קוֹדֵם יִיִּמ הוּא מִרְמֹו לִשְׁיִן שְׂכֹוֹס מִסְסַר
 הַגִּי שְׂמוּת הַכִּל וְהֵכֵן עוֹד כִּי בְּזֵמַן הַקְּמִינֹת בָּהּ הַגִּימִי תַּחֲמִיד בְּמִיִּק לֵכֵן
 כְּרַפֵּסִים בְּמִיִּק הוּא מִסְמִי שְׂכֹוֹס סוֹד הַמִּלְאָךְ הַכִּיל וְלֹחַ יִתְכֵּן מִסְ שֶׁאֲנִי אוֹמֵרִים
 מִתְחַלֵּל עֵיִשִׁי הִי אֲבוֹתִינוּ כִי נֹדַע מִדְּבָרֵי הַשֵּׁם חֲגִיגָה בְּפִי אִין דּוֹרֶשֶׁן
 וּבְחִיזָה שֶׁם שֶׁהַפְּעוּת שֶׁל אֲלִישֶׁת אֲחֵר הִי יִמֵּן רַחֵם מִסְמִי וְיִשָּׁב כִּי וְעֵיִב אֲמַר
 שְׂמֵא חִי כִי וּבִכֵּן קוֹדֵם גְּלוּלָה מִצְרַיִם שֶׁלֹא רָאוּ עוֹד אֶחָ שֶׁשֶׁם הוּי בִיִּס
 בְּכַחֲמִינֹת כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ וְגִי וְסִי עֵינֵךְ רּוֹאוֹת אֶחָ מִוִּיךְ עֵיִב הִי לִסֵּם
 מִקּוֹס לַמְּעוֹת וְלֹא כְּכִיט שְׂמֵה שֶׁשֶׁם רּוֹאִין אֶחָ מִסְמִי הוּא רַק הַלְבוּשׁ שֶׁל הוּי

בִּי

הגדה של פסח

הִגְהִי' יִדְּ יִי חֲזִיָּה בְּמִקְנֶה אֲשֶׁר בְּשָׂרָה בְּסוּסִים
בְּחִמּוּרִים בְּגִמְלִים בְּבָקָר וּבְצֹאן. דָּבָר בְּבֶד
מָאֵד: וּבְזֹרֹעַ גְּטוּיָה זֹו הַחֶרֶב. בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר.
וַתִּרְבּוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ גְּטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם:
וּבְמִוְרָא גְדוּל זֹו גִּלְדֵי שְׂכִינָה. בְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר.
אִי הִנֵּסָה אֱלֹהִים לְבֹא לְקַחַת לֹו גֹוִי מִקֶּרֶב גֹוִי
בְּמִסּוֹת בָּאֲתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבִיר

חזקה

תפארת בנים

צ"ס חבל וכני ולא יראו וחס מעט וסדרו שכלבוס ח"ו הוא העלם ולזה חנו
אומרים מהחלם עובדי ע"ז היו אבותינו ועכשיו לאחר יצ"ט שנחלס כבודו
יחבי' וזרע לכל באי עולם אשר אלישע אחר ע"ס וזס קרבנו המקום
לעבודתו יח"ש ואין לנו מחליפין את אחד באחר ח"ו וזס ועברתי באמיץ
אני ולא מלאך אני ולא כשליח צ"ס סידור (שכח מע"ט) כי מע"ט הוא רק
לבוש חבל כסס כו"י צ"ס בעלמו ה"י צפנימוותי כזכר וזס מסיים אני הוא
ולא אחר ח"ו:

וּבְמִוְרָא גְדוּל זֹס גִּלְדֵי שְׂכִינָה שֶׁנֶּאֱמַר לוֹ הִנֵּסָה לְקַחַת לֹו גֹוִי מִקֶּרֶב
גֹוִי וְגו' כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֵס ד' בְּמִלְחָמִים לְעֵינֵיכֶם י"ל בְּהִקְדָם מֵה
שֶׁאֲמַרְתִּי לְפָנֶיךָ דְּבָרִי כְּמִדָּר (נִשָּׂא פ' י"א ס' ו') וַיִּחַנֵּךְ כְּמֵה דְהִימָה אֱלֹקִים
יִחְיִינוּ וַיִּזְכְּנוּ וְיִרְאוּ אֲחֵינוּ כֹּלֵה עֵינֵי לֹו כֵּס מְבֹאֵר צִדְרָז"ל שֶׁהַמִּלְחָמִים
טַעַם לְפָנֵי הַקָּב"ה שֶׁכֹּחַ נִשָּׂא פָנִים לְיִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר יִשָּׂא כִי פָנָיו אֵלֶיךָ וְכֹלֵה
מִקְרָא מֵלֵךְ דְּבַר הַכְּחֹב אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים וְלִכְאוּרָה לְרִיכִין לְדַקְדָק מְדוּעַ לֹא
קָבָו עַל הַמִּדָּה שֶׁל וְהַנּוֹתִי אֵת אֲשֶׁר אֲחִין וְדָשׁוּ רִז"ל בְּש"ס (בְּרִכּוֹת דף
ז' ע"ב) אַע"פ שֶׁאִינוּ סְגוּן וְאִינוּ כְּדָאִי וְכֹחַ מִדַּח חֲנוּן מְסִיג מְדוּחַ וְג"כ
קָשָׁה קוּשִׁי זֹו דְּלִמִּישָׁאִינוּ סְגוּן וְאִינוּ כְּדָאִי אֵיךְ יוֹכֵלִין לְחַן וְכֹלֵה הוּא נְשִׂאוֹת
פָּנִים וְכִיכֹב אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים אֲמֵנָס בְּלִמָּחָה לִק"מ וְכִכֵּר אֲמָרוּ חז"ל בְּש"ס
(כְּחֹבֹת דף י"ז ע"א) כִי לִחָא רַב דִּימִי אֲמַר הִכָּה מִשְׁרִי קָמִי כִלְחָא בְּמִעֲרִיבָא
לֹא כָּחַל וְלֹא שָׂרָק וְלֹא פֹרְכִים וַיַּעֲלֵת חָן (פֶּרֶש"י לֹא כָּחַל אֵינֶה לְרִיכִס כָּחַל
וְחִנּוּת) כִי סָמְכוּ רַבָּן לִרִי זִירָא שְׂרִי לִי כִי לֹא כָּחַל כִי וַיַּעֲלֵת חָן ע"ש
וְזֹס מוֹצֵן הַמִּדָּה וְחִנּוּתִי שֶׁהַקָּב"ה נֹסֵג עִם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקָּב"ה דְּרָכוּ לְחֹן לָכֵס
אַע"פ שֶׁאִינוּ כְּדָאִי אֲמֵנָס כָּל זֹס רַק שֶׁהִם נִשָּׂאִים חָן בְּעֵינֵי הַקָּב"ה וְיִי
שִׁים לֹו חָן בְּעֵינֵי רֹאשׁוֹ אֵין מְדַקְדָק אֵם הוּא מְאִיר וַיִּפֶּס וְאֵם יֵם לֹו מַעֲלֹת
מִזְבוֹת אֹו לֹא לֹא כָּחַל וְלֹא פֹרְכִים וַיַּעֲלֵת חָן וּמִרִים אֹוחוֹ עַל גְּפִי מְרוּמֵי קֶרֶת
זֹס שֶׁאֲמַר דְּכַ"ה הִכָּה כְּעִינֵי עֲצִידִים עַל יָד אֲדוּנִים כְּעִינֵי שֶׁפָּסַח אֵל יָד
נְצִירָתָה

הגדה של פסח

תפארת בנים

גצירחס בן עינינו אל די אלקינו עד שיחנינו חנו די חנו כי רב שבחנו
צוז וסיינו כמיס חז"ל בש"ס (שבח דף ק"ד) דמהדר אפי דדגית מהימיל
משום דמקבל מיני בחי' גומ"ל דלי"ס ע"כ בסית לאיסחכלי באפוס ע"ש וסיינו
כי סנוטל מחברו מתנס מכ שאינו מניע לורק במתנת חנס הוא בוש לססחכל
בפני סותח אבל אשס לעולם אינו בושס לפני בנלה אף אס נותן לס יוחר
מסרואי כי ח"ן אשס על בעל כמ"ס בש"ס (סווס דף נ"ז ע"א) וסחס ויבד
ושפחס אין מסדרך ליתן לורק ככסג ליתן לעבד זולת אס אירע שבי לעבד
חן בעיני ארוניו אז הוא נותן לו יוחר מסרואי ליתן לשאר עבדיו ואין עליו
חמוס כי סכל וידעין ש"ס לעבד זס חן בעיני ארוניו וממילא מוזן ש"בד שאין
לו חן בגוי ארוניו יוחר משאר עבדים אינו מהפגל ומחצכל אס רואס שאינו
נותן יוחר משאר עבדים אף שלל עבד יוחר מסס שכן הוא מהנימוס של כל
ארון וכל שר שמי שמאל חן בעיניו הוא נותן וחוור ונותן לו בלי גבול ובלל
חשבון וס שאנו מבקשים מלח כש"י שנמלל חן בעיניו בכל זמן בלל יתן
לו חן סנס בעיני עבדים אל יד ארוניסס וכעיני שבחס אל יד גצירחס (סיינו)
ססס בוש"ס לססחכל בעיני ארונס כשנותן לסס מהנס) בן עינינו אל די
אלקינו עד שיחנינו (סיינו שיהן לנו ח"ן כי אס ח"ו לא יחנינו שלל יתן לנו
חן לא יסי עינינו אל די אלקינו כנ"ל) וצוס ויבן כמסך ספסוקיס (בפי כי
חש"א) כי מללח חן בעיני ואדעך בשס ויאמר סרלני נל אס כבודך דסיינו
כי ללחר שאלר לו סקצ"ס כי מללח חן בעיני ואדעך בשס אמר משה א"כ
אויני בסית לאסחכל בלפי כביכול א"כ סרלני נל אס כבודך וס ביאור דברי
המדרש כנ"ל ויחוקך כמס דחימל אלקיס יחנינו ויברכנו ילר פניו אחנו סלס
וסיינו כי המדרש מפרש צוס סמסך ספסוקיס ילר די פניו אליך ויחוקך ומפרש
ע"פ כנ"ל כי מס שיחנו לנו סברות וברך די בבנים ועושר וחיים
ילר די פניו אליך ולל יסי כסמל דכסיכל שיסי בסית לאסחכלל בלפי ח"ו
רק די ילר פניו אליך אלפי שיסי מהנת חנס כי יסי ע"י כח"ן שיסי לנו
בעיני יחב"ש וכמ"ס יחנינו ויברכנו ולל ילר פניו אחנו סלס ולל נסי בסית
לאסחכלל בלפיסו כנ"ל וס שאנו אומרים ובמורל גדול זו גילוי שכינס סיינו כמ"ס
(סוכס דף מ"מ ע"ב) כל ארס ש"ס עליו חן צידוע שסול ילר שמים ע"ש
וסיינו בע"י סמורל גדול לישראל מכסי"ת בלל ליד גילוי שכינס שסול ענין
סח"ן וכמו שחרגוס אינקולוס (בפי נש"א שס) ילר די פניו אליך ויחוי"ך ינסי"ר
סי שכינתי לוחך ומביא רלוי או סנסל אלקיס לבול לקחח לו גוי מקרב
גוי (סיינו שסי ישרלל אז דומיס במלוח ומעש"ס לאוס"ע ח"ו וכמ"ס (במד"ר
פי בשלח) שסשר של מלרים טען סללו עוי"ז וסללו עוי"ז) וסכל סי ע"י גילוי
שכינס שנהקנו בישראל ילר די פניו אליך ויחוקך שסול לנו חן ע"כ בחר בנו
מכל סעמים ולל מסיס ככל אשר ע"ס לנס ס"ל במלרים לעיו"ך (סיינו בבחי' בן
עינינו אל די אלקינו עד שיחנינו כנ"ל) :

ובמורלס

הגדה של פסח

חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדוּלִּים בְּכָל

אֲשֶׁר

תפארת בנים

ובמוראים גדולים ככל אשר עשה ד' אלוקים במצרים לעינוך בהקדם
מה שאמרתי לפרש מה שאנו אומרים מלך עוזר ומושיע וגו'
ע"פ מה שאמרתי לפרש מ"ש דכע"ס רז"ל יראיו יעשה ואח שופחם ישמע
ויושיעם עפ"ד אל"ף הקדוש בספר בני יששכר במאמרי חנוכה ועוד באזהר
מקימן דסחילוק צין עזר"ס וישיע"ס הוא כי ישיע"ס הוא דיקא אחד בהקדש
והלעקס שלטק האדם ששיע"ס לו מן הכרס והכשל יכולת שומע לעקרו ומיאלו
מיד לר וסו ישיע"ס אבל עזר"ס הוא כשכשל כיכולת עזר אח המצטרך בלי
הפלה ולעקס כלל עיי"ש לדרכו בקדוש אמנם באמת צמים לב לריבין להבין
צ"מ באצרו שכסב"ס מושיע להמחפ"ל ע"ז נקרא ישיע"ס ולא עזר"ס כי מה
שחנכ"ס זה מזה הוא גם החפלה לעקס שהמחפ"ל מחפ"ל וסלעק לעקס הלא
מאן דנפח מיני" הוא קא נפח ומצלפדי שפעו כחו ויכולתו לא ה"י יכולת לשום
נברא מלפחות שפחיו ולכניס קולו וא"כ הרי גם מה שש"י"ת משיע ישראל
ע"י תפלתו הוא צבחי עזר"ס שנתן לו גם זה במחנה חנם שנתן לו דיבורים
בפיו וקול בגרונו אך זה הוא מחסדי ד' אשר מדרך סעוד לטע"ב וכל הנותן
בעין יס נותן שאם האדם מחפ"ל נד' בהחלכות מעומק סלב וסב"ס
עוזרו נחשב לו כאלו הוא עשה לו הסחלכות וסרזון להחפ"ל לר' מעומק סלב
וכאלו הוא בלתי סיוע מסב"ס כזיכ"ל כלל חס שאמר דכע"ס רז"ל יראיו
יעשה (שסב"ס ע"ש ליראיו סרזון וסחלכות להחפ"ל לסניו בדו"ר מעומק
סלב) ואעפ"כ ואח שופחם ישמע (שסב"ס שומע לסס וחשב בעיניו יחב'
כאלו ה"י שופחם ומפ"ס זכו לכח תפלה סלזו) ויושיעם (וכיון שסב"ס חושב
לסס כאלו תפלתו מפ"ס וסס עשו לסס בעצמם סססעורחא דלחחא
להפלה ממילא שסס שסב"ס שומע תפלתו צבחי ישיע"ס ולא עזר"ס)
וחסו שאנו אומרים מלך עוזר ומושיע ומנן סיינו כי כל מה שס"י"ת שומע
תפלה ישראל צרחיו ועונס לסס בעת שועס אליו סגס שהכל הוא צבחי
עזר"ס כי כל מאן דנפח מיני" הוא דקא נפח כ"ל עכ"ז הוא נותן לסס
לישראל זה סססעוררת במחנה וכאלו סססעוררת הוא שלסס לבד בלתי סיוע
מלמעלה ונותן במחנה בעין יסס בסוד אל חירא אברס אגני מנן לך וקרא
צבחי ישיע"ס וכאמור וחסו מ"ש גסס דככות חניף אלוקים בעתת מחן חורס
דסענין סיא ג"כ ע"ש ס"ל כי ססס בעתת מחן חורס פתחו כל ישראל ואמרו
נעשה ונשמע בכל לבבם ובכל נפשם בחשק גדולס ונפלאה עד מאוד אמנם
ססס קודם כל דבר כסס עליסם סב"ס ססס כסס כסס וסיונו שסס לא ה"י
מוכנים מחלס בלבבם ונפשם כראוי רק שס"י"ת נתן לסס זה סססעוררת
וסופיע לחוך לבס סססכמס סססלמס א"ך הוא סססכרס סגדול לקבל אח
סססורס עד שניסל מסס כח סססוד לסס וא"כ ה"י באמת קבלתס מלך
סססעורחא

תפארת בנים

הסעודותא דענינא וכאלו לא עשו המס מדעתא כלום ואפ"כ חשב עליהם
הש"ת כאלו הם קבלו הסודא מדעתא צענמס צלא אחערותא דלעילא וברנא
החליטו כן בלבדם וקבלו הסודא מדעתא פלמן חס שאמר גשם נדבות וגו' כי
צחי הגשם הוא מה שאמר הוא אחערותא דלחחא סוד מ"ג עולם למעלה
ואח"כ יורד הגשם שהוא מ"ד למטה לארץ וסינו שחיותא הסודא ה' נחשב
לישראל כענין הגשם שעולה האר למעלה ואח"כ יורד הגשם (ואומר בלשון
נדבות"ה כי רק מכה חסדו יחצ"ש נחשב זה לישראל כן כנ"ל) וכיוצא מאלו
(צפי לך לך) צאלע"ה צברית בין הצהרים ויוצא אותה החולס ויאמר בצב
השמימא וגו' והאמין צדי ויחשבה לו ללדקא ופרש"י הקצ"ה חשבה לאברהם
לזכות וללדקא על האמונה שהאמין צו עיי"ש ולריכין להבין מה זה הרבותא
שהקצ"ה חשב לזכות לו שהאמין צו יחצ"ש הלא הקצ"ה אינו מקפח שבר כל
צדי אצל לפי האמוד מוכן הדברים דלאחר שהקצ"ה הנביאו לא"ה למעלה
וסופיע צו רוח חכמה בינה ודע"ה מעילות עילותא איכ מה שהאמין אח"כ
צדי לא ה' מהראוי לחשוב לו למדרגה גדולה כל כך כיון שה' ע"י אחערותא
דלעילא ע"ז אח"כ ויחשבה לו ללדקא סינו שהקצ"ה צחסדו הגדול חשב לו
כאלו אברהם צענמו הסעודר ענמו להאמונה הגדולה הלו צלי אחערותא
דלעילא כי כן הוא ענין הלדקא שהטות נותן להצקל צלי שום אחערותא
מסמקבל וכמ"ש הסי' (צריש מס' שבה) גבי פשע פטני אח ידו חייב עיי"ש
וחצין חס י"ל גיב ענין מ"ש ולדקא חסי' לו כי נשמוד לעשות אח כל הנזק
הזאת לפני ד' חלקיו סינו כי מאן דאכל דלאו ידי' צהית לאסחכל צאפי
ולפי האמוד הנס בכל קיום המלות שאנו מקיימים לכאורה עדיין אנו צושין
לע"ה לאסחכילנו צאפי דשכינתא כיון שהכל הוא דלאו דינן כי מאן דנפח
מיני' הוא דקא נפח וסכל הוא צכוחו ושפסא ויכלתו יחצ"ש ואנו אין לו
צזה מענמינו שום חלק צזה אצל הקצ"ה הצפיה לנו שאנו נקיים כל מלותיו
יחי' נחשב לנו כאלו אנו עשונו כל זה מענמינו מצלפדי סיוע מאחו יחצ"ש
צביכול ובענין הלדקא כנ"ל ולכן מסיים כאשר ציונו (סינו כמו שה' צשעת
מחן חודס שה' הקבלס צצחי גשם נדבות וכאמור) חס הוא מה שאנו
מבקשים וצברך אח עמך צאור פניך כי חסדים לעשות רעוק וברעוק חשש
חפלינו כי צכל המלות ומע"מ שפשינו אנו צושים להסחכל צאפי דשכינתא
כי אנו יודעין כי כל מה שפשינו וסגלנו מלות ומעש"מ הכל הוא לא שלנו כי
אנו מענמינו לא עשינו לענמינו הרעון והסעודרה רק ממנו יחצ"ש נעשה וע"כ
אנו אפ"כ צברך אותנו צאור פניך שלא נבש להסחכל צאפי שכינתא צצחי
מאן דאכל דלאו דיני' כנ"ל (כי חסדים לעשות רעוק) ר"ל שאנו רוצים שאנחנו
צענמינו טוכל נעשות לנו הסעודרה וצרטן רק שאין אנו יכולין לעשות כן
כי מאן דנפח מיני' הוא דנפח וכבר אמר התא צאבות חן לו משלו שאחס
ותלך שלו וסא קי"ל חישב לעשות מלס ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכי
כאלו עשאה ע"כ) וברעוק (פי' אפי' שכל מה שה' הרעון לצדקד סי'
רעוק

הגדה של פסח

אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יְיָ אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ:

ובאתות

תפארת בנים

דלוקך ולא רלונו שאלו לא הי' יכולין לעשות הדלוק לעמונו) חעשה (כל כך כאלו הוא) הפנינו (שאנחנו בעלמנו עשינו לנו הספד וסרין) זה הוא הענין משה"כ ויויאך בפניו בכחו הגדול ממזרים הינו אע"פ שהגאולה במזרים הי' שלא ע"י מעשה ישראל כי הלא אז הי' ישראל ערום ועדיה מן הסודס ומן המלות וא"כ הי' משורח הדין שישראל יבשו ח"ו לססכלל באפי' שכינחא בבחי' מאן דאכיל דלאו דילי' וכ"י אעפ"כ ריחם סקב"ס עליהם ונחן הגאולה בעין יפה כאלו הם בעלמם סגלו מלוח ומע"ט שי"ה ראוין לגאולה מלד מעשיהם הסובים ולא יבשו לססכלל בפני סקב"ס כביכול כנ"ל זה הוא ויויאך בפניו ענה: הגדול היינו שמה שהקב"ס הולך לכשתמש בבחי' כחו הגדול ללורך הגאולה להליל את ישראל מחוך קליפת מזרים והקב"ס מה שעשה אעפ"י שיהרל לא הי' כדאין עוד לזס ואעפ"כ נחן להם סקב"ס ענין זה בעין יפה כנ"ל ויכלו לססכלל באפי' שכינחא כנ"ל ולא יבשו וכאמור:

כבר אשר עשה לכם הי' אלסיהם במזרים לעינוך. בבקדס מ"ס לבאר הסדר (בפי' מלות) נקום נקמת ב"י מלח הסמינים זשה"כ לא יגרע מלדיק עינו מלמד שסי' משה מתאזר לנקום נקמת הי' במדין וסי' מתאזר שיראס בעיניו ומדרש הזס אומר דרשוני ואמרחי עפ"ד האר"ז"ל בליקוני הש"ס פ"ק דכתובות (דף הי') בסוד נתן בו עינו ונעשה גל של ענמות כי משה הרג את המזרי בשם חכ"ס שהסס הזכר הוא סוד ענינים של מעלה ושס זה בעלמו הוא סוד חוקק הדינים ומשלס לעוברי רלנו אשר בו הסס משה את המזרי בסוד רשע למס חכ"ס רע"ך וזה סוד נתן בו עינו ונעשה גל של ענמות עי"ס וזהו הדי הי' משה מתאזר שיראס בעיניו היינו שי"ה לו הסכ של השם חכ"ס שהוא סוד עני"ס של מעלה אשר יכולין לעשות דין ברשעים בסוד נתן בו עינו כנ"ל היינו שכל לדיק יס לו הסכ של סוד הענינים של מעלה שהיא הסס חכ"ס שבו עושין דין לעוברי רלנו יחב"ס בסוד נתן בו את עינו ונעשה גל של ענמות זה י"ל מ"ס משרבצ"ס ואת יהישיע לויתו ביום הסוא לאמור עיניך הרואות את אשר עשה הי' אליקוס לשני המלכים האלס כן יעשה הי' לכל הממלכות אשר אחס עובר שמה היינו שמה שעשה הי' לשני המלכים האלס שכל נלחן המלחמה הי' בכח עיניך הרואות בטור נתן בו עינו כנ"ל כן יעשה הי' לכל הממלכות אשר אחס עובר שמה שסי' לך זה הסכ נתן בו עינו להכריח בשם סג"ל כל הממלכות אשר בשמו לא קראו וכאמור וזה שאסי"כ גס בינמ"ל הי' בכח זה שנתן לישראל כח השם של הענינים של מעלה ופי"ז נעשה בשויהם כל הנקמות האלס וזה שאמר בכל אשר עשה לכם הי' אליקוס במזרים לעיניכ"ס דייקא וכאמור:

ואת

ובאתות זה המטה. כמה שנאמר. ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האותות:

ובמזמרים

תפארת בנים

זאת המטה הזו תקח בידך אשר תעשה בו את האותות ו"ל בזה הקדש מ"ש
לפרש דברי רש"י (צפ"י וירא) וסאלקים נסה את אברהם וגו' ואמר
הנני ופרש"י הנני קד הוא עניינתו של חסידים לשון ענוה הוא ובמד"ר שם
איתא הנני לכסונה הנני למלכות ונריכין להצין איך יאמר אדם כן ובפרט
לפרש"י שהוא עניינתו של חסידים וכו' לשון ענוה היתכן שזה הוא ענין זה
הוא עניינתו של חסידים שנושאים רק למען רצונו יתב"ש ואינם רוצים שום
שררות וקבלת פרס היתכן לומר שהם יאמרו הנני לכסונה הנני למלכות
ואמרתי בזה הקדש מ"ש לפרש ואסבבת את ד' חלקך כו' ובכל מאריך דכיוא כי
הנה בכל פעם כשיגיע לידם ללחוס מלחמת ד' נגד העומדים על ד' ותורתו
או לדור גדר ולעמוד בפרץ או לעשית איזה דבר גדול למען כבוד הש"י
ותורתו וכו' אליו ה"ל ר' זרקו בו הסתגלות לאמר מי אחס ומה כוחך וחילך
שאחס שכל אנשים תעשה דבר גדול כזה או שתעמוד ללחוס נגד אנשים
גבוהים כאלו כי אחס גרוע מהם כעשר מדרגות אמנם ע"ז וכיוצא בזה אמרו
חז"ל (בש"ס קדושין דף מ') חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם ואסור
לו לסיות עיניו בעיניו זה וכל חלום מחויב לומר גבור אני וללחוס מלחמת
ד' בגוהים ואף אם נדמה לו שהוא רשע מחויב לאמר לפנמו לדיק אני ולי
נאם ולי יאה לעמוד בפרץ וללחוס מלחמות ד' וזה שא"כ ואסבבת את ד'
אלהיך כו' ובכל מאודיך כי מאד נקרא מדה הענוה במ"ש בספרים על שם
שאמרו חז"ל מאו"ד מאו"ד הוי שכל רוח וסייני מי שצודר את הש"י בזהב
או זהב מקלקלת את הסורס דאף שהוא מקלקל לו מדה הענוה עכ"ז אינו
משניח על קלקולו ומראה גדולתו בעצמו ועומד כחומה גבוה וחזק ללחוס לכבוד
הש"י וזהו ציבור לשון רש"י ז"ל סג"ל דהנה בפסוק וסאלקים נסה את אברהם
איתא במד"ר (וירא פי"ה סי' א') נסה הוא לשון גדולה וסתדוממות כנס
הזה וע"ש במחנות כהונה שם ולכאורה ה"י מקום לסיי"ר של א"ל לפחותו
הלא אחס תקנה מדה ענוה פלך עד קאה האחרון באופן שחובל לומר
ואנכי עפר ואפר ואם תעשה דבר גדול כזה ה"ל לשם ולתפארת עד סוף
כל הדורות חזרוק כך שמך גדלות וסתדוממות וכמ"ש צפ"י עקרה וסאלקים
נסה את אברהם שהוא מלשון גדלות יסתדוממות כנ"ל אמנם באמת אין שום
ממש בדברי ה"ה"ר כי הלא המדה של ענוה לדיק לביית ביד האדם שאם
יטרח לבטל פעמים מדה זו ינסהחמש במדה הגדולה הזו האהבה מקלקלת
את הסורס וזהו ציבור דברי המדה שאמר הנני לכסונה הנני למלכות
דסייני

חגדה של פסח

ובמופתים זה הדם + בָּמָה שְׁנֵאֵמַר + וְנָתַתִּי
מוֹפְתִים בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ :

דס.

תפארת בנים

לדינוי שמחמת אכזב לא השנינו ועשה סיפך מדחו והשחמש בצחי גדלוח
וההרוממות כנ"ל כדי לעשות רצון יולרו ולזכר א"ל הקב"ה קח נא את בנך
יחידך אשר אכזב לייקא וסיינו שחשחמש עתה במדת ואכזב את ד' אלתיך
כנ"ל וע"כ השני הגני לכסוגה הגני למלכות ולזכר פרש"י כך עניינם של
החסידים המהחסידים גט קוגם ועוזדים בצחי. אכזב ועושים לפנים משהויד
בצחי אכזב מקלקלת השורה כנ"ל וסוסיף רש"י ז"ל ואמר וגם לשון ענוה
הוא ר"ל אע"פ שאמר כן לצורך שטם הגני לכסוגה הגני למלכות אעפ"כ לא
אבד מדת ענוה שלו כזה כי זה דרך כלדיקים העניינים באמת שאינם משחמשים
במדה זו חדיר כי לפעמים כשנריך להשחמש במדת האכזב ויגב לבו דדרכי
ד' מבטלין צחי ענוה ועפר ואפר שלכם כנ"ל וזכו הענין כשעשה הקב"ה
את משה רבינו למסוגי סדור לילך אל פרעה ולעשות אותות ומופחים לצורך
הגאולה הגה ה' מקום להיטה"ר למנעו מזה כי הלא משה ה' מדחו לטיות
אחוז מאוד במדת הענייה כמ"ש והאיש משה עניו מאוד מכל האדם ולזכר
א"ל ואת המטה הזה חקך בידך מטה הוא לשון ענוה ושפלות כמ"ש חרד
מטה מנ"ס וא"ל הקב"ה אע"פ שמדת ענוה נשרש מאוד בקרבך לא מוב
הוא להשחמש בה כעת הצורך להגיל את השם פזורה רק חקך בידך מדס זו
של המטה ולא חס"י ארה ביד המטה רק שהמטה יס"י בידך כשחמריך למנוע
ולעשות הפיכו לעת הצורך ועתה לא מוב להשחמש בה רק חשש אותות ומופחים
בפרעה ובכל עבדיו לצורך הגאולה כנ"ל בצחי ויגב לבו דדרכי ה' :

ובמופתים זה הדם. שמעתי מלדיק אחד שעשה נפלאות ומופחים ופעל
ישועות לישראל וחשדו אותו שעשה השבעות בשמות הקדושים

ואמר ח"ו לעשות מה שאסור. רק אין כוחו אלא בפיו כחפלה ותחטוים, וזה
שאמר המגיד כי כל המופחים שעשה משרבע"ה לא ה' בכה השבעות שמות
רק בכה חפלה שנקרא ד"ס כמ"ש חז"ל (ברכות דף י') לא תאכלו על הדם
קודם שהחפלה על דמכם וכן י"ל שהוא מרומז לכה החורה שנקרא דס כמ"ס
במד"ר (שמות ס"ה פ"א) ועללחם דם אשר בסקף בזכות הדם שהיה החורה
שעחידין לקבל דכתיב במ"ת ויקח משה את הדם ע"ש וכן י"ל שמרמז לכה
הדקס כי דמיי"ם חרתי משמע סיינו כסף הכסורים כמ"ס וחטוף בלדקס
פרוק אבל לא ח"ו בכה השבעות שאינו כדת של חורה. ובענין זה אמרתי לפרש
המסורה ואך את דמכם לנפשותיכם אדרוש ובמסורה ואך ב"ס דין ואחך
אך אם עמאל ארץ אחוזתכם כי הגה איחא בירושלמי (יומא פ"א ה"א) מי
שלא נבנה בהמ"ק בימיו כאלו נחרב בימיו וכנה על זה דיוו כל הדוים שכמה
ובמה דורות שם בחטא זה מזמן החורבן עד היום הזה שלא נבנה בהמ"ק

בשס"ר

(מנהג הרד"ו זצ"ל לשפ"ך מבוטא ג' שפ"כות כאן)

דָּם. וְאֵשׁ. וְתַמְרוֹת עֵשֶׂן:

דָּבָר אַחֵר בְּיַד חֲזָקָה שְׁתֵּימָּה וּבִזְרוּעַ גְּטוּיָה
שְׁתֵּימָּה וּבִמְזוּרָא גְדוּל שְׁתֵּימָּה וּבְאֹתוֹת
שְׁתֵּימָּה וּבְמוֹפְתִים שְׁתֵּימָּה:

אֵלּוּ עֶשְׂרֵי מִכּוֹת שֶׁהָבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עַל הַמִּצְרִים בְּמִצְרַיִם וְאֵלּוּ הֵן:

דָּם.

תפארת בנים

זְעוּס"ר וְהֵלֵךְ הִי מֵאֲזוּ עַד הַיּוֹם כִּמֵּה חֲלָפִים נְדִיקִים אֲמִיתִים מְלֻקִּי חֲבֵל
וְעוֹבְדֵי ה' בְּחֵמֶת בְּחֹרֶס וּהַפֶּלֶא מְלֹא וּמַעֲשֵׂה וְה' לֵאמֹר עֲלִיכֶם שֶׁלֹּא יֵאָדָּר
י"ח ח"ו וְלֹא הַשְׁלִינוּ אֶת אֲשֶׁר הִי מוֹטֵל עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת. לֵאמֹר בְּחֵמֶת זְע"ר
לֹמֵד דִּלִּין כִּקְבִּיָּה זֶה בְּמִדּוּנֵי עַם בְּרִיּוּתוֹ וְכֹל אֶחָד מֵחַיִּיב לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֹשׁ וְחֲלָקוֹ
הַמְּנִיעַ מִמֶּנּוּ יִשְׁלֹם צִנּוּן הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה הֵן בְּחֹרֶס וְהֵן בְּחֶפְלָה וְהֵן בְּמִלּוּחַ וְזֶמֶר
וְדָקָה שֶׁכֵּן הֵן הַדְּבָרִים הַפּוֹעֲלִים לְקִיּוּן גְּלוּתוֹנוֹ. חֹרֶס. מִלּוּחַ בְּמִדְרַשׁ אֵין הַגְּלוּת
מִחֲכַנְסִים אֵלֶּה בְּזִכּוֹת הַמִּשְׁנִיּוֹת שֶׁנֶּאֱמַר גַּם כִּי יִתְּנוּ צִלּוֹת עָלֶיךָ אֲקַבֵּל. וְכֵן
בְּחֶפְלָה כִּמְ"שׁ (יִרְמִי' ע"י) צִבְיָה יִצְחָר וּבְחֶהְנוּתִים אֲבִילִם וְסִיּוּנוֹ ע"י חֶפְלָה וְכֵן
כְּחִיב וְהַצִּיּוּחֹת אֵל הַר קָדְשִׁי וְשִׁמְחָתִים צִבִּית הַפֶּלֶא הִיּוֹנוֹ בְּשִׁמְחַת הַגְּאוּלָּה
שִׁינָה הִנֵּה בָּכָה הַחֶפְלָה שֶׁחֶפְלָנוּ אֵלֶּה וְלֹא מִסִּיּוֹם כִּי צִבִּית צִיַּת חֶפְלָה יִקְרָא
לְכָל הַעַמִּים שִׁדְעוּ הַכָּל שֶׁנֶּבֶס רַק ע"י חֶפְלָה יִשְׂרָאֵל. וְכֵן נִדְקָה הִיא סְגוּלָּה
לַעֲנִין הַגְּאוּלָּה וְכִמְ"שׁ צִבִּיָּה (צ"ב ו' ע"א) גְּדוּלָּה נִדְקָה שֶׁמִּקְרֶבֶת אֶת הַגְּאוּלָּה
וְכֵן (בְּשֶׁבַע קָלִי"ט) אֵין יְרוּשָׁלַם נִפְדָּה אֵלֶּה בְּנִדְקָה וּבְכֵן אֵם הַאֲדָם מִשְׁלִים
חֲלָקוֹ בְּשֶׁלֶשׁ דְּבָרִים הָאֵלֶּם בּוֹדֵאֵי אֵין עֲלֵיו שׁוֹם עוֹנֵשׁ כִּי בְרִי מִה יַעֲשֶׂה הוּא
עוֹד וְאוֹנֵם רַחֲמָנָא פִּעְרִי וְעַם יַעֲשֶׂה הוּא אֵם שְׂאֵרֵי הַעַם אֵינֶם עוֹשִׂים אֶת
חִפְיוֹדָתָם וְאֵינֶם עוֹשִׂין אֶת חֲלָקָם לְעוֹדֵךְ בְּנֵין הַבֵּית וְע"ז אִמֵּר דְּהַע"ס חֲלָקֵי
ד' אִמֵּרְחֵי לְשִׁמּוֹר כְּדִבְרִיךְ דְּסִיּוּנוֹ דְּאֵם כִּי אֵין בִּידֵי לַפְעוֹל שְׁכָל הַעוֹלָם יַעֲשֶׂה
מִה שֶׁמוֹטֵל עֲלֵיהֶן לַעֲשׂוֹת עֲכ"פ אֵין לֹא אִסְרִי נִפְסָה צִבִּילָה כִּי חֲלָקֵי מִה שֶׁמוֹטֵל
עֲלֵי קַבְלָתֵי עֲלֵי לַעֲשׂוֹת וְלִשְׁמּוֹר וְכִי בִּחְסֵם אִמֵּר הַתֵּנָה בְּאִצּוֹת לֹא עֲלִיךְ לְשִׁמּוֹר
וְאִי אִחֵם בֵּן חוֹרִין לִהְבֵּטֵל מִמֶּנּוּ לַעֲשׂוֹת עֲכ"פ חֲלָקֵךְ חֲזוֹ פ"י הַמִּסְוֶרָה וְאִךְ
אֵם עֲמָלָה אֵין אֲחֻחָתָם וְאֵין אֲנָשֵׁי הַדּוֹר נוֹחֲטִים לִב נִחָק מִפְּעִיכֶם וְלִבְנוֹת
פ"י מִפְּעִיכֶם הַמּוֹצִים אֶת הַבֵּיתֵיכֶם אֵין אִחֵם בֵּן חוֹרִין לַעֲשׂוֹר מִמֶּנּוּ וְאִךְ אֶת
דְּמָם לַנְּפִשׁוֹתֵיכֶם אֲדָרְתָּ דְּמָם הִיּוֹנוֹ חֹרֶס וְחֶפְלָה וְנִדְקָה שֶׁנִּקְרָאִים דָּם
כִּי לֹא יַעֲלֶה יָדָם נִבְנֶה בֵּיתֵיכֶם שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵחַיִּיב וּמוֹטֵל לַעֲשׂוֹת מִה שֶׁהוּא
חִיב לַחֲלָקֵי כִמְ"י:

הגדה של פסח

(וכאן ישפוך מהכוס " טיפין)

דָם, צִפְרָדַע, בָּנִים, עֲרוֹב, דָּבָר, שְׁחִין, בָּרָד,
אַרְבֶּה, חֲשָׁד, מִבֵּית בְּכוֹרוֹת:

רַבִּי יְהוֹדָה הָיָה נוֹתֵן בָּהֶם סִמָּנִים:

דַּצֵּךְ, עֵרֶשׁ, בְּאַחִיב:

רַבִּי יוֹסִי הַגִּילִי אָמַר מִגִּין אִתָּהּ אָמַר שְׁלָקוּ
הַמַּצִּירִים בְּמַצִּירִים עֲשֵׂר מִכּוֹת וְעַל הַיָּם
לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת, בְּמַצִּירִים מָה הוּא אָמַר,
וַיֹּאמְרוּ הַחֲרָטִים אֵל פֶּרַעַה אֶצְבַּע אֱלֹהִים
הוּא, וְעַל הַיָּם מָה הוּא אָמַר וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל
אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ בְּמַצִּירִים וַיֵּרָאוּ
הָעָם אֶת יְיָ וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי וּבְמִשָּׁה עֲבָדוּ: כִּמָּה
לָקוּ בְּאַצְבַּע עֲשֵׂר מִכּוֹת, אָמַר מַעֲתָה,
בְּמַצִּירִים לָקוּ עֲשֵׂר מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ
חֲמִשִּׁים מִכּוֹת:

רַבִּי אֲדִיעֶזֶר אָמַר מִגִּין שָׁבֵל מִכָּה וּמִכָּה
שֶׁהָבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמַּצִּירִים
בְּמַצִּירִים הָיְתָה שֵׁל אַרְבַּע מִכּוֹת שֶׁנֶּאֱמַר
וַיִּשְׁלַח בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ עֲבָרָה וָזַעַם וַיִּצְרָה מִשְׁלַחַת
מִלֵּאכֵי רָעִים, עֲבָרָה אַחַת וָזַעַם שְׁתֵּים וַיִּצְרָה
שְׁלֹשׁ מִשְׁלַחַת מִלֵּאכֵי רָעִים אַרְבַּע, אָמַר
מַעֲתָה בְּמַצִּירִים לָקוּ אַרְבָּעִים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם
לָקוּ מֵאַתִּים מִכּוֹת:

רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר מִגִּין שָׁבֵל מִכָּה וּמִכָּה
שֶׁהָבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמַּצִּירִים

במציצים

מב

הגדה של פסח

במצרים היתה של חמש מכות . שנאמר
 ישלח בם חרון אפו עברה וועם וצרה משחת
 מלאכי רעים : חרון אפו אחת . עברה שתיים
 וועם שלש . וצרה ארבע . משחת לקוי חמשים
 רעים חמש . אמור מעתה במצרים לקוי חמשים
 מכות . ועל הים לקוי חמשים ומאתים מכות :
 כמה מעלות טובות מקום עלינו : אלו
 הוציאנו ממצרים ולא עשה בהם
 שפטים דינו : אלו עשה בהם שפטים ולא
 עשה באדניהם דינו : אלו עשה באדניהם
 ולא הרג את בכוריהם דינו : אלו הרג את
 בכוריהם ולא נתן לנו את ממונם דינו : אלו
 נתן לנו את ממונם ולא קרע לנו את הים דינו :

אלו

תפארת בנים

ארו הרג את צמירוס ולא נתן לנו את ממונם דינו . הדבר נריך ביאור הלל
 כדבר אמרו חז"ל טובים כי חללי חרב מחללי רעב חלילה לאמנם הענין
 הוא עפ"י דברי רבינו בפע"ח שער העמידה בכוונת ולמלשונים ביבנה תקנו
 מפני המינים שהוא נגד כתר המלכות כי עד אותה הזמן לא היה נריך לזה
 כי נקודה השלישית שבמלכות שהוא כתר שלם אין כח בשום פנים לסלקה
 ח"ו כי על ידי חטאינו נסתלקין מפי ספירות שלם מהשורש אבל שורש נקודת
 הכתר שלם אין לנו כח לפגום זה אמנם אחר שרבו המינים בימי רצ ביבנה
 והגיע פגמה עד הכתר שהוא שורש גמור ולכן תקנו צברכה זו להמשיך לה
 גם הכתר ולתקן כתר עי"ש וזהו הענין שצריך הגאולה ע"י סוד ויאמן העם
 ואמרו חז"ל כדאי הוא האמונה שהאמינו כי כי בכח האמונה נתגדל כתר עי"ש
 זה יש יכולת בידיו לחקן כל שאר פי ספירות שלם ואם היה ח"ו הפגם
 בהאמונה ויהי נשגב גם הכתר שלם לא היה נשאר משונאים של ישראל כ"ו .
 ובזה מוצן דברי רמב"ן בשער האמונה והבטחון כי האמונה והבטחון מתאחדים
 זבי' וזיינו כי כל ההשפעות נובעים מהכתר ומי שיש לו אמונה יש בידו
 לחקן המלכות בכל הפי ספירות שלם ונתחזק בידו הבטחון והמשיך השפע
 מן הכתר לכל הפי ספירות ולכל נרכיו ואם ח"ו מי שאין לו אמונה וסוף פוגם

בכתר

חגדה של פסח

אלו קרע לנו את הים ולא העבירונו בתוכו
בחרבה דינו: אלו העבירונו בתוכו בחרבה
ולא שקע צרינו בתוכו דינו: אלו שקע צרינו
בתוכו ולא ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה
דינו: אלו ספק צרכנו במדבר ארבעים שנה
ולא האכילנו את המן דינו: אלו האכילנו את

המן

תפארת בנים

בכתר של המלכות ממילא נפסק לגור הכהנים ואין לו מצוא לבים יבועה
ח"ו וזה הענין מ"ש למטה מזרים בצבורים כל"ח ויאל ישראל מהובס כל"ח כי מכת
צבורים ה"י יאלס מכת"ר מלכות וסנס צ"ר דדינרא דקליפה וסיינו כאשר
ה"י התצורות כח בכתר של מלכות עי"ז ה"י סיכנות בידם לתקנס צסוד הלידה
בכל העשר ספירות שלה ועי"ז ה"י השובה שאלו ישראל מהובס לחירות טולם
בכל שיגור קומתם ולזה חנו אומרים אלו הרג צבורים שנתן כח לכתר מלכות
לעמוד לעזרה גם אלו לא ה"י נתן לנו ממנס לא ה"י חסר לנו כלום מכל
השפעות מכות כי בזה האמנם ננטע בלבינו בסיך כתר מלכות כגיל ה"י
לנו כח הצמחון וסי" לנו כל מוצ עי"ז:

אלו קרע לנו את הים ולא העבירונו בתוכו צהרבה הכל המכו מה הוא
היינו בזה הלא אם לא העבירונו בתוכו מה יבועה ה"י לנו שהמזרים
עומדים על שכת הים לעלותי אם לא נכנסנו בתוך הים והעבירונו את הים
ה"י מזרים כורבים אותנו ח"ו ולא נשארנו שריר ח"ו וכן מה ה"י הסתפקות
בלנו במה ששקע צרינו בתוכו אף שלא ספק צרינו במדבר ארבעים שנה
הלא אם לא ספק צרינו כל איהן כשנים היינו מהים צרעב ח"ו וכן כמה
דיינו כיואל בזה צריכין ביאור אצל פירוש הדברים לפענ"ד נראה בפשימות
שאין הפירוש שה"י די לנו במה שקרע לנו את הים לצד גם אם לא העבירונו
בתוכו צהרבה כגיל או שה"י לנו די במה ששקע צרינו בתוכו לצד דאע"פ שלא
ספק צרינו או שה"י לנו די במה שקרענו לפני הר סיני ואע"פ שלא נתן
לנו את הסודס אלא שהפירוש ע"ד שאמרו כחצורים ל"ה אלמור צר שמעון
בתיקוני זו"ס"ק חיקון כ"ו (דף ע"ג ע"ב) אלו לא אציגא לעלמא אלא למשמע
דא דיינו לשתחוית וכדאי הוא כל מה שבאנו לעי"ז אצ"פ שהסידור נשמוחיתו
במה שלקחו אותם מנועם זו אור העליון ומתענג בחטוננו כרוחני שה"י
נשמוחיתו מתענגים בשמים בשמי מרום ובאו לעולם השגל הזה לכן גם בזה
די לנשמוחיתו שבאנו אז לעי"ז גם בשביל דבר א' מהמכות כגיל מצינו מעלות
שנתן לו מאור חסדו ית"ש אין די באר ואין די עולם וסבן:

אלו

הגדרה של פסח

הֵמָּן וְלֹא גָמַן לָנוּ אֶת הַשְּׂכֶת דִּינֵנוּ : אֱלֹהֵי גָמַן
לָנוּ אֶת הַשְּׂכֶת וְלֹא בִקְרָבֵנוּ לִפְנֵי הַר סִינִי דִינֵנוּ :
אֱלֹהֵי בִקְרָבֵנוּ לִפְנֵי הַר סִינִי וְלֹא גָמַן לָנוּ אֶת
הַתּוֹרָה דִּינֵנוּ : אֱלֹהֵי גָמַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְלֹא
הַבְּנִי־סֵנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דִּינֵנוּ : אֱלֹהֵי הַבְּנִי־סֵנוּ
לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא בָנָה לָנוּ אֶת בֵּית הַבְּחִירָה
דִּינֵנוּ :

42

תוצאות

אלו כהן לנו את השבת ולא קרבנו לפני ה' סיני דתו י"ל ע"פ מה
האמרינו ציואר דברי המדרש (בראשית פי' י"א סי' ד') ויצרד חלקים
את יום השביעי ויקדש אותו בדברו במאור פניו של אדם קדשו במאור פניו של
אדם לא דומה מאור פניו של אדם כל ימיו של השבוע כמו שהוא דומה בשבת
והאמרינו ע"ד **האמרינו הקדוש וציואר דתו** בפי' תפוס ויקחו חלק שמן
זית וך כחית למאור להעלות נר תמיד כי כנס נדע מדברי הארז"ל שכל מאור
שארש עובש הוא מאיר בו בפניו ובפרט בעסק הסודס מקרא מלא דיבר
בכחוב הכמת אדם תאיר פניו וכן אס"כ כי נר מאור וסודס אור אמנס כל
זס דווקא כסלומד תורס לשמס אבל אס לומד ח"ו לשס גלות וגלות בידאי
אינס מאירס חס שאס"כ ויקחו חלק שמן זית (סיינו חכמת הסודס כמ"ס בש"ס
מנחות דף פ"ח מחוך שרגילין בשמן זית הסכמת מאוי' לסס) וך (בלי שמדס
תערוכת גדליה וגלות רק במחשבס נק"י וססודס חכס בלתי לסס"י לבדו)
ולזס מס"יס ככחוב לסעלות נר תמיד כי אמרו חז"ל בש"ס (פסחים דף ס"ו
ע"ב) כל המתייסר אס חכס כוא חכמהי מסחלקת ממנו וסיינו שאס ילמד
בלי תערוכת גדלות וגלות אז יתקייס חכמהי נדדו לסאיר בשניו תמיד עכד"ס
וחכו ציואר דברי המדרש סכ"ל כי סלס ידוע מסס"ק בכל ענין מחשבס פיעול
של גיאות ופניות שטופלים לארס בשעת תורס ותפלת כוא ע"י אחינס שיש
לסס לסקליפות בתורס ופיבורס של ישראל וסוא ע"י אחינס לסחינויס בקדושס
שגורמים ע"י הסחמאס כשישראל עוסקים בתורס ותפלת בקדושס סס נאחזים
בסנך ישראל כעובדים וזורקים בסס מחשבס פיעול מגלות וגלות וע"ז יס
לסס אחינס לינק מסחורס וסמאס ועינן ממילא אשר בש"ק יכולין צינקל
לסכלל ממכסול זס כי בשבת קודס אין לסחינויס שוס אחינס בקדושס וכמ"ס
בזכר פי' תרומס כד עייל שכתא איוב אחסרשת מס"א וכל דינין מסתעברין מינס
ומס"ס אנו מחסללים בשבת וסכר לבנו לעבדך בלמת וסנחילנו ד' חלקיו
באסכס ובנרנן שבת קדשך וסיינו כי שבת סוא מסונל לזס וע"כ במנחס בשבת
שאל

הגדה של פסח

עַל אַחַת בָּמָה וּבָמָה טוֹבָה כְּפוּלָה וּמִכְפֻּלָּת
לְמָקוֹם עָלֵינוּ. שְׂחָצִיאוּנוּ מִמִּצְרִים וְעֲשֵׂה
בָּהֶם שְׂפָטִים. וְעֲשֵׂה בְּאַלְהֵיהֶם. וְהַרְג אֶת
בְּכוֹרֵיהֶם. וְנָתַן לָנוּ אֶת מִמּוֹנָם. וְקָרַע לָנוּ אֶת
הַיָּם. וְהַעֲבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶבָה. וְשָׁקַע צְרִינוּ
בְּתוֹכוֹ. וְסָפַק צִרְכָּנוּ בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה.
וְהֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמֶּן. וְנָתַן לָנוּ אֶת הַיִּשְׁבָּת.
וְקָרַבָּנוּ לְפָנֵי הָר סיני. וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה.

והכניסנו

זפארת בנים

שלא הוא עת רצון י'תר אנו מחפלים אלקים ברוב חסדיך ענינו צאמת ישעך
שלא יפול במחשבותינו ח"ו מחשבת פיגול וניאות כנ"ל כי אז אין להחיות
שום אחיזה בהקדושה ובמ"ש הלמודי האר"ל בסוד למחא עדי יסין חלפין
רעו דיני דגלי ל"י לבעול לכל קליפין וזהו ביאור דברי המדרש בג"ל דרכו
בשבת במאור פניו וקדשו בשבת במאור פניו כי לא דומה מאור פניו של אדם
בשבת למאור פניו של אדם בחול כי בחול הגם שאדם מתאמץ בכל כח
לדחות מחשבת פיגול של גיאות בשעת חורס ועבודה ע"כ אי"ל להכלל כמה
פעמים משימאל דשימאל בטה"ר כי בחול יש שליטה ואחיזה להחיות
בהקדושה ע"כ אין האור פניו של המוצד מאור כ"כ בסוד חכמ"ת אדם חא"ר
פניו בג"ל משא"כ בשבת שהוא מסוגל לכל מי שרצונו לעבד בלתי ל"י לבדו
הוא בניקל לדאוג המחשבת הגדול ומאור פניו מאירים בנסגורי דאנפין דרבי
סיני ובאמור וזה הענין מש"כ קודם קבלת החורס ויסעו מרפידים ויבואו
מדבר סיני כי דרפידים ה"י מלחמת עמלק שהוא גימ' ר"ס כמ"ש בספס"ק
זה ה"י המלחמה נגדו שה"י רוצה לזרוק בישראל גאות קודם קבלת החורס
שהו ענין קליפה שלו וע"כ ניתנס החורס על הר סיני שהוא נמוך מכל
ההרים וע"י משה שה"י עניו מכל האדם הכל כדי להצטר על קליפת עמלק
שהוא שורש הגיאות ע"כ כאשר נסעו מרפידים ששם התגברו על קליפות
עמלק שורש הגיאות באו לבחי' ענוה של בחי' סיני וקיימו וקבלו ללמוד חורס
לשמה שלא לשם גיאות וזהו שאמר המגיד אלו נתן לנו השבת ה"י ג"כ די
לנו להצטר על קליפות עמלק ללמוד חורס לשמה בלא תערובת שמן גיאות
כמעט ובבחי' מאור פניו של אדם בשבת גם אם לא ה"י קרצנו לפני הר סיני
כנ"ל :

על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו בהקדם מה שאמרתי
לבאר הפסוק לא הציגו און ביעקב ולא ראם עמל בישראל ד' אלקיו עמו

ומדוע

תפארת בנים

וחרושת מלך צו וחרגוס יסונתן ויצבית מלכא משיחא מיצבא ציטיסון כי סנס
מי שסוא צנער ר"ל אס הוא רואה ארס שיש לו צנר גדול ר"ל יותר ויותר
כמה פעמים מלערו הוא שוחק ומקבל צנרו בצובא ופוז לפצו וסונן שצח
וסודי מה שלא צא לידו הצנר הגדול של חצירו וזה שאמר דס"ס ציוס ארתי
דרשהי לילס נגרה ולא חפוג כ"א:ס הנחם נפשי אצנרס אלקיס ואסמס
אשיחס ותחטמק רוחי סלס אחרתי שמורות עיני נפעמתי ולא אדבר דסיינו ציוס
צרתי (כאני סובל צנר) דרשהי (סיינו דורס סי) איך הוא מעמד הסכנים
הקדושס בגלוחא) ידי (סיינו גס אס היסורים שלי כמו שאמרו הספסמנים)
לילס נגרה (אפילו סס גדולים שאינס מניחיס לי לישן כמו שאמרו הספסמנים)
ולא חפוג (שאונס נפסקים כלל עד אשר) מאנה הנחם נפשי (הנה) אצנרס
אלקיס ואסמי (כאשר אצבור את עלמי מעמד ומצב השכנים בגלוח איך הוא
כעת צעור ציסורים דאיוכו אחרתכח מצית בעלס וצני' וכוא סולכח ומסוטסות
מדוך לדוך ומפלן לפלן וצוכח ומיללס מאין ספונות על צנרס וכנענעיש סלס)
אשיחס ותחטמק רוחי סלס (כנינו רואה סהס גדולים מסיסורים שלי עד שסני
מסוח דצרים צינו' לציוני מודל הצנר שיש לי במס שסני שוחק צנרס של
סכנים ותחטמק רוחי בקרבי מודל היגון שיש לי יותר מן צנר של היסורים
שלי וממילא ש"י) אחרתי שמורות עיני (כלימד שכל מס שסייחי וישב ומשחוקק
מלסון ואציו שמר את הדבר סיקבל מעני את היסורים שלי) נפעמתי ולא
אדבר (עוד מענין היסורים וכצנר שלי שוס דיבור כעין ססייחי רואה סהצנר
של הסכנים סס גדולים סרצס יותר מלערי כניל) וחסו שאצר כ"י לא סיוס
און (סס היסורים כמ"ס באיוצ סי עמל ואון) ציטקב ולא רחס עמל ציסרלל
סיינו סנס שצמון סגלות סנס כל אחד מיעקב ומיסרלל הוא מלל יסורים
עמל ואון אין ניכר ואין נרחס בצניסס שיסל דואניס דאגת צרוחיסן ויסוריסס
וסעסס) כי סי אלקיו עמו (ססס מהשבים חמיד כצנר של השכנים ססוא
עמסס בגלות וחס שחרגוס יסונתן ויצבית מלכא משיחא מיצבא ציטיסון וכניל
שע"י אינס מרגישין צנער שלסס כניל) וחסו שאמר סמגיד על אחס כמה וכמס
סובס כפולס ומכופלח למקום עלינו כי ממס ססצלו יסרלל צנר סגלות סי
צנר כפול ומכופל במס ססמקום סהיא השכנים הקדושס סובלח ע"י כניל
וכאשר עזר סס"ח נלללנו הנה נעסס לנו סובס כפולס ומכופלח במס סנעסס
סובס ושיעסס לסמקום"ס צ"ס סהיא השכנים הקדושס כניל כאשר ילחו צבאות
סי ממלרסס אין אלו דואין צנרס עוד כ"כ וכאצור וצו כפול ומכופל לשמחתינו:
ויחבן עוד לומר מס שאלו אומרים סובס כפולס ומכופלח למקום עלינו
בסקדס מס שאמרתי לפרש נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכס וגו' כ"י
לקחס מיד סי כפלים ככל חמלתי וסנס צריכין לסצין מס שדקדקו כל
סמפרססס סיחכ לומר ח"ו ססכנצ"ס ססוא בעל סרמחיס ואצ סרמחון ועניס
ליסרלל עס קרצו כפלים כפי מדת הדין על כל חמל סלל קי"ל ססכל
בדך

הגדה של פסח

תפארת בנים

בדין וסכל במשפט וסיוחן לומר שחיו יענוש הקב"ה כפלים מהראוי ובמד"ר
כנראה שמחזק זה דאיתא במד"ר (איכה) חטאו בכפלים דכתיב חטא חטאה
ירושלים ולקו בכפלים דכתיב כי לקחה מיד ה' כפלים וגו' ומחנמים בכפלים
דכתיב נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם עיי"ש ויש לסביר הענין ע"פ משל
לאשה אחת שהי' לה בן יחיד ויהי' לה שדות וכרמים ולעת זקנתה לא היחה
יכולה להעסק לעצדה לחרוש ולקצור ולזמור ולנטוע ויהי' בן מפרנס את ביתו
ואת בית אמו בהרחבה ובכבוד כראוי ויהי' היום ועבר רוח שניות על הבן
ופתח בלילה חנוכה של חזירו וגב כל אשר בה ומלאוהו בשומרים ונחמיהו
במשמר ובא לעמוד במשפט לפני שר המשפט וכאשר שמעה האם מהעסק
סנורא בזה לפני שר השופט ובתה לפניה לאמר כי הלא במשפט חליה היא
כי כאשר בנה יתן בבית הסוכר הכה השאר היא בלי משען ומשענה כי בנה
הוא המפרנסה והוא העוסק בכל העסקים שלה ותגוע ברעב ובחסור כל
ר"ל וכאשר שמעה השופט דברי השיב סלא אדרבה מהי' השכל מחייב הראוי
לענוש אותו בכפלים כי הלא חטאו כפול משאר גנבים ושודדי לילה כי גנב
אחר כי יגנב הכה מחפשה מחמת דוחקו או מחמת חלוא ממון להעשר
בפעם א' בלילה אחת והחפשה ביצרו ר"ל להחליף עולם קיים בעולם עובר
ואם יתפסוהו הוא סבור ומקוּבַל ע"ז בשביל ההוסא חמינה שיעלה לו שלא
יתפסוהו ולא יודע לשום אדם מה משא"כ כך הלא הו"ל לידע שאם יחודע
חטאו ויתפסיכו לא לבדו לעצמו הורשע הלא יש לו עליו אם זקנה לפרנס
ואם יחטא ואשם לא לעצמו לבד הוא מסתכן כי גם אמו הזקנה הוא
מכנים בסכנה שהסבול חרפה רעב לעת זקנתה וחזן תזה כי לו לחשוב
לערה של האם הזקנה איך חוכל לראות כאשר יאסרו את בן יקירה נשיח
אותו בחבלי ברזל ואיככה חוכל לראות ברעה אשר ימלא את בנה והוא לא
השגיח על זה בשביל זה מגיע לו פוגם בכפלים וזמילא מובן שכשנכמרו
רחמי השר ושופט של בית המשפט על האם הזקנה להוציאו לחפשי הוא עושה
צ' חסדים וצ' רחמים א' עם האם והצ' עם בנה והנמשל מובן כי הלא ישראל
נקראים בנה של השכינה הקדושה ובזמן שאנו מנטעין שכי' מה אומרת
קלנו מראשי קלני מזרועי וחילך מדך לדרך ומפלג לפלג א' על שהכננו בסכנה
את השמחין ועברנו על רצונו יתצ"ש והצ' על שלא חסנו על לער אמתו
השכינה הקדושה שצ"ז הוא נחונס בלעז כשרואת בנים נחונים בלילה הא
בזיחא הא בשבייתא הא במלקיותא חס שאס"כ כי לקחה מיד ה' בכפלים
ככל חטאותיה ויתכן המדרש שחטאו ישראל בכפלים היינו במה שלא חסו על
גשמתם ובמה שלא חסו על לער השכי' הקדוש' ועי"כ לקחה בכפלים כנ"ל
ובשכס מהנחמים הוי הנחמה בכפלים להם ולהשכי' הקדושה חס שאמר
ג' התייד על אחת כו"כ עובד כפול ומכופלח למקום עלינו שצ"י הגאולה
געשה לנו הטוב בכפלים הן מצד עמינו הן מצד השכי' הקדוש' כדכר :

מוצב

והבניסנו לארץ ישראל. ובנה לנו את בית הבחירה לקבר על כל עונותינו:

עד כאן אומרים בשבת הגדול :

רבן

תפארת בנים

מִזְבֵּחַ כפולס ומכוסלת וכי בכוילאנו ממלרים כיו ובנס לנו את בית הבחירה
 לכפר על כל עונותינו לריכין להבין מה שמסיים לכפר על כל עונותינו
 דאם נימא שקאיו על ובנס לנו את בית הבחירה מדוע לא פידוש בזה פרע
 שחשיב הטובה שנלמח לנו ממנה ורק בבנין צהמיק וי"ל עפמ"ש בסי' הילולת
 י"י בשם רבינו הסב"ש ז"ל אל נקמות ד' אל נקמות סופית ט"פ מכל לבן
 כפר אי' שמד במלך שסכס ורגס אננין של מלך וכיוצא וישנו כסאות למשפט
 לענות אותם וסביו כשרים שעשה כל זה מחמת חסרון ידיעה בגדול גדולת
 המלך ורוב כבודו וגדלו יען לא למד מעולם דרך ארץ והסגנות הטולם ולא
 סיפר לו שום אדם מעולם מענין כבוד הדרת מלך ורממותיו ובאשר שמע
 המלך זאת נוס מיד להביאו לסיר המלוכה וללמוד אורו ולהכנימו בכל מיני
 חכמות הטולם ולסגלותיו ממדרגה למדרגה עד הנגשה לאיש ואח"כ הגדילו
 יותר עד שנפשה מהנה למלך וממילא שכל מה שסגותיו המלך יורה והגביו
 יותר ממדרגה למדרגה ראש וסבין יותר כבוד המלך ומכרתיו וסהנסנות בדרך
 המלך בכבודו ורוב גדלו כי שריו ב"ער יותר בזוכרו אשר מרד נגד מלך גדול
 ועשה דבר שטות כזה וכל ימי חייו כל מה שסגותיו וסגילותיו יורה סוס"ף
 גער על גער יותר איך מלאו לבו לנפשו שטות כזה למרוד נגד מלך גדול
 כזה חס שאכ"כ אל נקמות ד' אל נקמות סופית ר"ל שנקמת השם הוא ע"י
 השם ה"ל כפי רחמים גדולים שהוא ניקם באדם גישראל במה שפייע עליו
 מעדולתו שפי"ז רואה בכל עת גדולת המלך ובזוכרו בכל עת שמד וגד מלך
 הכבוד ב"ס וב"ש אין לך גער גדול מה עכ"ד ובזה אמר דו"ר הקדוש מסכ"ד
 זללס"ס מדינוז כוונות רש"י ז"ל למה אתה צוה לך נבחרת לבנים בסיכל
 המלך ולעלות ממדרגה למדרגה כדי שחחרג עכ"ד ואני סוספתי לפרש בזה
 המסורה (בפי קרה) אלקי כרוחות לכל בשר האיש אחד יחמא. כרוחות חרין
 דין ואידן יפקוד אלקי כרוחות איש על העדס והיינו שבקש מהם רבע"ה שאם
 אירע לאיש אחד שיחמא ח"ו בדרך מקרה ועדאי בשוגג לא יענשו ספי"י ח"ו
 ביסודים או בניהנם רק שגדילסו לכיות ראש חס יכה הטוגש שלו שפי"ז
 יתחרג יותר ויבין איך פגם בכבודו של ממסכקב"ס וילעער ע"ז בכל יום
 ויותר. חסו פירוש המסורה האיש אחד יחמא (בשיגג אחס חמ"א) יפקוד
 (אוחו) אלקי כרוחות לכל בשר (שיסי) איש על העדס חס יכה הטוגש שלו
 ולא עונש אחר ח"ו ולס אמר סלל במד"ר סגסחתי השפלותי שכל מה שסכקב"ס
 מצביס אותי בזה סגני משפיל אי"ע ססגני מבין ומכיר יותר איך פשיטי שטות
 כזה וחמאחתי גער מלך ממ"ס סקב"ס חכו ביאור סדברים כאן שאנו אומרים

על

הגדה של פסח

תפארת בנים

על אחה כמה טובה כפולס ומנופלה למקום עלינו שאנו מספרים חסדו של הקב"ה עלינו כגון פרטי הדברים הכל שחגגים אותנו בכל עת וזבל שיש בכל פעם למדרגה גבוה יותר עד שזאלו למדרגה שגבה לנו את בית הבחירה שנאמר צב ועשו לי מקדש ושכנתי בחוכם שכזיכול נכנס לבתינו לראות ולשגיג גדולתו ודוממותו וזה כי לנו העונש על שחטאנו לפניו צמאים קודם קבלת החורס וזה כי מקדש על כל עונותינו ולא צעונס יסורים וגיהנם ח"ו, דהגד"ה ועל דרך זה אמרתי לפרש ענין מחלוקת של קרח סיחבן צדור המדבר שה"י דור דעם כ"כ וכמ"ש קרח צענמי כי כל העדס כולם קדושים יעשו מחלוקת נשביל כבוד המדומס ח"ו אזל לפי האמור מוצן שה"י טענות קרח ועדתו ג"כ לש"ש שה"י מבחוקקים להנשיאות וסתגשאות שיעלו כל אור"ל למדרגה אחר מדרגה יותר ויותר שעי"ז יסי' נשבר לבס בקרצס בכל עת יותר וזסו הענין שאמר למש"ה ולאחר רצ לבס כי כל העדס כולם קדושים וצחוכס ד' ומדוע תתנשאו על קהל ד' וסיינו יען כי כפי שאנו רואים לעיינו אין לבס יתרון במעלס על שאר אנשי הדור כי כל העדס כולם קדושים וסתגינס שורה צחוכס ומדוע תתנשאו על קהל ד' וצעי"כ לומר שהוא לעונש לבס שבדואי ה"י כנס אי"ה חטא וכגדיל הש"י אחכס כדי שעי"ז יסי' לבצכס נשבר ותחרטנו יותר ויותר ועי"כ אמר רצ לבס סיינו שאתס אינס לריכס עוד לעלות במדרגה גבוה יותר כדי שישבר לבצכס בקרצכס שאתס כבר תקנחס ענמכס ע"י סתגשאות עד קנ"ה סאחרון ומתחס חוכלו ליתן ססתגשאות וסתגשאות גס לנו כדי שעי"ז נזכס גס אנהנו לסשפלות סאמיתח וללצות נשכרים סנלך לנו וזס סשיצ לסס משה סמעט מכס כי סבדיל אלקי ישראל אחכס מעדת ישראל (וסגזיס אחכס למעלס מכל שאר הי"א שצעים) כדי לסקריצ אחכס אליו כמ"ס רז"ל. שגס מה שנתן לבס סגדלות שלכס ה"י רק כדי שעי"ז יסי' לבס לב נשבר וספלות כוח יותר ככ"ל ועי"ז יסכון סקצ"ס צחוככס יותר ויותר צסוד סני ד' אשכון את דכא ודרשו רז"ל (צש"ס סועס ה' ע"א) אחי דכא וצקשחס גס כסונס להגזיס ענמיכס יותר סלל אס ה"י לבס עיני סכל ה"י לבס לסצור את לבצכס גס ע"י ססתגשאות כזס ואס זכ לא סועיל לבס לסצור לבצכס בקרצכס לפי ערך סרתיחס גדולת אלקי מססתגשאות זכ ממילל שחין מסכרתי ליתן לבס עוד ססתגשאות יותר גדול מזה וזס ססיס צוקר וידע ד' את אשר לו ואת סקדוש וסקריב אליו וסיינו ססתגשאות סלנו לא ה"י לעונש צצחי אל נקמת ד' רק מחמת קדושתינו וממילל שחין לבס שס חועלת צמחלותחכס לסשיג נשיאת ראש וסתרוממות יותר. וזס י"ל (צסלל) מקימי מעפר דל מאשפות יריס אציון לסשיצי עס נדיציס סיינו סצעל חומל סכוא עני ואציון צדעת כמסר"ל דל חסרת מה קניח סכוא חומל מחמת סערר ידיעתו וסצנחו בגדולת אלקי עולס ע"כ מקימי מעפר דל מאשפות יריס אציון (מצציון סעי"ז ודל) לסשיצי עס נדיציס (סופטי ארך לסיות כ"ל סגדוליס צרוב סמעלס) ועי"ז יסיס אל לבו גדול חטאו ומחצייס וצב אליו יח"ש: [עי"כ סנס"ה].

אשר

מו

הגדה של פסח

רָבֵן גַּמְלִיאֵל הָיָה אוֹמֵר כָּל שְׂדֵא אָמַר שְׁלֹשָׁה
דְּבָרִים אֵלּוּ בַּפֶּסַח. לֹא יֵצֵא יְדֵי חוּבְתּוֹ.
וְאֵלּוּ הֵן: פֶּסַח. מִצָּה וּמָרֹר:

פֶּסַח שֶׁהָיוּ אֲבוֹתֵינוּ אוֹכְלִים בְּזֶמֶן שְׁבִית
הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם עַד שׁוֹם מָה. עַל שׁוֹם
שֶׁפֶסַח הַקֶּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בִּתְּי אֲבוֹתֵינוּ
בְּמִצְרַיִם. שֶׁנֶּאֱמַר וְאִמְרָתָם וְכַח פֶּסַח הוּא
לִּי אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בִּתְּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרָיִם
בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת בִּתְּיֵנוּ הִצִּיל וַיְקַדֵּהָ עַם
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה:

מצה

תפארת בנים

אשר פסח על בתי ב"י בנגפו את מצרים ואת בנותיהם ויקדו העם
וישתחוּוּ להִסְבִּין הַמִּשְׁכָּן הַדְּבָרִים זֶה עִיף הַיְדוּעַ מַדְבְּרֵי הַרְבֵּה הַקְדוּשָׁה
אֵיךְ מִן רַבּוּתוֹ דּוֹבֵעַר הַמִּנְיָד מִמַּעֲזֵרֵיטֵשׁ זֶלְלָה"ס בְּסוּד הַכְּחוּב כִּי פֶסַח ד'־
עַל הַפֶּסַח כִּי בִשְׁנַת יַמִּי"ל הָיָה הַנֶּסֶם זֶה כִּי הִנֵּה יְדוּעַ מִמֶּמֶסֶר ז"ל בְּמִי"ש
שׁוּבוֹ אֵלַי וְאֶשְׁכֵּב אֵלַיִם שֶׁכֶּסֶי"ת אֹמֵר לְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל פַּחְחוֹ לִי פַחַח כַּחוּדוֹ
שֶׁל מַחֲמָה וְאֵנִי אֶפְחַח לְכֶם פַּחַח כַּפַּחְחוֹ שֶׁל אֶלֶם וְיִשְׂרָאֵל לְרִיבִים לַפַּחְחוֹ וְלַעֲוֹרֵר
מִקְדוּשׁ הַסַּחֲעוּרִיּוֹת שֶׁל הַשְׁכֵּבָה וְאֵי"פ שֶׁהוּא רַק פַּחַח קֶטֶן מֵאֹד מִ"מ עִי"פ
פַּחֲיָחַס מִקְרִי וְאִחִיכ מֵאִיר לְכֶם הַקֶּבֶץ"ס בְּמַדָּה גְּדוּלָּה וְגִדּוּשׁ וּמִקְבָּלִים בַּחֲשׂוֹבָה
שְׁלִימָה בִּימִין לְדָקוֹ אִמְנַס אֵם ח'וֹ אֵין יִשְׂרָאֵל פּוֹחֲחִין הַפַּחַח הַקֶּטֶן חַחֲלָה אֵין
הַקֶּבֶץ"ס פַּחַח לְכֶם שְׁעָרָיו כֻּלָּל אֵכֶן בִּשְׁנַת יַמִּי"ל הָיָה הַנֶּסֶם גְּדוֹל זֶה אֲשֶׁר
כְּבִיכּוֹל הַקֶּבֶץ"ס פֶּסַח לְכֶם לְיִשְׂרָאֵל עַל הַפַּחַח שֶׁכִּי יִשְׂרָאֵל לְרִיךְ לַעֲשׂוֹת חַחֲלָה
וּפַחַח לְכֶם הַקֶּבֶץ"ס חַחֲלָה שְׁעָרֵי הַגְּדוּלָּה בְּרִצִּיא סְנִיף וְאִחִיכ כִּי חַחֲלָה בִּי לַעֲשׂוֹת
חַשׂוֹבָה וּנְכֻסָּה בִּשְׁעָרִים הַפַּחְחוּסִים לַפְּנִיטָה וְהִלְכוּ בְּדַרְכֵּיו יַחַב"שׁ מִמַּדְרָגָה
לְמַדְרָגָה וְהַדְּבָרִים שֶׁחִקֵּן חֵס י"ל הַעֲנִין מֵה שֶׁאִמְרוּ יִשְׂרָאֵל עַל הַיָּם עֲזִי וְחִמְרָה
יִיךְ וְיִסֵּי לִי לְשׁוֹבָה זֶה אֵלַי וְאֶנּוּסוֹ אֶלְקִי אֲבִי וְאֶרְוֹמַמְנָסוֹ פֶּרֶשֶׁי לֹא שֶׁאֵנִי
חַחֲלָה הַקְדוּשָׁה וְכִי וְהוּא כִּי הִנֵּה אִמְרוּ ז"ל בְּשִׁ"ס (מִנְחָה כִּי עִי"ב) עוֹסִיב
נִבְרָא בְּיוֹ"ד עוֹסִיב נִבְרָא בְּסִיף וְלִפִּי הִי"ל הִי"ו כִּי הַכַּחֲעֲרוּחַ לְעִילָה מֵאֹת
י"ד שֶׁל עוֹסִיב עוֹלָם הַעֲלִיּוֹן. וְהַכַּחֲעֲרוּחַ לְחַחֲהָ שִׁיִּשְׂרָאֵל קְדוּשָׁה מִעוֹרֵרִים
אֵי"ע לְעַזְרוּחַ יַחַב"שׁ בֹּא מֵאֹת הִי"ל עוֹסִיב עוֹלָם הַחַחְחוּן וְכֵן אִמְרוּ עֲזִי
חִמְרָה יִיךְ הִי"ו שֶׁשִּׁשְׁעָה שֶׁלֹּא הִיָּחַס בְּמֵה שֶׁהַקֶּבֶץ"ס עוֹרֵר אֹתוֹ חַחֲלָה בְּסוּד

הגדרה של פסח

תפארת בנים

כס"ח ד' על כפת"ח ונטעם לזרוף י"ק מתחלס סאיר האות יו"ד ותה"ב האות
ה' וגזס אמרו לא שאני תחלת הקדושס וכו' וסוינו שאנחנו לא הסבורנו
הת עלמנו תחלה חלל במחזקה ועומדת לי הקדושס מאבותי דסיינו שחלו
בזכות אבותינו וא"ו נפן הקב"ס בלבנו לשבז אל ד' ולעורר עמנו לאמור
שור"ה וס י"ל סענין מס שחנו אומרים סנס אל יסועחי אבנח ולא אפחד כי
עזי וזמרת י"ק ויסי לי לישיעס ולכאורס סו"ל למימר בלבון עתיד כי עזי
וזמרת י"ק ויסי לי לישיעס כי הלא כבסחון של כל בסימח בדי הוא על
סעחד דלע"פ שלפי שסס אין מסאלותיו לפנינו מוכן ככ"ז הוא במוס בחסדו
שיספיט לו בקרוב ולפי סלמור מוכן כי טודע מקבירי רבינו בכוונת מלכיס
ערומיס סכילס בסוד חסד אל כל סיוס שבכל יוס בבוקר נמשך שפעוהסדים
על"ס לישראל גם למי סכילס ערומס מכל מלכס ומחורס רק מל"ר מתנת
חנס גם נלחן נכון לו ונטודע סנס אל יסיעחי אבנח ולא אפחד (סיינו
סבודאי גם חס סנני ערומס וערומס ולא סכונותי לי שוס סהעוררת לעבודתו
יחב"ס יסלח לי סקב"ס יסועחי וסזרו מקידס לטורר לוהנו בחסדו מלור חסד
אל כל סיוס) כי (אין זס חדס וכבר ס"י לעולמים בזמן ילמ"ל) עזי וזמרת
י"ק ויסי לי לישיעס (בימים סנס) וגס עחס יסזור לי סקב"ס בחסדו לעורר
לוהנו לעבודתו יחב"ס בנחי"ו וזכאמור :

דב"ענין זס אמתחי לפרס דברי רש"י (בפ' פנחס) חנוך משפחה סחטני
פרס"י לפי ססי לוסי"ע מבזין את ישראל במס שכן מתייחסין על
בבטיסון ססנודין שלא סלכו סמלרים בלומותיסס כי לפיכך הטיל סקב"ס שמו
עליסס ס' מלד זס ויו"ד מלד זס לימר מעיד אנו עליסס שסס בני אבותיסס
זס שגפרס ע"י דוד סעיס בבני י"ק עדות לישראל שסס הזס מעיר עליסס
יכו"י וע"י בלור"ח סקדוס סמדקדק דלפ"ז רלוי לתת עעס למס יקבצ בסס
ססס שלא כסדרן ססי תחילס וסיו"ד בסוף כמ"ס זזס סספס"ק אטנס לפי
סלמור מוכן דסל לכאורס יס לרקדק עוד דלמ"ל עדות זס כלל כיון שססי"ח
קורל לוהס בחרורס כמס פעמים בני ישראל דלפי דברי סמקטריגיס לויס
ח"ו בני ישראל רק בני מלרים ח"ו וגס לסבין דברי סכתוצ סדסע"ס שונס
ולמר בבני י"ק עדות לישראל כיון שסעדות בחרורס סחטני ספללי הוא בסי
תחילס ויו"ד בסוף לכאורס גם דסע"ס ס"י לו לומר בלשון זס בבני ס"י
עדות לישראל וגס מס זס שסייס לס דות לשס ס' דכיון שכן הוא סלמח
ובדותיו יחב"ס הוא עדות אמת מס זס שייך לסדות עבוד זס וכי מס שסמיד
אמת לריכין לתת לו שבה וסודיס אך לפי כלנחי מוכן סענין סוטב כי
באמת עיקר חכילת סעבודס שזנו יולרנו הוא שנס"י אטחנו מקדים לסהעורר
בסוד ס' קודס ליו"ד וכמ"ס ולדקס חסי לנו כי נסמור לעשות את כל סמלס
סזלח לפני ד' אלקיני דייקלס שלא נמחין עד שדי אלקיני יסורר לוהנו לעבודתו
יחב"ס רק שאלחנו נסורר עלמינו קודס זס שאלמר לפנ"י ד' אלקיני דייקלס

הגדה של פסח

מז

תפארת בנים

זה שאמרנו בשירת כוס הודא' להש"י ואמרנו ע"י חמדת י"ק ויהי לי ישוב
 כי משורת הדין לא מגיע לנו שכר על הסתעוררותנו לעבודתו כיון שאנחנו
 לא עוררנו אותנו קודם רק שבא הסתעוררת לנו מלמעלה שהוא סוד אות
 יו"ד ואח"כ נחשורנו מלמעלה בסוד אות כ"א עכ"ל כחמנן הוא יהצ"ש
 בטובו הגדול גם זה מה שהתעוררנו ע"י הסתעוררת ממנו יהצ"ש מהחל
 הוא חשב לפניו וכושיענו בזה הוא הפנין של סוד החנוכ"י הפלא"י
 דכינו שחסי"ע אמרו על ישראל שאינם ראויים ר"ו לעשות להם נסים וטובות
 ולעומת המקפריגים לא ה"י הקד"ש יכול כניכול לחתום שמו עליהם ביו"ד
 ואח"כ בזה כי המקפריגים יקדשו שאינם ראויים לעשות להם נס בהם
 כיון שבאמת לא ה"י ישראל מעוררים א"ע מהחל כחבר ומלך במשפט יעמיד
 ארץ ואם ה"י הוחס עליהם שמו יחברך רק כמו שהוא באמת מהחל כיו"ד
 ואח"כ כה"י ה"י מקפריגים ועומדים ע"כ ויחד להם הקב"ה התעוררו
 יחצ"ש ונחשב לפניו כאלו הם ה"י מתעוררים בעצמם וחס עליהם שמו
 החנוכי והפלא"י בזה קודם ואח"כ היו"ד אצל אנחנו בני ישראל אנו וידענו
 שזה הוא חסד ויהרון ויחד עלינו כי באמת הסתעוררת ב"ז עלינו מהחל
 מנחמ"ל ואח"כ נחשורנו אנחנו וה"י החלס היו"ד ואח"כ כה"י ולזה שפיר
 אמר דה"ש שבצ"י י"ק עזות לישראל לסודות נש"ד כי בענין שבקב"ה
 מעיד על ישראל כנ"ל אע"פ שאנו יודעים שהיו"ד האירה עיניו קודם ואח"כ
 ה"י י"ש לנו לתת שבח וכוידים ושמו על חסדו הגדול כנ"ל זה הפנין מה
 שהקנו לנו קדמונינו לומר בבחינת (כשבאים לזה"כ להחלל) הכסוף ואני
 בריב חסדך אבוא ביתך אשתחווה אל היכל קדשך ביראחך כי כנס מדברי
 רבינו בפסח"ה (פרק ו' משער העמידה) בסוד כל הכורע כורע בצדק שרביע
 הראשונה הוא שכורע יו"ד לגבי ה' וכן הסתחוו"י שבמודים דגחין רישא סימב
 אות יו"ד לגבי נופא שהוא אות ה' עיו"ש ולפי האמור מובן הדברים סימב
 שהיבך כשבאים לזה"כ שנתעורר כל אדם הישראלי לחפ"י ברשפי אש להב
 שלכבה לעובדו עבודת שכלל בכל לבבו ובכל נפשו אנו מכירים ויודעים
 שהסתעוררות אנו משלנו שיהי ה' קודם ליו"ד כנ"ל אלא אנו יודעים
 שהסתעוררות באו מסוד חסד אל כל היום שבא לכל אחד מישראל בבוקר
 בבוקר הסתעוררות בלי שום הכנה והסתעוררת דלחתא כנ"ל חכו שאומרים
 ואני ברוב חסדך (בכח חסד אל כל היום) אבוא ביתך אשתחווה אל היכל
 קדשך כנני מכיר שכל הסתעוררות הוא בסוד כורע כורע בצדק וססתחוו"י
 שנעשה בסוד הסתעוררות היו"ד לגבי ה' עיו"ש וזקפת ה"י לעלות למעלה
 זה שמסיימים אשתחווה אל היכל קדשך ביראחך דייקא סיינו שכל
 הסתעוררות היראה הוא ממך כניכול ואין היראה משלנו ומכותנו רק הוא
 מאתך דייקא כנ"ל זה הוא המשך הספוק שמציא בעל המניח כאן אשר
 פסח על בני בניו בנגפו את מלכיהם וג"י סיינו שהקב"ה פסח על הפחת
 שה"י ישראל צדיק להחיל ה"י לעלות על היו"ד כנ"ל ע"כ ויקוד העם

ושסתחו

הגדרה של פסח

אחוז בידו הסצה

**מצה זו שאנו אוכלים על שום מה. על שום
שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ
עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקדוש
ברוך הוא וגאדם. שנאמר, ויאפו את הבצק**

אשר

תפארת בנים

וישתחוו שטשו סיחוד של הכורע והסתחוויו שהיו"ד רק כורע ויורדת לגבי
סה' ואח"כ זקפית סה' לגבי היו"ד וכאמור :

מצה זו שאנו אוכלים וכו' ע"ש שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד
שנגלה עליהם ממח"מ הקב"ה וגאלם כיוון כמ"ש בסידור הכוונה צוה
די ים כי שפרי עומאי ישראל ה"י במלרים עד שער מ"ט של העומאי ואם
ה"י ישראל שם עוד רגע ה"י כנס"י ח"ו לשער ה"י של עומאי ולא ה"י
יואלין לעולם וע"כ לא הספיק בצקם כו' עיי"ש ח"ל בציאור הדבר עפ"מ"ש
חז"ל בש"ס (ברכות י"ז ע"א) גלוי וידוע לפניך שרוננו לעשות רעיון ומי
מעבד שאור שבטי' מעבד והוא השא"ר הוא ה"ה"ר ומעמאי ומחמין לבני
עד שסורידם במלרים עד שער המ"ט של העומאי והוא שאמר שלא הספיק
(הקב"ה כביכול לא הניח) בצקם (הוא ה"ה"ר שאור שבטי'ס) של אבותינו
להחמין (כיון שלא ה"י הטי' שבלימות בכדי חימוץ להחמין ולעמאי' לגמרי
כיון שלא הגיע לשער ה"י שבו העיקר של השאור והטי' המחמין כנ"ל)
עד שנגלה עליהם ממח"מ הקב"ה וגאלם :

א"י מצה זו שאנו אוכלין על שום מה על שום שלא הספיק בצקם להחמין
כו' ידוע מדברי המדרש ויאמן העם כדאי הוא האמוני שהאמינו
צ"י כי עיקר הישועה בגאולת מלרים ה"י בכח האמוני והיינו כמ"ש מדברי
רבינו בצרכת ולמלשונים ר"ג ציננה חקנו מפני המינים והיינו כי ע"י הצבירות
פיגמים בשיעור קומה של מדה המלכות ומשארם רק בצחי נקוד' אחת שהוא
הכתר שבה ואם נשאר עוד הארת הכתר שבה אז צניקל ע"י החשוב' לחקן
לוחה ולבנותה צבין שלם אם ישראל פוגמין גם באמוני ח"ו אז
נפגם ח"ו גם נקודת הכתר שבמלכות ולא נשאר משונאי ישראל כו' ע"כ
כאשר ראש שהחילו המינים לפגום בהאמונה ומה נחלקל ונפגם נקודת
הכתר שבמלכות ע"כ חיקנו צרכה זו שחתימה צניקית קמץ שהוא נקודת
הכתר לחקן הסטא של העדר האמוני שפוגמים המינים ועי"ז הוא צניקל לחקן
המלכות בכל שיעור קומתה ע"ש ולזה לנו אוכלין מאכ לרמז על ענין זה
כי ענין המאכ הוא במה שישאל האמינו צה' לכרך אחרי במדבר וגם צדס
לא עשו להם רק במה שלקחו בצקם לרורות בשמלותם והאמינו בישועתו
שבדאי לא יעזבם ולא יעשם ויתן להם כל הצרכותם וכל זה גרם להם על
ישראל

אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֲגוֹת מִצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ. כִּי גֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם

ולא

תפארת בנים

שִׁירָאֵל הִי לֶסֶם בְּמִצְרַיִם הַחֲחֻזְקוֹת בְּסִלְמוֹ וְלֹא שִׁמְעוּ לְדַבְרֵי הַגִּבּוֹר פֶּרַעַס
שָׁדָו לִסְמִיל צֶהֱם כְּפִירָה חָיו בְּאַמְרוֹ מִי ד' אֲשֶׁר אֶשְׁמַע בְּקוֹלוֹ וְלֹא יִדְעָחִי
אֵת ד' וְלֹאֵה אֲנוֹ אֲמֹרִים מֵאֵה זֹ שֶׁאֲנוֹ אֲכֻלִּים שְׂסוֹא זֶכֶר לִסְאֲמוֹי שְׁסִי
לִישְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם עַל שׁוֹם שֶׁלֹּא הִסְפִּיק צִיּוֹקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לִהְחַמֵּץ חֵייוֹ עַד
שֶׁאֲמָרוּ חֲז"ל בְּשִׁסָּם (בְּרִכּוֹת י"ז ע"א) גְּלוּי וִידוּעַ לַפִּנְיָ שֶׁרְצוֹנוֹ לַעֲשׂוֹת רְצוֹן
וְמִי מַעֲבֵד שְׂאוֹר שְׂבִינִיסָה מַעֲבֵד וְאֲמָר שֶׁלֹּא הִסְפִּיק צִיּוֹקֶם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לִהְחַמֵּץ
דִּיקָא וְסִינֵנו כִּי אֵם הִיֶּהֱסֵר שְׁלֵם בִּישְׂרָאֵל בְּכִמָּה עֲנִינִים שֶׁם בְּמִצְרַיִם וּפְגַמּוֹ
בְּכָל שִׁעוֹר קוֹמָה שֶׁל הַמַּלְכוּת עַכ"ז עַכ"פ הַקּוֹרֵי שֶׁל כָּהֵן מַלְכוּת נִשְׁאָר חֵיִי
הַאֲמוֹנִי שֶׁלֹּא הִסְפִּיק צִיּוֹקֶם לִהְחַמֵּץ דִּיקָא כִּי מִי שֶׁמִּדְרָק' בּוֹ מִיטוֹת חֶדֶשׁ
חֹמֶץ וְחֹמֶץ וְכַמֵּ"שׁ בְּשִׁסָּם (ר"ה פ"ק) בְּכֹרֶשׁ קוֹדֶם שֶׁהִחֲמִץ וְלֹאֲחֵד שֶׁהִחֲמִץ
וְסִינֵנו שֶׁמִּדְרָק' בּוֹ דַּעוֹת נִפְרָדוֹת שֶׁאֵינוֹ בְּאֲמוֹנָתוֹ כְּדֹאֵיו וְכֵן :

א"י מִצְה זֹ שֶׁאֲנוֹ אֲכֻלִּין ע"ש מֵה עַל שׁוֹם שֶׁלֹּא הִסְפִּיק צִיּוֹקֶם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ
לִהְחַמֵּץ עַד שֶׁנִּגְלַס עֲלֵיהֶם מִמַּהֲמָה הַקִּבְיָה וְגַאֲלָם, נִשְׁמַעֵשׁ בָּם

אֲחֵרָה לַחֲיִים שֶׁעֵן הַגִּילּוֹת הוּא אֲבֵן מַדְבִּיל לַעֲבֹר עַל כָּל הַחֲדָרִי ח"ו וְיֹחֵד
מִשְׁאֵר מִדָּת רַעוּת יֵעַן כִּבֵּר אֲמָרוּ חֲז"ל יִצְרֹו שֶׁל אֲדָם עוֹמֵד עָלָיו בְּכָל יוֹם
לִסְרָנוּ וְלֹלִי הַקִּבְיָה עֲחָדוֹ לֹא יִכּוֹל לוֹ וּבֵן מִיבֵן מִי שֶׁסּוֹא בַּעַל גְּאוֹה ח"ו הִרִי
אֲמָרוּ שֶׁהַקִּבְיָה אֲמָר אֵין אֲנִי וְסוֹא יִכּוֹלִין לָדֹר בִּיחָד וְסוֹא דוֹחֵק רִגְלֵי
הַסִּכּוּי כְּבִיכּוֹל וּמִמִּילָא שֶׁלֹּא אֵין הַקִּבְיָה עֲחָדוֹ וְסִיֶּהֱסֵר עוֹמֵד עָלָיו לִסְעִיבֵרוֹ
מִכָּל הַחֲדָרִי ח"ו וְהַדְבָרִים עֲחִיקוֹן וְלֹאֵה מוֹבֵן מ"ש בָּם מַחֲבֵרַת הַקּוֹדֶשׁ שֶׁעֲנִינוּ
שֶׁל פֶּרַעַס הִי בְּקִלְיוֹת עוֹן הַגִּילּוֹת שֶׁאֲמָר שְׂסוֹא אֲלָקִי יִאֲוִירֵי לִי וְאֲנִי מַשִּׁיחֵו
וְסִינֵנו שְׂסוֹא כְּדִי לִהְחַבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִילּוֹת וְע"ז יוֹכֵל לִהְחַבֵּר עֲלֵיהֶם
וְלִהְחַמֵּיֶם בְּכָל מֵה שִׁירָסָה שְׁע"ז יִסְחָלֵק הַקִּבְיָה שְׂכִינָתוֹ מֵהֶם כְּכ"ל וּמִמִּילָא
שֶׁלֹּא יִגְלֵה עֲלֵיהֶם מַהֲמָה הַקִּבְיָה לְגַאֲלָם וְכִסְכֵּר וְכֹה מוֹבֵן שְׁלוֹם הַקִּבְיָה בְּחַג
הַזֶּה לֹאֲכֹל מֵאֵה וְשֶׁלֹּא יִרְאֵה וְלֹא יִמָּלֵךְ בְּבָחִים כִּי חֲמֵץ מִשְׁמַע לַעֲנִין
הַבְּבֹחִת וְהַגִּילּוֹת שְׂסוֹא מַחֲדוּמָם וּמַגְזִיֵּה א"ע יוֹחֵד מַמֵּה שְׂסוֹא כְּמֵה פַעֲמִים
הַעִים' בְּכַמְחָו אֲבָל מֵאֵה הוּא מוֹנֵחַ נִמְקֹד כְּמוֹ שֶׁהִיחָה כְּפִי מֵה שְׂסוֹא נִפּוֹחַ
הַקִּמָּה וְלֹא יוֹחֵד וְלֹאֵה אֲמָר מֵאֵה זֹ שֶׁאֲנוֹ אֲכֻלִּין עַל שׁוֹם שֶׁלֹּא הִסְפִּיק
צִיּוֹקֶם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לִהְחַמֵּץ וְסִינֵנו הַשְׂאוֹר שְׂבִינִיסָה שְׂסוֹא הִיֶּהֱסֵר לֹא הִסְפִּיק
לִהְחַבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל לְהַבִּיאֵם לִידֵי גִילּוֹת ח"ו שְׂסוֹא כְּעֵנִין הַחֲמֵץ כְּכ"ל עַד שְׁע"ז
שְׁסִי בִידֵם כֹּה הַעֲנוֹה שְׂסוֹא הַמֵּאֵה גִלְגֵּה עֲלֵיהֶם מַמֲמָה הַקִּבְיָה כְּמֵ"שׁ אֲנִי
הִי אֶשְׁכֵּן אֵת דְּכָא אֲחִי דְכֵה וְע"ז זְכוּ לִהְגַּאֲוֵלָה :

כִּי גֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יוֹכֵלוּ לִהְחַמֵּסָה עֲפִימִ"שׁ (בַּפ' הַאֲזִינוּ) וְיִאֲמָר אֲלֵיהֶם
שִׁימוּ לְבַבְכֶּם לְכָל הַדְבָרִים וְגו' לִשְׁמֹר וּלְעֲשׂוֹת אֵת כָּל דְּבָרֵי הַחֲדָרִי הַזֶּה
כִּי לֹא דָבָר רַק הוּא מַכֵּם כִּי הוּא חַיִּים וּבְדָבָר הַזֶּה תִּחַרְבוּ יָמִים עַל
סִלְמוֹת

הגדה של פסח

תפארת בנים

האדמס אשר אחס עוזרים את הירדן שמה לרשחם כי הם נודע שהגאול
העמדים תלוי עד אשר יולאו ב"י במעשים המוזים הנליות הקדושות מחוך
עמקו הקליפות של ארץ העמים וכן אמר **אאמור** ייזללים ויואל פרס
ולין לין ייטו שולאו בני הרפ"ח לליון מהשצירי ועי"ז ולין לין הוא ענין
למיתת קרן ישועת הגאול שכן מלך המשיח נקרא אש למח בשמו וכמ"ס
(צזכר"י) ומתחתו ימח ופרש"י שם שהוא מלך המשיח שנקרא בן וכן כתוב
(צ"ש"י ב"ז) ולין ופרס ייזל ופי' סרד"ק שם קאי על זמן הגאול עכ"ל
זה פיה"פ הנזכר שהזכיר משרבט"ס את ישראל ואמר להם שימו לבכם
לכל הדברים (דברים) הוא הענינים ה"אם לפניהם וכמ"ס על דבר הכסף
שפי' על ענין הכסף וכיוצא הדבר כך) היינו שכל ענינים לפניהם ייטו
לבכם לשמור ולעשות הכל עפ"י משפט ודת הו"ה יולאו וממנו
הנליות המזון בדבר הזה ולזה אמר כי לא דבר רק הוא מכס פ"י שעליכם
הדבר מוטל ואחס מחויבים לשמור ולקיים כפי האמור כי הוא חייבים היינו
שעל זה באחס לעו"ז שחיי צחיי גשמיות בעו"ז כדי שחובלי להולאו ע"י
מעשים המוזים כל הנליות הקדושות שגפלו בשצירי שגפלו בעמקי דהומא
רבה ולהחזירם לרשחם המוז ולזה אמר ובדבר הזה האריכו ימים על האדמ
אשר אחס עוזרים את הירדן שמה לרשחם היינו שכן זה שאחס מתחממים
כ"כ על ארץ העמים ימים הדבר עד שהולאו לארץ ישראל לעביר את הירדן
שמה לרשחם משום שאין אדם עושים מה שמועל עליכם להעלות
הנליות במהר מכל המקוננות ואם חמכרו להעלות הנליות תזכו לעבור במהרה
את הירדן לבוא למחוז חפצכם בבית גאולנו ב"צ זה שאמר יעקב אבי"ם
עם לבן גרתי ואחר עד עתה ופרש"י עם לבן גרתי וחר"ג מלות שמרתי
היינו שהענין שהייתי כ"כ זמן רב בבית לבן כי וחר"ג מלות שמרתי וכמ"ס
רבינו בצע"ח (פרק ג' משער הק"ש) הענין שהולכו כל ישראל לסיות גולים
עתה גלות הזאת בכל ד' כנסות הארץ כי להולאו כל הנליות שכן האומות
לריבין להשחל כל ישראל בגלות כל אחד ואחד כפי שרש נשמתו וכפי יכולתו
עיי"ש באורך ולזה אמר יעקב אבי"ם עם לבן גרתי ואחר עד אחס היינו כי
שהממסחי ואחר עד עתה זמן רב כזה הוא משום ששמרתי חר"ג מלות עד שהי
הכח בידי להולאו את הנליות הקדושים משם ע"כ הייתי שם זמן ארוך כזה
עד שקיימתי ועשיתי כל מה שהי יכולתי לעשות עד שגמרתי להולאו כל
הנליות משם ואם לא הי בידי להולאו הנליות לא היינו מתחממים כ"כ זה
שאמר המציג כי גורשו ממזרים ולא יכלו להחממם היינו שלא הי יכולת
ביום להולאו הנליות כי לא הי להם חורב ומלות וכמ"ס ואת ערום ועריב ע"כ
גרשו משם דלא הי שים חושלת לענין הולאת הנליות אם יחממם שם
הדבר יותר עוד כי כפי כח שמירתם ופרישתם ומאשר נשאר להם הדעת
בחסדו (כי העיקר ינק פרשם במזרים מן הדעת) בזה עשו כבר שלהם
האפשרות ע"כ לא החממם ויחד כח' :

ממ

הגדה של פסח

וְלֹא יָבִילוּ לְהַתְמַהֲמַה וְגַם צָרָה לֹא עָשׂוּ קִדְמָה:

אחרי כידור הסוד :

**מְרֹרֵר זֶה שְׂאֵנוּ אוֹכְלִים עַל שׁוּם מָה. עַל שׁוּם
שֶׁמָּרְרוּ הַמַּצִּים אֶת חַיֵּי אֲבוֹתֵינוּ**

במצרים

תפארת בנים

וְרֵא יכלו להחמסמס וגם אדם לא עשו להם פ"פ מה שאמרתי לפרש צפי חולדות שיתחן אמר לעשו שם נא כלך חליך וקשתך ולא כשדס ואדם לי יד ועשס לי מטעמים כאשר אכבתי. כי ענין מה שיתחן אכב את עשיו כי יד צפיו סרטי שטשו אמר אבא איך מעשרין את המלח ואח הכבן סיינו טפי סידוע פלוגתה הקדמונים שדעת הרמב"ם (פרק ו' משבועה פ"ק) שחכמים השלימות הוא במי שבא למדרגה שאינו מחזק לעשות עבירות ויחזק צרע במעו אמנם סרס מקדמונים חולקים ענין וסבילו כמה ראיות מסתים שסעבודי השלימי היל לעבוד סטי בדרך ניעוד ליס"ר כשהוא מתאזר לסעצירי ופורס ממנה מחמת יראת ה' וכו' כ"ר לסטי"ת יותר ממני שמוע מסעצירי בלא ניעוד סטיס"ר אינו מתגרס בו כלל (ועי' בס' אשקיף יסודא חלק ב' דרוש עין רוגל ובערבי נחל אוח א' ובחלק ב' בדרוש קדמונים ובנעל סעקס שער ב') ויתחן ה' סוצר כדעת החולקים על הרמב"ם פ"כ סבר שסעבודת יעקב אינו מעלס כ"כ ולא נחשב לגיר לפני סטי יען ה' איש חס אשר לבו חלל בקרבו ואין לו שום יס"ר מס"כ עשו שירי גדול ובעל חלום וסווא מתגבר לפי דבריו ומקדק במלות ישראל איך מעשרין את הכבן ע"כ אכבו יתחן יותר ואמר בלשון יד סיינו כי מי שמוע במלחמה נגד סטיס"ר ויכול לו לזכות את יצרו סווא נקרא י"ד, י"ד וע"כ אמר הכס נא זקנתי לא ידעתי יום מוחי (ואין ביכולתי לעבוד את ד' בבחי' ניעוד כי סטיס"ר כבד אבד ממנו ואין בי עוד שום ענין חלום) וגר ועסס שם נא כלך (חשס נא למעלי את כח חלום שיתך חליך וקשתך כל המלחמה נגד סטיס"ר ולא כשדס (טפי"ד סטי"ם סופי דף מ"ד ע"א ועסדס בשדס לך וז חורס וז מלות) שסייט שחך בחרועת מלחמה וכלי נשק לקראת סטיס"ר ואדם לי יד וחוצה את יתך סגדול וכו' סמעצמים אשר אכבתי לעבוד את סטי רק עסס לעח זקנתי שאיני יכול עוד לעבוד את סטי בדרך זה כי סטיס"ר כפל ממנו אכלאחס שיתך גדול מאוד אחס חוכל לעבוד את סטי"ת בדרך זה. חסו פאמר בשל סגדס שישראל קרועים סיו במצרים במדרג' שפלט כ"כ במ"פ שפרי פומא' סכסגבר עליסס סטיס"ר כ"כ עוד שלא יכלו להחמסמס עוד סס אסי רגע וגם אדם לא עשו להם שלא ה' יכולין לעמוד נגדו ולזכות את ירס בבחי' ואדם לי יד כניל:

מְרֹרֵר זה שאנו אוכלין ע"ש מה ו"ל ע"פ מה שאמרתי לבאר סענין מ"ש רבינו בכוותח מדור ונריך ללמסן בליצ סינים שסס ליצ נחיצות חכמס

חגרה של פסח

במצרים. שנאמר וימרו את חייהם בעבדה
קשה בחומר ובלבנים ובכל עבדה בשדה.
את כל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך:
בכל דור ודור תיב אדם לראות את עצמו
באלו הוא יצא מצרים. שנאמר והגדת
לבנך ביום ההוא לאמור. בעבור זה עשה יי
לי בצאתי ממצרים.

שלא

תפארת בנים

ולסדיק סדיקים כדי להמחיקו, וי"ל כי סנה המרו"ר הוא גימ' מו"ח כמ"ש
רבינו לעיל שם, ויחנן לפי סודו מדברי רבינו בכוונות ביקור חולים להמחיק
ולספור המות הוא להמשיך סיד סא' וזהו נמחק ונעשה ממנו חיבת ואמת
וכן הוא סכו"ץ בספירת העומר שחשד מהשם מ"ה אות סא' ונעשה עמנו
ד"ס ועשר פעמים ד"ס הוא מספר מ"ה ואריכין להמשיך סא' לסד"ס ולמ"ח
ונעשה מד"ס אד"ס מספר מ"ה ומ"ח נעש' אמ"ח וידוע בכוונות אכיל' לכוין
שהל"ב שינים הם סוד ב' י"ן מלכות אות א' ובאכיל' בכו"ץ נתייחדים סב'
פעמים י"ן סוד הל"ב נעש' ממנו אות א' וזהו הענין שצריכין לאכול המרור
וללעוסו ולהדקו בהל"ב שינים ליחד סא' להמשיך להמרור מספר מות ולהמחיקו
בסוד ואמ"ח כעשר הכוונות בספירות העומר שמכוונים להמשיך סא'
לסד"ס למספר מ"ה לסיות בסוד אמ"ח כנ"ל וזהו ביאור הדברים מר"ר זה
שאנו אוכלין דייקא ללעוסו בל"ב שיניים דייקא הוא כל שום מ"ה להמשיך
סא' למספר ד"ס לסיות בסוד אד"ס מספר מ"ה ונעש' ממ"ח סיד ואמ"ח
זה הוא הסמך:

בכר דור ודור חייב אדם לראות א"ע כו' אלא אף אותנו גאל עמם כו'
לשייך אותנו חייבים להודות להלל לשבח כו' המשיך הדברים בזה
גדלם טיפ מה שאמרתי לבאר המסור' (בפי חקת) אז ישיר ישראל ישיר ב'
דן ואידך אז ישיר מש' ואמרתי בהקדם מה שאמרתי לבאר מה שמדקדק
האוסהס"ק בפי חקת מאי טעמא אמרו ישראל שירם רק כל הבאר ולא אמרו
ג"כ על המן ושאר ניסים שנעש' להם ועי"ש במ"ש בזה ולפענ"ד קרא' עפ"ד
רבינו (בפנ"ח ריש שער הזמירות) העטם שאומרים סודו ל' קראו בשמו וגו'
עכס הוא לפי שטענו סג"ר דעשי' וכו' אנו חוששין שלא יתאחזו הקליפות בגי'ת
דיציר ועי"כ אומרי' שירות וחשבחות להשי"ת סודו ל' קראו בשמו סודינו
בעמים פלילתיו שירו לו זמרו לו שכששמעו הקליפות שירות וחשבחות על
סג"ס

הגדה של פסח

נ

תפארת בנים

הקב"ה נפחדין ומזמרינ אותם ונכנעים ויראים להאחז בקדושת עי"ש ובזה מוכן הענין שהם בהכרח לישראל לומר שירם בליל שביעי של פסח כי נודע מדברי רבינו (בפס"ח סוף שער חס"מ) דהזיווג של שביעי של פסח אינו זיווג גמור וסוף בקמנות ויש התעוררות של הדינים הקיפים וע"כ מתעוררים אז החיטוים וכי' ועי"ש ולפי האמור מוכן כיון שהי' אז בליל הסוף הפחד שלא יתלמו החיטוים לעורר הדינים הקיפין כיון שהי' אז הזיווג צבחי' הקמנות הנקרא נח"ש כמ"ש בפס"ח ע"כ התחכמו ישראל ואמרו שירם וספרו גדולות של הקב"ה ורוממוהו יחז"ש ועי"ז נפל פחד על הקליפות ונבדלו מן הקדושת ונכנעו ונחבטלו וע"כ אמרו אשירי להי' כי גאח גאח סוף ורוכבו רמח בים וסיינו כמ"ש בסידור הסי' של סוף ורוכבו שהוא הס"מ ונוקבא דילי' וסיינו שעי' השירי שאמר אשירי להי' כי גאח גאח עי"ז סוף ורוכבו שהם חוקק הקליפות הקשים נחבטלו ונפלו צהסומא רבם ונחבטל אחיהם כניל. וזה הי' ג"כ הענין שהתרכו ישראל לומר ג"כ שירם אלל הבאר כי נודע מדברי רבינו (בלק"ה פי' חקת) כי אם הי' משח הולא מים מן הסלע כדבר הי' היו עושין הזיווג דו"ג פנים בפנים ויהי' החיקון השלם אך יען שהכח אח' הסלע לא הי' הזיווג אלא חזרת פכ"פ ויהי' כעין חפא של אדס"ר עי"ש ובסבנת הענין י"ל (בדרך אפשר) מה שהי' הקלקול בזה יען עפמ"ש בפס"ח (ר"ש שער ר"ה) ובש"ד דהפעם דבזמן הגלות הוא הזיווג דו"ג אחר באחר דו פארופין הוא מחמת חפא אדס"ר כי אם לא הי' חפא אדס"ר לא הי' יכולין הקליפות להחלחל בהקדושת ויהי' יכול להיות הזיווג פכ"פ משא"כ לאחר שחפא אדס"ר אם הי' יהוד פכ"ב הרי הי' האחרים של זי"ג מגולין ויהי' מקום להקליפות להאחז באחוריים ולכן הם מדווגים אחר באחר כדי שהי' אחר דנוקבא דבוק באחר דזעיר וזה אין להם מקום להאחז בהאחוריים ועי"ש ומעשה ממילא מוכן הפסם של הבאר כיון שהפך לזי"ג להיות פכ"פ קודם שהסיר הקליפות הסובבים ומבקשים להאחז באחוריים וסיינו כחותו חפא של אדס"ר וזה מוכן שכדי לחקן פנס זה עולו ישראל ע"כ ואמרו שירם וזה הסירו הקליפות מהאחוריים גם קודם החיקון ובאמור וזהו ביאור המסור' אז ישיר משח אז ישיר ישראל סיינו ששני השירים הם סובבים על קוטב אי' ובאמור, וזהו ביאור המשך דברי המגיד כאן בכל דור ודור חייב אדם ללמוד ח"ע כאלו הוא ילד ממארים וסיינו כמ"ש מנן (בפס"ח פרק אי' משער חס"מ) צענין חג הזה שנחשורר לנו בכל שנה ושנה כמו שהי' הסארת בשעת יאמ"ל היחוד פכ"פ וסאורות הנדונות שראו אז ולזה מסיים לפיכך (ר"ל כיון שבאים סאורות וסיוחוד פכ"פ שלא עיי' מעשינו ועדיין לא הי' החיקון השלם ויש פחד שלא ידבקו הקליפות והחיטוים בהאחוריים שנשארנו מגולין) אהנו חייבים לסדודם לכלל וכי' כדי להבדיל את החיטוים ולהפרידם שלא יוכל אי' מהם לעגות ולהאחז בהאחוריים כניל:

שלא

הגדרה של פסח

שלא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא

אלא

תפארת בנים

שלא את אבותינו בלבד גאל הקב"ה אלא אף אותנו גאל עממם וארצנו להבין מה ה' הסוי למנוח שלא גאל רק את אבותינו בלבד ונרא' לפדש עפ"י הרב זרע ברך (פי ואהחנן) על הא דליתא במד"ר (פי פנחס) וסיחס לו ולזרעו אחריו ברית כסוגת עונם תחת אשר קנא לאלהיו אמר הקב"ה בדין הוא שימול שכתו ופי' לפי שבאמת אין לשום ברי' כלום אלא הקב"ה וכולל הוא במחנת חנם כמ"ש חז"ל עה"פ מי הקדמני ואשלם מי עשה מזוהם עד שלא נתן לו בית כ"י זולה מי שחוסר נפשו על קדושת שמו ולא הקדימו הקב"ה שום דבר זה יש לו שכר מלד הדין וג"מ בין אם מקבל שכרו ע"פ דין או בחסד ובמחנת חנם הוא זה דאם הכר הוא בהנחם אינו יכול להודיע השכר לבניו אחריו כדי להפקיע את עצמו אבל אם השכר הוא מלד הדין הוא יכול להודיע אותו שכתו לבניו אחריו ולכך אמר הש"י בדין היא שימול שכרו פנחס על שמכר נפשו וגופו וע"ז אמר"ה וסיח' לו ולזרעו אחריו ברית כסוגת עולם ע"כ ועד"ז י"ל מ"ש יעקב אבינו קמנתי מכל החסדים ומכל האמת וגו' הילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אבני איתו פן יבא והכני את כל הבנים והכני על קמנתי מכל החסדים תרגום אונקלוס זעירין זכוותי מכנ חסדיו ויונתן תרגום לית אגא כמיסית ופי' המפרש לית אגא איני כדאי לכל החסדים טובים ולפי האמור מובן הדברים כי יעקב ה' ירא כי יבן שאינו כדאי מלד מעשיו הטובים לכל העושות רק מלד חסד חנם ע"כ ירא אבני אותו פן יבוא והכני את כל הבנים שהבנים לא יוכלו להכלל ח"ו בזכותיו כיון שכל מה שבחחסד הש"י עמו הוא חסד חנם ולא מלד מע"ט שלי ולא אוכל להודיע זכות זה לבני ח"ו וחסו י"ל ג"כ הענין מה שאמר הקב"ה לנח בא אחס וכל ביתך אל התיבי כי אותך ראיתי לדיק לפני בדור הזה ועי' באור"ח מ"ש בביאור הענין שהולך לעצם זה מהדש שגם בניו וכל בניו ביתו יללנו בזכותו שהוא לדיק הדור ע"ש ולפי האמור מובן כי בתחילת קודם בנין התיבי כהיב גח מלא חן בעיני ד' ואמרו חז"ל במד"ר (סיף פי בראשית) נח לא ה' כדאי אלא שמלא חן בעיני ד' עי"ש ופי' מובן שבתחילת א"ל הקב"ה לנח עשה לך חיתת עמי גופר ולא הזכיר בענין העשיי שיהי גם לעורך בניו ובני ביתו כיון שלא ה' כדאי רק מחמת חסד חנם חס אינו יכול להודיע לבניו וב"ב אמנם אח"כ בשעת עשיית התיבי ובגמור עשייתו שהולך לנחם גם מבואר במד"ר (נח פי ל' סו"ז) שבשעת עשיית התיבי התקוממו עמו אנשי הדור ובזו אותו וקראו אותו ביזא שבא וכו' לא השגיח על כל זה ועשה התיבי והוכיח אותם והתקוממו עמו ק"כ שנה וסבל חרפה וקלון כל אותן השנים ולא השגיח על כבודו ולזה ה' בנחתי פנחס בן אלעזר שקינא קנאה ד' ולכן בדין הוא שימול שכרו שפיר א"ל הקב"ה שגם בניו

וב"ב

נא

הגדה של פסח

אֱלֹהֵינוּ אֱתָנוּ נֶאֱלַם עִמָּהֶם שְׁנֵאמַר . וְאֵתָנוּ
הוֹצִיא מִשֶּׁם לְמַעַן הָבִיא אֶתָנוּ לְתֵת לָנוּ אֶת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם;

תקח הכוס בידך (עוד הללויה) ותכסה המצות :

לְפִיכָךְ אֶנְחֵנוּ חֵיבִים לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבַּח
לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדָּר לְבָרֵךְ לְעֲדָה
וּלְקַלֵּם לְמִי שֶׁעָשָׂה לְאַבְרָהָם וּלְנוּ אֶת כָּל

הנסים

תפילות בנים

וְכִי יִגְמְלוּ בְּזִכְרוֹנוֹ וְיִזְכְּרוּ אֶת כָּל הַנְּסִיּוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה לְנוּ אֱלֹהֵינוּ
רַחֲמֵינוּ לְדֹק לְפָנֵינוּ דְּיוֹקָא דְּיוֹקָא שְׂאִיךְ בְּבָחֵי מִי הַקְדַּמְנִי וְהַשְׁלֵם בְּכָל רֶק שְׂאֵהָ
בָּחֵי לְדֹק לְפָנֵינוּ כְּמוֹ פִּנְחָם עִי"כ גַּם בְּכָךְ יִגְמְלוּ עִי"כ כּוֹחַ כְּבִלִּי וְהוֹסֵם שְׂעִין
שְׂאֵנוּ מִשְׁבָּחִים לְהַשְׁכִּי וְהוֹמָדִים שֶׁלֹּא אֵת אֲבוֹתֵינוּ בְּלִבָּד גָּאֵל כִּי וְסִינֵינוּ כִּי סִי
כֵּס גָּדוֹל כָּל כָּךְ כִּי בְּמַלְאִים לֹא סִי הַגָּאֵל בְּזִכְרוֹתָם רֶק מִתַּנֵּת חֵסֶם שְׂרָחֵם
עֲלֵיהֶם וְרָחֵם אֵת עַמּוּסֵי אֱמִי"פ שֶׁלֹּא סִי בִידֵךְ תּוֹרֵם וּמִלֵּית שִׁגְאָלוֹ בְּזִכְרוֹתָם
וְהָ"כ סִי בְּדִין חִי"ו אֲשֶׁר רֶק אֵת אֲבוֹתֵינוּ בְּלִבָּד יִגְאָל אֲבָל לֹא אֵת בְּנֵיהֶם
אֲחֵרֵיהֶם בְּסוּף כָּל הַדּוֹרוֹת וְהַקִּבֵּץ עַשֶׂה חֶסֶד חֵסֶד גָּדוֹל כִּי לְפָנֵינוּ מִשְׁרָח
סִדִּין כִּי לֹא אֵת אֲבוֹתֵינוּ בְּלִבָּד גָּאֵל הַקִּבֵּץ אֲלֵא אֵף אֶתָנוּ גָּאֵל עִמָּהֶם :

אֱלֹהֵינוּ אֵף אֶתָנוּ גָּאֵל עִמָּהֶם שְׂנֵאמַר וְאֵתָנוּ הוֹצִיא מִשֶּׁם כִּי לְפִיכָךְ אֶנְחֵנוּ
חֵיבִים לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְפָאֵר וְהַשְׁלֵם לְפָנֵינוּ שִׂירָה חֲדָשׁ הַלְלוּ בְּהַקְדָּם
דְּבָרֵינוּ הַלְלוּ"ל בְּשִׁעִ"ח (בְּשִׁעֵר הַקִּדְשִׁים) בְּסוּד יִסָּא שְׁמִי רַבָּא שְׁפִי יִסָּא שֶׁם
י"ק רַבָּא דְּכֵסֶה הַקִּדְשִׁים נַחֲקֵן לַעֲלוֹת אֵת הַעוֹלָמוֹת לְמַעַל מַעַל מִמְדִּרְגָּתָם
וְכִיוֹן שְׂנֵחֲעֵלוּ הַעוֹלָמוֹת אֲנוּ מִתְּחִילָאִים פֶּן עִי"ו עֲלִיּוֹת הַעוֹלָמוֹת יַעֲלוּ גַם
הַקְלִיפּוֹת עִמָּהֶם וְיִחַצְחוּ בָּהֶם וְיִנְקוּ שְׂפַע מַהֵם עִי"כ אֲנוּ אִוְמָרִים הַשְׁבָּח
הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ הַזֶּה בְּלִשָּׁן תְּהִנּוּם כְּדִי שֶׁגַם הַמַּלְאָכִים יִצְּנוּ הַדְּבָרִים וְאִזּוּ הֵם
כִּנְעִיִם וְאִינֵם עוֹלִים לְמַעַל וְלִכְּנָן יֵשׁ בִּיתְגָּדֵל וִיתְקַדֵּשׁ וְיֵאֱלֹהֵינוּ שְׂהֵם לִ"ק
סִינֵינוּ שֶׁלֹּא יִסָּא אֲחִינוּ לְהַמַּלְאָכִים בְּאִוְחִיּוֹת י"ק עִי"ו שִׁעֵלוּ עַד אֲוִי"א שְׂהוֹא י"ק
שְׂהֵם אִין אֲחִינוּ כָּלִל לְהַמַּלְאָכִים וְגַם אֲנוּ מִנְּקָשִׁים שְׂעָה בְּגוֹלוֹת הַמֶּדֶה הַזֶּה
בְּעוֹסֵר יֵעֵן כִּי יֵשׁ אֲחִינוּ לְהַמַּלְאָכִים בְּהֵסֵם אֲלֵקִי"ם עִי"כ אִוְחִיּוֹת י"ק שְׂהוֹא
כְּמוֹחֵן מַהֵם אֲלֵקִים נִחְסָכִים וְנַעֲלָמִים כְּדִי שֶׁלֹּא יִנְקוּ הַמַּלְאָכִים מֵהֶם וְשִׁמְעַ
אֲלֵ"ם בְּסוּד נִאֲלָמָה"י דְּמוּי"ה דְּר"ם י"ק בְּשִׁבְלֵי הַמַּלְאָכִים וְלִכְּנָן אֲנוּ מִתְּפַלְלִים
שִׁעֵלוּ הַמַּוְחִין שְׂהֵם אִוְחִיּוֹת י"ק יִחַצְרוּ אֶל הַשֵּׁם אֲלֵקִים וְכִפִּי הַנְּרָא שִׁי
הַכוֹוֹת הֵם עֵינֵן אִי עִי"פ הַדּוֹעַ מִדְּבָרֵינוּ מִן שֶׁם בְּשִׁעֵר הַמַּוְחִיּוֹת
בְּחִלָּתָהּ הוֹדוּ לָךְ קִרְאוּ בְּשִׁמְנוּ וּבְכוֹוֹתָנוּ עֲלֵינוּ לְשַׁבַּח שְׂבָחֵנוּ שֵׁם חֲשֵׁשׁ
שֶׁלֹּא יִחַצְחוּ הַמַּלְאָכִים בְּהַקְדָּשֶׁה לְהַנִּיק מִשְׁפַּע אֲנוּ אִוְמָרִים שִׁירָה וְהַשְׁבָּחֹת

ומספרים

הגדה של פסח

הַנְּסִים הָאֵלֹהִים הוֹצִיָּאֵנוּ מֵעֲבָדִים לְחֵירוֹת. מִיָּגוֹן

לשמחה

תפארת בני'ם

ומספרים גדולים הש"ת כי ע"ז הם יראים ובורחים פ"ש ולפי האמור מובן
 צ' כוונת הכ"ל של הקדש כי בזמן שאלו אומרים שירות והשכחות להש"י
 והגדל והקדש שמי רצא שיש ע"ז פחד מהחילונים להאחז בהקדושה ואלו
 בעוה"ש שלא יעלו להניק מהקדושה א"ל לאותיות י"ק מהכס אלקי"ם להשגלות
 משא"כ בש"ש פחד מהחילונים ואין יכולין לומר שירות והשכחות להש"י שאז
 צב"ה כאל"ס לא יפתח פיו וע"כ בשאומרים קדש ומספרים גדולים ורוממותו
 יתב"ש אז נחגלים לאותיות י"ק מהכס אלקים וגשעלו לאותיות ו"ק לאותיות י"ק
 וע"כ אלו מקוננים איך נשיר את שיר ד' על אדמת נכד כי אם היינו יכולין
 לומר שירות והשכחות להש"ת אז ה' נחגל צ' לאותיות י"ק וממילא ה' עולין
 פ"ז גם צ' לאותיות ו"ק להא"ר שס"ס י"ק וס"ה נחמלא בשם הוי' בשלימות
 פ"כ אימרים איך נשיר את שיר הוי' על אדמת נכד היינו שגגות הזכ
 הכרה הוא על שאין יכולין לומר שירות והשכחות כדלוי כי רק אז בזמן ביאת
 המשיח צ"ב ימלא שחוק פינו ולשונינו דנה משא"כ עתה בגלות נאלמתי
 דומי"ס וברחל לפני נוח"י נאלמ' וממילא דו"ס י"ק שצחכסים האותיות י"ק
 שס"ס המוחין ואין זו"כ שס"ס ו"ק עולים לא"ר שס"ס י"ק ואין בשם שלם
 בעוה"ר וע"כ בשאומרים שירם נקרא שיר הוי' וע"כ ישראל בקרי"ס בשאמרו
 שירם להש"י ויאמרו לאמור אשרי' לכו"י כי גאה גאה אז ממילא סוס ורובצו
 רמ"ה צ"ס (בצומקא דהסוס רב) וגם עזי חמרת י"ק ויהי לי לישועה שיחגלו
 לאותיות י"ק מאלקים ויהי צבחי' דוס י"ק משא"כ בגלות מזרים לא ה' יכולין
 לומר שירות והשכחות להש"ת ובמ"ש ויציקו צ"י אל ד' ונעקס הוא רק
 בלב בלא חיהוד האותיות ובמ"ש צוצר שמות דף כע"א ע"ש וה' ה' ה'
 הענין בשעת קרי"ס שה' אז קמרגו של הס"ס וכל הס"א ויהי פחד מהחילונים
 נאמר ד' ילחם לכם והחם החרשין ותרגמו ואחון תשתקין היינו בסוד
 נאלמתי' דומי' דו"ס י"ק כרחל לפני נוח"י כי כדי שלא ינקו החילונים מן
 המיחין של י"ק נחכסו האותיות י"ק מאלקי"ם ונשאד אלם ובאמור ו"ה אלו
 מספרים עתה הולות הש"י שאף אוחזו גאל ממזרים אשר שם נחכסו לאותיות
 י"ק עד שלא ה' ביכולתם לומר שירות והשכחות להש"ת וכל עבודתם כ"י רק
 צבחי' נעקס בלב בלא חיהוד הדיבור כגיל לפיכך עתה שפזר לנו הש"י שנחגלו
 המוחין בלילי הזה צבחי' פ"ס ס"ח ויכולין לפתוח הפה לומר שירות והשכחות
 אנחנו הייבים לסודות ולסלל וכ"י וגאמר לפניו שירם חדשם כמו שאמרו ישראל
 לאחר קרי"ס כג"ל ומכ"ס מסוימים הללו י"ק שזכ הוא עיקר השיעור לענין
 השגלות לאותיות י"ק ובאמור :

דְּרִיטָאָן מַעֲבֹדוֹת לַחֲרוֹת מִיּוֹן לְשִׁמְחָה וְכו' מֵאִפְּסִי לְאוֹר גָּדוֹל. ט"ז מֵהַ
בְּאַחֲרֵי (צִי דְרִיטָאָן) וְיִבְרָךְ אֶחָדָם כֹּאשֶׁר דִּיבֵּר לָכֵס וְלִרְכִּיב לְבִסֵּן כִּלְשׁוֹן כֹּאשֶׁר

דיצק

הגדה של פסח

לשמחה. ומאכל ליום טוב. ומאפיקה לאור גדול. ומשעבוד לגאולה. ונאמר לפנינו (שירה חרשה) הללויה:

הללויה הללו עבדי יי הללו את-שם יי: יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם: ממזרח שמש עד-מבוא מהלל שם יי: רם על-כל-גוים יי עד-השמים כבודו:

תי

תפארת בנים

דיבר לכם הלא קי"ל דכל דיבור הוא קשית ואמרי' הוא רכות וא"כ אלל צרכה כי ל"ל ויצרך אחכם כאשר אמר' לכם אמנם יחנן הטנין עפמ"ש שמחנו כימות עיניחנו שנות ראינו רעס ירחא אל עבדך פטליך וחס האס"כ ויצרך אחכם כאשר דיבר לכם דייקא היינו כמו אשר כנס אוקף ודיבר אליך קשות וענשין בדיוקים קשים ד"ל כן יכ"י הצרכי' בדבוא סניא חס שרנו ואומרי' סליאנו מענין לשמחי' כי כפי סנין הגדול שבי' לנו במצרים כן השפיע לנו הס"ת בשעת גודל הסמחי' בצחי' שמחנו כימות עיניחנו וכן מעבדות לחרות וכו' וכן תאפילי לאור גדול כמו שבי' חל עלינו תוקף סדינים בכל הבחינות כן הופיע עלינו הקב"ה ממרום להטיב לנו צאהדותינו בכל הבחינות וכלמור: דהר"ר עבדי ד', הלל זה נקרא הלל המצרי ועי' בש"ס (פסחים דף קי"ו) דקאמר הנמרא הלל זה מי אמרו ר' יוסי אומר אלעזר בני אומר משה וישראל אמרו וכו' ונראין דבריו מדבריהם אפשר שחטו ישראל את פסחיסן ונטלו את לולביסן וכו' ולא אמרו שירס ע"ש ורין ביאור אף דמסחצר שאמרו שירס מ"ע אין לנו סברה שאמרו מזמורים אלו הצחסלים דוקא וסנס רש"י כ' שס (ד"ס משה וישראל) משה דכחיב זה נלאח ישראל ממזרים וגו' עיי"ש ועדיין קשה הלא גם בקפיעל כ"ס מזכר יאמ"ל וכל הסידור של העשר מצות ומאן מוכח שאמרו קפיעל זה דייקא וגם בפיוט לש"ס ג מזכר שכלל נקרא הלל המצרי ומה הוא הטנין של קפיעל זה לוימ"ל דייקא ונראה כי הכס אהנו בני ישראל נלמיונו לעבוד את ה' במחשבי' ובמעשה, במעשה הוא עשיית המלות בפועל ממס באכילה משה ותק"ש וסנחח חפילין וכו' ובמחשבי' הוא לכוין בכל דבר לשם ד' ולא יעשה כמלות אנשים מלומדי' כמעט' קוף בעלמא ובפרע שלא יעשה ח"ו לשם גיאות או פניו רק בלתי לדי לבדו וגם יש מלות שחלויים במחשבי' כגון כבי' מלות עשה אהבה ויראה אכן בעוס"ר יש כמה ביא' אשר יכון בלכס להקל לעצמם ולתנוע מלקיים כמה מ"ע במויד באמרם אחרי כי כל מעשי מלות הסודי' אס פושן שלא לשמה ובלא

הגדה של פסח

תפארת בנים

ובלא כוונ' אינם חשובים צעיני יחצ"ש א"כ הרי עיקר הנחת רוח לפנינו יחצ"ש הוא הכוונ' שבלב ורחמנא לבא צעי א"כ מה לי בעשיית המלוה בפועל ממש ובודאי גם אם לא חשש מלוה פלוני הריני אוהב את ד' ולבי נכון עמו יחצ"ש ולמי חשוב צעיניו יחצ"ש גם אם איננו מקיים המלוה בפועל כי רק הלבבות דורש ד' אבל באמת הוא דעת המינים והאפיקורסים שהביא העקרים (בשער ג' פרק כ"א) וסבה על קדקדם וסעלה ברחמים כי שקר חרמתי ומשרש בזה מה שאמר דסע"ס כרו לי ודים שיחיה אשר לא כחורחך כל מלוהך אחי שקר רדופיני עזרינו היינו מסודים כרו לי שיחות לספיל אותו בידם באמנם לי שא"ל נעשות את כל מעשי המלות בפועל כי רק עיקר הנחת רוח שמושקן לסע"ס הוא רק האמיני שבלב וביד השקר ורדופוני ע"כ עזרינו ובלתך אין להושיע ע"ש ובציאור הדבר האמר ע"י בסי' יערוח דבש (חלק א') בדרוש בבי' שרי' לסחור דעיה אלו החושבים כן בדמיון שוא חמיר דסני לעבוד את ד' בלב בלבד בלתי עשיות המלות במעשה ובפסח ממש כי הלא מקרא מלא דיבר להחביב כי לי בני ישראל עבדים וכיון שאנו גם בחיי עבדים לפני המקום צ"ה ומגדר הפחד לעבוד עבודה עבד לאדוניו בפועל ממש ולכן מוטל עלינו לעבוד את בוראנו גם בבחי' עבדים לקיים מלות יחצ"ש במעשי המלות בפועל ממש ולכן דהמע"ה בקומו להזהיר את העם הישראלי נבל יפנו לקול הנה"ר להבטל ח"י מעבודת הש"י במעשי המלות בפועל ממש כנ"ל פסח ואמר למנחם לעבד לדוד כי עבודתו ה"י להסיר את צ"י שידעו שכל א' מישראל הוא ג"כ בחי' עבד להש"י ולהיות עובד על משמרת עבודה הקודש במעשה פ"ש לדרכו. וזה נראה לפרש דברי הגמ' (ברכות דף ז') עד שזא אלה"ה לא ה"י מי שקרא להקדים ארון עד שזא אלה"ה וקראו ארון דר"ל כי כל הדורות עד אלה"ה ה"י כל עמי הארץ הולכים בדרך האפיקורסים הנ"ל דהעיקר לעבוד את הש"י בלב ובמחשבה באהב' וירא' ואמונה לבד ולא בבחי' עבד במעשי בפועל ממש ולכן לא ה"י הש"י נקרא בעולם הזה רק בשם הו"י שהוא מהות כל היות אבל בשם ארון לא נקרא כי בעו"ז אין לו יצדים כזיכור ולא ה"י בעו"ז מי שיקרא אותו ארון עד שזא אלה"ה העובד ה"י בכל לבו ונפש וגופו החחיל לעבוד את הש"י במעשי המלות בפועל ממש בדרך הפחד לאדוניו (כי האבות ה"י מקיימים כל ההיר' עד שלא נתיאם) וע"כ כהוב בעבור אברהם עבד"י דייקא שהוא החחיל לעבוד את הש"י בבחי' עבד וע"כ ה"י הוא הראשון בעו"ז שקרא להש"י ארון ובדרך זה מובן ג"כ מה שגם במשה שיבחה החור' מדרגתו שקרא משה עבד ד' לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא והיינו שזה ה"י עיקר עבודתו של משה ע"ש לפרסם בעולם שהגם שישאלם הם בניס למקום עב"ז אנו מחויבים לעבוד לבוראנו גם עבודה עבד כנ"ל וזה ביאור הענין מה שג"י הקב"ה למשה שהוא יח"י שליח לפרעה מלך מצרים להוציא את צ"י מארצו והיינו כי פרעה ה"י מכה הכוזבים הנ"ל שאמר שא"ל לעבודה את הש"י בפועל ממש ודי גם אם עלה במחשבתו להסבחו

מי פניו אלהינו המגביהו לַיָּשֶׁבֶת : המַשְׁפִּילי לַרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ :

מקומי

תפארת בנים

אֶחָדָם וּרְאִיתוֹ וְאֶמְנָתוֹ וְעַ"כּ לָקַח אֶת יִשְׂרָאֵל לַעֲבָדִים לַעֲמָנוּ וְכֵנִי שָׁאֵנוּ
 לְאוֹמְרִים עֲבָדִים כִּיֵּנוּ לַפְרֵטָה בְּמַלְרִים וְלֹא כִיֵּנוּ עֲבָדִים לַהֲשִׁי כְּכִל וְיִשְׁכֵּם
 אֹהֶם הַקְבִּים לַמֶּשֶׁה עַל פְּרֵטָה וְאֵל וְאֵלִי אֲחֻזָּק אֶחָ לֵב פְּרֵטָה וְלֹא שֶׁנָּח אֶת
 בְּנֵי לַעֲבָדֵינוּ וְכִיֵּנוּ שֶׁעַם בְּנֵי אֲשִׁיפִי שֶׁהֵם בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל כִּיֵּנוּ בְּקִרְיָאִים
 בְּנִים לַמֶּקֶדָּם אֲשֶׁר־כִּי לִרְיָן לַעֲבֹד אִתּוֹ גַּם עֲבֹדֶת עֶבֶד עַ"כּ אֲמַר שֶׁלֹּא אֶת
 בְּנֵי וְיַעֲבֹדוּ אֲבָל לַפְרֵטָה כְּדִי שִׁיתְמַלֵּא מֵאֲתוֹ נֶאֱמַר וְאֵלִי אֲחֻזָּק אֶת לְבִי וְכִי
 יִכֵּן נֶאֱמַר כְּמֵה עַמִּים וְיֻחָזַק דִּי אֶת לֵב פְּרֵטָה וְלֹא שֶׁלֹּא רַח הַעַם וְהִיֵּנוּ כִי
 פְּרֵטָה כִּי צִימִים הֵם וְכַעַת הַהוּא רָחֵם הַלְּאוֹמְרִים שְׁעִיקָר עֲבֹדֶת הַשֵּׁי הוּא
 בְּלֵב וְלֹא בְּשִׁי צִדִּים וְרַגְלִים וְעַ"כּ כָּל הַסְּבִמָּה הַבְּצִיחַ פְּרֵטָה לְשׁוֹב
 מִדְּרָכָם הִרְטָה וּלְחֹזֶר מִשִּׁיעִי אֲמַר וְעַתָּה לְכוּ עֲבָדוּ אֶת דִּי לְכוּ מִבְּדוֹ אֶת דִּי
 אֲלַקִּים עֲבָדוּ אֶת דִּי כְּדִבְרֵם לְכוּ נֹא הַגְּבִירִים עֲבָדוּ אֶת דִּי הִיֵּינִי הַהוּא חֹזֶר
 מִדְּבָרָם וּמַסְכִּים שׁוֹעֲבָדוּ אֶת דִּי בְּצִחַי עֲבֹדֶת עֶבֶד כְּכִל וְכַעַת עֹנֵן הַעֲנִין מִשֵּׁ
 וְכִי כִי יִבְרָךְ וְגַם וְעֲבָדָה אֶת הַעֲבָדִי הוּאֹת בְּחֹדֶשׁ הַזֶּה כִּיֵּנוּ שֶׁהֵם הִיא עִיקָר
 הַזֶּכֶר לַאֲמִ"ל בְּמֵה שׁוֹכֵנוּ לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁי בְּצִחַי עֲבֹדֶת עֶבֶד וְלֵכֵן אֲמַר־כּ
 (בְּשִׁי בִּרָה) כִּי לִי בְּנֵי עֲבָדִים עֲבָדֵי הַשֵּׁי אֲבִיר הַיָּלְאִי אֲחֻזָּה מֵאֲרַמִּי וְכִיֵּנוּ
 כִי עִיקָר וְיִמִּי הִי לַמֶּקֶן אֲשֶׁר נִקְרָאֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גַּם בְּצִחַי עֲבָדִים וְכֵאֲמֹר
 וְכַעַת עֹנֵן שֶׁלֵּל זֶה הַמַּחֲחִיל הַלְּלִים עֲבָדֵי דִי הוּא נִקְרָא הַלֵּל מִמֶּנִּי וּמִכֵּן
 דְּבָרֵי הַשֵּׁי שֶׁם שֶׁאֲמַר דְּלֶאֱחָר שֶׁנֶּאֱמַר יִשְׂרָאֵל מִמֶּנִּים וְלֹא אֶת פִּסְחִים וְעֵלֹ
 אֶת לִלְבִּיָּהוּן וְקִיֵּמִי הַמִּזֹּת כְּפֹעֵל מִמֶּנִּי צִדִּים בִּירָאִים אֲמַר הַלֵּל זֶה שֶׁ
 הַלְּלִים עֲבָדֵי דִי כִי בְּמַלְרִים נֹא הִי יִבְלִין לַעֲבֹדוּ יַחַד־גַּם בְּצִחַי עֲבָדִי וְעַתָּה
 הַלְּלִים הַלֵּל עֲבָדֵי דִי דִּיקָא וְכֵאֲמֹר :

מִי כְּדִי אֲלַקִּנוּ הַמַּגְבִּיִּים לַשִּׁבְתָּ הַמַּשְׁפִּילִי לַרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לַסִּבִּין הַדְּבָרִים
 מִשֵּׁ בְּלִשָּׁן שְׁלִילָה וְלֹא אֲמַר סָתֵם דִּי אֲלַקִּנוּ הוּא מַגְבִּיִּים לַשִּׁבְתָּ וּמַשְׁפִּילִי
 לַרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כְּרָאֵם עַשִּׂי מֵה שֶׁאֲמַרְתִּי בְּשִׁי שֶׁלֹּא וְיִאֲמַר עֲלִיִּם עֵלֹ
 זֶה בְּנִיב וְעִלְיָהֶם אֶת הַסֵּר וְרִאִיתָם אֶת הַאֲרֵץ מֵה הוּא וְאֶת הַעַם הַיּוֹשֵׁב עָלֶי
 הַחֻזָּק הוּא הִרְטָה הַמַּעַם הוּא עַם רַב וְאִיתָא בְּזוֹהֵ"ק בְּנִיב דֹּא חֹרֵר וְיִל כִּי
 הַסֵּר מַחֲחִי כִי דִיקִים גְּדוּלִים וְרִאִשִּׁי אֲלִפִי יִשְׂרָאֵל וְכִיֵּסִירִם מִשֵּׁ שֶׁאֵם כִּי הֵם
 עוֹסְקִים בְּחֹרֵי וְעֲבָדִי וּמַשְׁפִּים הַצִּיד בְּעִלְמוֹת הַעֲלִיָּוִים לַעֲשׂוֹת יְחֻדִּים
 כְּפִלְאִים וְדִבְרִים חֲמִיד בְּהִשְׁוִיָּת וְעוֹלִים כָּל יוֹם בְּמַעַל יוֹתֵר בְּרוֹם גְּבוּסִים
 בְּשִׁמִּי רוֹם אֲשִׁיכִי לֹא יִשְׁכַּחוּ בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מַשְׁכֵּם לַמַּטָּה בְּעוֹסִי כִי
 זֶה הַחֲסִדוֹן שֶׁל נֹחַ שֶׁכִּי בּוֹ שֶׁכִּי אֹהֶם לְדִיק חֲמִים וְרַק הַחֲסִדוֹן אֲשֶׁר אֶת
 אֲלַקִּים הַחֲכֵלֵךְ נֹחַ חֲדִיר וְלֹא הַשְׁנִיָּה עַל בְּרִיּוֹתָיו שֶׁל הַקְּבִ"ה שְׁעוֹסִי לַחֲסִפֵּל
 עֲבָרִים שִׁמּוֹבוּ דְרַכֵּם וְשׁוֹבוּ לַפְּנֵי יַחַד־גַּם וְגַם עִיז וְחֲשַׁח הַאֲרֵץ לַפְּנֵי אֲלַקִּים

וכן

הגדה של פסח

תפארת בנים

וכן מצינו במדעים שבאשר עלה לשמים ונחלם מבני ישראל שבצו"ז ארבעים יום ונה שבניה ענינם בשחיתו ישראל דרכם ועשו מה שעשו וע"כ כדי לחקן כמנין א"ל ספ"ב לך רד כי שחח עמך ופירשי רד מגדולתך וסיינו עליוהך לגדולי יוחד. אבל ישראל שבצו"ז שלא סי אפשר לך להשיג על אנשי הדור גרם להם לישראל שבאו לידי אסון כנורא הזה ע"כ בעצם הזה לך רד מגדולתך אשר מסוים וכלאס לא ההרחק מהם כי"כ וחשיגה עליהם חמוד בעיגה פקוחא חס שאמר משה להמרגלים קודם שקלקלו מעשיכם עלו זה בנגב (אם דרכם לעלו ולחך עמם ביום שמים בעולמות בעלונים על לימוד חורם הנקרא ע"כ) ועליהם את הכר (סיינו גסם שחטלו במעלות מלאכים שנקראים סיר כמ"ש הר"ן בגדרים דף ל"ז ע"ב ע"ד הש"ס שם נדחק כסדרי אל הסרים הדמים כלומר המלאכים ע"ש אפ"כ חחזרו עמיתם בכל עת להשיג על אחיהם ויבצי בארץ השפל הזה) וראיתם את הארץ מה הוא (בספרנוהם) חס שאמר הכתוב מי כדי אלקינו וגו' המשפילו לראות בשמים ובארץ שהקב"ה אפ"פ שהוא אנכיכי לשבח אפ"כ הוא משפילו לראות בשמים ובארץ סינו שכביכול סי משגל את עצמו לראות גם בחחחחחח מה שזריכים לבו"י ורוב חסדיו :

א"י מי כדי אלקינו המנציכי לשבח המשפילו לראות בשמים וארץ במסורה כהו"י למען חדש כי אין כדי אלקינו כדי אלקינו בכל קראינו אליו אין קדוש כדי אלקינו המנציכי לשבח י"ל ע"פ מ"ש לפרט בספוק אשא פיו אל הכרים מאן יבוא עזרי עזרי מעם די עושם שמים וארץ עש"ד המדר"ר (פי"ב פי"א סי"א) כל פעל די למטנא אחס מוצא שכל מה שברא הקב"ה בצי"צ לא ברא אלא לכבודו ולעשות בזה רטנו ביום ראשון ברא שמים וארץ אף הם לכבודו בראם וכו' ע"כ וידוע מדברי רש"י (בפי"ב בראשית) וכו' מדברי המדרש לא סי צריך להחיל את החור' אלא מהחודש הזה לכם מה עושם טחח בבראשית אלא משום כח מעשו בניד לעמו וכו' כל הא"ץ של הקב"ה באשר הוא בראש ונהי' לאשר ישר בעיניו ע"ש וא"כ השי' שומע חפלתיו ונותן לנו משאלות לבנו לכוזב ומשפיע לנו ממיב כל הארץ מזה הוא נכבד בכיכול כי כיכר ע"י"ש שהוא יחז"ש ברא עולמו ונחנס לאשר ישר בעיניו כרצנו אפ"פ שאין מעם בדבר וכלאס העושם בשלו בכיכול חס אפ"כ אשא עיני אל הכרים ואחא במדר"ר (ר"פ וי"א) אשא עיני אל הכרים אל הסורים סינו שהצדיקים שהם בצחי צדיק גוזר וסקב"ה מקיים נקראים סורי"ם שמורי"ם דבר להשי"ח בכיכול לעשות כרצנם ולקיים גזירתם מאין יבוא עזרי (סיינו מאחז פעם נחזון שיכולין הסורים לגזור שהשי"ח יקיים לסושיע לו ולמלאות שאלות לבו לבו"י בצחי צדיק גוזר וסקב"ה מקיים) עזרי מעם די עושם שמים וארץ (וכיון שברא הכל לכבודו ממילא שיכול ליתן לכל מי שירצה גם בלא מעם וכלאס העושם בשלו ואין מעם ברצון) חס הוא שמממים פסוקי המסור' אין קדוש כהו"י סינו (כמ"ש בש"ס יבמות דף כ"ט) כל סמקיים דברי חכמים

הגדה של פסח

מקומות ייחודיים
הגדה של פסח
מקומות ייחודיים
הגדה של פסח
מקומות ייחודיים

בצאת

תפארת בנים

חכמים נקרא קדוש ואמר שאין ככל העולם שיקיים דברי חכמים צבחי לדיק
גזר והקב"ה מקיים אפי' אומר על ימין שהוא שמאל כמו שהוא שומע חסלת
הלדיקים שמצטלים גזרת הקב"ה וגזרים גזירות טובות על ישראל הלא הקב"ה
אם הוא גזר מן הפסחם הוא יודע ומבין שכן ראוי להיות לאמיתותו שהוא
שופט נדק ומשפטו לדיקים אפי"כ כביכול הוא מצטל רצונו מפני רצון יראיו
אפילו מימין לשמאל כביכול ומפניו צמח הוא נקרא כביכול קדוש ואמר משום
מי כהו"י אלקינו בכל קראינו אליו ואמר בכל קראינו היינו אפילו אנו מחשכלים
לעשות משמאל ימין כביכול הוא מצטל רצונו וממלא משאלותינו כרצוננו אפילו
הוא נגד השכל כי מי כהו"י אלקינו המצבי לנצח המשפיל לראות בשמים
וארץ וסייו שהוא מצבי לנצח שבראות העולם לא ה"י למלאות חסרוננו
כביכול וגא ה"י בסיוע שום דבר הקודם אליו או להמציא לו להחזיר כי
הלא מעולם מראש הוא מצבי לנצח ואפי"כ השפיל כביכול אפי' לראות
בשמים ובארץ וברא שמים וארץ וכל צבא ממלא שביכולתו מניסוח המלך
יתן לכל מי שירצה כרצונו וברצון יראיו וכאדם העושה בשלו צדק כח מעשו
הגיד לעמו ולזה אמר למען חרש כי אין כהו"י אלקינו כי מזה שהוא שומע
חסלת הלדיקים ונענין להם משאלותם גם כהאין הדבר ראוי לפי עיני השכל
להיות כרצונם רק היפך מהם כיכר שאין כהו"י אלקינו שהש"י הו"י ראשון ואין
שני להמשיל לו להחזירי והוא ברא הכל ונותן לאשר ישר צעיונו וכאמר :

מקומות ייחודיים
הגדה של פסח
מקומות ייחודיים
הגדה של פסח
מקומות ייחודיים

וְנֹאכַר שֶׁ מִן הַזִּנְחִים וּמִן הַפְּסָחִים אֲחֵרֵי יוֹמֵי
וְעַד לֶךְ שִׁיר חֹדֶשׁ עַל גְּאֻלָּתוֹ וְעַל
סִדְרֵים י"ל בַּקֶּדֶם מִמֶּה שֶׁאֲמַרְתִּי (בְּפִי מִנְחָם)
לְרֹאשׁ עַל קִיר מִזְבֵּחַ לְרֹאשׁ
פְּרוֹת נִפְשֵׁינוּ לִבְצִין סִמְנֵךְ
ט אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵל מִרְתָּ
אֱלֹהִים

הגדה של פסח

תפארת בנים

אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוח השמרו להקריב לי במועדו ואמרת
לסם זה האשם אשר הקריבו לך ואיתא בסידור הארז"ל להקריב סם אוחיות
להקריב סיני לה יצ סם"א וללכותן ולסבך הדברים נראה דהנה קי"ל
דרחמנא לבא בעי וסש"י אמר למס לי רוב זבחים וסטיקר הוא מס
שסש"י יש לו נח"ר מעבודת ישראל הוא רק מסכווי שכלב ואם ישראל מסכווי
אח לבס בעבודה שכלב שהוא חפ"ל אז נחשב כל חיבה שחפ"ל לקרבן בפ"ע
וכמ"ש חז"ל (ברכות דף כ"ו) חפ"ל כנגד חמדין חקנו וסינו חס העומד
להחפ"ל הוא מכין לבו והוא משחוק בל מלואו ור"ל להקריב את קרבן
ד' כשיגיע זמן חפ"ל שיוכל לעבוד אותו בעבוד שכלב אז נחשב כל חיבה
וחיבה של החפ"ל במקום קרבן בפועל ממש אך לפי"ז חס האמת הוא כן
שעס בגליחיו נחשב חפ"ל חסדו כמו הקדשנות בזמן הבית אי"ל לנאמר מס זה
הרעש שאנו מרעשים ומסדים נפשינו על הגאולי העתיד כדי שיהיה בהמ"ק
לסמנח ולסיוה כהנים בעבודתם להקריב את קדשנות ד' במועדו הלא כלום
חסר מבית המלך מלכי של עולם ואם כביכול אין לו כ"ר מהקדשנות שבהמ"ק
בפועל ממש הלא יש לו במקום זה נח"ר מהפלת ישראל ור"ל שכלו במקום
חמדין וקדשנות אמתם דא עקא דאש ה"ל לישראל הר"ל האמתיות בכל לב ובכל
נפש ובכל מאוד ה"ל נחשב לפניו יתב"ש בקדשנות פרים ואילים בפועל אולם
בעו"ר מחמת חוקה הגלות אשר לבנינו אנו"ס מאוד וחומר העבוד אשר ה"ל
בעוברינו אין אנו מסכוויים את לבבינו ברגונינו לעשות רגונינו כרגונינו וכמ"ש חז"ל
(ברכות דף י"ז) גלוי וידוע לפניך שרגונינו לעשות רגונך הלא מי מעבד שאור
שבעים מעבד וסינו ש"י השאור שבעים השוכן בנו אין לנו ר"ל הגמור
ש"י חשב לפני ש"י חשבו כאלו עשינו מס שמוטל עלינו בפועל ממש עד לעתיד
לבא ב"ב שיסור מאתנו וזכרנו הנחש וידרך חומרינו וימסר לבנינו כראוי אז
יהי כל לבנינו ורגונינו לרגון לפניו יתב"ש ברגון טוב וזכון ואז כל חיבה
מהחפ"ל יהי לרגון לפניו בקרבן כליל ועולה וע"ז אנו אומרים בחפ"ל ר"ל ד' אלקינו
בעמך ישראל ובחפלתם ומבואר בפע"ח בכוונת כי ר"ל הוא לשון ריגון ורגון
ולפי האמור סיני כדאמרן שאנו מבקשים שסש"י יכניס הרגון הגמור וסמחוקן
בנפשינו ולבנו (בעמך ישראל) סיני גם עתה בגלות (שאלו בבחי' ע"ס)
ובחפלתם (היינו שסש"י חפ"ליו בכו"ל ורגון שכלב כ"ל) וסש"י את העבודה
לדבר בידך (היינו שאם חס"י החפ"ל ברגון סמחוקן כראוי אז נחשב כאלו
נכנס בהמ"ק וסקדשנות קדשנות בפועל ממש ואז) ואש"י ישראל וחפלתם חקבל
ברגון (היינו שסש"י) הרגון מחוקן כראוי יקבל הקב"ה מאתנו החפ"ל בקדשנות
ואש"י בפועל ממש כי באופן זה אמרו חפ"ל שנגד חמדין חקנו (ח"ו)
שאנו אומרים בחפלת מוסף וסערי עזים נעשה ברגון סיני שסש"י בהמ"ק
ב"ב ויהי לנו השובע שידרך הרגון שלנו כ"ל ונעשה קדשנות עזים בחפ"ל
ברגון גמור חס שאמר הקב"ה בחורחו לו את ב"י ואמרת אליהם את קרבני
לחמי לאשי ר"ל חסמרי להקריב לי במועדו סיני מלשון ואביו שמ"ר את

וְנִזְדָּה לָךְ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלָּתֵנוּ וְעַל פְּרוּת
נַפְשֵׁנוּ : בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ גֹאֵל יִשְׂרָאֵל :

הגני סוכן וסומן לקיים מצות כוס שני מארבע כוסות לשם יהוד קודשא בריך הוא
ושכינתיה על ידי ההוא טסיר ונערם בשם כל ישראל :
(י"שתה בהס'בה)

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי
הַגֶּפֶן :

רחצה

אח"כ נוטל ידיו לצורך אבילה ומברך על נטילת ידים :

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל גְּטִילַת יָדִים :

מוציא

תפארת בנים

הדבר שנהי' עומדים ומלפס מחי יצוא לידנו זמן החפלי שוכל לעודדו בלצב
שלם ואז יסי' נחשב כאלו הקרבנו הקרבנות בפועל ממם ולזה מסיים הפסוק
ואמרנו להם זה האשה אשר חקרינו לך (שחפלה כוז שאנו משתיקקים לזה זה
נחשב כאלו הקרבנות ועשיתו ריח ניחוח לך בקרבנות פדים ועוים בפועל
ממם) כ"ל וזהו עובן הכוונה להקריב הוא מרמז להקריב הס"א היינו כי כל
זמן שחומר הטבור שלנו הוא מופיע במציאות של הס"א כ"ל והשאר מפורז בהעיס'
אז השאר שבעיסה מעכב להיות לנו רצון גמור כראוי כ"ל ע"כ צריך כל אדם
להשחל לכלות ולהקריב את ה"הס"ר שבקרבנו ואז יודרך רעוננו כראוי שהי'
נחשב החפלי בקרבן בפועל ממם ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר
יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון היינו כי שם מה שנאכל מן הזבחים והפסחים
שכוא ריח ניחוח הגדס וסיפור יאמ"ל יגיע על הקיר המזבח של מעלה אז
יודרך הרצון שלנו כ"ל וע"כ נודס לך אז שיר חדש על גאולתינו ועל פדות
נפשינו (כי נפש הוא כינוי לרצון וכמ"ש (צ"ח חיי שרה) אם יש את נפשינו
ר"ל ברעונם וכן (בהעלם כ"ז) אל תחננו בנפש נרי כלומר ברעונם ובחלואם)
היינו כי לעת"ל כאשר יתצער החמץ שהוא הס"א השאר שבעיס' אז יסי'
גאולת הנפש שהוא סוד הרצון שלנו כ"ל :

וְנִזְדָּה לך שיר חדש על גאולתינו ועל פדות נפשינו עפ"מ"ש האר"ז"ל במזמור
שירו לה' שיר חדש שאומרים בשבת כי בשבת אין ציור בשבירה
הכלים אלא הכל הוליו נשמו"ת חדשו"ת דאילנות לכן אומרים בשבת ש"יר חדש
ע"י"ש ועיין בדברי רבינו בע"ח משער סזוויגס דאחר החורבן לא יש זיוויג לזי"ב
להוציא

תפארת בנים

בכזנח הענין נראה דהנה בענין אכילת יס"ג מדרגות בעבודת ד' סוף
 הוא לאכול בזוונות הארציות ל לעשות יחודים בכל לעיסה ולעיסה צפוי ובשנינו
 ובי הארציות ששאוכל בזוונות כמ"ס שם אז הוא מוצא הנהגות הקדושות תחוד
 המאכל וזוהן כח לשמחו באכילתו. ומדרג' סוף הוא צמי שאלו יודע נסחדות
 ואינו מאנשי סוד ואינו מבני העלי אעפ"כ יכול לעשות נחת רוח לסבורא
 יחז"ש ע"י אכילתו אם אורל כדי שיהיה נכח האכילתו שהוא לעצמו את ד' וללמוד
 ולהחפץ ילעסוק במלות כדלוי וכמ"ס במוש"ע או"ח סי' רל"ד בכל דרך דעסו
 שמי שעושה כן ה"ז עובד את ד' המיד. ומדרגה סוף הוא להיות זוכה את
 יצרו שבכל סעודה שהוא נכנס ממנה ומשך את ידו ממנה ואמרו חז"ל במדרג
 ש"ט (בחסידים) זכוי אלקים רוח נשברה כי הזבח יצרו מעלס עליו הכחוש
 כאלו הקריב כל הקדושות כולם ועד"י פי' **אמרו ר' הגהה וצדקה**
 (בפי' ראה) השמר לך פן תעזוב את כל ימין על אדמתך כי ירחיב
 ד' אלקיך את גבולך כאשר דיבר לך ואמרת אכלס בשר כי חלואס נספך לאכול
 בשר כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ד' אלקיך לשים שמו שם וזבחת מבקרך
 ומאלאך אשר נתן ד' אלקיך לך כאשר צויתך דשיעור הכחוש כך הוא השמר לך
 פן תעזוב את כלוי (הוא ענין דביקות כמ"ס סגוים מנדים עס"כ ולי"ס
 אישי חלו) היינו שלא תעזוב את הדביקות בספי"ת כל ימך לעולם ותקיים
 בכל דרך דעסו וחס"י בכלל עובדי ד' חמיד על אדמתך (היינו גם כשחשס
 עוסק בעניני ארציות אכילת וסחי וסניס וכו') ומפרש החור' חלוקי סמדרנות
 שבזס כי ירחיב ד' אלקיך את גבולך (גבולי הקדושי) כאשר דבר לך היינו שיהי חלקך
 מאותן העומדים בסוד ד' לכיון כוונות האכילתו ולעשות יחודים בכל לעיסה
 ולעיסה אז ואמרת אכלס בשר (היינו שחאכל בשר לרצון סנסש שלך שהאוכל
 יוסף לך כח לנפשך ולנשמתך) ע"י כוונת סגדולות לעומדים בזוונות של עולם
 סנסש. ולעומת סמדרג' סוף אותן שאינם מהכנסים לפני ולפנים לאכול בזוונות
 הארציות אסמ"כ ובי ירחק סמקום אשר יבחר ד' אלקיך לשכן שמו שם (ר"ל
 שחשס רחוק ממדרגס זו שחוכל ליחד שמוחיו יחז"ש בסאכילי בכל לעיסה
 ולעיסה ככ"ל אעפ"כ) וזבחת מבקרך ומאלאך אשר נתן לך ד' אלקיך כאשר
 צויתך היינו שחאכל כדי שיע"ז חוכל לקיים מלות ד' נכח אכילתו שהוא אז
 לכבוד שבה. ולעומת סמדרג' סוף היינו לזבוח את יצרו למשך ידו מסעודה
 שהוא נכנס ממנה ככ"ל אס"כ וזבחת מבקרך ומאלאך כי אין ארי נוסס מחוד
 קופס של הבן אלס מתוך קופס של בשר ויש ניד לסבורא יחז"ש יוחר מליש
 שמועד לפניו סיד בשר עוב ומחוקן מנופת נוף וכל סעס וסוא מסגר חלואחו
 ושוחם את יצרו ומשך ידו ואוכל מפס חרבס סמונח על שלחן או שמעב
 את חלואחו משא"כ בליש מני שמונח על שלחן רק פס חרבס ושאר מאלכל
 עניים שאין להם סעס וריח שאין סחגדות סלסיד גדול כ"כ וע"כ לעומת
 סמדרג' סוף לזבוח את יצרו ככ"ל אסמ"כ וזבחת מבקרך ומאלאך אשר נתן
 לך ד' אלקיך כסדרך וספי"ז אסחרי לפני ססני מ"ס (בפי' כשלח) ואמרו מי

חגדה של פסח

תפארת בנים

יתן מותנו ביד ד' בארץ מצרים בשבחנו על סור הכשר באכלנו לחם לשובע
כי הולאחם לאותנו כו' להמית את כל הקהל הזה ברעב וסיינו כי במצרים
הי מקום גורם חלואות גופניות והי יושבים על סור הכשר ולא הי כוחם
לעבוד את ד' כפי מדרגת בני לשבר האותם ולזכות את ירם שמשכו ידו
מכאיל הסובוטערב כדי לשבר האותם וסינו כל האוכלים ומעדנים שמונה
על השלחן ואכלו רק לחם לשובע (וידוע שהי אוכלים שם רק לחם פזדים
בלי מלח ובלי חבילון רק כדי לסחיות את נפשם) ולזה אמרו מי יתן מותנו
ביד ד' (סיינו שהי נחשב בעיני ד' מאוד במה שזכרו את ירם וסינו אותה
כניל) ועתה הולאחם לאותנו וגו' להמית כל הקהל ברעב וגו' פה ועתה כשיש
לכם דוחק פרנסה וסעודתם סמוכה לכם הם סעודי שאינם מספקת לבעלי
לחם נר ומים לחץ אין להשיי נחת רוח מהם כי אין להם כסיון לשבר האותם
שאין להם ס' הסעודות ככ"ל וכו' (בפי וזאת הסדרה) כי שם יזכרו זבחי דק
כי שפע ימים יונקו ושפוני טמוני חול סינו שהי להם שפע עושר ונכסים
וכבוד ואצוני טובים ומרגליות וע"ז יוכלו לזכות זבחי דק סינו לזכות את ירם
ולשבור האותם בהסעודות הסי' עד שהי נחשב בעיני הסי' כאלו זכרו כל
זבחי דק וסקריבו כל הקרצנות כולם כזכר וכו' ויל הענין שזוהי הסדרה
לאכול את הפסח על מזות ומרורים כי הס' ישראל במצרים הי בגלות הדעת
ולא הי יכולין לעשות כ"ר לסבורא יחז"ש באכילה בני מדרגות הזכרים פ"כ
נאמר ויטנחו בני ישראל מן העבדו היינו שלא הי יכולין לאכול בני מדרגות
הזכרים להיות בכלל עובדי ד' חמי"ד ואמרו ואנחנו לא נדע איך נעבוד את
את ד' עד בואנו שמה ולא נטענו כליל התקדש חז"ש בני מזות הללו פסח
מאס ומרור ונקרא ליל התקדש חג הפסח כי כל ענין קדושה הוא לקדש את
עמנו במותר לו וסינו שם עניני אכילי ושת"י לא יחי לסתות גודל ולמלאות
האותו רק בני מדרגות הזכרים ולטעמו לאכול פסח שהוא מעדני מלך
שאי זכו לשבור האותיות ואכל רק כזיתא פסחא וסלולא סקא אונגרא וע"כ
אמר הפייטן וזכן ואמרתם זבח פסח שזכו השובע שזכו ישראל לאכילת קרבן
פסח שיאלו מגלות הדעת ויוכל לזכות ירם בכל אופן היותר טוב ונח"ר
לסבורא יחז"ש ולעומת המדרגה ה' לאכול כדי שילך בזה אכילה הסיא
לעבוד את ד' ולא לשום חלום נטענו לאכול מאס שאין זה טעם שאין זה
לא מלח ולא חבילון ותמרים שנותנים טעם וזוהי לחם עבדים שהאכילה הוא
כדי שהי לו כח לעבוד הי כי אע"פ שאין לו טעם אבל נותן כח לעבודה
ולעומת המדרג' האי שנין אכילי לעומת יחודים בהאכילה ובכל לעיסה ונמיסה
והאכילה עמם הוא שאינו רוצה להשיג כח האכילה הזו ואינו כסכ מאכילי
ופיקר מאס הוא בהלעיסה ואם בלע מרור לא ילא כי הוא נגד הדיקוס
שפיקר עבודה הוא באכילי ולעיסה ולזה אנו אומרים זכר לתקדש סינו בני
מדרגות דייקים שמקדשים אי"ע במותר להם ואין אוכלין לתאווה נפשם ככ"ל

**הַמִּקְרֵשׁ הָיָה קֵיִם. הָיָה כּוֹרֵךְ פֶּסַח מִצָּה וּמִרּוֹר
וְאוֹכֵל בִּיחָד דְּקֵיִם מָה שֶׁנֶּאֱמַר עַל מִצּוֹת
וּמִרְרוֹת יֹאכְלֶהוּ:**

שלחן

תפארת בנים

ע"כ ה" כורך פסח מצה ומרור ואוכל ביחד שהוא החללות כל בני מדרגות
של האב"י המזכירים כנו':

בן עשה כלל וכי ה" כורך (ונוסחתינו עפ"י האר"ז) פסח מצה ומרור וכפי הסידורי
מצה ומרור ולא פסח) וי"ל לדרך נוסח מצה ומרר' וכו' לקיים מה שנאמר על מצות
ומרורם יאכלוהו. בסקדס מה שאמרחי (בפי' שופטים) לבנתי רוס לבנו מאחיו
ובנתי סור מן המצות ימין ושמאל דהנה עיקר וראשית לכל המדות של האדם
הוא מדת הענוות וכבר נודע מספר חסד"ג שאמר חכם א' לחלמידיו אלו
לא ה"י בכם שום עון סייתי מחרת עליכם מדבר הקשה יותר מעון וסוף
הנאות וכנודע וא"כ לכאורה יוכל ה"ס"ר לפחות אח לב בנ"י לעשות אח
עבירה ח"ו כדי שישבור לבו ולא יבנה לבו לזכות לזכות ולזה ה"ס"ר
חורב לבנתי רוס לבנו מאחיו (שלא יכ"י בלבו שום שמץ גאות) אבל רק
בזמן לבנתי סור מן המצות ימין ושמאל, אבל אם פושט אח"כ עבירה
כדי שלא יבנה לבו ולא יכ"י לו גאות זה לא נחשב בעיני הש"י ולזה ירמזין
דברי דמ"ש"ס שאמר ואכ"י המים עמו ואשחמד מעוני כי המים נקרא העני
וכת"ש בש"ס (ע"ז ו' ע"א) חמים בדרכיו פרש"י עניו ושפל רוח (ובש"ס מנילס
י"א) כא"י מאן דיכיר בעל מוס הוא ע"ש וזהו שאמר ואכ"י חמים עמו
(היינו שלא אח"כ בעל מוס שלא אח"כ בעל גאות ח"ו) ואשחמד מעוני שלא
אחפזם מה"ס"ר לעבור אח"כ עבירה ח"ו כדי שלא אחפזם כזכר וזכר מובן
הענין הנאמר באר"י קודם שכל א"ע החסלק לפני וס"י חמים וכו' כי
הנה הוא ה"י ראשון לענוה שאמר ואכ"י עפר ואפר כי הנה קודם שכל ס"י
בניקל לו להיות עניו שס"י לו מקום לראות חסרונם בכל עת וכל שעה שס"י
מל אמנם לאחר שז"ס לו הקב"ה על המילי ה"י יראה פן יבשל בענין גאות
שהוא היותר חמור מכל החמאים כי לא ימצא בו שום חסרון ע"כ אמר לו
הקב"ה ענה מוכה לזה החסלק לפני וס"י חמים וס"י כי הנה נודע ממ"ש
בס' העיקרים שיש עושים וסוגרים דעבודת ישראל להקב"ה הוא לפי ערך
העבוד ולפי"ז בודאי גם כשת בעבודתו כמה חסרונות הוא חשוב כי הלא
כל ב"ד הוא עליו לעשות שיבושים ומעושים לכן הוא חשוב לפניו ית"י. אבל
העיקר העבודתו הוא לפי ערך העבודתו וממילא שא"י לאדם וכו"ד ללכת י"ח
כי לפני מלך גדול וגדול בודאי א"י לב"ד למלאות ולהשלים רצונו וכנודע ולזה
א"ל החסלק לפני דייקא ולא לפי ערך העבודתו לא יכ"י חמים ולא בעל מוס
כי לא יכ"י לך מה שום גאות וסתנאות וזה הסנין מה שאמר פרעם לא

ידעתי

הגדה של פסח

שלחן עורך

(אוכל ושותה ביד ה' הטובה)

צפון

הנני מוכן ומזומן לקיים מצות אכילה אפיקומן לשם יחיד קודשא בריך הוא ושכינתיה
על ידי ההוא ספיד ונעלם בשם כל ישראל :
(ויואכל האפיקומן בהסיבה)

ברך

הסבך אייר רבותי סיר וועלען פענשען וענין המסובין יהי שם יי מבורך
מעתה ועד עולם ואייר הסבך בדרשות מרגן ורפנן ורבותי בשמברכין בשלשה
אייר נברך שאכלנו משלו וענין המסובין ברוך שאכלנו משלו ובטובו חיינו
כשמברכין בעשרה אומר בברך אלהינו שאכלנו משלו וענין המסובין ברוך
אלהינו שאכלנו משלו ובטובו חיינו :

ברוך הוא וברוך שמו

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם תזן את העולם כלו בטובו פתח בְּחֶסֶד
וברחמים

תפארת בנים

ידעתי את ד' וסיינו במ"ש במרצת הקודש שהקליפי של פרעה ומלכים כי
מסנין הניחות וזכר התגברו על ישראל ולא יכלו לנאת ממלכים טיי"ש וסיינו
ב"א ישראל כי טובדים את כס"י לפי ערך הקב"ה בכה"י החסדך לבני דייקא
ה' היו נעולים מהנאות כי בודאי כי מולאים חסדנות בעבודתם אבל התגבר
עליהם פרעה שאמר לא ידעתי את ד' ולא עלה בגבס לעבודו לפי ערך
רעובד ע"כ נא להם גאות מעבודתם וסגולת כי במס שנגס עליהם
ומההקב"ה וסיינו שהנלה גולתו והוממהו יהב"ש ואיך לריך כל אחד
לעבודו לפי ערך הנעבד וממילא נחצטל מהם הגאות ועייז נגאלו לזכ מזכירים
לזכר הנס "הלל" שהוא עיקר עבודת עבודתו במדת ענוס כמ"ש נש"ס (בבא
דף נ"א) לענ"ס יכ"י אדם ענוותן כהלל ואומרים דמ"ס כי כורך מל"ס ומריר
ואכל בידה כי מל"ס הוא כינוי לקיום המל"ס וכמ"ש במכילתא ושמרת את
המל"ס את"ה המל"ס אלא המל"ס ומריר הוא כינוי להמירות שהעובד כס"י מרגיש
בקיום כל מל"ס במס שלא קיים הענוס כראוי שעי"ז כי עומד בענוותנותו חמוד
כראוי כי בכל קיום המל"ס שקיים כי כורך עמו המירות אשר בלצבו בוס
שלא קיים שום מל"ס כראוי ולא הגזים לבו מה ח"ו וכאמור :

שדחן עורך. צפון ברך. בברך גם לפרש מ"ש יחזק אבינו בברכות
לבנו (יעקב אבינו ויחן לך אלקים ממל
השמים ומשמני הארץ ולא ח"ל ויחן לך כו"י שהוא שם החסד עפ"מ
המקבילים בסוד מה רב מוכן אשר לפנה לראיך כי לפון הוא בחי דין שמסחיר

עליו

הגדה של פסח

סא

תפארת בנים

עצמו אלא שהוא המנעם את החסד שכולל הליקוט למנוע ממנו ע"ש וזו
מוכן שאל ויתן לך האלקים דייקא ולא חזר הוי"ו כי הוי"ו הוא חסד גמור
וא"ל לטות ממנו אלא כשנחגש השפע קצת ע"י השם אלקים דמסערה
לפון כזכר ולזה יתכן מה שבי בחלת בריאות העולם בראשית ברא אלקים
דייקא כי כל בריאות העולם הי' כדי לסייע לנבראו וסייער הי' בשביל ישראל
שנקראו ראשית ואם הי' בבריאי רק בשם החסד לא היינו יכולין לטות מטובו
שמדרך הטוב להטיב שהמקבל יהיה יסובב ע"כ בסדרה הי' להיות הכל ע"י
השם אלקים וכאמור וכן מצינו ב"כ משאש"כ מה יקר הסדר אלקים דייקא
שזה הוא החסד הגמור וזו מצינו מאמרם ז"ל בש"ס (מנחות דף פ"ו) שלחן
בזמן כי נודע מדברי הרב קר"י בערך שלחן ב"כ רבו דסוד שלחן הוא
ההפסדות השפע של הנטיב והמשכחו למטה ע"כ ולזה שפיר הקנו חז"ל
שלחן בזמן דייקא כי זהו הטוב הגמור ואם הספעת שש"כ נמשך למטה
מסערה לפון דייקא בסוד מה רב עוין אשר לפני' ליראך כ"ל שאז את
יכולין לטות מהשפעת ולזה אמר המידע בנעם דבריו אחר שלחן ערוך לפון
דרך כיינו כי מה שנמשך לנו השפע מנטיב למטה ואכלנו משלחנו סעודך לפנינו
עיקר הטוב שאנו נהנין בזה ולריון לזכר על כל הטוב אשר נמלטו והשפיע
לנו כל זה מסערה לפון עסוד שלחן ב"כ וכו' :

שירחן עורך

וא"ל דנה בתך דסערה ברילי החדר הי' נהג אדסוד הקדוש
החבר ד"ע על שלחנו החסד הנו כזכרן אשת חיל וכו' והיא
כי עיקר הבניה או ברחל בנודע בהאדיו'ל והיא שבת העבירה הקדושה שנקראת
אשת חיל ע"כ אנתק בזה דבר א' מה שהנוד אדסוד החסד על פסח וכו' ע"כ

ובי בלי וכו']

פיה פתחם בחכמה ותורת חסד על לשונה לוי' הליכות ביחס ולחם עלילות
לא תאכל קמו בני' ויאשרו בעלה ויכללם רבות בנות עשו חיל ואת עלית
על כולנס, רומז, פיה פתחה (היינו המלכ"ז פתחה פיה בסוד פ"ה ס"ח
כודע בסאריז"ל, וגם רומז פתח"ס לסוד פתח שהוא כונת פסח נקודת הוי"
בפתח וגם אז נכנסו מוחי חכמ"ס שהוא כנגד נקודת הפתח) בחכמה (שנכנסו
מוחי חכמס כנ"ל) ותורת חס"ד (שאלו בפסח כל העליות בחסד כמבואר
בסאריז"ל בסודו' סיר שבהי ז"ל) על לשונה (היינו דיבורי הספלי שהעלי' בחסד
כנ"ל וגם הוא סה סח בלשון כנ"ל) לוי' הליכות ביחס ולחם עלילות לא תאכל
(היינו שאז משמרת המלות ומשניות' בבחי האפי' שלא יאפו המלות בעלילות
רק בזריות חז"ל לא יאכלום בפסח וזהו ולחם עליות' לא תאכל רק
בזריות) קמו בני' ויאשרו בעלה ויכללם (כמבואר בזה"פ ב' ש'קב"ס קורא
לפמליא של מעלה לראות אף ישראל מסדרין הסדר וסיפור בלי' זה וזה בעלה
ויכללם) ואז רבות וכו' ואת עלית על כולנס (שהעלי' הוא למעלה בלי' זה
יותר מלי' שבת כודע מסוד לל"ס וסאיו: עד עש"י ע"כ קמו בני' ויאשרו
בעלה ויכללם) :

צידק

הגדרה של פסח

ובַּרְחֵמִים הוא נוֹתֵן לָחֶם לְכָל בָּשָׂר בִּי לְעוֹלָם תְּחַדְרוּ. וּבְטוּבוֹ הַגָּדוֹל תִּסְמְדוּ
לֹא תִסָּר לָנוּ וְאֵל יִחְסַר לָנוּ מִזֶּן לְעוֹלָם וָעֶד. בְּעֶבְרִית שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בִּי הוּא
אֵל זֶן וּמְסַרְסָם לְכָל וּמְשִׁיב לְכָל וּמְבִיז מִזֶּן לְכָל בְּרִיָּתוֹ יֵאָשֶׁר בָּרָא
בְּאִמְרוֹ

תפארת בנים

בִּירֶךְ (בְּנֵרֶסֶם"ו) וּבְטוּבוֹ הַגָּדוֹל חֲמִיד לֹא חֲסַר לָנוּ וְאֵל יִחְסַר לָנוּ מִזֶּן
לְעוֹלָם וָעֶד וְכֵן בְּסוֹף בְּרַכָּה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְעַל טוֹב וּמַכֵּל טוֹב
לְעוֹלָם אֵל יִחְסַרְנוּ י"ל ע"פ מֶה שֶׁשִּׁמְעֵנִי בְּשֵׁם הַרֵב הַקְדוֹשׁ רֵבֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל
מִוִּיָּה שְׁלוֹם וְזִלְלָה"ס מִבְּעַל שֶׁהִקְשָׁה לִפְנֵי דַבְּרֵי יַעֲקֹב אֲבִינוֹ (בְּס' וִישְׁלַח)
וְאַחֶרֶת אֲמַרְתָּ הֵיטֵב אֵיטֵב עִמָּךְ הִלָּא הִשְׁיִיתָ אֲחֵר רַק שׁוֹב לֹאֲרָךְ וְלִמְלֻדָּךְ
וְאֲטִיבָה עִמָּךְ וּמִבְּאֵר שְׁאֵמֶר רַק פֶּעַם אֶי וְאֲטִיבָה עִמָּךְ וַיַּעֲקֹב אֲחֵר וְאַחֶרֶת
אֲמַרְתָּ הֵיטֵב אֵיטֵב עִמָּךְ בְּ"פֹכֶה ע"כ לִצְנִינִי וּלְפִעֲנִי"ד עִפְ"ד הַרֵב הַקְדוֹשׁ רֵבֶן
שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִוִּיָּה"י מִרְיֹזִין וְזִלְלָה"ס שֶׁהִתְפַּלֵּא מֵאֲדוּר פֶּל דּוֹרוֹת הִלָּלוּ שֶׁמִּשְׁבָּחִים אֲחֵר
הַמְּפֹרָסִים שֶׁבְּדוֹר עִם הַרֵב מוֹפְתִים הִלָּא מִי לָנוּ גְדוֹל מֵאֲלֹהֵינוּ הַנִּבְיָא
שֶׁנֶּאֱמַר עֲלֵיו בְּרָכּוֹב בְּנִיבָאִים רַק אֲחֵר מוֹפְתִים וְעַל אֲלִישָׁב נֶאֱמַר פִּי שָׁנִים
בְּרוּחוֹ וְכַעַת הִנֵּה מִשְׁבָּחִים כָּל רֵב מְפֹרָסִים פִּי שָׁנִים בְּכָל יוֹם אֵלֶּה שֶׁבְּאֵמֶת
נִרְיָךְ לִוְהָרֵב הִלָּא לְבִקֵּשׁ מוֹפֵת כִּיֹּא מִזְדִּיק גְּדוֹל מֵאֲדוּר שִׁיכּוֹל לְהַמְשִׁיךְ הַמְּבֹקֶשׁ עַל
הַאֲדָם וְשֶׁלֹּא יִקְלָקֵל בְּמִקּוֹם אֲחֵר כִּי חָיו כֹּאשֶׁר מִמְּשִׁיכִין עַל הַאֲדָם אֵיזֶה דְּבַר
יֻכַּל לְהַחֲסוֹת אֵיזֶה חֲסִדוֹן בְּעִינֵין אֲחֵר עִכ"ד וְזֶה י"ל שֶׁאֲמַר יַעֲקֹב אֲשֶׁר־
קִטְנֵנִי מִכָּל הַחֲסִדִּים וּמִכָּל הַאֲמֵת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אִתִּי עַדכָּךְ (דְּסִינִי שֶׁהִי יִרָא
שֶׁלֹּא יִהְיֶה רֹאיוֹ שִׁיבּוֹא הַמוֹפֵת מִסְּמֵרָא דְקִדְשָׁא רַק מֵאֲדוּר שֶׁמֵּאֵל חָיו וְכֹאשֶׁר לֹא
בֹא הַמוֹפֵת מִסְּמֵרָא דְקִדְשָׁא יֵשׁ חֶשֶׁשׁ שְׁמֵא יִחְסַר לוֹ אֲחִי"כ בְּמִקּוֹם אֲחֵר)
ע"כ הִי יִרָא שְׁמֵא בְּצִבְלֵי זֶה יִהְיֶה כֹחַ לִפְשׁוֹ לְשִׁלּוֹת בּוֹ וְצִב"כ וְזֶה אֲחֵר
וְאַחֶרֶת אֲמַרְתָּ הֵיטֵב אֵיטֵב וְסִינִי כִּיֹּן שֶׁאֲמַרְתָּ וְאֲטִיבָה עִמָּךְ מִמִּילָא כִּיֹּן שֶׁבֹא
הַשִּׁפְעָה מִשְׁוֹשׁ וּמִקּוֹר הַטּוֹב וְהַחֲסִד בְּדֹאֵי שֶׁלֹּא יִפְסֹק הַטּוֹב וְיִתְרַבֵּה בְּכָל
עַתָּה יוֹתֵר וְזֶה מוֹצֵן ג"כ מ"ש הַקִּב"ה לֹאֲבֵרֶסֶם אֵל תִּירָא אֲבֵרֶסֶם אֲנוֹכִי מִגֵּן
לֶךְ שֶׁכֵּךְ הַרֵבֶס מֵאֲדוּר וְסִינִי שֶׁעַד עַתָּה אֲנוֹכִי בְּעָנְמִי מִגֵּן לֶךְ מִמִּילָא אֲחֵר
הַסִּבֵּבֶס הַרִאשׁוֹנִי יִבּוֹא עוֹד טוֹב וְזֶה אֲנוֹכִי וְאֲמַרְתָּ וּבְטוּבוֹ הַגָּדוֹל חֲמִיד
לֹא חֲסַר לָנוּ וְאֵל יִחְסַר לָנוּ מִזֶּן לְעוֹלָם וָעֶד כִּי הוּא אֵל זֶן וּמְסַרְסָם לְכָל
וּמְטִיב לְכָל וְסִינִי כִּיֹּן שֶׁהִשְׁיִי בְּעָנְמִי הוּא הַמְּשַׁפֵּעַ לָנוּ מִזֶּן וּמְסַרְסָם וּמְטִיב
בְּעָנְמִי לְכָלִּי בְּדֹאֵי גַם לְכָלִּי לֹא יִחְסַר לָנוּ מִזֶּן לְעוֹלָם וָעֶד וְע"כ אֲמַרְתָּ גַם
בְּסוּסִים בְּכִמ"ז שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם הוּא הַמִּיב וְכִיֹּן הוּא יִמְיֵב לָנוּ כִיֹּן וְרַחֲמִים וְחַיִּים
וְשָׁלוֹם וְכ"פ וּמִכָּל טוֹב לְעוֹלָם אֵל יִחְסַרְנוּ דְּסִינִי כִּיֹּן שֶׁכֵּן דְּרָכּוֹ שֶׁהוּא בְּעָנְמִי
מִשְׁפִּיעַ לָנוּ פֶּרֶסֶתִּינוֹ וְכָל הַסְּמִרָנוֹת שֶׁלָּנוּ מִמִּקּוֹר הַטּוֹב שֶׁבְּקִדְשָׁא ע"כ אֲנוּ
בְּמוֹתִים שָׁנִים לְכָלִּי לֹא יִתְחַבֵּר ע"יֹן שׁוֹם חֲסִדוֹן חָיו מִמִּקּוֹם אֲחֵר וּמִכ"פ
לְעוֹלָם אֵל יִחְסַרְנוּ שֶׁלֹּא יִפְסֹק הַטּוֹב וְהַחֲסִד לְעוֹלָם:

בְּבִרְהִמֵּי־ן כִּי הוּא אֵל זֶן וּמְסַרְסָם לְכָל וּמְטִיב לְכָל וְכִי כֹאֲמֹר פּוֹחַת
אֵת

בְּאֶמְרוֹ פִּלְחָה אֶת יָדָהּ וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן. בְּרוּךְ אַתָּה יי הָנוּ אֶת הַכֵּל:
נִדְּחָה לָךְ יי אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְבָבוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֲמִידָה טוֹבָה וְרַחֲבָה
וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים
וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּכַעֲרֵנוּ וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלִּמְדָתָנוּ וְעַל חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ
וְעַל חַיִּים חַן וְחֶסֶד שֶׁחִנֵּנָתָנוּ וְעַל אֲכִילַת מַזֶּן שֶׁאִתָּה יְיָ וּמִפְּנֵיכֶם אוֹתָנוּ
תְּמִיד בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה:

וְעַל הַכֵּל יי אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמִבְּרָכִים אוֹתְךָ יְהוָה שֶׁמָּה בָּרָא
כָּל חַי תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בְּרַחוּב וְאֶכְלָה וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְבִּית אֶת יי
אֱלֹהֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. בְּרוּךְ אַתָּה יי עַל הָאֶרֶץ
וְעַל הַמַּזֶּן.

בָּחַם יי אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמָּךְ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל צִיּוֹן מְשֻׁבָּן
בְּבוֹרְךָ וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ וְעַל הַבֵּית הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שֶׁמָּה עָלֶיךָ. אֱלֹהֵינוּ אֲכִינוּ רַעְנוּ וְנִגְנוּ פְּרָגְסֵנוּ וּכְלָפְלָנוּ וְהִרְחִינוּ
וְהִרְבֵּחַ לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ מְהֵרָה מִכָּל צָרוֹתֵינוּ. וְנָא אֵל תַּצְרִיכֵנוּ יי אֱלֹהֵינוּ
לֹא לִידֵי בְּתֻמַּת בָּשָׂר וָדָם וְלֹא לִידֵי הַלֹּאֲתָם כִּי אִם לִידֵי הַמְּלָאָה
הַפְּתוּחָה הַקְּדוּשָׁה וְהַרְחֲבָה שְׂלֵא גְבוּשׁ וְלֹא נָפֵלָם לְעוֹלָם וָעֶד:

לשבת

תפארת בנים

אֵת יָדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן בַּחֲזוֹק וּבְסִידוֹר אֶת יָדֶיךָ חֹלָה יוֹדִיךָ יֵל עֶפֶד
הַחֲזוֹת הַלְבֻשׁוֹת בְּשֹׁנֵי הַבְּמָחוֹן שֶׁכֵּאֶשֶׁר יִדַּע הַאֲדָם שֶׁאֵינוּ כְּדֹא לְמַס
שְׂעוּשֵׁה הַשִּׁי"ת עִמּוֹ חֶסֶד תַּחֲמוֹק הַבְּמָחוֹן בְּלָבוֹ כִּי מֵאֲחֵד שְׂעוּשֵׁה הַשִּׁי" עִמּוֹ
חֶסֶד חֶסֶד כִּרִּי לְמַחֲנֵה חֶסֶד אֵין קֵץ ע"ש וּעִפִּי אֲמַרְתִּי לְפָנֶיךָ מִשֶּׁ הַקְּבִיעַ
לְאַהֲבָה אֵל חִירָא אֲבֵרָם אֲנוֹכִי מִן לֵךְ שֶׁכֵּךְ הַרְבֵּה מֵאֲדוֹר פִּרְעֵי שֶׁהִי אֲבֵרָם
דּוֹאֵג וְאוֹמֵר שֶׁמֶל קִבְלָתִּי שֶׁכֵּר עַל כָּל לְדִקְוֹתִי חֶסֶד אֲמַר לוֹ הַמֶּקוֹם אֵל חִירָא
אֲבֵרָם אֲנוֹכִי מִן לֵךְ וְכוּ' וּלְפִי כֵּאֲמוֹר הִיוּ שֶׁהִי אֲבֵרָם דּוֹאֵג שֶׁמֶל כָּל הַנִּיּוֹסִים
שֶׁנִּשְׁעִי לוֹ עַד עַתָּה הִי בְּשֶׁכֶר מִנְּחִיו וְהִי כֵּלָה הִם בְּנִבּוֹל וְאֵין לְקוּוֹת לְשֶׁכֶר
יֹוֹתֵר וְלֹא אֲמַר לוֹ הַקְּבִיעַ אֵל חִירָא אֲבֵרָם אֲנוֹכִי מִן לֵךְ שֶׁכֵּל הַשֶּׁכֶר שֶׁקִּבְּלָתָהּ
עַד עַתָּה הִי רַק מִנְּחֵה חֶסֶד מִן הִיוּ (בְּלִשָּׁן חו"ל מִן חֶסֶד) בְּצִדָּה הַחֶסֶד
וְע"כ מִמִּילָה שֶׁשֶּׁכֵּךְ הַרְבֵּה מֵאֲדוֹר כִּי לְמַחֲנֵה חֶסֶד אֵין קֵץ חֶסֶד פִּיכִי וְהִי
בַּחֲסֹדֶךָ בְּמַחֲחִי יִגַּל לְבִי בִּישִׁיעֲחִיךָ וְהִיוּ כִּי אִם הִיוּ בָּא עַל שֶׁכֵּרִי הִי לוֹ
לְדֹאֵג עַן אֵינוּ מַנִּיעַ לוֹ עוֹד יִשְׁעֵהּ יֹוֹתֵר מִמֶּה שֶׁהוֹשִׁיעַנו עַד עַתָּה בְּשֶׁכֶר
עֲבוּדָתִי אֲבֵל מֵאַחֵר שֶׁהִיוּ בּוֹטָה רַק בַּחֲסִדוֹ בְּמַדָּה חֶסֶד חֶסֶד כּוֹל דֹּבַר
שֶׁאֵין לוֹ קֵץ ע"כ הִנֵּנוּ בְּמוֹת שְׂבוּדָתִי חוֹשִׁיעַנו חֲמִיד כָּל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה חֶסֶד
שֶׁאֵנוּ לוֹמְרִים בִּיכִי הִנֵּנוּ אֵל יִשְׁעָתִי אֲבֵרָה וְלֹא אֲפַחֵד הִיוּ כִּיוֹן שִׁשְׁעֵי
שֶׁהוֹשִׁיעַנו עַד עַתָּה הִי בְּסוֹד אֵיל שֶׁהוֹלֵם שֶׁ הַחֶסֶד ע"כ אֲבֵרָה וְלֹא אֲשַׁחַד
שְׂבוּדָתִי

הגדה של פסח

תפארת בנים

צבדא לא יפסיק מלסושיעני וכל פעם יוחר ויוחר וכאמור זה שאנו אומרים כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל דסיינו שאנ"פ שיש לנו עונות ופשיעים שמבראוי כי **פעל** ידו יפסק הפרנסה מאחנו עי"פ שירה כדון. הלא הכה כל הסכסכות הסכספת לבני ישראל הוא בשם אל שהוא חסד חסד וצדק הוא זן ומפרנס לכל ומטיב לכל ומכין מזון לכל בריותיו בלי שום ספרש אדם לאדם בין צדיק לאינו צדיק ולזה מסיים כאמור פוחח את ידיך אל הקדש ידיך אלא יודי"ך סייוו השם הוי במילואו יודי"ן גימ' הס"ד וצדק הוא משפיע לכל חי רצון באין ספרש בין צדיק לאינו צדיק וכאמור:

א"י כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל ומכין מזון לכל בריותיו אשר ברא כאמור פוחח את ידיך ומשפיע לכל חי רצון ברוך אתה ה' הן את הכל י"ל עפ"מ עי"פ קרב מזדיקי מי יריב אחי נעמדס יחד מי בעל משפטי יגוש אלי עפ"מ"ש **לפרש המסור** (בפי' בלק) אפס קצו חרש וכולו לא חרש וכולו חרין דין ואידך וכולו מחמדים כי בעזכשי"ה כוללות ישראל כולם ביחד אין מקום לשום מקטרג לקטרג ח"ו כי בכלל כולם ישראל קדושים הם טובים ואף אם יש ביניהם כמה וכמה טעברו עבירות ר"ל סנה קיי"ל דאורייתא וישראל חד הוא ובחורס אמרו חכז"ל (בתים' בריחות) דף י"ד ע"ב בשם סירושלמי) דברי חירס עניים במקום אחד ועשירים במקום אחד ומה שחסר זה גילה זה כמו כן כשישראל הם כולם הם בקשר אחד אף אם חסר אי מישאל חירס מלוח ומע"ט אמרינן מה שחסר זה גילה זה וכולם בכלל הם טובים וכמ"ש במש"ש כולך יפה רעיוני ומים אין כך סייוו אם כנסת ישראל ביחד בכלל אחד ולכן כאשר ראש בלק שא"ל לקטרג על כנסי' אמר לבלעם אפס קצו חרש סייוו רק הרשעים שבישראל אבל כולו לא חרש ועי' אמר פסוק סב' במסור' הטעם וכוליו מחמדים ככ"ל וצדק יובן מה שאנו מנבקים בימים הטוראים וכחוב לחיים טובים כל בני בריחך ככ"ל סייוו שכאשר חלמך כל בני בריחך אז יבא לישראל כולו ביחד ככ"ל ויחכן ג"כ עי"ז מ"ש בפי' הסיר של שבת קודש ובראיך חתשה חפציו הבט נא עמך כולנו דסיינו שאף אם ביחידיו אינו ראוי שחטשה ראוני למלא משאלות לבני לעובד אבל כבט נא עמך כולנו ואז בטח שחמלא רעוננו ככ"ל וזה שאס"כ קרוב מזדיקי מי יריב אחי שאין שום מקטרג יביל לריב אחי מלקטרג כי (נעמד"ס יח"ד) ובכללות כל ישראל אין שום מקום לקטרג וא"כ מי בעל משפטי יגוש עלי' וזהו שאנו אומרים כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומטיב לכל וכו' וסייוו שאם הקב"ה היה אומר לכל נפש צפיע מישראל לעמוד לפניו לא היה אפשר בעולם שיקבל שפע ופרנסה כי כל אי ואי צפיע יש לו קשיות עליו ועיכובים ויהי מונעים מלשפיע לכל אי ואי צפיע אבל עצמו של בעל הרהמים הקב"ה שלא להשפיע צפיע אלא לכל ישראל בכללות כל ישראל כולן ביחד ועי"ז מגיע לכל ישראל פרנסה בכל ביחד וזה הוא הכרח שבוטף הן את ככ"ל שזה הוא הכרח העיקר צדק שזן את כל ישראל בכללות דייקא וכאמור:

סג

הגדרה של פסח

לשבת רצה והתלוצצו יי אלהינו במצותיה ובמצנת יום השביעי השבת
הגדול והקדוש הזה. כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבות
בו ולנוח בו באהבה במצות, רצונה, וברצונה הניח לנו יי אלהינו
שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו. והראנו יי אלהינו בנחמות
ציון עירך ובבנין וירושלים עיר קדשך כי אמתה היא בעל הישועות ובעל
הנחמות:

אלהינו

תפארת בנין

בברדמ"ן כשחל בשבת רלס וסחלילנו ד' חלקיו בנתיחך ובנתיח יום השני
וכו' כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבות ולנוח בו וסרחיו ד'
חלקיו בנחמות ליון עירך ובנין ירושלים עיר קדשך להבין המשך הדברים
בהקדם מה שאמרתי (צ"ל אחרי) ובמרהם את חקויה ואת משפטי ולא חששו
מכל הסועבת האלה וכו' ולא תקרא הארץ אחת כי כל אשר יעשה מכל
הסועבת האלה וגברו הנפשות הטובות מקרב עמם הנה לריון לרדוק לפי
ספרי הקדמונים דענון כרת הוא כרת הנפש שהיא נברתה מחי עי"כ עולם
הנשמות וחרות המהם ובמ"ש רבינו בחי' וסרח"ן שם וא"כ לריון להבין
זה זה הכתובי שהיה מיהם בו ולא תקרא הארץ אחת וכו' שגדלם
לכאור' שהוא רק אבדון מעי"ז והלא אמר בחוק כך כי כל אשר יעשה וכו'
וגברו הנפשות וגו' ויש להבין דברי הסדום ולא תקרא הארץ אחת ולא
הדוקן ארע"א יתכן אחת בציבור הדברים הוא עפ"מ בסידור מהר"ם
בפי"פ פ"ד ד' ביושי רעה להכרית מארץ זכרם דלדוקים בתי כל הנפשות
אחת מהם לא נשברו היינו דסינו אוחו עולם לו שלא נקרב ופי"ז ופי"ח
חסי"מ אבל ברשעים גם אוחו העולם לו נקרב וגברו מארץ זכרם שלא
יעמדו ברחסי"מ ע"ש וחו ציבור הכוזב ולא חששו מכל הסועבת וגו' ולא
תקרא הארץ אחת ופי"ח הדברים חילוקים ולא תדוקן ארע"א יתכן פי' שלא
חסי' מאותן העושים רע לפני ד' בהם להכרית מארץ זכרם היינו שום אוחו
העולם לו שנשאר לזכר עולם ופי"ח נקרב ונאבד ח"ו ופי"ד אמר פי"ז כי כל
אשר יעשה מכל הסועבת האלה וגברו הנפשות הטובות מקרב עמם היינו
כרת הנפש מתחסי"מ פי' שנקרב העולם לו ונאבד מן הארץ כנ"ל ויש לומר
בזה עוד סיום הקרא לעקו וד' שימנע ומכל לרועת העולם עפ"ד כאר"ו בלקובי
הש"ס (ב"ק דף י"ג ע"ב) בסוד ונתיחך יתלך שהוא ידוע שאל לא יהיה
הנשמה חופפת חמיד על העלמות שבקבר הי' נקבים ולא קם בהי"מ כענין
בשכר חמור עליך ונקד ד' חמיד כי חמיד בכל ערב שבת עולה הנשמה
למעלה ופי"ח נשמת אור ושש ומביאה אל העלמות שבקבר וחו ונתיחך יתלך
עיי"ש ולא מוסמך המשך הפסוקים דאעפ"י שגור על הרשעים להכרית מארץ
זכרם שלא יעמדו ברחסי"מ מ"מ אם לעקו וד' שומע כי השם שיועזינו קבל
ישמע לעקויו"ו שהוא השם הו' של השם מ"ב הוא מאיר בשב"ת ופי"ח שהם
נשמות

הגדה של פסח

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיִבְאֵה וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע וְיַסְדֵּם
וְיַזְכֵּר וְיַזְכֵּרנוּ וְיַסְדֵּםנוּ לְטוֹבָה וְיַזְכֵּרנוּ אֲבוֹתֵינוּ וְיַזְכֵּרנוּ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד
שֶׁבֶרֶךְ וְיַזְכֵּרנוּ יְרוּשָׁלַיִם עִיר מְדֻשָּׁה וְיַזְכֵּרנוּ כָּל עַמּוּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְשִׁנְיָה
לְפָסְקִיטָה לְטוֹבָה לְחַן וְלַחֲסֵד וְלִרְחֻמִּים לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלוֹם בָּיִת חָג
הַמַּצּוֹת הַזֶּה וְזָכְרנוּ יי אֱלֹהֵינוּ כּוֹ לְטוֹבָה. וְיַסְדֵּםנוּ כּוֹ לְכַרְבָּה. וְהוֹשִׁיעֵנו
כּוֹ לְחַיִּים וְיַכְדֵּם יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חַס וְרַחֲמֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנו
בִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ בִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָמֵן :

**וּבִגְהָ יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
בְּרוּךְ אַתָּה יי בּוֹנֵה בְּרַחֲמָיו יְרוּשָׁלַיִם
אָמֵן :**

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל אָבִינוּ מַלְכֵנוּ אֲדִירֵנוּ בּוֹרְאֵנוּ
גּוֹאֲלֵנוּ וְיֹצֵאֵנוּ מִדֹּשְׁנוּ מְדוּשָׁה וְיַעֲמֵדנוּ רוּעָה יִשְׂרָאֵל בְּמֶלֶךְ הַטּוֹב
וְהַמְּשִׁיב לְכָל שֶׁבֶקֶל יוֹם יוֹם הוּא הַמְּשִׁיב הוּא מְשִׁיב הוּא יי מְשִׁיב לָנוּ הוּא
גִּמְלָנוּ הוּא גּוֹמְלָנוּ הוּא יְגַמְלָנוּ לְעַד לְחַן וְלַחֲסֵד וְלִרְחֻמִּים וְלִרְנוּ הַצֵּלָה
וְהַצִּלָּה בְּרָכָה וְיִשׁוּעָה גְּחֻמָּה פְּרֻסָּה וְכִלְכִּלָּה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם וְכָל
טוֹב וּמְכַל טוֹב לְעוֹלָם אֵל יַחֲסֵדֵנוּ. הַרְחֵםנוּ דּוּא יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
הַרְחֵםנוּ הוּא יִתְבָּרֵךְ בְּשִׁמְשֵׁם וּבְאַרְצָנוּ. הַרְחֵםנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דּוֹרִים
וְיִתְפָּאֵר בָּנוּ לְעַד וְיִגְדַּח וְיַצְחִים וְיִתְהַדָּר בָּנוּ לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.
הַרְחֵםנוּ הוּא יִסְרְסֵנוּ בְּכָבוֹד. הַרְחֵםנוּ הוּא יִשְׁבֹּר עָלֵנוּ מַעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא
יִלְכִּכֵנוּ קוֹמָטוֹת לְאַרְצֵנוּ. הַרְחֵםנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרָכָה מְרֻבָּה בְּבֵית הַזֶּה
וְעַל שְׁלֹחַן זֶה שְׂאֵבֵלָנוּ עָלֵינוּ. הַרְחֵםנוּ הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת אֱלֹהֵינוּ הַנִּבְיָא
זָכוֹר לְטוֹב וְיִבְשֹׁר לָנוּ מְהֵרָה בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנִתְמַלּוֹת. הַרְחֵםנוּ הוּא
יִכְרֹךְ חֵנּוּ עַל שְׁלֹחַן אֲבוֹתֵינוּ אֵת (אָבִי מוֹרִי) בַּעַל הַבֵּית הַזֶּה וְאֵת (אָמִי
מוֹרֵתִי) בַּעַל הַבֵּית הַזֶּה אוֹתָם וְאֵת בֵּיתָם וְאֵת זֶרַעַם וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם
בַּעַל הַבֵּית אוֹתֵינוּ (אוֹתִי וְאֵת אֲשֶׁמִּי וְאֵת זֶרַעִי וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לִי) אוֹתָנוּ וְאֵת
כָּל אֲשֶׁר לָנוּ. כָּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב בְּכָל מַכְלָל כָּל
כּוֹ יִבְרָךְ אוֹתָנוּ בְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכָּה שְׁלֵמָה וְנִאֲמַר אָמֵן :

בְּטָרוֹם וְלִמְדוֹ עֲלֵיהֶם וְעָלֵינוּ זְכוֹת שְׁתֵּהא לְמִשְׁמֵרֵת שְׁלוֹם וְנִשְׂא בְּרָכָה
מֵאֵת יי וְצִדִּיקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְנִמְצָא חֵן וְשֶׁכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים
וְאָדָם :

לשבת

הגדה של פסח

מר

לשבת הרחמן הוא יגחילנו יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים ;
הרחמן הוא יגחילנו ליום שכולו טוב ליום שכולו ארור יום מצדיקים
יושבים געמרותיהם בראשיהם וגנבים כזיו השביב חלוקנו
עמהם :

הַדְרֵתָּם הוּא יִצְבְּנוּ לְבִיאת הַמַּשִּׁיחַ וְלִחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא . מְגִדוֹל יִשׁוּעוֹת מְלָכּוֹ וְעֵשָׂה

חבר

תפארת בנים

לעוקים אל השם והשם שומע נחמור זה השם שקול"ה שמאיר בשבנה שלא הוא הזמן שהשם לח נטעל אור ושפט בסוד ועלמאויך ויחלף שלא ידקב ויח"ה בו חיות שיוכל לקום בנחש"מ זה הוא הפירות מה שאנו מהפללים בשבנה רש"ה ויחלף לנו וכו' בסוד ועלמאויך ויחלף בשבנה הוא הזמן של חילוף עלמות להשפיע שפט ואור בהעלמות ועיי' יחקיים העלם לח בנחש"מ ופי"ב מקיימים והראינו ד' בנחמות לזון ובזנין וירשלים עיר קדשך היינו שפי' חילוף עלמות של יום השבנה כנ"ל נזכר לנחש"מ בנח"ה יוחי ואחמיינו וליום שכולו שנה בנ"ה :

הרחמץ הוא חכנו לימות המשיח ולחיי העולם הבא מנדול ישופות מלכו ופושט חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד פולם עושה שלום במדומיו

הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן, המעך הדברים בזה וגם לבזין מה שמעוררים ע"ד זה עושה שלום במדומיו הוא יעשה שלום וכו' ומסיימים אמן ובשבנה הסנין י"ל בהקדם מ"ש לפרש דברי הש"ס (ברכות כ"י פ"ב) יסא ה' פניו אליך וישם לך שלום שהש"ה הוא נשאל פנים לישראל עיי' וביאור הדברים י"ל ע"ד חז"ל (במס' ד"א זוטא פרק טו) אף בזמן שישראל עובדים ע"י ח"ו אם השלום מחוץ ביניהם הקב"ה מוחל להם כמ"ש חבור ענבים אפרים הכה להם פ"ה הקב"ה מוחל להם עיי' זה הוא פ"ה הפסוק יסא ה' פניו אליך היינו הקב"ה יסא פניו לישראל להעביר מהם כמס חטאים שיש להם וכוא ע"י ענה וישם לך שלום הקב"ה ימשוך לישראל מדה השלום ועיי' ממילא יסא הקב"ה פניו לישראל על כל החטאים שיש ביניהם ויעבור מהם וכאמור ובענין זה ביארנו פירש"י (פ"י חל"ה) לא הדרוש שלום ומונחם ופירש"י לא הדרוש שלום מכלל שנאמר עמך ישב בקרבך וכול אף זה כן ח"ל לא הדרוש שלום ומחמה השפתי חכמים פירש"י בזה במ"ס ח"ל לא הדרוש שלום מה משמעות מחייבה השלום וכו' א"כ דבני"ב מ"ס הוא בפירש"י בזה ולפענ"ד עפ"ד הרא"ז כי"ל דרכה (בפי' בלק) בפסוק זקני מדין פירש"י והלא מעולם היו שונאים זה את זה וכו' אלא מיראחן של ישראל עשו שלום ביניהם עיי' ואריזין לבזין הלא הם ידעו שהקב"ה לוחם מלחמה של ישראל א"כ איך זה היה הה"א שיהיה להם מוכה במה שעשו שלום ביניהם ומה ר"מ בין ב' לאומות לאומה אחת לפני משהקב"ה אשר בידו הכה וסממשה אף לפימס"ל שהענין בזה שהם ראו שישראל מנאחים בכל מקום והסחכלו על

מידותיהן

הגדה של פסח

חֲסֵד לְמִשְׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד עוֹלָם עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה
שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרוּ אָמֵן .

יָרְאוּ אֶת יי קְדוֹשָׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו כְּפִירִים רָשָׁו וְרַעְבּוֹ וְדוֹרְשָׁיו יי
לֹא יַחֲסְרוּ כָּל טוֹב הוֹדוּ לַיי כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ פּוֹתִיחַ אֶת יָדָךְ
וּמַשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן . בְּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יַבְטֵחַ בָּנוּ וְהִיהָ יי מְבַטְחוֹ גַּעַר
הַיִּיחִי בַּסְּגוּלָּתִי וְלֹא רְאִיתִי צָרִיד . נֶעֱזָב וְזָרְעוֹ מִבְּמִשַׁלְּחָם יי עַד לְעַמּוֹ
יִתֵּן יי יִבְרָךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם :

הַנְּנוּ טוֹבן יִמְזוּנן לְקִיִּים מַצּוֹת כּוֹס שְׁלִישִׁי סָאֲרַבַּע כּוֹסוֹת לְשֵׁם יְהוּדִי קוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא
וּשְׂכִינְתִּיהָ עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיד וְנַעֲמֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל .

**בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מְלֶכֶד הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי
הַגֶּפֶן :**

(וישתה בהסיבה)

(יִמְזוּנן כּוֹס ד' וּפִתַח הַדֹּלֶת)

**שְׂפוֹךְ חֲמֵתְךָ אֶד הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ . וְעַל
מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ : כִּי
אָכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת גְּדוּדוֹ הִשְׁמִיו : שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם
וְעָמְךָ וַחֲרוֹן אַפְּךָ יִשִּׁיגֵם : תִּרְדּוּךָ בָּאֵר
וּתְשְׁמִידֵם מִתַּחַת שָׁמַי יי :**

הלל

לֹא לָנוּ יי לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ יִתֵּן בְּבוֹד עַל חֲסִדְךָ עַל אֲמִתְךָ : לָמָּה יֹאמְרוּ
הַגּוֹיִם אֵיזָה נָא אֱלֹהֵיהֶם : וְאֱלֹהֵינוּ בְּשִׁמִּים כָּל אֲשֶׁר חֲסִין עֲשֵׂה :
עֲצִיבֵיהֶם פִּסְקָה וְהָקֵב מַעֲשֵׂה יְדֵי אֲדָם : פָּה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ . עֵינֵיהֶם לָהֶם
וְלֹא יִרְאוּ : אָזְנוֹיהֶם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֶף לָהֶם . וְלֹא יִרְחוּן : יְדֵיהֶם וְלֹא
יִמְשִׁיחוּ בְּגָלְיֵיהֶם וְלֹא יִבְלָכוּ . לֹא יִהְיוּ בְּגִדּוֹנָם : בְּמִוְחָם יִתְּיוּ עֲשִׂיהֶם כָּל
אֲשֶׁר בְּמַח בָּהֶם : יִשְׂרָאֵל בְּמַח בָּנוּ עֲזָרָם וּמַגִּינָם הוּא בֵּית אֲהֲרֹן בְּמַחֵנו
בָּנוּ עֲזָרָם וּמַגִּינָם הוּא : יִרְאִי יי בְּמַחֵנו בָּנוּ עֲזָרָם וּמַגִּינָם הוּא :
יי זָכְרֵנוּ יִבְרָךְ יִבְרָךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְרָךְ אֶת בֵּית אֲהֲרֹן : יִבְרָךְ יִרְאִי יי
הַקַּטְּנִים עִם הַגְּדֹלִים : יִסַּף יי עֲלֵיהֶם עֲלֵיהֶם וְעַל בְּגִינָם :

ברוכים

תפארת בנים

מידותיהן של ישראל בארץ זכות הוא כגא עבדו על כמה המאכלים ועומות
ומה זה שאין הקב"ה משגיח על המאכלות רק על מעלות ומעשים לשימורם
על פניהם להאזינם ולהעבירם מן הארץ והוא שיש מקום שיש להם זכות
להעבירם עליהם על המאכלות כיון שיש להם מעלה השלום ששגרו ביניהם
ומתוך ביניהם וע"ז הקב"ה מוחל להם על כל המאכלות אפי' חטא ע"ז וזה
שנאמר ה' עוז לעמו יתן ה' יצדק את עמו בשלום הוינו שהש"ת עוז לעמו
יתן (שנותן כח להם שה"ה עוז ומנחים כל מלחמתם כו') משום שהש"ת
יתן להם הכח של השלום שמכו' שלום ביניהם וע"ז לא יחזיב להם שום
חטא שיש ביניהם וע"ז יסיו מלחמים כל מלחמתיהם וזהו י"ל הענין שמדון
ומואב אמרו שגם אלהנו נעשה כמשה של ישראל שנאמר לחיות השלום
ביניהם ואז יאבד הקב"ה אותנו כמו שאבד ישראל ואל יוכלו ישראל
לעמוד כנגדם ולא יוכלו נעשות נלחמם עלינו אבל באמת קי"ל דכל סבה של
השלום הוא רק ציון האומה הישראלית הדיקים משא"כ זולתן כמ"ש אין
שלום אמר ה' לרשעים וכמ"ש יתפרדו כל פועלי חין ואף שהם הולכים ועושים
שלום ביניהם אין הקב"ה מניח להם שיהי' השלום ביניהם בשלימות ואינו
נחשב לפני הקב"ה כירק קשר בגדים הט' ולפי זה עפ"י מובן דבריו פרש"י
כנ"ל בפסוק לא הדרום שלום ר"ל כמ"ש עשוי שלום ביניהם מידתו של
ישראל כנ"ל ה"י ה"א דגם להם נחשב זה למעלה שלא יכלו ע"ז גם בני ישראל
לשלוט בהם ח"ו ע"כ אמר ה"י לא תדרים שנימס ועי"כם שלא תראו מהם מפני
שלומם שיהא להם עובד ח"ו ע"ז זה כי אין שלום אמר ה' לרשעים כנ"ל
ובעין דברים אלו אמרתי (כפי לנבים) פן ית' בהם איש או אשה או משפחה
או בצבא אשר לבבו פונה היום וגו' ויהי' כשנצטו את דבריו האלה והתחברך
בלבבו לאמור שלום ישי' לי כי בשירות לבי אה' וגו' לא יאבד ה' סלוח לו
וכו' והבדילו ה' לרעה מכל שבני ישראל והיינו ב"ב עפ"י הדא"ז כנ"ל ע"ד
כנ"ל וסייגו שאמרם הסוד' פן ית' בהם איש וגו' והתבדל בלבבו לאמור שלום
ישי' לי וסייגו שאמרה לחיות השלום וכ"כ דה"א זוטא שם בזמן שישראל עושים
שלום ביניהם אפי' שנוצרים ע"ז השלום מחוץ ביניהם והנה להם כנ"ל וע"כ
אף כי בשירות לבי אה' אפי' הכח השלום יתגבר עלי וימחול לי כנ"ל
ולזה אסי' לא יאבד ה' סלוח לו וגו' (כי אין שלום אמר ה' לרשעים)
כנ"ל והבדילו ה' לרעה מכל שבני ישראל וסייגו כי רק מי שהוא עובד ה'
וארע לו לפעמים איזה חטא אז ע"י השלום הש"ת מחוץ ומוחל לו כנ"ל
משא"כ ברשעים נאמר יתפרדו כל פועלי חין ואין שלום אמר ה' לרשעים
כנ"ל ובזה אנו מסיימים בצרכמ"ז שהוא הצרכה היותר גדולה והנחוצה הרחמן
הוא יוכלו לימות המשיח וכו' ואיזה איך תוכל לזכות להנאולי' הלא עדיין לא
עשית תשובה ויש עליך כמה חמאים בעוסי' חס מעכב הנאולי' עדי' יש חקנה
העושה שלום במדומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ואז ממילא
לא ישי' נחשב שום חטא בכלל ובפרט על שום אחד מישראל המאמינים

הגדה של פסח

ברוכים אתם לַיְי עוֹשֶׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשְּׁמַיִם שְׁמַיִם לַיְי וְהָאָרֶץ נָתַן לַבְּנֵי
אָדָם: לֹא הִמָּתִים יְהִלְלֶיהָ וְלֹא כָּל יְרֵדֵי דוֹמָה: וְאַנְחֵנוּ נִבְרָא יְהִי מַעֲשֶׂהָ
וְגַד עוֹלָם הִלְלֶיהָ:

אהבה

תפארת בנים

זוהי ישיבתנו ישיבת גמורה שזכה לנאול במהרה בכלל ישראל ברוך
רחמינו וחסדיו:

ברוכים אתם לַיְי עוֹשֶׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשְּׁמַיִם שְׁמַיִם לַיְי וְהָאָרֶץ נָתַן לַבְּנֵי
אָדָם לֹא הִמָּתִים יְהִלְלוּ יֵק וְלֹא כָּל יְרֵדֵי דוֹמָה וְאַנְחֵנוּ נִבְרָא
יֵק מַעֲשֶׂה וּמַד עוֹלָם כִּלְיוֹ"ה לְהַבִּין הַמַּשְׁךְ הַדְּבָרִים אֲקִידִים מִה שֶׁאִמְרָתוֹ
לְבָאָר עֵינֵי שְׁלֵחוֹת הַמַּרְגְּלִים וְהַשְׁכָּחָה יְהוֹשִׁיעַ וְכָל וְהַשְׁכָּחָה מִה שֶׁאִמְרָתוֹ
מִה שֶׁלִּיְהוֹשִׁיעַ יֵק יְהוֹשִׁיעַ מַעֲשֶׂה מַרְגְּלִים לְהַבְאִיר אִינוּ מוֹצֵן אִין לֹא הִמָּתִים
לְדַבְּרֵי הַקִּבְצָה שֶׁאִמְרָתוֹ לֹא אִין זֶה חֲלָב וְדָבָר וְאִין אִין אִין אִין דִּי
אֲלֵךְךָ בֶּה וְגו' וְהַשְׁכָּחָה שֶׁלִּיְהוֹשִׁיעַ לְהַבִּין כִּלְיוֹ"ה אִין שִׁיבָה מִ"מ עִכ"פ בְּדוּלָה
הוּא עוֹב לְפָנֵיהֶם וְיֹחֵר מֵאֲרֶץ מִזְרָיִם שֶׁהָיוּ שָׁם בְּכֹר הַבְּרִית בְּעִדּוּדָה קִשָּׁה
כְּאִמְרוֹ וְהָיוּ עֲבָדִים לְפָרַעֲהוּ וְכָל עֲבָדָיו. אִךְ הִנֵּה כוֹדֵעַ כִּי נִסְיוֹן הַשְׁכָּחָה הוּא
קִשָּׁה וְיֹחֵר לְעַמּוּד בְּנִסְיוֹנוֹ מִנִּסְיוֹן הַשְׁכָּחָה וְלֹא הִי יִשְׂרָאֵל יִרְאִים וְאִמְרוֹ
אִחַ כִּי הִשְׁכָּחָה עוֹר לֹא וְעַמּוּדוֹ בְּנִסְיוֹן הַקֶּטֶן שֶׁהוּא נִסְיוֹן הַשְׁכָּחָה בְּמִזְרָיִם
מִ"מ אִין רִאִי שִׁיבָה לוֹ לְעַמּוּד גַּם בְּנִסְיוֹן הַגָּדוֹל דְּהוּא נִסְיוֹן הַשְׁכָּחָה וְהַשְׁכָּחָה
סָן וְחָ"ו כְּשִׁיבָה לֹא עֲשִׂיתָ וְנִסְיוֹן וְכָל יִשְׂרָאֵל בְּכָל יֵשׁ עוֹשֶׂה שְׁמֹר לְבַעֲלוֹ
לְרַעְחוֹ שִׁיבָה עִי"ז לִידֵי וְיִשְׁמֵן יִשְׁרָאֵל וְיִבְעַט וְגו' וְלֹא הִי יִרְאִים וְשִׁלְחוֹ מַרְגְּלִים
לְדָרוֹשׁ וְלַחְקוֹר אִם יֵשׁ בֶּה עֵץ אִם אִין וּפְרָשִׁי לְדִיק כִּיִּינוּ אִם יֵשׁ שָׁם עִכִּיפ
לְדִיק אִי כִיִּינוּ חֲסִיד מַחְסִידֵי אוֹהֵ"ע שְׁלִינוּ עוֹסֵק בְּחִלּוֹת חוֹמְרוֹת רַק בְּעִינֵי
שְׁכִלּוֹת כְּפִי הַשְׁכָּחָה שֶׁאִין שִׁיבָה מִלִּיאוֹת לְעַמּוּד בְּנִסְיוֹן שֶׁלֹּא לְשַׁקוֹעַ בְּחִלּוֹת
חוֹמְרוֹת כִּי אִזְ אִין בְּטוֹחִים שִׁיבָה לֹא עִס קְרוֹבוֹ הַעֲמוֹסִים מִנִּי בָטוֹן יוֹכְלוּ
לְעַמּוּד בְּנִסְיוֹן זֶה אִין אִין שֶׁ לְדִיק מַחְסִידֵי אוֹהֵ"ע שֶׁזֶה סִימָן שֶׁמִּסּוֹח
וְיִבְעַט הָאֶרֶץ לְמַשׁוֹךְ אִחַ בְּנֵי אָדָם אֲחֵר תְּחִלּוֹת גּוֹפִיּוֹת אִזְ יֵשׁ לְחוֹשׁ שֶׁמֶל לֹא
יֵהִי לְיִשְׂרָאֵל מִלִּיאוֹת לְעַמּוּד בְּנִסְיוֹן הַשְׁכָּחָה וְחָ"ו הַשְׁכָּחָה הוֹלִיאוֹ דְּבַר
עַל הָאֶרֶץ כִּי יִרְאֵה שֶׁכְּאִשֶּׁר יִבְאֵה שֶׁמֶה כְּנֶסֶח יִשְׂרָאֵל וְיִבְאֵה לִידֵי עֲשִׂיתָ וְיֹחֵר
מִדְּרָךְ הַשְׁכָּחָה וְיִבְאֵה לִידֵי נִסְיוֹן הַשְׁכָּחָה וְלֹא יוֹכְלוּ לְעַמּוּד בְּנִסְיוֹן חָ"ו וְלִכְךָ
הִבִּיאוּ עִמָּהֶם אֲשֶׁכּוֹל עֲנִיִּים שֶׁהִי גָדוֹל כִּי יֹחֵר מַהֲרִיגִיל וְעִכ"פ אִמְרוֹ אֲפִם
כִּי עוֹ הַעֵם הָיוּ בְּאֶרֶץ וְגו' כִּיִּינוּ כִּי עֲשִׂיתָ יַעֲקֹב עוֹזָה וְאִמְרוֹ אִין
אִין עֲבָרְנוּ בֶּה לְחוֹר אֲחוֹה אִין אֲכֹלָה יוֹשִׁיעַ הוּא כִיִּינוּ שֶׁאִין לְעַמּוּד שֶׁ
בְּנִסְיוֹן הַשְׁכָּחָה כִּיִּינוּ אִין אִין נִחַס רֹאשׁ וְעוֹשֶׂה מַלְרִימָה כִּי עוֹב
לְשַׁבּוֹד אִחַ מִזְרָיִם כִּיִּינוּ לְעַבְדוֹ הַשְׁכָּחָה בְּנִסְיוֹן הַשְׁכָּחָה לֹא בְּמִזְרָיִם וְיִבְאֵה
לְעַמּוּד בְּנִסְיוֹנוֹ כִּיִּינוּ מִשְׁכָּח אִם נִבְאֵה לֹא לְעַמּוּד בְּנִסְיוֹן הַשְׁכָּחָה חָ"ו יוֹדֵעַ
אִם עוֹל לְעַמּוּד בְּנִסְיוֹנוֹ כִּיִּינוּ אֲכֹלָה אִין אִין עוֹלָה וְיִרְשָׁנוּ אֲחוֹה כִּי יוֹכְלוּ

נכ

תפארת בנים

יכול לה לעמוד בנסיון חס הנחת רוח הגדול ש"ס להשי' מישראל עם קרובו שמדריך המוב להמצי' ורצונו להשפיע כל מוב לעמו בהפלגה גדולה וסס יעמוד בנסיון הגדול שיקחו את הזכו' והסכף ויעזבו בזה את השם בעושר ונכסס וזכור מרוב כל זה סגנון שאמרו ישראל בשירת הים לאחר שהשיגו השפעת ביח מל'ים וביח הים עשירות גדולה בהפלגה יחידה עזי חמדת י"ק ויהי לי לישועה זה אלי ואנוסו ופרש' אחזקה לפניו במצות כי אמרו חז"ל בש"ס (מנחות כ"ט ע"ב) בייק ד' צור עולמים עו"ז נברא ב' וצו"ב נברא בייק וסייג כי כן ה' סרטון הקדום בשעה שעלה ברצונו לברוא את העולם שאמרו חז"ל ופרש' בראשית בשביל ישראל שנקרא ראשית שברא כל מוב העי"ז בשביל ישראל עם קרובו שה' להם הדעה דקדושה ע"י השפעת המובס של עו"ז בריא סגיא ועי"ז נגלה השם י"ק שצודים את הש"י ומחקקן העולמות העליונות שבראו באות יו"ד ע"י השפעת העו"ז שברא באות ה' כנ"ל ומזה מובן כי במל'ים אף שצדו את הש"י בכל לבבם ובכל נפשם לא נגלה בזה השם י"ק כ"ל האות יו"ד לבד ורק עשה לאחר שהשיגו את כל כבוד עושרם בכסף והב' ויכלו לעבוד את הש"י מתוך הרחבת הדעת של כל מוב שבעו"ז או נמקדף אות ה' לאות יו"ד של עו"ז ונגלה שם י"ק ואז אמרו עזי חמדת י"ק ויהי לי לישועה זה אלי ואנוסו אחזקה לפניו במצות לצית וחפלין נאה אחרוג נאה ולולב נאה הכל עשיו"ש וביה עזי חמדת י"ק ויהי לי לישועה וכאמור וע"כ כדי שילג יוסיע מעלת מהגלים צדו משה וא"ל י"ק יושעך מעלת מהגלים כי כאשר תקח בידך הכח של זה השם חבטל דעת המהגלים שאמרו שא"ל כלל לעמוד בנסיון העושר כי הלא קי"ל דבשם י"ק ד' צור עולמים ובע"כ שזה ה' עיקר רצונו יחב"ש כשעלה ברצונו לברוא את העולם שה' ע"ד זה שיעזבו את ד' בעושר ונכסס וזכור ובורא יוכלו לעמוד בנסיון וכאמור חס הוא המך הממור בזה ברוכס אחס לר' עושה שמס וארץ כיינו שתעזבו אותה בנכרת שמס וארץ סוד ב' אוחיות י"ק של עו"ז ושל עו"ז בעושר ונכסס וכבוד ומפרש ואמר השמים שמס לר' והארץ נתן לבני אדם היינו כי שמים שים ביורה כשעלה ברצונו לברוא את העולם ה' לצורך עבודתו חב"ש בין בשמים עולם הבא (עולם השמות) שהוא סוד יו"ד ובין בעו"ז עולם הגשמי שהוא סוד ה"ה וא"ל להשם להיות שלם ע"י עבדות ב"א אלא בהשתחפות ב' העולמות וכאמור (מש"כ המחס) לא המחס (אוחס) שהם אחדים בעולם השמות ונפשיים מעולם הגשמי לגמרי והם בבחי' עניים ודלים ועובדים הש"י מתוך תעניתים וסיופים ואין מאמרין עניי עו"ז שהוא סוד ה"ה להעלותם לערשם לעו"ז שהוא יו"ד הם לא יכלו) הללו י"ק וכן לא כל יורדי דומה (שעוסקין חמיר רק בעניי עו"ז שהוא סוד ה"ה אבנ) אכחנ (כאשר נקבל הברכה מאתו בבחי' ברוכס אחס לר' עושה שמס וארץ) אז נברך י"ק מעזה ועד עולם כלליה

אפפוי

הגדה של פסח

אֶחָדֵינוּ בֵּי יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל כֻּלָּהּ פְּתִיחָהּ: בֵּי הַמָּסָה אָזְנוֹ לִי וּבִימֵי אֶקְרָא:
אֶפְסוּנֵי חֲבֵלֵי מִנְתָּ וּמִצָּרֵי שְׂאוֹל מִצָּאוֹנִי צָרָה וְגִזּוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם
יְיָ אֶקְרָא אָנָּה יְיָ מִלְּטָה נַפְשִׁי: חֲנוּן יְיָ וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שׁוּמֵר

פְּתָאִים

תפארת בנים

אפסונו חבלי מות וגו' ובשם ד' אקרא אנה ד' מלטה נפשי חנון ד' וצדיק
ואלקינו מרחם וגו' כי חלצה נפשי וגו' אחסלק לפני ד' בצללות
כחיים וגו' האמנתי כי אדבר אתי עינתי מאוד צבצנה המשך הדברים י"ל
עפ"ד **אאמ"ד** הדרוש **זצלדה** ד' בפ"ס פ' (בפי יהרו) לך דד ועלית
אחה ואחרן אחר וסבכנים וסעס אל יסרסו לעלות אל ד' פן יסרסו לעלות
ונפל ממני רב כי נודע מדברי הסכ"ק בחניא ובהקדמה אל"ו הקדוש זללה"ס
בדרך פקודיך דלפעמים בא לאדם הכסודי חסוד רעס באמלע חורס ובאמלע
תפילה וסוד שליחא דרחמנא להעלות ענין חסוד זו למעלה למקור
מחצבה כגון אם הכסוד הוא מענין אסבס צריך להעלותה לשורשה לאסבס
סש"י וחורחו ומלחיו וכן ציראס וכן צשאר מדות אך נחב שס דסס סוד
רק במי שכבר מקודש חס גופו ולבו ועיונו וכל רמ"ח אצדיו וש"ס"ס גידיו לעבודתו
יחצ"ש עד שסוד כבר מופשט מחסוות הגשמיות אכל מי שאינו במדרגה זו
יש בו עדיין חסוות גשמיות לא יטפל א"ע במחשבה זו להעלות החסוד למעלה
רק יטעל חיקף מכל וכל כי יש חשש פן צרוב עסקו צרעיונו ובמחשבתו
בחסוד זו יפול צרשסה צצחי עין רואה ולב חומד בחסוות הגשמיות ח"ו וכנודע
חס שומר הקצ"ס למסס לך דד ועלית סיינו אחס יס לך מעלה זו לירד
ולעין במחשבה שפלה של חסוות גשמיות כשעולחים לך פעמים כי סירידס
סוד לצורך עלי' כי אחס ככח לעלות המחשבה וסחסוות על שמי רוס
לשורשה עליון ולא יזיק לך ח"ו ואמר זס נאמר רק לך ואחיק אחס ואסרין
אחיק אכל (ססכנים וסעס) חוסס שאינס במדרגה גדולה כ"כ (אל יסרסו
לעלות) לא יעמיקו במחשבה חסוות גופנית שעלה במחשבתו כדי להעלותה
לשורשה וכנזכר אלא כאשר בא במחשבתו אחס הכסוד יטעלו חסותו מכל
וכל ולא יסכו במחשבה זו אפילו רגע כי (פן יסרסו לעלות אל ד' ונפל ממנו
רב) כי אם אינס במדרגה הגדולה כ"כ יס לחוס פן לא יס"י סירידס לצורך
עלי' וססרסס לצורך צנין ככ"ל אלא אדרבס נפל ממנו רב עכדחיק וצס
אצרחי פי דברי סס"ס (ססכרין דף ק"ז) כי בא דוד עד ראש מלמד שציקס
לעבוד ע"ז וח"ו לומר סדבר כן צפסוטות על דמס"ס רגל סרביעי של סכסס
כצוד מסיח אלקי יסבך אך לפי סאמור סכוונס צפסוטות כי ראש נקרא סמדרג'
סיוחר סגדולס שצמדרגות סיינו שצב למדרגה סיוחר גצוס ומעל גצוס וע"כ
נפל במחשבתו צלחי ידעסו וצלחי רלנו חסוד של ע"ז שסוד סעצירס
סיוחר גדולס שצגדולות כדי להעלותה אשר לא יסות לסות זולחו חס י"ל
סענין שומר דסע"ס צסמסך סדצרים כאן אפסונו חבלי מות וגו' צרס ויצון

אמלע

פְּתָאִים יְיָ בְּלֹאֵי וְלֵי יְהוֹשִׁיעַ : שׁוּבֵי נַפְשֵׁי לַמְנוּחֵיכִי בִּי יְיָ גָּמַל עָלַיְכִי :
 בִּי חֲלָצָה נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת עֵינַי מִן־דִּמְעָה אֶת רַגְלִי מִדָּחִי : אֶתְחַלֵּךְ לִפְנֵי
 יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים הָאֵלֶּמֶנְתִּי בִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד : אֲנִי אֲמַרְתִּי בְּחַפְזִי
 כָּל הָאָדָם כֹּזֵב :

מה

תפארת בנים

אמלא וגו' ובספ' ד' אקרא אנה ד' מלטי נעשי חיינו שכאשר נפל לו פחאוס
 מהשבות של חלואות רעות ועבירות שסם רח"ל מרים כלעס ומולכים לחנו
 מות שאל ואבדון לרס ויגון וככל נאמר פן חינו צמדרנס כגדולס כ"כ שוכי
 ביכולתו להעלותן למעלה וסמחשכס סול חרמית סולכר סרולס להעבירו חיו
 וביקש רח סש"י אנה ד' מלסס נפשי סלל אפגוס חיו בעון ססרסוריס רעיס
 כנ"ל וסש"י חנו ודריק ריהס עליו ונמלט נ"ר ונשמש שלו ססרסוריס כסוכרס
 וסעלס אוחס לסורשן ונחן שכח וסודי' לשמו יתבי' ואמר שובי נפשי למנוחוכי
 שנפשי לא נכוס חיו בגחל ססרסוריס ונשמחי קדוש וסוכרי' וזס סול רק
 כי ד' גמל עליו צחסדו סגדול שנתן לו זס סכח ע"כ אמר אסחלק לפני ס'
 בצלרול סחייס חיינו ססחזיר כל סמחשכות למקור כל סמחשכות שצמקור
 סחייס סקדושס סל מעלס ואמר ע"ז סלמנחי כי אדבר אני עניתי מאד
 חיינו שסחלס נכסלחי כלשר צלו צמוחי אוחן סמחשכות פן לא אוכל לסעלותן
 וסנני מסיכ סנלשר עליסס אל יסרסו לעלות פן יסרסו לעלות ונפל ממנו
 רב כניל כי אני עניתי מאד מס עני עני צדעח וסחס שחיל עלס בודי
 להגל יס לי לחח שכח וסודי' לשמו יחצרך :

כ' חללנ נפשי חמות אח עיני מן דמטס אח רגלי מדחי אסחלק לפני ד' בצלרול
 סחייס צחדי' וכי יס ארץ של פחיס אלל ארולת סחייס סס סכדיקיס
 שטושון רלונ סל סקב"ס לסבין סרנרס נבאר ע"ס דברי סלמרוח ססורוח
 (על ססלס) סורו ממנו מרעיס ואלרס מלוח אלקי דסנס סלשס אמרס ללליכו
 מס לי ולך כי צלח אלי לסזכיר טוני וסרש"י עד סלל צלח ס' סוקלין מעשי
 עד מפשי בני עירי וסיוחי רלוי לעשות לי נס משליכ עד מעשיך סמוציס און
 מעשי נחשכיס לכלוס לכל און זס סדרך יסכון אור כי סעיקר עוב לו ללדס
 לסיוח לדיק גמור ועושס רלון בורלו ולל ילטרך לזכוח זס בצבור ססרשטיס
 סס גרועיס ויחר ממנו וזס שציקש דסמעי' סורו ממנו מרעיס וכי' (שגס)
 בלל סגרועיס אס' נחשכ צעני סקב"ס לסומר מלוח סש"י) ועד"ז אמר
אאמור וצירלר"ה שזס שציקש ג"כ דסמעי' אל חלסך פס חפליס
 נפשי ועס אגשי דמיס ח' אשר בודיסס זמס וימינס פללס שוחד ולני צמוחי
 אלק פדני וחנינו רגלי עמדס צמיסור צמקסלס אצרך ד' ונכסדרנס צמוחי
 צמלימוח צמקסלות ככניסח לדיקלי וסיוחי שציקש אל הלספני וחסצריני צעמדי
 לפסוך בדין עס חופליס ולגשי דמיס ח' (שע"ז סחייני ססחלס שנגדס
 אני עוב שסס) בודיסס זמס וימינס מללס שוחד (רק) ולני צמוחי
 אלק

הגדה של פסח

תפארת בנים

אלך (בשלימות של אהמא כלל פ"ב) סדרו וחנינו וגולי עמדה צמישור (שלא ימות אף אח) במקלות (בכניסות לדיקים) אגדך את די (שלא אגדך שחצריכו נגד הרשעים החומאים כ"ל) והוסף עוד לבין בזה הענין מ"ש (בפ בשלח) וימלא שם הפס למים ויין הפס על משה ויאמרו למע העליחנו ממזרים וגו' ויאמר די אל משה עבד לפני העם וקח אתך מזקני ישראל וגו' וסכית צור ויאלו ממנו מים וסחם הפס דסנה כאשר למאו הפס שלא היה להם מים לשחות חלו הדבר בעונותיהם כמ"ש חז"ל בצרכות אם רואה אדם פסורים באים עליו יפספס במעשיו ומן הסתם מלאו אחס עבירות לחלות בהם העונש אבל היה קשה להם שלא במזרים היו עוד גרועים ממם שהם עשה ולא היה חסר להם מים ומזון והבינו שהענין הוא כמו שאמרה השם לאלהיו בזה אלי להזכיר עוני כ"ל כי במזרים היו שוקלין מעשיהם עוד מעשה המזרים שפסו זמם ועובדי ע"ז ע"כ היו ראוין לעשות עמם חסד וליתן להם כל הצרכותם אע"פ שמאד מעשיהם אינם ראויים לזה משא"כ עשה שמשא בזה בגבולם וכל סקוים שבהם היה לדיקים וקדושי עליונים והיו שוקלין מעשיהם עוד מעשה הצדיקים הגדולים ולזה היו מליצים על משה דייןאק ואמרו למע העליחנו וגו' כי מחמת שהעליחנו ע"כ לא נחשב מעשיו לפני הקב"ה לכלום ע"כ לא היו ראוין ליתן להם מים ופרנסה ולזה אמר הקב"ה למשה עבד לפני העם וקח אתך מזקני ישראל היינו שאלה עם זקני (הצדיקים שקנו חכמה) תבואו עם העם (שהחזירו עמהם ולא עם הרשעים הגרועים מהם ואע"פ"י אעשה נס) וסכית צור ויאל מיםיו וסחם הפס עכ"ד אלאמר זללה"ה ואני הוספתי לפרש בזה דברי בלעם הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יחשב וס"א הא עמא בלחודיהון עתידין דהסנטן עלמא ובעממא לא יתדנן גמירא היינו הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יחשב שלא יעמדו לפני הדין של מעלה עם העמים לדון ולשקול זה כנגד זה אם ישראל הם מובים מן א"י כי ישראל קדושים גם בפי"ע הם מובים וראויין לרחם עליהם שיחשנין עלמא חס שאמר דסמעי"ה שבה והודיה להשי"ת כי חללה נפשי ממות וגו' אע"פ שלא העמדה אותי בקץ מאזנים עם הרשעים עוזבי תורתך אלא אחסלך לפני ה' בארלות החיים היינו שערתי לפני כביכול עם הצדיקים עושים רצונו ואע"פ"כ לא היו שוקלין מעשיו נגד מעשיהם אלא הקב"ה היה גערתי להכיל את נפשי מכל רע ברחמיו וברוב חסדיו :

א"י כי חללה נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי אחסלך לפני די בארלות החיים ע"פ הענין מדברי החס"י (בסוף מנחות) בפ"י שי ישראל וספלתם באהבה חקבל ברעון כי המלאך מיכאל שהיה כסגן רבא דלעילא הוא עומד ומקריב בכל יום נשמות הצדיקים על מזבח של מעלה ע"ש והנה קי"ל דכל בעל מוס פסול לקרבן ואם הקדים בהמה לקרבן ופסל בו מוס דדין הוא שרעה עד שיסחאז ולזה אמר הקב"ה לא אע"ה קודם שכל א"י הסהלך לפני וסיה חמים וסיינו כי קודם המילה לא היה ראוי לקרבן

מזבח

תפארת בנים

למחצה של מעלה כי ה' מחוסר אבר כיסוד נדק ולזה א"ל הסחלק לפני וכו' חמים היינו חרס לחקן א"ע שחסי' ראוי לקרבן לפני וסיה חמים (סיינו שימול א"ע ולא יכו' בעל מוס חסר אבר כנ"ל) וכן נרמז ע"י משכ"כ חמים חסי' עם ד' אלקך ופד"י הסחלק עמו בחמימות וכו' ואז חסי' עמו ולחלקו דסיינו כשחסי' בחסי' חמים שלא חטא בשום אבר אז חסי' נצ"ל עם הקב"ה וחסי' ראוי לקרבן על מחצה של מעלה לחלקו של הקב"ה כיון שחסי' חמים בלא מוס בשום אבר כנ"ל וזה י"ל ג"כ משכ"כ ז' את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו לסקריב לי במועדו (סיינו שחסרו א"ע לשעור כל אברי הגוף מכל נדוד חטא כדי שחסי' ראוי לקרבן אשח לר' על המחצה של מעלה) במועד'ו (לאחר מאס ועשרים שנים שהמסרו בבית מועיד לכל חי כנ"ל) וזה שאמר דכמע"ה כי חלגה נפשו ממנו (סיינו מיתה עולם ר"ל) את עיני מן דמעס את רגלי מדחי (מלכות ח"ו מאותן סנדרים מלקרבם בבחי' ירעה עד שיסחאב כנ"ל אלא) אחסלק לפני ד' בארצות החיים נדקים ע"ש הסחלק לפני וכו' חמים בארצות החיים שאסי' בבחי' חמים בכל סרמ"ח אברים כנ"ל :

א"י כי חלגה נפשו ממנו את עיני מן דמעס את רגלי מדחי אחסלק לפני ד' בארצות החיים איתא בחד"א וכו' יש ארצות שאין של חיים אלא חיים הם נשמות הנדקים י"ל ע"פ מ"ש (בפי וילך) הסקילו אלי את כל זקני שומריכם ושושמיכם ואדברם באזניהם את הדברים האלה וגו' כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחיתון וסרתם מן סדך אשר נתייח אתכם וגו' סיינו שאס ישראל עובדים על סחורס ח"ו יש להאבות הנדקים וסורים אך נניסם סרו מדרך ד' ע"כ נריך כל אס ישראל לפשות חשבון כנפשו בשעס שבא לפניו סינסי' לספקור את נפשו ולהכניס א"ע בעונס סגסונס בשביל חאווה נפשו אכל זס אין לו לסכנס את אבותיו נצער ויסורים שיסבילו בשביל זס אס יראו שצניו פרקו עול ד' ועמל סחורס ח"ו ואין לו להסחאכור על אבותיו הנדקים ולנער אותם בשביל חאווה נפשו כמו רגע וזה שאמר מדע"ס הסקילו אלי כו' ואדברם באזניהם את הדברים האלה (כלומר שדי לפניהם אס ישימו על לבם רק הדברים האלה) כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחיתון (סיינו אס ח"ו חמרו את פי ד' ותשחיתו את דרככם אדע גם לאחר מותי) א"כ לכם לירא וליתן על לבכם שלא תעשו אכזריות כזה לנער אותי גם כשהנני בעולם העליון וזה שאמר דכע"ס כי חלגתי נפשי ממנו וגו' את רגלי מדחי שחנני כוחן לך שצח וסודי' על שכלל נפשי מרדה שחת בשאול תחחיות ע"י עבירות כי נחת בלבי לחשוב להסחלק לפני ד' בארצות החיים שסם נשמות הנדקים שבעוס"ב שסנני ירא וביס לפניהם לעבור איס עבירס ח"ו כדי שלא לנער אותם כסכר :

א"י כי חלגה נפשו ממנו את עיני מן דמעס את רגלי מדחי אחסלק לפני ה' עפמ"ש לרמז משאסי' אכני ה' אלקך אשר סולחתיך מאמ"ל לא יסו' לך

הגדרה של פסח

מָה אֲשֵׁיב לָךְ כָּל תַּנְחִילוֹתַי עָלַי: כּוּם יִשְׁעוֹת אֲשָׁא וּבָשָׂם יִי אֶהְרָא:
נִדְרֵי לִי אֲשַׁלֵּם בְּנִדָה נָא לְכָל שָׂמוֹ: יִקָּר בְּעֵינַי יִי הַמְּקוֹה לַחֲסִידָיו

אנא

תפארת בנים

לך אלהים אחרים על פני כי הכה השופטים נקראים חלקים כמ"ש עד חלקים
יצא דבר שניהם חמנם הכה לנו מבקשים הוא ישפוט חבל צדק וי"ל שהש"ח
ישפוט וידין בעלמו והיינו שהקב"ה בעלמו ימנ שהוא מלא ברחמים הוא יחי
השופט ולא יתן אוחנו לידי בו"ד אחר שהוא בע"כ מעורב בצבורות וזה
מוצן שביחולא מלרים שהש"ח צכצדו ובעלמו כי השופט אוחנו והולחנו
ממלרים לא ע"י מלאך ולא פ"י ש"ך וע"כ גם בעשה ימ"ל לא השגיח ע"ד
השר של הים שטען הללו עבדו וכו' וכללו וכו' חפ"כ הקב"ה לא השגיח
על טענותיהם וכו' אה עמו ישראל עם קרובו זכאין בדיון חס שאש"כ
שהש"ח אמר אנכי ה' חלקך היינו שהש"ח אמר אנכי בעלמי הייתי הדיון
והשופט ש"ך אשר בשפטי הולחתי אוחך מארץ מלרים ולא השגחתי על כל
טענות של המקמרגים של שרי מלרים ושרי הים ולא יחי לך חלקים (היינו
דיונים שנקראים חלקים) אחרים על פני (פני הוא שנים של כעס כמ"ש פני
ה' בעושה רע) היינו דאף שיהי לי כעס בליך ח"ו על מעשך לא אדון אוחך
ע"י דיונים אחרים רק אני בעלמי הייתי השופט צחסדו וצרחמים וחס שאמר
דמעי"ה כי חללתי נפשי ממנו אה עיני מן דמעי"ה אה רגלי מדחי אה"פ
ש"ש כמה טעמים להמקמרגים ומלמדי חוב עלי להדיח נפשי ממנו ולהדיח את
עיני ולהטות עיני להסגיד דמעות על חטאתי ופשעי ולהדיח את רגלי מדחי
הכל הוא צכציל ע"י שאני הולך ועומד לפני הדיינים או ח"ו לפני היועלים
מלמדי חובה אלא אחסלך לפני ה' בצלעות החיים שחלך לפני המך
המשפט בעלמי צ"ה ובי"ש וסוף לא יתן שיהי פסק קשה עלי ח"ו רק כל
משפטי יצבור לפני עלי רק לחסד ולרחמים צרחמיו ורוב חסדיו:

יִקָּר בעיני ד' המותה לחסדיו וגו' עפ"י מהשאמרתי צביאור דברי הזוה"ק פ'
שלח מה חלעק אלי בעחיקא חליא מלחא ופירש האריז"ל בלק"ח
ובש"ד מ"ה חלע"ק חלי"ר ח"ה חמ"ה כי העיקר השובע חלוי צמדה ואמ"ה
ואמרתי עפ"ד האריז"ל (צפעי"ה ריש שער החפלה) שצריך ליזהר לכון בחפלה
כראוי ובאש שאין מכוונים כראוי ח"ו יש ג' קליפות שהם כל"ב כ"ץ חמור
שחוטפין החפלה וע"ז אמר שלמה המע"ה עיניך לנכ"ח יצימו נכ"ח ר"ה כל"ב
כ"ץ חמור"ר חס י"ל שאמר הכחוב נכח"ו חחנו על הים שהזכיר אה ישראל
לעמוד על המשמר על הים ששם עומדים המקמרגים צכה ה' קליפות
שחוטפין חפלתן של ישראל ע"כ יכונו לבס ונכח"ו חחנו לבסל ה' קליפות
הכל וזה הוא סוד משאש"כ קרוב ד' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו צאמה
כי הכה דכע"ה אמר יסור וסרנו יק ונמנח לא נהגנו היינו כי ה' קליפות
החכרים כל"ב כ"ץ חמור"ר גימ' מו"ה וציקש שאף חס ח"ו יסור וסרנו יק

מכ"פ

תפארת בנים

עכ"פ למות לא נחננו בג' קליפות כלי'ב כ"ץ המור גימ' מו"ת ואם לא נחננו לבג' קליפות כג"ל יש תקום טובה להגלל מהגזר דין ע"י תפלה ותחנונים כי הקב"ה ישמע תפלתו ויעזרנו ולזה אמר קרוב ד' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת כי כנס נודע שמתחקה הדינים תקיפין של סוד מו"ת הוא סא' מאלופו של עולם ואז נעשה תיבת ואמ"ת וכמ"ס בעט"מ ובסידור בסוד ביקור חילים זה קרוב ד' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת סיינו שממשך סא' מאלופו של עולם לתיבת מו"ת ונתבטל בג' קליפות הנזכרים ואז הקב"ה ש"מם התפלה ונ"כ בשעת קרי"ם דכתיב וילעקו ב"י אל ד' אמנם ה"י החסדון יפן כי ה"י אז התגברות הקליפות הנזכרים ולא נתקבלו התפלות למעלה ע"כ א"ל הקב"ה מה תעק אלי כי בלא בזמן שיש התגברות הקליפות כג"ל מספר מו"ת נאמר טוב לנו עבוד מזרים ממוחינו במדבר וע"כ א"ל הקב"ה בעתיקא תליא מלחא שהוא סוד הכדון תפוחין קדישין מדה ואמ"ת סיינו לכמשך סא' מאלופו של עולם וע"ז יתבטלו בג' קליפות של מו"ת ויתקבל התפלה ברחמים ולזה יתכן מה שתיקנו חז"ל בסוד של ק"ם קודם התפלה ומסיימים בהיבנה אמת וסיינו כי לאחר שמיחדים שמו יתב"ש וממשיכים סא' מאלופו של עולם ונעשה לירוק ואמת נתבטלו בג' קליפות הנזכרים שחופפין התפלה אז הוא עת רגון להתפלל לפני יחז"ש ויתקבלו התפלות :

ובהמשך הדברים הללו מובן מהסארי"ל סרמו לענין זה שהוא בסוד עיניך לנכ"ח יציבו ויתכן מ"ס עיניך דייקא כי נודע ממ"ס (ברע"מ פ' פנחס דף פ"ט ע"א) דשורש של סיינין הוא אק"ה ע"ס וזוהו סוד האמת כמ"ס רבינו כמה פעמים צדא דאק"ה פעמים אק"ה מספר אמת ויתכן שזה סרמו עיניך סיינו ככה האמת האמת האמת לנכ"ח יציבו יבולין לבטל בג' קליפות נכ"ח ולבטלם זה י"ל מ"ס כנס עיני ד' אל יראיו למיחלים לחסדו להגיל ממות נפשם כי נכח הוא מספר חסדיו ואמר עיני ד' (סיינו ככה של האמת מאיר) ליראיו למיחלים לחסדו (להגיל מג' קליפות נכ"ח) להגיל ממו"ת נפשם מספר בג' קליפות לעשות ממו"ת ואמ"ת וזה ביאור סענין מ"ס בשעת התגלות השכינה למשם רבינו לזרך הגאולה וירא ד' כי ס"ר לראות והשיב לו הקב"ה אק"ה אשר אק"ה (עיין בפע"ה בשער ח"ס מ"ס בזה) ולפי האזור מובן סיינו משרע"ס כאשר ר"ס לסמשך הגאולה ע"י תפלתו ה"י ס"ר לראות כי ס"ר הוא מספר ב"ס עיין (סיינו בסוד עיני ד' אל יראיו כג"ל) והשיב לו הקב"ה אק"ה אשר אק"ה (סיינו אק"ה פעמים אק"ה מספר אמת) כג"ל עיני יתבטלו הקליפות ולא יתפלו התפלות שלו וזה שאנו אומרים יקר בעיני ד' סמות'ס לחסדיו (סיינו שלירא ד' מאיר הקב"ה ככה של עיני ד') כיוצא לחסדיו עיני סייני'ס נתבטל כח סמות'ס כג"ל ויתקבלו תפלות :

אני

הגדה של פסח

אָנאָ ייִ בִּי אָנִי עֲבָדְךָ אָנִי עֲבָדְךָ בֶּן אֲמִתָּה שְׂתַחֲפֶה לְמוֹסְרִי : לֶךְ אֲזַבֵּחַ זִבְחַת
הַזֶּה וּבְשֵׁם ייִ אֲקָרָא : גְּדַרְי לִי אֲשֶׁלֶם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ בְּתַפְּרוּת בֵּית
ייִ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלַיִם הַלְלָנָה :

הללו

תפארת בנים

אָנִי עֲבָדְךָ בֶּן אֲמִתָּה שְׂתַחֲפֶה לְמוֹסְרִי לֶךְ אֲזַבֵּחַ זִבְחַת הַזֶּה וּבְשֵׁם ייִ אֲקָרָא : גְּדַרְי לִי אֲשֶׁלֶם נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ בְּתַפְּרוּת בֵּית ייִ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלַיִם הַלְלָנָה :
לֶךְ עֲבַדְהָ נָא לְכָל עַמּוֹ וְגו' בְּחֻכְכֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּהַקְדָם מִה שֶׁאֲמַרְתִּי (בִּפְנֵי
סַנְחֶדֶן) וַיִּדְבַר מֹשֶׁה אֶל ד' לֵאמֹר יִפְקֹד ד' אֶלְקֵי הַרֹחוֹת לְכָל בֶּשֶׂר אִישׁ עַל
הַעֵדָה אֲשֶׁר יֵאָזַר לַפְּטִיכָם וְאֲשֶׁר יֵאָזַר לַפְּטִיכָם וְגו' וְלֹא חֲסִי עֲדָה ד' כֹּלָאן
אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה וְסָבֵב לְרִיכִין לְהַבִּין חֵיבָה לְאֲמֹר הַנֶּאֱמַר כֹּאן דִּהִיא בְּכִי
שְׂכִי לְאֲמֹר הִיא לְאֲמֹר לְדֹרוֹת דְּחֵינּוּ שְׂסַשִׁיחַ לֹא לְמַשֶּׁה שִׁימַר זֹאת לְבִנֵי
יִשְׂרָאֵל שֶׁסָּם יֵאֱמָרוּ זֹאת לְבִנֵיכֶם וּבְנֵיכֶם לְבִנֵיכֶם וְכִי וְאִכְּ אִךְ שִׁיךְ חֵיבָה
לְאֲמֹר בְּמֵה שֶׁמֶשֶׁה בִּיקָשׁ מִהֶשֶׁ"י וְגַם לְהַבִּין מִה שֶׁפִּרְשִׁי אֲשֶׁר יוֹלִיאֵם בְּזִכְיוֹתָיו
וְאֲשֶׁר יוֹלִיאֵם בְּזִכְיוֹתָיו דִּהִנֵּה כֹדֵעַ שֶׁיֵּשׁ לְהַבִּין בְּעִוְבֵי"ז בִּי מִינִי לְדִיקוּם עוֹשִׂי
רְאוּנוּ יֵשׁ שְׂעוּבִידִים אֵחָ הֶשֶׁ"י בְּסַחֲרָה וּבְגִלּוֹת וְכִי אֲשֶׁר הֵם בְּבִית מִלֵּא אֲנָשִׁים נִרְאִים
לָהֶם שֶׁאֵין שָׁם בֶּן אָדָם וְעוֹשִׂים מַלְוָה וּמַעֲמִי"ם בְּרִישׁ גְּלִי מוֹכַחַר וּמוֹגֵשׁ לְשִׁמּוֹ
יַחֲזִי. מִדְּרַגָּה הִבִּי הִיא שֶׁמַּעֲשִׂוִּהוּ הִיא בְּבִחִי בֶּן הַמַּחֲפֵשׁ בְּגִיזִיכּוֹ דְּמִלְכָּה
חֲמִיד בְּסִחְמָא דְּכָל סַחְמִינִי וּבְמִירָא דְּכָל עֲמִירִין בְּאוֹפֵן שְׁכָל מַעֲשִׂיכֶם וְעוֹבְדֵיכֶם
הִיא בְּבִחִי וְכֹלֵנֵה לֵכָה עִם הֶשֶׁ"י וּמַסְחִירִים אִיעַ בְּעִבְדֵיכֶם וְכָל דְּרִיכֵיכֶם הִיא
גְּבוּהָ מֵעַל גְּבוּהָ עֲמוּק עֲמוּק מִי יִמְלֵאנוּ וְנִרְאִים לְכָל רוֹאִים שֶׁסָּם אֲנָשִׁים
פְּשׁוּמִים וְסָבֵב זֶה הַמִּדְּרַגָּה הִבִּי אֵם כִּי יֵשׁ לְהַשִּׁיחַ נַחַח רוּחַ מַעֲבֹדָתוֹ וְחֲשׁוֹב
מֵאֻד עֲבֹדָתוֹ לְפָנָיו יַחֲבָדְךָ וְצוּגָה חֲמִיד עוֹלָמוֹת וְעוֹשִׂין יַחֲדִים בְּעוֹלָמוֹת הַעֲלִיּוֹנִים
אֲמֵנִם סָם דְּרֶךְ זֶה הִיא נֶכוֹן לְאֵדָם שֶׁאֵין בִּי אֵדָם חֲלָמִידִי לְמִידִים מַמַּעֲשִׂוֹ
אֲבָל לְאוֹתָן אֲנָשִׁים שְׂעוּמִידִים בְּרִישׁ עֲדָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְסַחֲמִין עִם לְוִמִידִים מַמַּעֲשִׂוֹ
הֵם שְׂכוֹל דְּרֶךְ גְּבוּהָ יוֹחֵד וּמִדְּרַגָּה מַעֲוֹלָה מִ"מ אֵינוֹ רָאוּי לְעֲבֹד עֲבֹדָתוֹ
בְּדֶרֶךְ זֶה בְּהַחֲבֹדָה וּבְכֹלֵנֵה לֵכָה כִּי עִי"ז הִיא מוֹנֵעַ רְבִים מִסַּחֲמִין עִם
מַעֲבֹדוֹת כִּיֹּן שֶׁסָּבֵב עוֹבְדִים בְּכֹלֵנֵה וּבְסַחֲרָה אֵין נִרְאִים לָהֶם וְלֹא יוֹדְעִים מִה
וּסוֹבְגִי"ם שֶׁכֵּן נֶכוֹן לְהִיטֵב הָאֵדָם הוֹלֵךְ כָּל הַיּוֹם בְּלֵא חוֹדֶה וּבְלֵא עֲבֹדָה וּבְלֵא
מַמַּעֲמִי"ם חֵה שְׂבִיקָשׁ מַעֲרַעִים מִהֶשֶׁ"י לְאֲמֹר לְדַעַת וְלִהְיוֹתִי אֵחָ יִשְׂרָאֵל שִׁימַנִי
עֲלִיכֶם חֲמִיד לְרֹב וּמַסְחִי רַק מֵאוֹתָן שְׂעוּבִידִים אֵחָ הֶשֶׁ"י בְּגִלּוֹת שֶׁסַּחֲמִין
עִם יִרְאוּ הַחִיד מַעֲשִׂוֹ הַעוֹבִידִים שְׂכָל עַח וּבְכָל שְׂעִי הֵם עוֹסְקִים
בְּחֹדֶם וְעֲבֹדָה וּמַמַּנִי יִלְמְדוּ גַם הֵם וַיַּעֲשׂוּ כַּמַּעֲשִׂה וְלֹא יִלְכוּ בְּעַל וְשׁוֹבֵב
כָּל הַיּוֹם חִי"ו חֵה שְׂבִיקָשׁ יִפְקֹד ד' אֶלְקֵי הַרֹחוֹת לְכָל בֶּשֶׂר אִישׁ עַל הַעֵדָה
אֲשֶׁר יֵאָזַר לַפְּטִיכָם דּוֹקָא בְּעֲבֹדָתוֹ וְחֹדְרָתוֹ וְאֲשֶׁר יֵאָזַר לַפְּטִיכָם בְּמַלְוִעִי"ם
שְׁלוֹ בְּרִישׁ גְּלִי שִׁירָאוֹ כָּל וַיִּלְמְדוּ מִמֶּנּוּ אֵחָ הַמַּעֲשִׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ
גַם הֵם חֵה שֶׁפִּרְשִׁי אֲשֶׁר יוֹלִיאֵם בְּזִכְיוֹתָיו וְאֲשֶׁר יוֹלִיאֵם בְּזִכְיוֹתָיו דִּיקָא וְלֹא
יִנְיֵעַ אִיעַ בְּשַׁעֲתָה עֲבֹדָתוֹ וְלֹא חֲסִי עֲדָה ד' כֹּלָאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה וְכִי כֹלָאן
בְּכִי הַדְּמִיּוֹן אֵף אֵם בְּחִמָּה הַמַּסְחִי שְׂעוּבִיד אֵחָ הֶשֶׁ"י בְּכֹלֵנֵה וּבְסַחֲרָה הִיא רוּעָה

לחמ

הָלְלוּ אֶת יי כָּל גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִים:
כִּי גָבַר עָלֵינוּ חֲסֶדוֹ וְאַמֶּת יי לְעוֹלָם
הַלְלוּיָהּ:

הוֹדוּ לַיי כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסֶדוֹ:
יֹאמְרוּ גַּם יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֲסֶדוֹ:
יֹאמְרוּ גַּם בֵּית אֱהֲרָן כִּי לְעוֹלָם חֲסֶדוֹ:
יֹאמְרוּ גַּם יִרְאֵי יי כִּי לְעוֹלָם חֲסֶדוֹ:

מִן

תפארת בנים

נאמן כי הוא באמת נדיק גדול ועוזר את הש"י בכל עת ובכל שעת אמנם
לעירך המון אינו עולם יפה וגדלם כאלו אינו רועה כלל כיון שאין אנו
ספרים יכולין ללמוד ממנו חס שביתק דהש"ס אלא ד' כי אנו עבדך אנו עבדך
בן אחרון כנוי עובד חמדי עבדך בנח"י עבד אצ"פ שיש לשני דרך אחר
כ"י שהוא יותר גבוה בנח"י בן המהפך בנח"י דלבינו כ"ל אכל אנו יען
שכנוי עומד בראש העם ובני ישראל לומדים ממנו כנוי מוכרח לעבוד
עבודתי כפי מדרגה הא' כדי שילמדו הכל ממנו ואם העמוד לי אז לך לאזכר
זבח הודס ובשם ד' אקרא וגדלי אשלים נגדס נא לכל עמו (שיה"י הכל רואין
מס עובד אוחו והב"ש) בחצרות (ולא בבית סגור ומסוגר כמו המדרגה כ"י
סנ"ל) בחצר שכל המון באים שמה ורואין בחוככי ירושלים היינו בחוק סעוד
בפרססיה ובאמור:

דַּרְרָן את כי כל גוים שבוּחוּ כל האומות כי גבר עלינו חסדו ואמת ד'
לעולם י"ל עפ"י ד' אאמו"ר דהגה"ה זצ"ל דה"ה (כ"פ' ח"י
שרס) בפסוק ועם אס ישכס עושים חכד ואמת כו' הגידו לי ואם לא הגידו
לי ואפנה על ימין על שמאל יען לבן ובחואל ויאמרו מד' יא סדבר לא טכל
דבר אליך רע או עוב ע"פ סגודע כ"ד של מעלה הוא א"י אברהם הוא
הדיין שבגד ימין שמוס לחסד לזכות יחזק הוא הדיין שבגד שמאל שמוס
לגבורה ולחובה ויעקב שהוא באמצע מדת אמת הוא המכריע לעובד ולזכות
שבגד סימין ומזבן שבגל יעקב הדיין כ"י המכריע לזד דעחו של אברהם כ"י
המשפט עונד חמדי בקו המשקולות כעין כ"ד שקול לפעמים בשעת התגברות
לז סימין דעחו של אברהם כ"י הדבר נוסח לזכות ובשעת התגברות לז
שמאל דעחו של יחזק כ"י הדבר נוסח לחובה פעם יתגבר זס ופעם יתגבר
השני אכל לאחר שגולד יעקב קו האמצעי בחי אמת והכריע ונחוסף מדת
אמת ליעקב למדת החסד הסג נעש כ' דיעה לחסד ולזכות וא' לחובה
ולדין ונחבטל דעת הדיין השמאלי וכמ"ש בחורס אחרי רבים לסמוח וע"כ
נאשר

הגדה של פסח

תפארת בנים

כאשר ראש הצרכים שאין לו דיין השלישי שיכריע לזר סימן ולדעתו אמר למשק ביתו לאמור שבעה הוא ב"ד שקול ע"כ ישחלש שיקח חסה לבני יתה כדי להוליד את יעקב מדה אמת וזה שאמר אליעזר אם ישכם עושים חסד ואמת את אדוני (היינו שחטנו לו את רבקה שיכ"י נולד ממנה יעקב מדה אמת שיתחבר עם אדוני שהוא חסד עם מדה אמת להכריע זו המשפט לזכות שיכ"י ב' דיינים חסד ואמת מכריעים המשפט לזכות כנ"ל) הכידו לי ואם לא הכידו לי (שלא חסכינו לה) ואסנה על ימין או על שמאל (כדרך שני דיינים המחולכים זה עם זה פטם זה גובר ופטם זה גובר) ויחנן שכן אפס"ה גימ' חס"ד דין וע"ז השיבו לו מר' יואל הדבר שיהא זיווג הזה ולא נכל דבר אלאך רע או טוב רק שיהא המשפט רק טוב ע"י הכרעה מטה כלפי חסד ועוב לזר מדה אמת של יעקב עכ"ד אלאמר ואללהים וזהו אמרתי לפרש דברי רש"י בפי' בראשית בהחלש עלם במחשבה לברואתו במדה דין וראש שאין העולם מחקיים וסקדים מדה כרחמים ונחפו למדה דין וזכרון לסבין השגן למח לא אמר וסקדים מדה החסד כי הנה כרחמים הוא כלול מחסד וגבורה וכמ"ש רבינו בע"ה (פרק ה' משער פרטופי ז"ל) שרחמים זו סוד ח"ת וגם לריך ביאור כי היחנן שח"ו עלם בדעתו יחב"ש במחשבה הקדומה לברוא את העולם במדה דין הלא כל לורך בריאות העולם הוא רק כדי להיעב לנבראו שמדרך הטוב להיטב אמנם חוכן הענין הוא כי הלא ידוע שכל ענין בריאות העולם ע"י הו"ג שהוא שני הסדים חסד וגבורה נכללים בגבורות בהחסדים ונמחקים הדינים ובטילים בהחסדים ומזה נולד עולם שתחתיו אבל בלי זיווג ז"ל חסד וגבורה א"ל להוליד עולם שלמטה ממנו זה הוא הענין שאמר רש"י ז"ל כשעלה בראשו לברוא את העולם היינו לעשות יחוד של שני הסדים ז"ל חו"ג לברוא את העולם שלמטה ממנו כנ"ל ה' לברואתו במדה דין היינו שרש מחלש להזדווג למדה החסד שלו שעלה בראשו לברוא את העולם כדי להטיב לנבראו ורש' לשחק למדה החסד הזה מדה דין וע"ז יס"י נכללים בגבורות בהחסדים ויחבטנו הדינים בהחסדים וע"ז יס"י נולד העולמות שלמטה כנ"ל וראש שאין העולם מחקיים כי כאשר לא יס"י נוסף גם סוד מדה חתן אמת ליעקב להכריע למדה החסד לא יוכלו החסדים להסביר על הגבורות ולבטלם בענין ב"ד שקול שאין א' יכול להסביר על חברו להטותו עליו לכן הוסיף הקב"ה גם מדה ה' שהוא בחי' ח"ת חתן אמת ליעקב שהוא מדה כרחמים שישחק גם הוא עם מדה דין ואז יס"י שני מתגברים למדה דין וע"ז נכללים בגבורות בהחסדים ונחלקימות מחשבתו בראשית כיכול לברוא העולם כדי להטיב לנבראו ולהסביר עמם במדה החסד ויחקיים העולם חמיד במדה החסד חסו שאמר דסע"ה אחס ד' לא חכלא רחמין ממנו חסדך ואמתך חמיד יאדנו היינו שאם אין הקב"ה משחק מדה האמת למדה החסד אז אם לא לפעמים מתגבר מדה החסד אבל אינו

מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה: יי לי לא אירא מה יעשה לי אדם:
 יי לי בעזרי ואני אראה בשנאי: טוב לחסות ביי כפסח בְּאֶדֶם: טוב
 לחסות ביי כפסח בְּגִדִּים: פל גוים סבבוני בשם יי כי אמילם: סבוני
 גם סבבוני בשם יי כי אמילם: סבוני
זמירת בני
 דברים

דבר המחקים ונפסק לפעמים כאשר מתגבר ח"ו מדת הדין ולזה ניקט אדם
 ד' לא תכלה רחמך ממנו שלא יופסק השפעת הרחמים והחסדים חמ"ד ע"י
 כי חסדך ואמתך חמ"ד ירדני שגשג משהפס' ב' מדה חסד ואמת אז
 מחקים החסדים חמ"ד כנ"ל ע"י שהאמת מדרגת חמ"ד ללך החסד כנ"ל
 וזה שאס"כ כללו את ד' כל גוים שבחוהו כל האומים ולא האמרו שהקב"ה
 אינו מתגבר במדת המשפט ח"ו במה שהעט עלינו חסד אף שהם מקטרגים
 עלינו ומחפשים עלינו עלילות כמ"ש בנ"ס פר"ק רע"ז כי גבר עלינו חסדו
 ע"י מה שאמת ד' לעולם ומשהחף עם מדת החסד וע"י הוא הסביר
 למובנה ע"ש משפט התורה אחרי רבים לסעות ונחפז דעת המחייב ברוב
 המזכים כנ"ל:

אי כללו את כל גוים שבחוהו כל האומים כי גבר עלינו חסדו כבר ידוע
 קישית בגמ' משום שגבר עלינו חסדו ויסלסו וישבחוהו אדם"ש ודברי
 רבותינו שם ידוע וחודש בפס' יפונץ הלה ונ"ל עפ"י הפס' (צטע"י כ"ז)
 חמה חין לי מי יתני שמיר ושיה וגו' ופרש"י שהש"י אמר חמה חין לי
 לא אוכל לשפוך חמתי על אדם"ע יתן מדת הדין מקמרת שם יבדל עוברים
 עבירות ומש נהנה אלו מאלו ע"ש והוא פירש"ש כללו את ד' כל גוים שבחוהו
 כל האומות דאף שהם מכעיסים את הקב"ה בכל עת ובכל שעה וכו' מסרואו
 שהקב"ה ישפוך עליהם חמם רק משום שחם על ישראל עם קרובו שלא
 יס"י ע"י מקום למדת הדין לקטרג לפניו גם את ישראל על עוונותיהם ע"כ
 הוא הם גם על אדם"ע ולכן כללו את ד' כל גוים שבחוהו כל האומים על
 המובנה שפוסק לישראל וגבר עלינו חסדו (וע"י אחס כנ"ל ואיכס כנ"ל)
 בחימה ואבדון) ואמת ד' לעולם (סיי"י כי מלך במשפט יעמיד ארץ וא"א
 לעולם לאחר ולחצירו ליותר) וכאמור:

במן המצר קראתי יי ענני ברחב יי"ק וכו' דחם דחיתו לנפול וכו' עזרני עזי
 וחמרת יי"ק ויחי לי לישועה בהקדם מה שאמרתי לפרש סענין מה שאמרו
 ישראל על הים עזי וחמרת יי"ק ויחי לי לישועה דהנה ראיתי בגליון המדרש
 של **אחמור** כקדוש משיחאופי זלל"ה שביא בזה חותנו הנה"ק מו"ה ארי
 ליבית זלל"ה מושיבתי וידא חלקים את ב"י וידע חלקים הנחמד בנחמ"ל
 ביוני וענ בו בני ישראל לא היה להם מה להשיב נדר המקמרג שסען כללו
 עזיזי וכללו בו ולכן וירא את ב"י (יראה הקב"ה בעיניו שאין להם שום עזר
 אף לחצו את עצמם ע"כ) וידע חלקים (שגילס הקב"ה את ידיעתו הסודמת
 לבחירה כנדע קטיוות הרמב"ם אף מענין האדם על בחירתו צדק הלא
 סודיעם

חגדה של פסח

תפארת בנים

הידיעה של הקב"ה קדמה להבחירה וכו' האדם מוכרח לבחור כמו שהי' הדין והקדמה והרצו כראשונים שידעו יחז"ש אינה מכרחת את הבחירה כי נגדך הבחירה חפצית מסנק הקב"ה כביכול את ידיעתו וכמ"ס ברעמורה בפרקי אבות במשנה ככל צפוי וברשות נחונה אמנם כאן לנגד גאולה ישראל לא סלק הקב"ה את ידיעתו וא"כ ממילא לא מגיע לישראל שום עונש על בחירתו ברע ויאלו כדאמר ועי"ז ה' בגאולה ובזה יובן דברי הרב מהר"ש בסככות בפע"ח (פ' ה' משער עולם העשי') בציאור מה שאמרו ז"ל כל האומר פסוק ושהט אותו וכו' לפונס לפני ד' מזכירין לו זכות העקידה כי בסעקיד' נתיב כי עשה ידעתי כי ירא אלקים אחה וכוונה כי בחירה אנושית הוא לפונס בידעתו יהצ"ש ואין לדע זולתו וכשם שאותיות י"ק הם לפונס ומלוצשים בצי"ג שכו"ל י"ק כן הוא הבחירה לפונס בידעתו יחצ"ש ובעקדת יחזק' נאמר עשה ידעתי כי ירא אלקים אחה עכ"ד וביאור הדברים מובן לדעתי עפ"מ הרב מנרמורה בציאור המשנה ככל צפוי וברשות נחונה כי קשה קושיות הרמב"ם כנ"ל וע"כ לחרץ דהידיעה אינה מכרחת את הבחירה כי הקב"ה מסלק ידיעתו ומגיע לכל אדם שבר כשכיוף את ילדו ועושה המלצה כי הקב"ה כביכול לא ה' יודע קודם כלל כנ"ל ובזה מובן דברי מהר"ש כנ"ל אשר האומר פסוק זה לפונס לפני ד' מזכירין לו זכות עקדת יחזק' כי בסעקדת נאמר כי עשה ידעתי כי ירא אלקים אחה היינו כי קידם העקידה ה' ידיעתו נסתר ואין כביכול גאלו לא ידע מקדם רק עשה לאחר כל המעשה נהגלס הידיעה הקודם ויא קודם וממילא מגיע לך שבר על מוצ בחירתך אזנח זה הוא רק לפונס ישראל אם עושין ראונו יחצ"ש הוא מסלק ידיעתו כביכול כדי שגיע לישראל בבר כנ"ל אבל ח"ו אם ישראל יוצרים על ראונו וסקב"ה חפץ לזכותם אזי אין הקב"ה מסלק ידיעתו הקודמת וממילא אין להענישם על בחירתם ברע כנ"ל ועי"ז אמר דכע"ה כרחוק ממזרח ממערב כרחיק ממנו את פשעינו כרחם אב על בנים כרחם ד' על יראיו כי הוא יד"ע ילדנו וכייונו פי כש"י הוא מרחם על יראיו כרחם אב על בנים וחפץ להנדיקם על שלא בחרו בטוב רק ברע מכה כי"ה הוא יד"ע מקודם את ילדנו כביכול לא סלק את ידיעתו הקודמת כנ"ל ולזה מובן בבה"ט קרי"ם בה"י בקרמיו על ישראל שמתן המקמרג שישראל עי"ז ה' וכו' הקב"ה כביכול מגלה ידיעתו הקודמת שהוא סוד ב' אותיות י"ק בשם מכוסים ולפונס בצ' איות י"ק כנ"ל וע"כ אמרו עזי וזמרת י"ק ויחי לי לישועה היינו שכל הישועה שאנו ניגלין ממקמרג הוא ע"י ידיעתו הקודמת שהגלה שהוא סוד אותיות י"ק שהוא מכוסה ע"ע באותיות י"ק ובזה מובן דברי דכע"ה שאמר מן המי"ר (היינו כאשר נחבר המקמרג עלי ואין לי מה להסמך ולהרץ אי"ע וללמוד עלי זכוה) אז קראתי י"ק (היינו קורא ושונה שהקב"ה כי הוא ידע ילדנו היינו שהגני מחפלי שיתגלה הידיעה הקודמת שהוא סוד אותיות י"ק ועי"ז ענני במרחב כו' ולזה מסיים דחם דחיתני לנפול (ע"י קיפמרג המקמרג ולא ה' לי במה לחרץ אי"ע על החמא (אבל

בְּדִבְרֵיהֶם יִשְׁמְעוּנוּ הָאֱלֹהִים יְיָ פִּי אֲמִילָם : דָּחָה דְחִיתָנִי לְנִפְּוֹל יְיָ

עזרני

תפארת בנים

אָבֵל וְד' עֲזַרְתִּי עֲזֵי חֲמִירָה יִיָּק וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה (שִׁישׁוּעָה הִיא צִמָּה שֶׁנִּתְּנָה לְאוֹתוֹת יִיָּק שֶׁהָיוּ הַיְדִיעָה הַקּוֹדֶמֶת) כִּכִּ"ל :

וּבְדֶרֶךְ הַזֶּה אֲמַרְתִּי (בִּפְיִי שֶׁלָּח) וַיִּקְרָא מֶשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נֹון יִסְבֹּעַ פִּירֵשִׁי יִיָּק יוֹשִׁיעַךְ מַעֲלָה מִרְגְּלִים דִּכְנֵס אֶמֶר הַקִּבְיָה לְמֶשֶׁה שֶׁלָּח לָךְ אֲנִשִּׁים אֵם חֲרָסָה שֶׁלָּח לִינִי שֶׁאֵין יְדִיעָתִי מִכִּרְחַת אֶת בְּחִירְךָ צִנְיָן מִשְׁלֹחַ הַמִּרְגְּלִים שֶׁאֵתְּנִי שֶׁאֵין יוֹדֵעַ שֶׁחֲשֵׁלָה וְאֶת מִי חֲשֵׁלָה אֵתְּנִי כִּשְׁלִיחוֹת יִיָּק רַק כִּפִּי רָלוּךְ שֶׁאֵין יְדִיעָתִי מִכִּרְחַת אֶת בְּחִירְךָ וְכֹסֶם מוֹצֵן שֶׁפִּיר מִיָּם מֶשֶׁה לִישׁוּעָה יִיָּק יוֹשִׁיעַךְ מַעֲלָה מִרְגְּלִים עֲפִי"ד הֵרֵב מִכִּרְיָ"שׁ בִּשְׁעֵי"ח הִכִּיל וְצִסְדֹּר צִכּוֹת וְשִׁחַת אֹתוֹ עַל יֶדֶךָ הַמּוֹצֵחַ כִּי הַיְדִיעָה נִקְרָא יִיָּק וְנִסְתָּרֵה בְּבִחִירָה שְׁנִי לְפִנְיָה כִּכִּ"ל עִ"כ בִּרְכוּ וְאֲמַר לִי יִיָּק (הַיְדִיעָה שֶׁהָיוּ מִרְמוֹת בְּאוֹתוֹת הַשֵּׁם יִיָּקוּיָק צֶה חֲמִירָה אֶת הַבְּחִירָה) יוֹשִׁיעַךְ מַעֲלָה מִרְגְּלִים שֶׁלָּח חֲקֻלָּק לְבַחֲרוֹ בִּרְעַ כִּנְגַד הַיְדִיעָה. וְכֹסֶם שֶׁאֲמַר דּוֹד הַמֶּלֶךְ כִּכִּ"ל מִן הַמֶּלֶךְ קִרְאִי יִיָּק וְכֵן עֲנִי בְּמִרְחָב יִיָּק דָּחָה דְחִיתָנִי לְנִפְּוֹל (כֵּס דּוֹאֵג וְאֲחִיתוֹסֵל וְכִיּוֹאֵל שֶׁאֲמַרְנוּ בִּכְאֵל עַל אִ"ל מִיתָחוּ צִמָּה כִּיּוֹן שִׁישׁ לְהִאֲדָם בְּחִירָה אָבֵל רָאוּי הִיחָה צֶה שֶׁצֵּה לְדוֹד מַשְׁשָׁה יְמִי בְּרָאשִׁית דְּלִאֲמַרְי בְּסִנְדִּירִין (דָּף ק"ז) וְכֵן הָאֲמַר דּוֹד חֲמַל אִינוּ אֵלָּא מוֹעֵס וְכִשְׁאֲחֻז"ל בִּפְיִי הִ' דִּשְׁבָּח (דָּף נ"ו) וְהִיוּ סוֹד הַיְדִיעָה הַקּוֹדֶמֶת שֶׁהָיוּ בָּחִי יִיָּק כִּכִּ"ל עִ"כ) וְהִ' עֲזַרְתִּי שֶׁהִשִּׁיב לֵהֵם רִשִּׁי (לִזְכֹּת דּוֹד) עֲזֵי חֲמִירָה יִיָּק וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה (שֶׁכֵּן הִיא בְּרָאוּי וַיְדִיעָתִי הַמִּכִּרְחַת אֶת הַבְּחִירָה וְרָאוּי כֵּן מַשְׁשָׁה יְמִי בְּרָאשִׁית כִּכִּ"ל) :

דָּחָה דְּחִיתָנִי לְנִפְּוֹל וְהִ' עֲזַרְתִּי עֲזֵי חֲמִירָה יִיָּק וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה עִ"פ הַסְּדוּר מִדְּבָרֵי הֵרֵב הַקְּדוֹשׁ צֵעַל אִמָּה הִ' לְצִי הַמַּעֲסִים שֶׁאֵין מִבְּקָשִׁים כָּל יוֹם וְחֵן שֶׁכֵּר עוֹב לְכָל הַבּוֹטָחִים בְּשִׁמְךָ בְּאִמָּה שֶׁלְּךָ הַבִּנָּה וְכִי הַקִּבְיָה מִקְּפָח חִ"ו שֶׁכֵּר לְשׁוֹם בְּרִי וְמִכִּי"ש לְדִיק הַבּוֹטָח בְּשִׁמּוֹ הַגְּדוֹל בָּאֵת אֲמִנָּה הַעֲנִין הוּא שֶׁלְּדִיק אִינוּ מִחֲפָלָה בְּשׁוֹם סַעַם עֲבוֹר עֲלָמוֹ וְהַמִּכְרָחוֹת וְבִצְבִיל עֲלָמוֹ אִינוּ הוֹאֵה כְּלוֹם רַק כָּל מִגְמָחוֹ הוּא בִּצְבִיל הַשְּׂכִינָה וְעִבּוֹר כִּכִּ"ל וְעִיז אִנוּ מִחֲסָלִים בְּעִבּוֹרֵם לִיחַן לֵהֵם אֵף שֶׁלָּא מִרְמוֹס עִכ"ד וְבִחֲדָ"ל שֶׁלִּי בִּזְרָחִי צֶה דְּבָרֵי הִלְקוּת (פִּי רָחֵם) וְשִׁמְחָה כָּל הַבּוֹט אֵין עוֹב אֵלָּא חוֹרֵס וְכִי לְפִיכָךְ מֶשֶׁה מוֹחִיר אֶת יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂר חֲעֵשֶׂר עֲשֵׂר בִּצְבִיל שֶׁחֲעֵשֶׂר עִ"כ וְלִפִּי הָאֲמֹר הֵסֶה דְּבָרֵי הִלְקוּת הַכּוֹזֵר מוֹרִים עַל דְּבָרֵי הֵרֵב הַקְּדוֹשׁ הִכִּיל וְשִׁמְחָה כָּל הַבּוֹט אֵין עוֹב אֵלָּא חוֹרֵס שֶׁלְּאֲדִיק אֵין לְהִיוֹת חֲשׁוֹב שׁוֹם דְּבַר שֶׁצִּטְוָ"ז אֵלָּא הַחוֹרֵס אֲמִנָּה כְּדִי שִׁיחַ לְהִלְדִּיק הַמִּכְרָחוֹת כְּדִי שִׁיכֹל עִיז לְעִבּוֹר אֶת הַשְּׂכִינָה בְּהִרְחָבָה הַדַּעַת לֹא הִשִּׁיחַ עֲשֵׂר בִּצְבִיל שֶׁחֲעֵשֶׂר שֶׁצִּטְוָה נְחִינָה הַמַּעֲשֵׂר חֲחֲפָלָה עַל עֲשִׂירוֹת כְּדִי שֶׁעִיז חוֹבֵל לְלַמּוֹד הַחוֹרֵס בְּהִרְחָבָה אָבֵל לֹאֵל שֶׁהִסִּיר הַחוֹרֵס לְהַחֲפָלָה בְּשִׁעַת נְחִינָה הַלְקָס עַל עוֹשֵׂר לֹא הִיא הַלְקָסִים הוֹאֵם לְהַחֲפָלָה עַל הַמִּכְרָחוֹת לְעוֹלָם וְעִפִּיז אֲמַרְתִּי לְפָרֵשׁ מִה שֶׁאֵין אֲמַרְמִים עֲזָרָה אֲצִוִּיעַ אֵחָד

הגדרה של פסח

עֲזָרְנִי: עֲזִי וְחֶמֶד יְהוָה לִי לִישׁוּעָה: קוֹל רָגֵל וִישׁוּעָה בְּאַהֲלֵי צִדִּיקִים
יָמִין יְיָ עֹשֶׂה חֵיל: יָמִין יְיָ רֹמֶמָה יָמִין יְיָ עֹשֶׂה חֵיל: לֹא אֲמִית כִּי אֶחָדָה
וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה: יִסּוֹר יִסְרֵנִי יְהוָה וְלִמְצֹת לֹא נִתְּנָנִי: פִּתְחוּ לִי שַׁעַר צִדִּיק
אֲבֹא בָם אֲדַרְךָ יְהוָה: הִשְׁעָר לִי צִדִּיקִים יָבֹאוּ בּוֹ: אֲדַרְךָ בִּי עֲנִיָּתִי וְיִתְּנִי
לִי

תפארת בנים

אחד הוא מעולם מנן ומשיע להם ולבניהם אחרים בכל דור ודור דהנה
זקני הקדוש ב"ר בני יששכר (במאמרי חנוכה) מפרש ע"ת אבותינו אחת הוא
מעולם היינו כיו"ט חילוק בין עזר"ה לישוע"ה כי עזר"ה הוא כשקב"ה משפיע
לישראל בלי בקשה ותפילה וישוע"ה הוא כשקב"ה שומע תפילות ועונה לעמו
ישראל בתפלתו ולכן אנו אומרים עזר"ת אבותינו וכו' היינו שלשה צדקות הקדושים
השפיע קב"ה כל ההשפעות גם בלא תפילה בצה"ה עזר"ה עיי"ש ולפי האמור
יתכן בענין כי האבות לא היו רוצים להסתכל על זרעם כלל ולא היו נחשבים
בעיניהם כבוד של עובד"ז לכלים וכן ע"כ ויסורים של עובד"ז לא היו בעיניהם
ליסורים כלל ורק קב"ה בנבדלו ובעלמו רצה שיהיו להם הרחבת הדעת לעבדו
נהן להם עושר ונכסים ובגדו וסילס מכל צד ולכן נקרא בכלל עזר"ה אבל
מנן ומשיע להם ולבניהם אחרים בכל דור ודור היינו שעבוד בניהם בנ"י
שבדורות הבאים היו מהפללים שיתנה: קב"ה עמדם במדת החסד ובמידת
הרחמים ע"כ נקרא בצה"ה ישוע"ה ע"כ אמר שלנדרך בניהם אחרים ודור
ודור הבאים לעת"ל נקרא מנן ומשיע להם ולזו מובן שאמר דמשיע"ה דהם
דחיתו לנפול וכו' עזר"ה כי אפי' לא התפללו עזרי שילולו כי זה לא היו
נחשב בעיני ליסורים רק קב"ה ברחמיו עזר"ה מעלמו גם בלא תפילה
וסילולו מסיסורים אבל עזי וחמדת י"ק זה ויהי לי לישוע"ה כי על זה
התפללתי מקודם שיתגדל ויתקדש שמו יתברך בעולמו ע"כ הוא נקרא בצה"ה
ישוע"ה ובאמור:

א"י דהם דחיתו לנפול וכו' עזר"ה עזי וחמדת י"ק ויהי לי לישוע"ה י"ל עפ"ד
הרע"מ (נשא דף קכ"ב ע"ב) וחרין אחיון י"ק אחערין ל"י לבר נש לחורס
ולמא"ה יראה ודאי איכו על ריב"י דבר נש ומנחם ייעול דחילו ללכא דבר נש
למדהל מקב"ה ולנעמא גרמי' דלא יעבור על פקודין דל"ת ה' אסבה על רישי
דבר נש ומנחם עאל רחמי דקב"ה על רמ"ח אברין דילי לקיימא בהון פקודין
דעשה עכ"ד וזכו אמרתי מ"ש משה לישוע"ה י"ק וישוע"ה מעשה מרגלים היינו
שיעול דחילו ואסבה ללב ע"י כפי' אוחיות י"ק ועי"ז חלל מעשה מרגלים וזה
שאמר דמשיע"ה דהם דחיתו לנפול ע"י ה"ה"ר שנחת בי אבל ד' עזר"ה כי
עזי וחמדת י"ק ויהי לי לישוע"ה ע"י כפי' אוחיות חללו נלחיו ובאמור:

ע"י וחמדת י"ק ויהי לי לישוע"ה ע"י מה שאמרתי פס"כ"י כנס אל ישוע"ה
אבטח ולא אפחד כי סעיקר בכל צרה ואוקס שלא יואש האדם א"ע
ולא יאבד סבסחון ח"ו ואז אם גם חרב מונחת על עוארו לא ימנע מן

הרחמים

תפארת בנים

הרחמים אלל אל חיי אבד הצמחין או אין מקומה לשונאי ישראל חס שאה"כ
הנס אל וכוונתו אבנח (כאשר כשיי הוא צמחין כיון לו עיר מרח הצמחין)
ולא יפחד שהני בוטה שלא יעזבו כשי ויפחד בנה הצמחין והנס מודע מדבריו
האחרים בידור בנות ובה ליון בסוד צמחין ברי עני עד כי צי"ק סוף ליד
עולמים דשם הצמחין הוא אהרן"ם צמחין עיר יתקד הצמחין וגם זה הוא
באותיות ויד קרא צמחין סוף ע"ש וזה מביא כי עני חמדת ייק סוף שנים
נוכח נח הצמחין ויסי לו לבי"ם וזה מוכן גם עין שלמד דמית' דחם
דחיתו וסוף עזרני (סוף לו נח הצמחין בידור) עני חמדת ייק (ש"ס) ויסי
לי לישועה שללתי, ויהאן עוד למד בפרות סגיל וגם צמחין מה שלמד עוד
אח"כ קול דה וישועה ביהליל נדיקוס ימן ד' עומה חיל וגו' כעין מה שלמדתי
(צפ' בשלח) במבך הפסוקים או יסיר משה וגני ישראל את סעודה הזאת לבי
ויאמרו לאמור אשירם לך כי גאס גאס סוס ורכבו רמה בים עני חמדת ייק
ויסי לי לישועה עפ"ד סלח"ל צמחין בשער הקדושים בשור מ' רבא כי מן
השם חלקים ייקקים החיזונים ויפחד ויקחה הוא מן המוחין דקצנות דרזי
של השם חלקים חותיות ייק וכדי להגל מן ויקחה החיזונים מהמוחין נעלמים
אותיות ייק ושאר א"ר"ם נאלמתי דומי דר"ם ייק וכאלס לא יפתח פיו
ולא אין לסס ויקס ע"ש וזה אשר דכ"ס איד נשיר את שיר ד' על א"מ
נכר וסינו כי באדמת נדר שיש שליטה להחזונים נעלם בשידור הויזיות ייק
מחלקים ושאר חל"ס ציוד חל"ס לא יפתח פיו נאלמתי דומי ולא יכיר לפחות
הסס לשיר את שיר ד' וצ"כ אלו אומרים דוי הסס וגם חרון ואל חלס בשיר ירון
וכיוונת שכת"י יסיר ויקחה החיזונים שהם מקור סדוי וסחרון ואל יחמלא השם
חלקים באותיות ייק ואל מה שסי עד פחה צמחין חלס בשיר ירון שלא יסי
עוד צמחין נאלמתי דומי חס ציוד סוד טעודה שסי בקרי"ם שאז נהבטל
ויקחה החיזונים ולא סי לריך להעלים אותיות ייק מחלקים ע"כ כהיב אז יסיר
משה וגני ישראל את טעודה הזאת לבי ויאמרו לאמור אשירם לך כי גאס גאס
ולא נסי עוד צמחין נאלמתי דומי ואמר טעמם כי סוס ורכבו רמה בים
שנפלו בנקבא דחוס רבא ולא יתאחו בסקדוטה וע"כ עני חמדת ייק ויסי
לי לישועה שלא יסי חיו צמחין וכאלס לא יפתח פיו ולפי האמור יוכן המבך
הפסוקים כאן כי ענין נפילת המוחין פחאום מה שאירע לעובדי ד' כמה פעמים
בנפילה הוא ע"כ ער"י כי בכל חסלה עומדים למחמס עם ססי"מ וכל גידול
דילי וסוד עומד עמנו למחמס לזרזק בני מחשבות גלות ופניות חיו כדי להולך
אותנו שולל להשליך אותנו בשאול חתיות ואלו עומדים לעדו לסדיו מהסקדוטה
מכל וכל ולזרזק בו אצני בליסטרות שלא יסי לו שום ויקס מהסקדוטה
וממילא קסזס נוסל וע"כ לפעמים חס הקליטה מתגברת אז כדי שלא
יסי לו ויקס מהמוחין דקדוטה נמנעים אותיות ייק מחלקים כדי שלא יסי
לסס צמחין ליוק ושאר החיזונים בלי מוחין ומחי אמנם ג"כ זה טעודר
שאר בלי מוחין וכסחם פיו וכאלס לא יפתח פיו בסוד איד נשיר את שיר

הגדה של פסח

לי לישועה : אידך אָבן מַאָסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ סָנָה : אבן מַאָת יי
הָיְתָה זֹאת הִיא נִסְלָאת בְּעֵינֵינוּ : סאת זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יי נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה
בו : זה

אָנָּה יי הוֹשִׁיעָה נָּא : אָנָּה יי הוֹשִׁיעָה נָּא :
אָנָּה יי הַצְּלִיחָה נָּא : אָנָּה יי הַצְּלִיחָה נָּא :

בְּרוּךְ הַבָּא בָּשֵׁם יי בְּרַבְּנוּכֶם מִפֶּת יי : בְּרוּךְ אֵל יי בְּיָאֵר לָנוּ אֶסְרֵי חַג
בְּשִׁבְתֵּינֵם עַד קֶרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ : אֵל אֱלֹי אִמָּה וְאוֹרֶךְ אֵלֶּהי אֲרוֹמָמְךָ :
אֵל הוֹדוּ לָנוּ כִּי טוֹב בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ : הוֹדוּ

אֲדִירֵאל	הוֹדוּ לָנוּ כִּי טוֹב	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
בְּרַכִּיאל	הוֹדוּ לְאַלְהֵי הָאֱלֹהִים	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ .
גִּיעִיאל	הוֹדוּ לְאֲדֹנֵי הָאֲדָנִים	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
הוֹרֵשִׁיאל	לְעֹשֶׂה נִסְלָאוֹת גְּדוּלוֹת לְבָדוֹ	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
הֲרֹנִיאל	לְעֹשֶׂה הַשָּׁמַיִם בְּתַבְכּוּנָה	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
וְעֵדִיאל	לְרוֹמֵעַ הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
זְבִדִּיאל	לְעֹשֶׂה אוֹרִים גְּדוּלִים	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
חֲנַיִאל	אֶת הַשָּׁמֶשׁ לְמַמְשָׁלַת בְּיוֹם	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
שִׁהִיאל	אֶת הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמַמְשָׁלוֹת בְּלִילָה	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ :
יִדִּירֵאל	לְמַכָּה מִצְרַיִם בְּכַוְדֵיהֶם	בִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ : יוֹד

ויוצא

תפארת בנים

ד' על אדמת נכד וזה מה שנקרא בספרי חלמודי בעש"ט נפילת המוחין והכל
הוא לטובת אומם הש"י ברוב רחמי וחסדיו כאשר הוא רואה שזה עוֹבֵד
הוא מַלְגֵּשׁ שֵׁן וְעוֹשֶׂה כל מַלְקוֹת כְּדִי לַחְזוֹר וּלְעֵלוֹת בְּסֵד ד' לְבַקֵּר הַיְבֵּלוֹ
וְלֵעַד כְּדִי בְּנֵי שֵׁם שֶׁלֹּם בְּמוֹחִין גְּדוּלוֹת אֵז הַשָּׁ"י הוּא בְּעוֹזוֹ וְאוֹחוֹ בְּמִשְׁפַּע יְמִינוֹ
כְּעֵינֵי כְּמִיָּה יְמִינֵךְ ד' נִאֲדָרִי בְּכַח יְמִינֵךְ ד' חֲרַעַן אֲוִיב וּבְרֹב גְּלוּכֵךְ חֲסֵדֶךָ
קִמְיָן וְסִי"א נִפְלֵס וְנַחֲבַטְלָה כְּשֶׁבֶר נָבֵל זֶה הוּא הַעוֹבֵד ד' מִשְׁנֵי בְּמוֹחִין עוֹד בִּיחָד
שֶׁאֵת וַיַּחֲד עוֹז בְּאֵין מִסְרִיעַ שֶׁסִּי"א אֵין לֵהֵם עוֹד כֹּחַ לְעֵלוֹת אֵל הַקְּדוּשָׁה
זֶה בִּיאֹר הַסְּסוּקִים דְּחַס דְּחִיחֵי לְנִפּוֹל (שְׁעִי הַתַּנְבְּרוֹת הַסִּי"א נִעְלַמוּ בְּמוֹחִין
מִמֶּנּוּ שֶׁהוּא סוֹד אוֹחִיוֹת י"ק כְּדִי שֶׁלֹּא יִנְקוּ הַחֵיּוֹנִים מִן הַקְּדוּשָׁה) אֲבָל חִיכָּה
וְד' עֲזַרְתִּי עֲזֵי חֲמִדָּה י"ק וַיְחִי לִי לִישׁוּעָה שֶׁחֲזָרוּ בְּמוֹחִין שֶׁל אוֹחִיוֹת י"ק וְנַחֲן
הַקְּב"ה כֹּחַ וְחֵיל לַחְזוֹר לְשִׁיר אֶת שִׁיר ד' בְּסוֹד וְאֵז אֵלֶם בְּשִׁיר יְרוֹן כְּנִ"ל
וְקוֹל רַנָּה וַיִּשְׁעֵם בְּאֵסְלֵי לְדִיקוּס בְּאֵין מִסְרִיעַ בְּלִי עַחַד מִיְנִיקָחֶם מִהַקְּדוּשָׁה וְאִמָּר
סַעֲטֵם כִּי יְמִין ד' עוֹשֶׂה חֵיל יְמִין ד' רֹמַמֶּה שֶׁהַקְּב"ה הַנִּבִּים יְמִינוֹ שֶׁל הַסִּי"א
לְגַרְשָׁם מִהַקְּדוּשָׁה בְּסוֹד יְמִינֵךְ ד' נִאֲדָרִי בְּכַח יְמִינֵךְ ד' חֲרַעַן אֲוִיב כְּנִ"ל :
רַמְבַּה מַלְרִים בְּנִכּוּרֵיהֶם כְּלִיחַ וְיוֹאֵל יִסְרָאֵל מַחֲכֵם כְּלִיחַ וְ"ל מִ"ש דּוּקָא
למכס

כרוביאל	וַיֵּצֵא יִשְׂרָאֵל מֵאֲרָם	פי לעולם חסדו :
להסיאל	בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ גְּמָוִיָּה	פי לעולם חסדו :
סהנביאל	לְנוֹרָא יָם סוּף לְגִזְרִים	פי לעולם חסדו :
גוראל	וְהַעֲבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ	פי לעולם חסדו :
נתיביאל	וַיַּעַר פְּרַעֲה וַחֲמִלּוֹ בָּנִים סִיף	פי לעולם חסדו : הַי
גודיאל	לְמוֹלִיךְ עָמּוֹ בַּסֶּדֶקֶר	פי לעולם חסדו :
סיעיאל	לְצִפָּה מְלָכִים גְּדוֹלִים	פי לעולם חסדו :
עשאל	וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אֲדִירִים	פי לעולם חסדו :
סקריאל	לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי	פי לעולם חסדו :
ציריפאל	וַיַּעֲזֹב מֶלֶךְ הַפִּשְׁטִין	פי לעולם חסדו :
קריפאל	וַיִּתֵּן אֶרֶצָם לְנַחֲלָה	פי לעולם חסדו :
רוסמיאל	נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ	פי לעולם חסדו : וַיַּד
שוסיאל	שֶׁבַשְׁפְּלִינוֹ זָכַר לָנוּ	פי לעולם חסדו :

ויפרסנו

תפארת בנים

למכה מזרים צבכוריהם והלל כי יו"ד מלכת וגם להבין מי"ש ויואל
 ישראל מחוכם ולא חמר ויואלנו מחוכם כמי"ש ויפרקנו מזרינו כל"ח חמנס
 מובן הדברים בפשוטות עפ"ד מן בפע"ח שער חס"מ בסוד מ"ש בני בכורי
 ישראל כי כל ענין חוקק הגלות והספורים שהי' לישראל במזרים הי' על שהי'
 ז"א שנקרא ישראל בעיבור במצי' אמת ולא נחגלה ואנו נקראים בני ישראל
 ע"ש הז"א שאנו בניו של ז"א שנקרא כן ופרטה ר"ח להחגיגה ולמנוע הלידה
 וחשב שלא יחזור עוד למציאתו הראשון להחגלות ולגדול אלא ישאר במצי' בינה
 חמיר ולא יתגלה עוד ויחבטל ממציאתו ועי"ז יסי' ישראל ההתחזקות האחרים
 בו שהם בניו של ז"א כג"ל בגלות וברשותו ולכן חמר הש"י בני בכורי ישראל
 כגד הבן העליון הנקרא ישראל ולעימת זה הי' מכת בכורות כי כפר צבכורו
 ישראל העליון עבד"ם ולא מובן שהי"כ למכה מזרים צבכוריהם כל"ח ויואל
 ישראל מחוכם כל"ח וסיינו שע"י שהי' ההתגברות חוקק הדין על פרעה מלך
 מזרים להכות את צבכוריהם שרלו לצטל מציאתו כג"ל ע"כ הו"ל את ישראל
 מחוכם נסוד בני בכורי ישראל וכאמור :

וַיַּעַר פְּרַעֲה וחילו בים סוף כל"ח הכה במזמור הודו לרי' כי טוב כל"ח
 הנקרא הלל הגדול יש כ"ו פסוקים וצו"ד פסוקים הראשונים מבואר
 בכוונות לכוון יו"ד אח"כ בסי' פסוקים שאחריהם יש לכוון הי' והפסוק האחרון
 ששם מסיימת הי' פסוקים הוא ויער פרעה וחילו בים סוף כל"ח ושם
 נשם השם י"ק ולא י"ל רמז בשירת הים עוז חמרת י"ק (דיוקא) ויסי' לי לישועה
 ששם מזכר שבת זה ויער פרעה וחילו בים סוף :

שְׁבַשְׁפְּלִינוֹ זכר לנו כל"ח. ויפרקנו מזרינו כל"ח. כי הכה חג הפסח
 שנקרא כן הוא ע"ש פ"ח ס"ח כמ"ש צוהר ובהארי"ל

ובבבנת

הגדה של פסח

תפארת בנים

ובהצנח הענין נלפענ"ד כי הכנס קליפת מזרים הוא מבחי' גאות כי פרעה נתגלה מאוד ועשה עמו אלקו ואמר לי יאורי ואני עשיתי וכמ"ש במחברנו הקודם (בער י"מ דף פ' ע"א) שחיות החיות במזרים הוא צבחי' הגאון ממקום הוליון ששם יונק פרעה ע"ש המ"ס מבואר שם בדף הקדום מלקוטי חכמים דברי להסיר הגאון לריבון לבין בשם י"ק כי גאון'ם צימי' י"ק וכי שם שובו סיד אתי מליאה שלכתי ודיקם השינוי' כי מליאה הוא אוחיות אלקי'ם וצחלק י"ק מן אלקי'ם נשאר אל"ם בסוד נאלמתי דומי' שנשארתי דומי'ם וריקני' מן י"ק מן אלקי'ם שביא חיות הוורם כדיבור ע"ש באורך וגפי האמור מיצן מה שחג הזה נקרא פ"ה ס"ח כי במזרים ה' שולט הקליפס של גאות ע"כ ה' חסר אוחיות י"ק מן אלקי'ם בסוד נאלמתי דומי' ובי' ישראל צבחי' אל"ם לא יפתח פיו בכלל וסודאות אבל עתה כאשר נחבטל קליפות מזרים של הגאות והאירו רוחות י"ק של השם אלקים ע"כ פתחו ישראל פיהם בכלל וסודאם להשי"ת על נפלאות וישועות וכן נקרא חג פ"ה ס"ח וזה מובן הענין מ"ש הש"י לשלוח לסו"א את בני ישראל ממזרים רק במשה ומשה בקש שלח נא ביד חשלה וגו' והקב"ה אמר לו מי שם פה לאדם או אלם וגו' וסיינו להחגבר על הקליפות של גאות ה' משה מובחר מין אנושי במדרגה זו שה' עניו מאוד מכל אדם אשר על פני האדמה ובי' נגד קליפות מזרים שחיותן במדת הגאות ועי"ז יוכל להחגבר עליהם לסו"א את בני ישראל מחוכם לעשות הפ"ה ס"ח ומשה רבינו מעטותותו היתורה אמר לא אית דברים אנכי היינו שאינו עוד צבחי' הענוה נראוי שאוכל להחזיר האוחיות י"ק להסם אלקי'ם ועדיין סני צבחי' אל"ם שלא יוכל לפתוח את פיו ולא אוכל לעשות את הפ"ה ס"ח ולזה נזה לו הקב"ה יליך כי השלים את מדתו וגם יעזרו הש"י שלא יחבטל בזה וא"ל מי שם פ"ה לאדם או אל"ם וגו' ובודאי יעמוד לימינו להחזק במדת הענוה שיה' הכולל בידו לעשות את הפ"ה ס"ח כנ"ל וכן מובן בזה דברי הח"כ צפי' שלח לך ויקרא משה לסושע בן נון יושע ופרש"י י"ק יושעך מעלה מרגלים וחרגוס יונתן בד חמא משה ענותותו דיושע אל"ק יושעך מעלה מרגלים וסיינו כי המרגלים כל הפחדים שלהם צענין זה ה' ממה שאמרו אפס כי עז העם הזה וגם אחריו שהיינו צעני'ם כחגבים וסיינו ששם שולט הקליפה של גאות שם עזים צעני'ם וכל אית זילתם נראש צעני'ם בקטן ונחגב עי"כ ח"ו סדרן לראשונות שיה' להם הצרות במזרים ע"י מדה זו כנ"ל ולזה אל"ק הקב"ה שלח לך אנשים סיינו כי אם כי עז העם הזה ויש להם גאות מכ"א אם חשלה אנשים כלילך שיש להם כח ענוה ויכלו להחגבר עליהם כמו שה' כח במשה להחגבר על קליפות מזרים צבחי' זו ולזה כד חמא משה ענותותו דיושע אל"ק יושעך מעלה מרגלים כי באוחיות י"ק שיש בו מכה הענוה שלו יוכל להחגבר על החיותים דשם שאוחיות במדת הגאון וזה יל' הענין מ"ש ישראל בקרי'ם אשירה לך כי גאס גאס כוס ורובנו רמס בים פזי

חמרת

תפארת בנים

חמרת י"ק ויהי לי לישועה וסייוני כי בקר"ם טען המקמרג שר של מזרים הללו עובדי פ"ז וכלנו כי וסייוני כמשאל"ל כל המחנאס כאלו עובד ע"ז ומען כי גם ישראל יש להם גאוח שנחטברו בגוים במזרים ולמדו מנשיסם וסי' מינעס להיות בצחי פ"ה ס"ח ואינם יכולים ללחם מרשח הקליפס של מזרים אמנם הכה כל הגיאות הוא רק במי שאינו זוכר גדלותו ורוממותו של סקביס יחב"ש אבל מי שמצייר בשכלו עולם גדלותו ורוממותו יחב"ש בודלי אין במציאות שיהי לו גיאות כי היחסאר זכוב קצן כנפים נגד ארי ולביא גדול וחזק עאכ"כ באלפי אלפים רבבות הבדלות ולזה כאשר ישראל ראו להחגבר על קליפות מזרים במדה זו אמרו אפירס לך כי גאס גאס וח"א כי גאס גיאותיג וממילא בטל מדה הגיאות שלנו ולזה אמרו עזי חמרת י"ק ויהי לי לישועה וסייוני כי בכח סבי אוחיות י"ק נוכל להגלל מהגיאות כנ"ל וממילא נוכל ללחם מקליפות מזרים לעשות הפ"ה ס"ח וע"כ הקדימו בחורס אח משה כמ"ש ישר משה ואח"כ כל ישראל כי כל הכח שלהם שיוכלו להחגבר על מזרים במדה זו ה"י בכוחו של משה שה"י עניו מאוד מכל אדם אשר ע"פ האדמס ולזה אומרים שבשפלנו זכר לנו כליח סיוני בכח הענוות והשפלות שהחלבשו ישראל אז במזרים בכח של משה שה"י עניו מאוד כנ"ל ה"י בידם כח להגלל מקליפות הגיאות של מזרים והאזיר להם סייק של האלקים להיות בצחי פ"ה ס"ח וכאמור:

אי' שבשפלנו זכר לנו כליח ויפרקנו מזרינו כליח י"ל המשך הדברים עט"ד החוה"ב ששאל חסיד אחד לחזירו אם הוא מרגיש באחס חטא וסביב לו איני מרגיש בשום חטא כי לא חטאתי מעודי וסביב לו החסיד ירא אני ממך מן החטא היותר גדול שהוא הגאות הכה מהדברים האלו מצואר דמה שאירע לאדם אחס חטא לפעמים הוא למוצחו כדי שיסבר לבו בקרבו ע"ז וסדברים עתיקין וס ה"י הענין שנכשלו ישראל בחטא הגדול שפשו במדבר פי הכה כזר אמרתי ביאור הענין מ"ש וסביבו אחרי משה מלמד שחטאו בא"א וסייוני שהסביבו אל מדחו מדה הענוה שה"י עניו מכל האדם אשר על פני האדמס וסביבו שאין באפשרי לבוא למדרגה גדולה כ"כ אם לא שח"י נכשל פעם אחת בעון גדול כמו א"א רח"ל וסברו שעשה משה עון גדול ח"י במכין לש"ש כדי שיסבור לבו בקרבו כנ"ל וזה ה"י מענחס שאמרו קום עשה לנו כי כי זס משה האת כי לא ידענו מה ה"י לו סיוני כי בזמן שה"י משה ביניסם ה"י משפיע מכחו וממדחו מדה ענוה וס"י יכולין בניקל להשיג מדה ענוה אבל לאחר שנחטעל משה למעלה לא ה"י להם מי שירס להם דרך הענוס כראוי ורלו לפשות עזירה לשמה כדי שיע"ז יסבר לבם בקרנם ויכניעו את לבם להיות ענוים אמיתיים אמנם כאמור הכה כל בא"י לא יסבו ולא יסיו אורחות חיים ואדרבס ע"ז נחקלקלו עד בוס וע"כ אמר הכחוב וישמע יתושיג את קול הסס ברעס וערש"י שה"י מרעיין תמחיס ולועקים ולא נסבר רוחס בקרנם ע"י החטא כלל וזס הענין יוצן מ"ש דסע"ה רפאס נפשו כי חמלתי לך שחינחתי כי אין לי ביאור דכ"ל אפי"ס שחמלתי לך אפי"ס כלל אחס הוא

הגדה של פסח

שמיאל	ויפרקנו מצרינו	כי לעולם חסדו:
תוסביאל	נותן לחם לכל בשר	כי לעולם חסדו:
תהפאל	הורו לאל השמים	כי לעולם חסדו: ה

נשמת כל חי תברך את שמך יי אלהינו. ורוח כל בשר תפאר ותרום
זכרך מלכנו תמיד. מן העולם ועד העולם אתה אל. ומפלעך
אין לנו מלך גואל ומשיע פודה ומציל ומפרגם ועונה ומרחם בכל עת
צרה וצוקה אין לנו מלך עוזר ומושיע אלא אתה: אלהי הראשונים
ותאחרונים אלה כל בריות אדון כל תולדות המהלל ברוך התשפחות
המנהג עולמו בתקד ובריותיו ברחמים. ויי ער הנה לא יגום ולא יישן
המבורך ישנים והמקיץ נרדמים המשיח אלמים והמחיה וחסדים והמושיע
נופלים והזקק במופלים והמפגעם געלים ויף לברך אנחנו מודים. אלו
סינו מלא שירה בים וילשוננו רנה בפהינו גליו ונפתחתינו שבח במרחבי
רקיע ונעינו מאירות בשמש ובירח וידינו פרושות בנשרי שמים ובגליו
קלות באילות אין אנחנו מספיקים לרודות לך יי אלהינו ואלהי אבותינו
ולברך את שמך מלכנו על אחת מאלף אלף אלפי אלפים ורבי רבבות
פעמים המובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו. ממצרים
גאלתנו יי אלהינו ומצרים עבדים פדיתנו בפרעב ונתנו וקשבע בלפתנו
מחרב הצלתנו ומדבר מלפתנו ומחלים רעים ורבים וגאמנים דליתנו:

עד

תפארת בנים

עוז ומעוז ומחל וסולח לפי מדהך יי לך להאריך חן ולרעות נפשי אצל
במ"כי חמאתי לך חן לו ביאור אצל לפי האמור יובן: פשטות הדברים עפ"ד
הש"ס (סומס דף ה' ע"א) ובשר ונרפא אדם לא כחייב כו' ונרפא אלא ובשר
ונרפא היינו מי שנשבר רוחו בקרבו ומשים עליו כבשר חזי ונרפא ע"י ולזה
אמר ג"כ דהע"כ רפא נפשי כי חמאתי לך וא"כ הוא חן חסד היותו
גדול שהוא גאות ונשבר רוחו בקרבו מחמת החטא והנני בכלל ובשר ונרפא
זה המשך הדברים שנשפלינו זכר לנו ויפרקנו מארצנו וסינו כי נשעת יל"מ
הי קמרונו על ישראל שהי' בהם חמאים אמנם הכה עם בני ישראל כיון שנשבר
לכם בקרבם ע"י לא יחשוב ד' להם עון כי אם לא היו חוטאים היו בעלי
גאון ולא הי' גאלים ח"ו ולזה שנשפלינו זכר לנו היינו חטאים שחטאו במצרים
זכר להם הש"י המעלה שעי' נתמלא שפלות ושברון לב ורוח וע"י ויפרקנו
מארצנו כי לעולם חסדו:

ממצרים גאלתנו ד' אלקינו ומצית עבדים פדיתנו ברעב זנחנו. המשך
הדברים צה י"ל בהקדם מה שאמרתי לפרט עבדים היינו לפרט
במצרים

תפארת בנים

במארים ויוצאנו ד' אלקינו משם ביד חזקה ובזרוע נמויה וסגם בשים (ב"ב דף פ' ע"א) בזמן ששאל עושין ראונו של מקום נקראים בנים למקום ושאינו עושין ראונו של מקום נקראין עבדים וכן הוא דעה ר' יוחא בשים (קדושין דף ל"ו) בזמן שאדם נוסגין מנהג בנים אחס נקראים בנים ואם אין אחס נוסגין מנהג בנים אחס קרויים עבדים וסענין הוא כי הקב"ה חפץ חסד הוא וסכל הוא למוצחיתו כי ח"ו אין ישראל עושין ראונו של מקום ועובדים על ראונו של הקב"ה סכס אס סס בצחי' בנים למקום אז הוא החפא יוחר גדול מנשוא וכומו שאמר הנביא (ישעי' א') בנים גדלתי ורוממתי והס פשעו בי מה שאין כן אס אינס בצחי' בנים רק בצחי' עבדים אין סכעס גדול כ"כ עליסס אס עובדים ראונו יהצ"ש אכן אס ישראל עושין ראונו של מקום אז סס חצס יחירה נודעס לסס שנקראים בנים למקום וסס רשומים בחפילין דמרי עלמא ומי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו סיינו שאחנו נקראים בני למקום וספרס ראשונה של החפילין הוא קדש לי כל בכור שסוא ישראל שנקראים ב"ן בכור' בסוד בני בכור' ישראל כנוד' וס הוא סענין מה שאמר חכ"ל בשים (סנסדרין מ"ו ע"א) בזמן שאדם מלעער שכינס מה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי וסיינו כססאדם מלעער בע"כ הוא מחמח עונותיו שרבו וכמ"ש בשים (שבת נ"ה ע"א) אין יסורים בלא חמא שכינס מה אומרת כדי לסכל מעליו החמא וממילא ינלל מסיסורים קלני מראשי סוד חפשי' קלני מזרועי סוד חפשי' (וכמ"ש זקני הקדוש בבני יששכר מאמרי חודש אלול) ובשאר ספורים סיינו שבע"כ אי אפשר לסכל פונש סחמאס מאחנו אלא אס שכינס הקדושס פוענח עבורס שסס בצחי' עבדים למקום ולא שיך סכחוב של בנים גדלתי ורוממתי וגומר וממילא שיש בוס פנס לסחפילין שיר וש"י שנאמר בסס מלכו בצחי' בנים למקום כנ"ל וס הוא סמך סדברים עבדים סיינו לסרעס במארים סיינו ספרעס גרס לישראל שלא לעסוח ראונו של מקום ועי"ז סיי מעוים ביסורים ועול סגלות בעבודה קסס בחומר ובלבנים ולא סיי עכס לסנלל מסיסורים אלא במס שקרא אוחס הקב"ה עבדים שלא יסי ספסס גדול כיכ ועי"ז סיסס שכינס אומרת קלני מזרועי שסוא סוד החפילין של הקב"ה שנאמר בסס ומי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו כנ"ל ועי"ז רחמי ססי עלינו בשביל שכינסו כנכר וס ויוצאנו ס"א משם ביד חזקה ובזרוע נמויה סיינו מה שססך ד' אס זרוע קדשו כנ"ל וס סענין מה שאנו אומרים פוחה אס ידיך ומשביע לכל חי רנין וסיינו כי רע"ק אומר בשים (קדושין דף ע') אלא שסרעוחי אס מעשי וקפחחי אס פרנסחי. ולפי סאמור סיינו כי ע"י שסרעוחי אס מעשי סוכרסס שכינס לסמלין בעדינו שאין אנו נקראים בנים למקום רק עבדים כנ"ל וסלא קי"ל בשים (גיטין י"ב ע"א) בעבד שיכול סרב לומר למדו עסס עמי ואינו זקן וע"כ ע"י שסרעוחי אס מעשי וקפחחי אס פרנסחי שאמר ססס עסס עמי ואינו זקן ח"ש מנקסס פוחה אס ידיך סיינו הקב"ה יעורר כח החפילין שלו כביכול אשר סס כתיב ומי

הגדה של פסח

עד הנה, עזרנו רחמיך ולא עזבונו חסדיך ואל תשחנו יי אלהינו לגצח.
על בן אברים שפלגת בנו ורוח ונשמה שגפחת באפינו ולשון אשר
שמת בפינו. הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו וירוממו ויעריצו ויגדו וישו
וימליכו את שמך מלכנו כי כל פה לך יודה וכל לשון לך תשבע וכל
עין לך תצפה וכל כרך לך תברע וכל קומה לפניה תשתחוו וכל
הלכות ייראוך וכל קרב וכליות יזמרו לשמך. בדרך שפתיב כל עצמותי
תאמרנה יי מי כמוך. מציל אני מחזק ממני ועני ואביון מגדול מי ידמה
לך ומי ישירה לך ומי יערך לך : האל הגדול הגבור והנורא אל עליון
קונה שמים וארץ : הלהלל ונשגבה ונפארה ונברך את שם קדשך.
באמור לדור דברי נפשי את יי וכל קרבי את שם קדשו :

האל בתעצמות עזו הגדול בכבוד שמו. הגבור לגצח והנורא
בנוראות ה. המלך היושב עד פסא דם ונשא :
שוכן עד מרום וקדוש שמו. וכתוב בננו צדיקים ביי לישרים זאנה תהלה :
בפי ישרים תתרום. ובשפתי צדיקים תתברך. וכל לשון חסידים
תתקדש. ובקרב יהושים תתהלל :

ובמהלות

תפארת בנים

ומי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו שאנו נקראים צנים של מקום ועוז
ממילא מגיע לנו פרנסה ואין ע"פ החורס שהקצ"ס יאמר לנו עשה עמי
ואני זק. וחו שאנו נותנים שבה וסודי לשמו יחזי ממלרים גאלחנו די אלקנו
ומצית עבדים פדיתנו והיונו עזר ה' משום שחשך די את זרוע קדשו להוילאנו
משם כדי שלא נהי נקראים עבדים וכל זמן שהיינו במלרים היינו נקראים
עבדים וע"כ ממילא ברעז זנחנו שע"פ החורס לא הי רשות כניכול להקצ"ס
לומר לנו עשה עמי ואני זק וכאמור :

בפי ישרים תתרום וכו' ו"ל עפ"ש צפ"ח את אלקים החסלך נח הכל
מדקדקים שם דהו"ל את אלקים הלך נח ו"ל עפ"ד **אאמור**
הנאון הקדוש יצירה במד"ר שם אלה חולדות נח נייחא לו
נייחא לעולם נייחא לאכסחנא נייחא לבנים נייחא לעלווים נייחא לתחתונים
עפ"ד הרב הגאון עיר וקדש מהר"ש מצעלו זללה"ס הנסחרות לדי אלקינו
והעגלות לנו ולבנינו עד עולם כי יש צי מדרגות דייקים ועובדי די יש עובדי
די ביחודים ודדנכות להשי"ת באו"ר ועושה מלומ"ם בנסחר צבחי הכנע לכה
עם די אלקך ויש מדרגות דייקים שעובדים הש"י בחורס ומלוח ומע"ט בגלוי
לעין כל צפועל שעוסק בחורס ועבדו גם בזמן שצני אדם רואים הכס זכ
שעובד הש"י רק בלנעס ובחזן איו נראה לבני אדם הוא מוגע הסמון עם
מדרכי עבודה השם שאינם יכולים ללמוד ממעשיו וגם בניו אם אינם רואים
אוח

יבמסגלות רבבות עמך בית ישראל ברנה יתפאר שמך מלפניו בבל דור
 דוד שכן חובת כל תצוירים. לפניה יי אלהינו ואלהי אבותינו
 להודות להלל לשבח לפאר להזמם להדר להבדל לעלה ולקלם על כל
 דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי עבדך משיחך :

יבכין יתפאר שמך בעד מלפניו האל המלך הגדול והקדוש בשמים
 ובארץ כי לך נאה יי אלהינו ואלהי אבותינו שיר ושבחה הלל
 וזמרה עז וממשלה נצח נדלה ונבירה תהלה ותפארת קדשה ומלכות
 ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש ומעולם ועד עולם אמה אל :

להלל יי אלהינו כל מעשיך ותסידיך צדיקים עושי רצונך וכל עמך
 בית ישראל ברינה יודו ויבכו וישבחו ויפארו וישוררו וירוממו
 ויעריצו ויגדשו וימריכו את שמך מלפני תמיד כי לך טוב רהודות
 ולשמך נאה להזמר כי מעולם ועד עולם אמה אל : ברוך אמה יי מלך
 מהלל בתשבחות :

הגני

תפארת רבים

אוחו עובד השי בגלגל אינס יכולים ללמוד ממעשיו משא"כ מי שעוסק בחור
 ומזנה ומעט גם בגלגל בין בני אדם מגיע להם טובה שלומדים ממעשיו
 וגם בניו וכל הדורות הבאים זוכרים איך עבד הוא עבודתו חמה ושלומה
 ועושינו גם הם כמעשיו הטובים וזה שא"כ הנסחורות לר' חלקינו מי שעובד
 השי רק בדרך הסתור צדקו הגענו לכה עם ד' חלקנו אז לא יגיע החיפון
 רק לעולמות העליונים ולשנינו גלה כל העולמות אבל לאנשים שבטו"ז ולבניו
 אחריו לא יגיע המעלה משא"כ הנגלות מי שעובד השי בגלגל לשני כל האנשי
 הבאים לשמע דברי חלקים וללמוד דרך עבודה אז נעשה החיפון לנו ולבנינו
 עד עולם שילמדו ממעשיו וילכו בדרכיו לנכיד השי בדרך זה עד סוף כל
 הדורות עכ"ל וזה אמר אהמ"ר זללה"ה פי' דברי מדרש כי"ל אלס חונדות
 נח נח איש דיק חמים הי' דורותיו נייחא לו נייחא לעולם נייחא לעליונים
 נייחא לחסותו סיינו שצד השי בדרך וסגלות לנו ולבנינו עד עולם ע"כ
 דרך עבודתו נייחא לו שטשה מלוח ומעש"ט ולחקן מעשיו נפשו ונשמתו
 כלאו גם נייחא לעולם שילמדו כל השומע"י וסרואים דרך עבודתו ויעזובו גם
 הם בדרך עבודה זו כנ"ל עכ"ל וזה שאלו אומרים בסי ישרים תהרומם
 (ב' ח"י) רמז מלשון פועל יולא לאחרים שני' שסיפריים מעשים ומירות
 צפיהם שכל שומע"י גורמים שתהרומם שמו יחצי שכלל מקלסין אוחו
 יחצי"ש וכן בלשון חסידים תתקדש ע"ד כי"ל :

ובמהדרות רבבות עמך וכו' ברנה יתפאר שמך מלפניו בבל דוד דוד שכן
 חובת כל תצוירים לפניה ד' חלקינו ואלקי אבותינו לסודות
 ולסלל

הגדה של פסח

תפארת בנים

לכלל לשבח וכו'. לבזין המשך הדברים עפ"מ"ש (צפי ולאחזקין) וידעת כיום
וסעבות אל לבך כי ד' הוא אלקים בשמים ממעל ועל הארץ מחחח אין
עוד דעם ידוע בספרי מוסר שהיט"ר צדקתו שא"ל לפחות האם טענד
אח ד' בן בחורס הן בחפלה הסג בא אליו בתחבולס לומר שלא מוצה הוא
טבדוס כעח יען ישנם אנשים צבית ורואים ויש חשש פני וכן צבסכ"ג וצבסמ"ד
אין טוב להספול בקול ורשפי אש וסחלסכות שלא יסי חשש פני בדבר רק
יחפול צבסכ"ג וצבסמ"ד בחשאי ושפס רפס וקול דמס דקס רק שפחיס פטוח
וקולו לא ישמע וכן לא ילמוד צבסמ"ד כלל כדי שלא יבוא לידי יסורא וילמד
רק צביתו בזמן שאין פס אית אחו צבית או בליס בזמן שכולס יטנים ואז גם
פליו נופל חבלי טיכס על עיניו ונחצמל לגמרי החרוס וספול וע"ז כבר אמר
החסם בית מלא אנשים כאלו אין אית שכן ז"ל דרך טבדוס של כל אית כי
סגס שהוס צבית מלא אנשים ידמס צעיניו כאלו אין פס שוס אדם רק סממסימ
סקצ"ס בנכודו וצטמנו ויחזו צדיק דרכו ללמוד ולסחפול סחלסכות וברגש
סנפס וכאלו אין פס עוד פוס נברא זולס סקצ"ס צטמנו ויחחחד כל כוונחו
לעשות ני"ר רק להבורא יחביס שהוס לבדו יראס וישמע ולא יראס ולא ישמע
שוס צ"א וחסו פירוס ספסוק וידעת כיום וסעבות אל לבך כי ד' הוא אלקים
בשמים ממעל ועל הארץ מחחח אין עוד סיינו עפ"מ"ש צבסכ"ק שחיבס וידע"ס
מרמס ללשון חיבור כמס"כ וסאדם ידע אחרוס אשחו סיינו שחחוועד עס צ"א
לעבודס סס"י (צבסכ"ג וצבמ"ד) וא"ס איד אפסר לסחוועד צבסכ"ג וצבסמ"ד לעבודס
סס"י סלס יס חשש פניו ולוס אמר וסעבות אל לבך כי ד' הוא אלקים
בשמים ממעל ועל הארץ מחחח אין עוד סיינו שחכוין לבך לסחדבק צבסכ"ס
ואז יסי צעיניך אשר צארץ מחחח אין עוד שוס בן אדם צעולס חוץ ממך
רק ססקצ"ס מלוא כל הארץ כבודו יחצרך ואז צודאי לא חבוא לידי יסורא
וסיינו שחעבוד סס"י צבחי בית מלא אנשים כאלו אין אית. ועד"ז מובן מס
שאמר דסע"ס לך לבדך חטאחי וסרע צעיניך עשיחי דלכאורס איתו מובן וי"ל
ססחנלל דסע"ס על ססחטיאוו סיטס"ר וסמנו מזמן לזמן שלא ללמוד ולא
יחפול עחס בקול וסחלסכות יען כי יס צני אדם ססמעיין וא"ס כעס לעבוד
עבודס שלימס צלחי לדי לבדו רק ימתין זמן אחר או עד שיבא למקוס אחר
ואז יוכל לעבוד צלחי לדי לבדו ועי"ז וסרע צעיניך עשיחי שסלכחי צוס אחר
פסח סיטס"ר שכוונחו לא סי לטובחי רק לרעחי לצטל אחוי מעבודס סס"י
מדחי אל דחי וחס שאלו אומרים אשרינו כשאלו מסכרימים ומעריצים צבחי
כנסיות וצבמד"ר ומיחידים שמך וכו' סיינו שאין אנו שומעיין לעצת סיטס"ר
למנוע מחשס יסורא גם צבסכ"ג וצבמד"ר כי אנו מיחידים שמך סיינו שצית
מלא אנשים נחשב אצלינו כאלו אין אית עוד ומיחידים בשעת עבודחינו רק
עס סקצ"ס לבדו כנ"ל חס ציאור כאן וצמקסלוס רצכות עמך יסראל ברנס
יחפאר שמך בכל דור ודור (ואין מונעיין מלסידות ולסלל ולומר שירוס וסעבות
צמקסלוס

דגני סוכן וסוזון לקיים מצות כוס רביעי מארבע כוסות לשם יחיד קידושא בריך הוא ושכנתיה על ידי שהוא מסיר ונעלם בשם כל ישראל :

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן :

(ישתה בהיכיה)

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם על הגפן ועל פרי הגפן ועל תנובת השדה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שרצית והתלת לאבותינו לאכול מפריה ולשבע בטובה רחם נא יי אלהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך ועל מזבחך ועל חילך ובנה ירושלים עיר הקודש במהרה בְּיָמֵינוּ וְהַעֲלֵנוּ לְחֻכָּהּ וְשִׁיחָנוּ בְּבִגְיָהּ וְנֵאכַל מִפְּרִיָּהּ וְנִשְׂבַּע מִטּוֹבָהּ וְנִבְרַךְ עֲלֶיהָ בְּקֹדֶשׁ וּבְתַדְרָה : בשבת ורציה ובהחליצנו ביום השבת הזה : ביום ושחטנו ביום חג המצות הזה : פי אתה יי טוב ומטיב לבד ונודה לך על הארץ ועל פרי הגפן : ברוך אתה יהוה על הארץ ועל פרי הגפן :

נרצה

תפארת בנים

במקלות מחשש יסורא) שכן חוצה כל יסורים לפניך די חלקינו לסודות ולסכל כי ויוון שעומדים לפניך נחשב אללנו אשר בית מלא אנשים כאלו אין אים כ"ל :

בברכת על הגפן. ובנה ירושלים עיר הקודש ב"צ ובעלנו לחוכה ושמחנו בבנינו ו"ל כיון שכבר אמרנו ובנה ירושלים עיר הקודש איך אנו חוזרים וואמרים ושמחנו בבנינו ו"ל בסקרם מה שאמרתי לפרש מ"ש מבקשים בברכת הפסורה שמחנו די חלקינו באלו הסביא עבדך ובמלכות בית דוד משיחך וכו' ע"ד ראזיק הכס"ק זללה"ס בספר בני יששכר במאמרי סוכות (במאמר ללא דמסימנח אות כ"ב) דהחילוק בין ששון לשמחה כי ששון הוא מה שאדם מחטלם ויש על דבר המקום כי יודע במח שיצא לו אחי יצועה וסוכה ושמחה הוא כהניע להאדם פעולה הנרצה אשר חשב בה כפינו ושימח את אשחו אשר לקח ע"ש לדרכו ובזה אמרתי לפרש ששון אחי משת כל המחאבלים עלי כי נודע בפרש"י ריש איכה כיהם כאלמנ: ע"כ ודמעה על לחי כי כאלמנ: שמח בעלם הכה גזר: גזר: שמח ישחכה מן כלב משא"כ אלמנ: חי' שבעלם חי' זו בכחה חמוד חס שאמר הנביא הנחומין לבני שש"י אחי מש"ש כל המהאבלים עלי היינו כי ממה שהם מחאבלים עדיין עלי ולא נשכח האבלות מלנכס זה הוא תקוה מוצה שסקצ"ס צונג ירושלים וחיו לא נחרב העיר וסביח לעולמים ומזה י"ה לכם בבחי' שש"ן על לעיל שבדאי יבנה ב"צ חס שאנו מחפלים שמחנו די חלקינו באלו הסביא עבדך ובמלכות בית דוד משיחך וכו' וסיונו שאין אנו מספיקים את עצמנו במה שיש לנו שש"ן שיבנה

הגדה של פסח

ברצה

(ויהי נועם ה' אלהינו עלינו ימעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו :

**חֶסֶל סְדוּר פֶּסַח בְּהִלְכָּתוֹ. בְּכָר מִשְׁפָּטוֹ
וְחִקָּתוֹ. בְּאֲשֶׁר זָכְרֵנוּ לְסֵדֶר אוֹתוֹ. בֶּן
נֹכַח לַעֲשׂוֹתוֹ. וְדָ שׁוֹכֵן מְעֻנָּה. קוֹמֵם קֹהֵל
עֲדַת מִי מָנָה. בְּקָרֹב נֶהַד נְטָעִי בָנָה. פְּדוּיִם
לְצִיּוֹן בָּרְנָה:**

גַּם לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם:

לליל

תפארת בנים

שִׁבְנָה בְּהַמִּקֵּץ וְאֵנוּ מַלְפִּים לֹא חוֹחֶלֶת מִמּוֹשָׁכָה אֵלָּא שָׁאֵנוּ מִבְּקָשִׁים שֶׁחֲשַׁמְחֵנוּ
שִׁיכָּה הַגָּלוּל חִיקָף הַיּוֹם וְכִי בְּבָחִי שְׂמֵחָה וְשִׂמְחָה עַל שֶׁהֵיכָּן כָּבֵד
הַפְּעוּלָה הַנִּרְאָה אֲשֶׁר קִוֵּינוּ לָהּ זֶה הוּא בִּיאֹר הַדְּבָרִים שָׁאֵנוּ מִחֲפָלָיִם וְכֵּן
יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בִּבְּרָה וְהַעֲלֵינוּ לַחֲוָכָה וְשִׂמְחָנוּ בְּבִינָה וְהִינּוּ אִם כִּי חֲפָלָה
זֶה שֶׁל זָכָר וְכִי עִיבָה הוּא מִקְבָּלָה לִפְנֵינוּ יַחַד וְהוּא בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם בְּכָל עַתָּה וּבְכָל
שָׁעָה מִמֶּה הֵנָּה זֶה לָנוּ רַק בְּבָחִי שְׂשׂוֹן כִּיּוֹן שָׁאֵין עֵינֵינוּ רוֹאוֹת בְּבִינָה אֵין
לָנוּ מִזֶּה בְּבָחִי שְׂמֵחָה וְרַק בְּבָחִי שְׂשׂוֹן כִּי לֹא אֵלָּא אִם יוֹבֵא מִשִּׁחַ לְדִקְרֵנוּ וְיִבְנֶה
הַבְּהֵמָה בְּעֵזֶי וְאֲשֶׁר אֵין וְרָאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׂמַח לָבֵנוּ וְשִׂמְחָנוּ בְּבִינָה זֶה יִכָּיִן
יִשְׁעֵנוּ חֵינֵנוּ הַבָּאָה כָּבֵד בְּבָחִי שְׂמֵחָה בְּרַחֲמֵינוּ וְרוֹב חֲסִדֵּינוּ :

דָּרָר נִרְצָה. י"ל בְּהַקְדָּם דְּבָרֵי הַרֵב עַם מִמּוֹשָׁכָה בְּקָה"י עַד אֶלְקִים
כִּי בְּעוֹלָם הַיִּלְדָּה שֶׁסָּעוּב וְרַע שׂוֹיִם וּבָכָן עוֹמְדִים עַם הַמֶּלֶךְ
מִיכָאֵל וְכָל מַחֲנוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים וְסִימָה וְכָל גִּידָה דִּילִי זֶה לְעוֹמֵת זֶה וּמִסְמָרָה
דְּמִיכָאֵל הוּא סוּד רָז"ה וְסִימָה הוּא לָרִי"ה וְעִי"ה שֶׁסָּעוּב אֶלְקִים בְּמִילּוּלָה סִימָה גִּידָה
רָז"ה מִכְנִיעַ מִיכָאֵל לְסִימָה וּמִסְמָרָה לָרִי"ה עִי"ה בְּקָרָה וְזֶה מוֹבָן כִּיטָב
הַעֲנִין מִה שֶׁחֲקֵנוּ רָז"ל בְּחִפְלָה שֶׁהִרִית בְּחִיקוֹן עוֹלָם הַיִּלְדָּה לֹמֵר שִׁירָה
זֶה שְׂמִיחָה וְהַלְלוּיָהּ לַהֲשִׁי"ת כִּי נִדְעָה מִדְּבָרֵי הַמְּקוֹבְלִים כִּי בְּסוּד שֶׁסָּעוּב לְהִלְלֵה
שֶׁסָּגוּלָתוֹ לְהַכְנִיעַ הַקְּלִיפּוֹת שֶׁהוּא רָז"ת לְהַסְדִּיעַ לְבָנֵי "הַאֲדָם גְּבוּרָתוֹ כִּי בָנֵי
אָדָם הֵם הַקְּלִיפּוֹת בָּנוּ דְּאֲדָם"ר שֶׁהוּלִיד רוֹחִין וְשִׁירָה וְעִי"ה שֶׁמִּלְלִים לַהֲשִׁי"ת
הֵם מִפְּחִידִים וְנִכְנָעִים וְלֹא יִחַן שֶׁחֲקֵנוּ כָּל עֲנִין הַלְלוּיָהּ בְּעַמְדֵינוּ בְּעוֹלָם
הַיִּלְדָּה כִּי שֶׁסָּעוּב הַמְּקוֹם שֶׁעוֹמְדִים מַחֲנוֹת עַל מַחֲנוֹת זֶה לְעוֹמֵת זֶה וְלִרְכִיבִין
שֶׁהַמֶּלֶךְ מִיכָאֵל עִם מַחֲנוֹתָיו יִנְחָלוּ לְהַכְנִיעַ אֶת הַסִּימָה עִם כָּל מַחֲנוֹתָיו לְהַסְדִּיעַ
מִלְרָז"ה לְרָז"ה וְכִיזְכֹּר וְלֹא בְּסוּד הַסִּדֵּר מִרְמָה עַל הַסְגָּה הַלֵּל נִרְצָה
שְׂעִי אֲמִירָה הַסְגָּה שֶׁמִּסְפָּרִים גְּבוּרָתוֹ יַחַד שֶׁשֶּׁסָּעוּב עִמּוֹ נָסִים וְנִפְלְאוֹת
בְּהוֹיָאֵנוּ מִמִּלְרָז"ה בְּסוּד "לְהַסְדִּיעַ לְבָנֵי "הַאֲדָם גְּבוּרָתוֹ עִי"ה וְכִינְעִים לְהַקְלִיפּוֹת
וְנִפְשָׁה מִלְרָז"ה וְכִיזְכֹּר :

נח

(ליל א') ובגן יהי בתצי הלילה:

אז רוב גסים הסלאמץ בלילה. בראש אשמורת זה הלילה. גר צדק נצחיתו
בנחלתם לו לילה. יהי בתצי הלילה: דגף מלך גרר בתלום הלילה
הפסדף ארמי באמש לילה. וישראל ישר לאל ויבדל לו לילה. יהי בתצי
הלילה: זרע בכורי פתרום סחצף בתצי הלילה. חילם לא מצאו במומם
בלילה. סיסת נגיד תרושת סלית בכוכבי לילה. יהי בתצי הלילה: ישן
סחורף לנזפה אוי הובשף פנריו בלילה. ברע בל ומצבו באישון לילה.
לאיש תמורות נגלה רז חזות לילה. יהי בתצי הלילה: משתפר בקלי
קדש נדרג בו בלילה. נושע מבור אריות פותר בעתו לילה. שגאח
גשר אגני וכתב ספרים בלילה. יהי בתצי הלילה: עוברף צחף עליו
בגדר שגת לילה. פירה תדרוף רשומר מה בלילה. צרח בשומר וסח
אחא בוקר וגם לילה. יהי בתצי הלילה: קרב יום אשר הוא לא יום

ולא

תפארת בנים

צרח כשומר וסח אחא בוקר וגם לילה ומסיימים חליר כאור יום חשכת
לילה ויוצן עפ"ד סחק"ז (חיקון סי' דף כי עיי"ש) בסוד חסילת ערביה
רשות דבילס המלכות יורדת לעו"ס בעמם בלא בעלם לריכין וישראל לנערה
לס לשמור אחס משליעת החילונים עיי חסילת ערביה ובליתור חורס כל
הלילה עד הבוקר דאחא בעלם לנערה לס כל היום מן החילונים בסוד וילן
סס כי בא השמש ר"ל עד לפרא שבא השמש שהוא ז"א בעלם דמערותא
ואז אף לס שום פחד מן החילונים וסנה בליל פסח כחיב ליל שימורים לס
סיינו כי הלילה הסס סי' לילה כיום יאיר ולא סיסה לריכס המלכות לשימור
של ישראל עיי חסילס וחורס כי כו"ס שהוא ז"א בעלם דמערותא בכבודו
ובעלמו שומר אחס וכמס"כ ועברתי בארץ מלרים בלילה הסס סיינו אע"פ
ססי' לילה אעפ"כ ירד הקצ"ס שהוא בעלם דמערותא לשמור אח המלכות מן
שליפת החילונים אבל בעוס"ר עחס בלילות שיש פירוד בין ז"א לנזקבא דילה
וסכרינס ירדס עמנו בכל גליות כמס"כ בש"ס (מנילה כ"ס ע"א) ירדו לבבל
שכינה עמסס וכי' אבל ז"א בעלם לא נחית עמה ואיסי דאחרת מבעלס
גס ביום כמס"כ בחד"א (בסא"ר פרק ל') ססגליות דומס ללילה וסיינו שגס
ביום אינס משחמרת עיי בעלם ע"כ ארס שסכינה הקדושה אחא ביקר וגס
לילה אע"פ שסאיר הבוקר וסי' מסרואי סבעלי יבא נשמור אחסי אעפ"כ עוד
שורס עלי ארס הלילה ולס מסיימים חליר כאור יום חשכת לילה סיינו שאלו
מבקשים שיבא זמן הגאולה כמו ססי' בליל חג הפסח הראשונס ססי' ליל
שימורים לסו"ס בעלמו כביכול כמו ביום וסאיר כאור יום חשכת לילה שסקב"ס
בכבודו ובעלמו יבא לסודווג במערותא ולשמרס גס בלילה כמו ביום וכאמור:

רס

חגרה של פסח

ולא לילך. גם הודע פי לך היום אף לך הלילה. שומרים הפקד לעירך
כל היום וכל הלילה. מאיר באור יום השבת לילה :

ובכן

תפארת בנים

רם כודע כי לך היום אף לך הלילה עפ"מ שאמרתי לבאר דברי השיט
בפרשת החודש יקץ כשנן ועד כמשנה דהנה אנו מבקשים כליל שבת שחרמינו
עוד בגלותי לגלותי ולכאורה כי לו למימר מגלותי לגלותי ב"ב אמנם הלשון
עפ"מ"ש רבינו בפ"ח (פ"ה משער הפורים) בסוד וימי הפורים לא יעברו כי
בהשבעים שנים של גלות בבל כי ז"ל בסוד הדורמיטא וכל הראוי לחת מא"ל לז"ל
מסתלקים ממנו ויחנין כולם לרחל נוקבא דז"ל אמנם אח"כ כאשר הי'
החיקון בימי מרדכי ואסתר בחזירתם פא"פ הי' מהראוי שאחר שנסתלקו המוחין
מן המלכות ויחנין לז"ל שלא ישאר בה שוב אוהה ההארה שהי' בה בזמן
הגלות אבל הי' בדרך גם ופלא והפלא שגם לאחר שנסתלקו המוחין מן
המלכות ויחנין לז"ל לא נסתלק ממנה מוחה מאוהה ההארה וגם לאחר
סילוק המוחין מן רחל בחזירתם פא"פ נשאר כל ההארה כמו שהי' בה בזמן
הגלות וכיינו בבחי' יסוד אבא שמאיר לחן בבחי' מור עובר עיי"ש
וכמעלה שבו. מוכן שהוא לעובדיו כי המלכות הוא הנוהגת ערך לביה
וחוק לנעורתי וכל מה שיש לה הארה משפע אור הנשפע לה מלמעלה ויחד
יכולה להשפיע עלינו עוצות ושפע דרביא סגיא יותר ויותר (ע"י היסוד שסודו
ארוך ויהר מהנוקבא כביכול כודע שם) ולזה יחנן שאנו מבקשים שחרמינו
עוד בגלותי לגלותי היינו כי גם כשתגלונו שיהי' היסוד פא"פ ביחודא שלים
חשאר המלכות במעלה שהי' לה עתה בזמן הגלות כנ"ל ואז חוכל להשפיע
לנו חמיד כל טוב דרוב עוז ותעזימות וזה הוא סוד מ"ש חכ"ל ב"ש"ס (עירובין
ס"ה ע"א) לא איברא לילא אלא לשינחא היינו שמעלה של המלכות שיש לה
להשפיע כל טוב לישראל רק בזמן ההרדימה וזהו פירוש דברי השיטנן הנזכר
כי בחודש הזה יקץ כשנן ועד כמשנה היינו שגם כאשר הגיע זמן הגאולה
ונעשה הזיווג פכ"פ עכ"ז הי' בהמלכות מעלה כמו בזמן ההרדימה והשינה
וכאמור ע"כ הי' בידם להשפיע לישראל ביח מלרים וביח הים עושר ונכסים
וכדור דרביא סגיא יותר מדרך הטבע וזהו שאנו מבקשים רם כודע כי לך
יום (כיינו הגאולה העתידה הנקרא יום כנ"ל) שיהי' החיקון השלם בבחי'
פכ"ב אעפ"כ אף לך לילה שהמלכות יהי' לה אוהה הסארי שהי' לה בזמן
הגלות הדומה ללילה שהוא זמן החרדמה והשינה כנ"ל :

שומרים הפקד לעירך כל היום וכל הלילה חלוד כאור יום חשנה לילם
עפ"מ"ש (בפי פנחס) בפסוק זו אח בני ישראל ואמרת אליהם אח
קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו ואמרת להם זה האש
אשר תקריבו להי' כי כנס בחפלה שמיע אנו מחפלים ואשי ישראל וחפלהם
באבהם הקבל דרמן והענין הוא כי כנס בזמן שבהם הי' קיים והמחנה
אל

(לליל שני) וּבְכֵן נִאֲמָרְתָּם זָבַח פֶּסַח :

אֲמַי גְּבוּרָתְךָ הִפְלֵאתָ בַּפֶּסַח. בְּרֹאשׁ כָּל מַעֲשֵׂוֹת נִשְׁאָתָ פֶּסַח. גְּלִיתָ
לְאַזְרָחֵי תְּצוֹת לֵיל פֶּסַח. נִאֲמָרְתָּם זָבַח פֶּסַח : דְּלָתֶיךָ דְּפָקְתָּ בְּחוֹם
הַיּוֹם בַּפֶּסַח. הִסְעִיד נִוְצָצִים עֲגוֹת מִצּוֹת בַּפֶּסַח. וְאֵל הַבְּקָר דָּן זָבַר
לְשׁוֹר עֶרֶךְ פֶּסַח. נִאֲמָרְתָּם זָבַח פֶּסַח : וְעַמּוֹ סְדוּמִים וְלֹא־הָיוּ בָּאֵשׁ בַּפֶּסַח.
חֲלָץ לֹחַם מִתָּהם וּמִצּוֹת אָפָה בְּהֵן פֶּסַח. טֹאטְאָתָ אֲדָמַת מוֹף וְנוֹף בְּעֶבְרֵךְ

בפסח

תפארת בנים

על מכונו וסקריבו ישראל בכל יום קרבנות חובותיו ויהי להש"י לנחת רוח
אשר ריח ניחוח לך ע"כ בשעת עניונו עשן הסחבה למעלה יהי עת רצון
וישראל במעמדם כל מה שהחפלו על מוצת ישראל בכלל ובעצמם אז נתקבל
תפלתם באהבה כעובד לב המלך אבל עתה בעושר אין לנו לא מצבה ולא
קרבנות ולא ישראל במעמדם להחפול עלינו ולא נשאר רק הרצון כי גלוי וידוע
לפניו יחזיק שרוננו לעשות לו נחת רוח בקרבנות אישים פדים ואולם בני בשן
זיוס ובלילה אבל מה נעשה כי בעושר חרב בית מקדשנו והגם קי"ל חישב
למנו מזל ומאנס ולא עשאה מעלה עליו הכחזב כלילי עשאה זה שאנו
מבקשים ואשי ישראל ותפלתם באהבה תקבל בראון (היינו שיהי) הראון שלנו
שאנו משחוקקים לזה נחשב כאלו הקרבנות כל קרבנות בפועל ממש וישראל
במעמדם החפלו במעמדם על הקרבנות ועל ישיעות ישראל) וזה שאנו מאומרים
בפתח מוסף ר"ח ושעירי עזים נעשה בראון היינו שיע"י הראון שאנו משחוקקים
לזה יהי נחשב כאלו הקרבנות גם כעת הקרבן דר"ח בפועל ממש (וחיצה נעשה
הוא פועל עומד ר"ל שיהי נחשב כאלו אנו עשוינו כעת במעשה בפועל ממש)
זה שאח"כ את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו (מלשון ואביו שמר את
הדבר) היינו שחפנו חמיד לסקריב לפני הקרבנות חמיד במועדו לעשות לו
לריח ניחוח אז יהי נחשב לפני כאלו הקרבנות כל הקרבנות בפועל ממש וזהו
שסיים ואמר להם זה האשה אשר תקריבו לך (היינו כי עתה בזמן ח"ה וביטל
הקרבנות של המצבה) זה הוא רצונו לעשות לו נחת רוח ואשר ריח ניחוח
לפניו יחזיק ע"י השמירה והשחוקקה כג"ל זה שאנו מבקשים שומרים הפק"ד
לעיוך (מלשון ודי פק"ד את שרם) היינו שחפד את עיוך ויחלום ע"י
שישראל שומרים ומשחוקקים בכל יום לבנותה ולחיקונה ואז ממילא חלוד
כאור יום חשכה לילה מחמת נדה הגלות כי ע"י הנחת רוח שיהי לו מהראון
והשחוקקה של ישראל ימחקו כל הדינים ויאר ד' פניו אלינו ברוב רחמינו
וחסדיו :

דלתין דפקה כחוס כיום בפסח הסעיד נוצצים ענת מצות בפסח י"ל ע"פ
מ"ש לבאר הענין מ"ש בסידור ארומימך ד' כי דליהנו ולא שמחת
אויבינו לי אם היות שהני דלת ותער אשר שם מבקשים האויבים להאחז עכ"ל
לא

הגדה של פסח

תפארת בנים

לא שמחת אויבי לי וביאור הדברים ע"ד העבודת הוא כי הכס הולך דרכו
לזרוק עטו פסולת בלב כל עובד ד' לאמר לו כי בעמך צהלה צהונה
זקול חתונות ויולא או ללמוד תורה צדקים ילא שדרך בפסדך שיש לך לירא
מעון הגאות שיהי לך מזה ע"כ לא תעשה שום דבר מלוא או תורה או
תפלה בזמן שרואה או שומע איזה אדם ורק במסותים בלילה ויולא, וע"י זה
יחבטל רובא ככולא יומא מפבורת הש"י אבל באמת כ"ז עטו פסולת כי
חלילה לבטל אף רגע אחד מעבודה הש"י ועיקר דרך עבודה כי שיליי
במהשבתו אשר בית מלא אנשים כאלו אין איש וסכל היא רק דעאים
ועצבים ועלי כיער וגם אם עושה מלוא ומע"ט ותורה ותפלה צדקים ג"כ
בדעתו שאין שום רואה ואין שום שומע והוא ע"ד שאנו אומרים אשרינו מה
עוב חלקינו ומש נעים גורלנו שאנו משימים ומעריבים בבחי נכסיות ובחי
מדרשות ומיחדים שמך בכל יום תמיד ואומרים כו' וסיינו שהם שאנו תמיד
בכל יום בבחי נכסיות ובחי מדרשות מלא אנשים אעפ"כ אנו מיחדים שמך
וסיינו שהם חושבים שאנו מיחדים אותנו רק ע"ש שמו יחזיק (כענין סיחוד
שאין שום אדם בבית) וזהו חכמה השלימות וזה הוא ענין מלוא מלוא שם
מדרמים לענין העטו צהלה הגמיכות וכל עשייתם הוא רק בפנימיות
ע"י נח אנו עוזרים ואי אפשר בלאו הכי וע"י אמרי' במלוא מלוא הנעשים
צדקים כנ"ל ומהרם את המלוא ודבריו הו"ל במלוא את המלוא חלל את
המלוא וסיינו שכן יהי דרך עשיית האעפ"כ עושים אלהם צדקים ובפומי
אעפ"כ לא יהי בהם שום שמך חיוני שהיה גאווה (וכמ"ס לעיל בדרך הזה בד"ס
ובמקלות) וזהו ביאור הדבר שאמר דכמ"ס ארוממך ד' כי דלייתו ולא שמחת אויבי
לי וסיינו אעפ"כ שמחת כי מדת עטו שהנני עומד במקום גדלה והשגה שהוא
מקום עמידה עניים וחספלים הבאים להבית האיום הולכים לכלא מן גדלה
ואעפ"כ לא שמחת אויבי לי לבטל אחי מהורה ותפלה ומלוא ומע"ט מכח
העטו שהוא מעלה הולך כנ"ל וזה כי הענין של אברהם אע"פ לאחר שקיים
מלוא מילא לעת זקנתו שלא חשש לעון הגאות שיהי לו ע"י ויש פתח האוכל
כחוס היום שיש הרבה עובדים ושבים אעפ"כ לא מרק בו שום גאות ויהי
לו התגלות השכינה בבחי אנו ד' אשכח את דכס אחי דכס כמ"ס בש"ס סופה
וע"כ פרש"י שהי שרי ואמר את מלוא המילא וסיינו שהי מקיים שיהיה שעשה
המלוא צדקים בבחי (כדי) שהכל יהי מכירים שקידש השי"ת צדקים ואעפ"כ
הי נראש לו כאלו עזרתו הוא מכוסה באין שום רואה בבחי (אמר) וע"כ
כאשר באו אליו המלאכים לבקרו לחסות אקנקנו איך עשה המלוא צדקים
ואעפ"כ לא היה בו שום שמך גאות אפס להם מלוא מלוא של פסח שנעשה
ע"י כמה עוזרים צדקים ואעפ"כ אנו נזכרים שלא יהי בו שום שמך חיוני
שכח הגאווה כנ"ל וזהו דברי השי"ת דליתו דפקת (כיינו בחי ארוממך ד' כי
דלייתו שקיים אעפ"כ שיש בפתח האוכל כחוס היום) סיינו אעפ"כ שעשה
המלוא צדקים כחוס היום שהי עובדים ושבים אעפ"כ סיינו בבחי כי
דלייתו

בְּפֶסַח. וְאִמְרָתָם זָבַח פֶּסַח : יְהוָה רֹאשׁ כָּל אֶזְרָא מְחַצֵּת בְּלִיל שְׂמִיר פֶּסַח.

בביר

תפארת בנים

ליתני כ"ל זה ה' חשוב בנ"י ה' כי ענוס כזו דורש ה' ולכוננו זו
 הסעיד את המלאכים פוגח מנות שאפס לנורך פסח שאפ"פ שנעשה ע"י הרבה
 אנשים אפ"כ הם נשמרים מהשג חמץ חימוץ כל שהוא פון גיאות כ"ל :
 ו"ך ראש כל און מהנה בליל שימור פסח ע"פ מה שאמרתי לפרש מה
 שיראל אמרו על הים עזי חמרת ו"ק ויסי לי לשיעור כי הסג נודע
 מדברי רבינו (בפ"ח שער הזמירות) בכוונות כודו ל' קראו בשמו כודיעו
 בעמס עלילותיו שאמרו נסמלאים הקדושים כודו ל' קראו בשמו של הקב"ה
 וכודיעו בעמים שהם הקליפות עלילותיו ועי"ז שיכירו כולם גדולתו יחז"ש
 יפחדו הקליפות ולא יאחזו בהקדושה ע"ש וסדברים יתאחדו עם מ"ש רבינו
 בפע"ח בכוונות ברכת הפז שמוך ול"ך נא"ה להודו"ה שהוא ס"ה
 השם חכ"ה ע"ש וסיונו כי ע"י שאנו מודים ומספרים חסלותו יחברך עי"ז
 יאיר השם חכ"ה שסגולתו להכריח את הקליפות וכן מוזן הענין בעלינו לשבח
 וכי לראות מהר"ה בחפארת עזי"ך שבי מרן שס"ה השם חכ"ה וסיונו כי
 לאחר שאנו מספרים ומשנחים גדולתו של אדון הכל וכיור בראשית אנו
 אומרים ע"כ נקוט לך ד' אלקינו לראות מהרה בחפארת עזי"ך ומכונות השם
 חכ"ה שיאיר עתה בנה השירות והשבחות שתומרים לשמו יחז' עי"ז יאיר
 זה השם כדי להעביר גלולים מן הארץ וסאלילים כרה וכרחן וכי זה נרמז
 (בפי' דברים) כיום הזה אהל חת פחדך ויראתך ע"פ כל העמים חתה כל
 השמים אשר ישמעון את שמעך ורגזו וחלו מפניך כי הסג נודע מ"ש חז"ל
 לא ישכב עד יאכל מרק, שפי' הק"ש. הבאים למרפס מפילים אותם חללים חללים
 וכמו שפירש"י (בפי' בלק) וכן הוא בזו"ס"ק (פי' בלק דף ר"א ע"ב) ע"ש וסיונו
 כי ע"י הק"ש שיראל מיוחדים שמו יחז' ואומרים שמע ישראל וגו' מודיעים
 לכל באי עולם שהוא יחברך הוא יחד ומיוחד המסוה כל הווה עי"ז מפחדים
 הקליפות וכלים ונאבדים זה הוא הענין כי חיבך לאחר פסוק ראשון אנו
 אומרים ואסבה את ד' אלקיך ס"ה חכ"ה וסיונו שפי' אמרת שמע ישראל
 וגו' מאיר השם הזה להכריח כל הקליפות והחיות והספילם חללים חללים
 כ"ל חסו הוא ציבור הפסוק כ"ל ביום הזה אהל חת פחדך ויראתך ע"פ
 כל העמים "חתה" כל "השמים" (ר"ח חכ"ה) אשר ישמעו את שמעך היינו שיש
 להם הכח של הקריאה שמ"ע וגם שמי"ה גימ' חכ"ה וכמבואר בפע"ח
 (בשער הזמירות) בכוונת כל השמ"ה חסל"ל ו"ק ע"ש ועי"ז ורגזו וחלו מפניך
 ובזה מוזן הענין מה שאמרו ישראל על הים אשרס ל' כי גאס גאס סוס
 ורכבו רמס צים עזי חמרת ו"ק ויסי לי לשיעור ומבואר בסידור סוס ורכבו
 סס הס"ס וטקבא וחלו ידס צים בעומקא דהסומא רבס ויחנן פעמ"ש רבינו
 שס בכוונת כל השמ"ה חסל"ל ו"ק ר"ח חכ"ה שהשם הזה הוא יולא מאוחיות
 ו"ק במילואו בהכאס וי"ך פעמים יוד וכי ע"ש וסיונו שסס סכ"י ספי' בעזריק

לספרים

הגדה של פסח

בביר על בן בכור פסחא בְּכֵם פֶּסַח. לְבָלְתִי תַחַת מַשְׁחִית לְבָא בְּפִתְחִי
בְּפֶסַח. וְאִמְרָתֶם זָבַח פֶּסַח: מְסֻגֶּרֶת סִגְרָה בַּעֲוֹתָי פֶּסַח. נִשְׁמְרָה מִדֵּין
בְּצִלְלִי שְׁעוֹרֵי עֵימָר פֶּסַח. שׁוֹרְפוֹ מִשְׁמְנֵי פוּר וְלוֹד בְּיָקָד יְהוּד פֶּסַח.
וְאִמְרָתֶם זָבַח פֶּסַח: עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לַעֲמֹד עַד נֶעֱזָה עֹנֶת פֶּסַח. פֶּסַח יָד
בְּתִקְהָה לְקַעֲמֵשׁ צוּל בְּפֶסַח. צָפָה הַצִּפִּית עָרוֹךְ הַשְׁלָחַן בְּפֶסַח. וְאִמְרָתֶם
זָבַח פֶּסַח: קָהֵל בְּנִסָּה הַדָּסָה צוּם לְשִׁלֵּשׁ בְּפֶסַח. רֹאשׁ מִבֵּית רָשָׁע
מִחֲצֵפֶת בְּעֵץ חֲמֻשִּׁים בְּפֶסַח. שְׁתֵּי אֵלֶּה רַבֵּעַ תִּבְרִיא לַעֲוִיּוֹת בְּפֶסַח. תִּשְׁעוֹ
יִדָּה וְתִרִים יִמְיָךְ בְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חַג פֶּסַח:

פי

תפארת בנים

לסדרת כל המקורונים הס"ס ונוקבא דילי להשלך בעמקי דחסור עזי וחמרה
י"ק ויכ"י לי לישועה שישועה ה"י ע"י הכח של השם חכ"ס היוצא מבי
אחותיו י"ק כהכח יוד פעמים יו"ד וכו' כנ"ל חס שאמר הפיימן י"ק ראש
כל און מחלח ציל שימור פסח היינו שצילס הזכ שהלך הקב"ס לעשות דין
בראש הקליפות ולכלותם הכס הוא בא והאיר בשם י"ק שמשם זה יאל השם
חכ"ס כנ"ל:

בביר על בן בכור פסחה בְּכֵם פֶּסַח לְבָלְתִי תַחַת מַשְׁחִית לְבָא בְּפִתְחִי
בְּפֶסַח בְּהָדָם מִה שְׁאִמְרָתִי לַפֶּסַח הַשְּׂסוֹק (חֲסִילִים פִּיו) כִּי חֲסֹךְ
גְּדוֹל עָלֵי וְהַלְלָתִי נִפְשִׁי מִשְׁאוֹל חַחֲתִי כִּי כִשְׁשִׁי מִסְחֹר פִּנְיוֹ מִלְחָנו ח"ו
כּוֹחַ גּוֹרֵם לְהַתְרַשֵּׁל בְּהַלְמוֹנֶה בַּחֲזוֹק וּמַדְבְּקוֹת ח"ו אֲכִן אִם הַקִּבֵּס בְּרַחֲמָיו
וּבְרֹצַח חֲסָדָיו הוּא בְּעֹזְרוֹ וּמִרְאֵה לֵנוּ פָּנִים שֶׁל אֲהַבֵּה אִזּוּ הַאֲדָם מִתַּחֲזֹק
בְּאִמּוֹנָתוֹ וְאִכְבָּחוֹ וּמַדְבֵּק עֲלָמוֹ בְּהִשְׁתָּה לַעֲדָדוֹ כִּכֵּל לִבָּדוֹ וּכְכֵל נִפְשׁוֹ כִּכֵּל עַתָּה
וּכְכֵל שְׂעֵה יוֹחֵד וְיוֹחֵד חֵס שְׁאִמְרָה כִּי חֲסֹךְ גְּדוֹל עָלֵי (ע"י שְׁעִיּוֹת עֲמִידִים
פּוֹצִים הַגֵּה יוֹחֵד חֲבִיב עָלֵי הַעֲוֹבֵה שְׁעִיּוֹת עֲמִידִי כִּי ע"י) הַלְלָה נִפְשִׁי מִשְׁאוֹל
חַחֲתִי (שְׁהִיטֵ"ר אֵין לוֹ כַּח לִבְטֵל אֹתוֹי מִהַלְמוֹנֶה שְׁלִימָה) וְכֵן אִמְרָה (חֲסִילִים
לִי) דִּי אֲלֵקִי שׁוֹעֲתִי אֲלֵיךְ וְתַרְפָּאִי דִּי הַעֲלִית מִן שְׁאוֹל נִפְשִׁי ג"כ ע"ד כִּנ"ל
וְכִזֵּה הַגִּבְרָה שֶׁשׁ כּוֹד הַדְּבָרִים וְאִמְרָה הַסִּתְרָת פִּנְיָה הִיחִית נִבְהַל מִה בִּצָּעַ דְּרַמִּי
בְּרַדְתִּי אֵל שַׁח הִינֵנו כְּשִׁרְאוֹתִי שֶׁשְׁשִׁי הַסְחֹר פִּנְיוֹ מִמֶּנִּי וְהַתְּפַלְלָתִי וְלֹא
שִׁמְנו הִיחִית נִבְהַל עוֹד יוֹחֵד מִלְחָנוֹ נוֹרָא שְׁקָרָנוֹ שְׁעִי"ז הִנֵּנו מִתְרַשֵּׁל בְּאִמּוֹנֵה
וּמִאֲהַבֵּה עַד שְׁחִיחִי יוֹרֵד לֹאט לֹאט בְּשִׁפְלֵה הַמִּלֵּךְ עַד שְׁאוֹל חַחֲתִי וְאִיכּ אֵין
נִפְקָא מִינִי לִי פֶּסַח יִכֵּי לִי מִלֵּא בִּית כֶּסֶף חֹכֵב כִּי כִזֵּה בִּצָּעַ דְּרַמִּי בְּרַדְתִּי
אֵל שַׁח חֵס שְׁאִנו אֹמְרִים בְּמֵה שְׁהַקִּבֵּס הִרְאֵה לֵנוּ נִיסִים בְּעֹלָה שְׂסַח
עַל בְּחִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכֵם פֶּסַח ע"י נִלְנוֹ מִסִּיטֵ"ר שְׁכּוֹחַ הַמַּשְׁחִית הַעֲיָקְרִי
וְהַגְּדוֹל וְלֹא הִי לוֹ פִּתְחוֹן פֶּסַח לְבָא לַפְתּוֹת אֹתוֹת לַעֲבֹד עַל רֹעֵז לְאַחַר שְׁרָאוֹת
גּוֹרֵל הַחֲבִיצוֹת וְהַאֲהַבֵּה שְׁהַקִּבֵּס הִרְאֵה לֵנוּ וְחִיבֵה יִחִירֵה טוֹעַת לֵנוּ אִזּוּ
וּמִמִּילָה כְּמִים פָּנִים אֵל פָּנִים וְגו':

גדודיו

כִּי לֹא נָאָה. כִּי לֹא יָאָה [כֶּתֶר מְלוּכָה]:

אָדִיר בְּמְלוּכָה. בָּחוּר בְּהַלְכָּה. גְּדוּדָיו יֵאָמְרוּ לוֹ. לֵךְ וּלֵךְ. לֵךְ כִּי לֵךְ. לֵךְ בַּמִּלְחָמָה. כִּי לֹא נָאָה כִּי לֹא יָאָה כֶּתֶר מְלוּכָה: דְּגוּל בְּמְלוּכָה. תְּדוּר בְּהַלְכָּה וְתִיקְיוֹ יֵאָמְרוּ לוֹ. לֵךְ וּלֵךְ וכו': זָבָא בְּמְלוּכָה. חֲסִין בְּהַלְכָּה. שְׂפָסְכִיו יֵאָמְרוּ לוֹ. לֵךְ וּלֵךְ וכו': יָחִיד בְּמְלוּכָה. כְּבִיר בְּהַלְכָּה. לְמִדְּיוֹ יֵאָמְרוּ לוֹ. לֵךְ וּלֵךְ וכו': מוֹשֵׁל בְּמְלוּכָה. גּוֹרָא בְּהַלְכָּה. סְבִיבָיו יֵאָמְרוּ לוֹ. לֵךְ וּלֵךְ וכו': עֲנִיו בְּמְלוּכָה. פְּנִדָּה בְּהַלְכָּה. צְדִיקָיו יֵאָמְרוּ לוֹ. לֵךְ וּלֵךְ וכו': קְדוֹשׁ בְּמְלוּכָה רְחוּם בְּהַלְכָּה. שְׂנֵאָנָיו יֵאָמְרוּ לוֹ. לֵךְ וּלֵךְ וכו': מְסִיחַ בְּמְלוּכָה. תּוֹמֵךְ בְּהַלְכָּה. תְּמִימָיו יֵאָמְרוּ לוֹ. לֵךְ וּלֵךְ לֵךְ כִּי לֵךְ בַּמִּלְחָמָה. כִּי לֹא נָאָה כִּי לֹא יָאָה כֶּתֶר מְלוּכָה:

אדיר

תפארת בנים

גְּדוּדָיו יֵאָמְרוּ לוֹ כִּי ותיקיו יאמרו לו וכו' עד תממיו יאמרו לו לך ולך בסקרם מה שאמרתי (צפ' עקב) המאכילך מן צמדדך אשר לא ידעו אבותיך וכו' למען ענותך ולמען נסותיך לסעידך באחריתך ואמרת בלבבך כחי ועושי ידי עשה לי את החיל הזה וזכרת את ה' אללקך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל וגו' וסי' אם שנוה תשכח את ה' אללקך והלכת אחרי אלילים אחרים ומבדחם ומשחחיתם להם העדותי ככם סיום כי אבוד תאבדון עפ"י סידוע שכל אדם בכל עת שהוא רואה כי החל רוח ה' לפעמו ולבו ונפשו תחילו לטיות שואף זורח ברשפי אש שלטת י"ק הן בחורם הן בחפץ ילם בכונס לריק ליתן שבת וסודים להשי"ת אשר נתן לו מתנת חיים וזו שאמר משה רבינו ע"ה ודקס חסי' לנו כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת לפני ה' אלקינו כאשר ציונו ור"ל כי הודיע לישראל שידעו כי כאשר יעזור להם הש"ת שיסי' נשמרים לעשות ולקיים את כל התורה והמצוה לא יעלה על דעתם שזה הוא מכתם אלא הוא דקס ומתנת חיים מאתו יתצ"ש שנתן בלבו אהבתי ויראהו לעשות רצונו יתצ"ש בזה וזה הוא הענין הנאמר באברהם וסלמין צבי ויחשבים לו דקס וסיינו לאחר שהגזירו הקצ"ס וראה גדולתו ועי"ז צאו לידי האמונה הגדולה לא כפס מוצחו לאמור שהוא בעצמו ע"י עבודתו הגדולה וזה גדולה זו אלא ידע איסו צנפשים שהוא רק דקס ומתנת חיים מאתו יתצ"ש שסופיע בקרבנו רוח האמונה הגדולה הלוה וזה הוא הענין שאמרו חז"ל (במכילתא פי' בשלח) לא נתתי הסור אלא לאוכלי המן כי הלא ידוע שהמן ה' מוזק לנפשות ישראל ונתעלו ע"י המן מדרגה אחר מדרגה וסכל ה' בלי שום אחרעווא דלחחא רק שירד עליהם אחרעווא דלעילא וכמבואר בזכר (פי' בלק דף ר"ח ע"ג) עי"ש והנה הסור ינתי למנוחי רוח שהסור נמשל למים וכמ"ש בשי"ס (תענית דף ז') וסיינו כי גם מי שרואה

שנכס

הגדה של פסח

אָדיר הוא יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמִתְרָה בְּמִתְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל בְּנֶה
אֵל בְּנֶה. בְּנֶה בֵּיתָהּ בְּקֶרֶב : בְּחֹדֶר הָאֵל. בְּדוֹל הָאֵל. בְּגוֹל הָאֵל.
יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמִתְרָה בְּמִתְרָה בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל יְכוֹ : הָדוֹר הָאֵל

ותים

תפארת בנים

שגבס לבו בדרכי ה' בחור ויִצְחָק לִרְיָה נפשו טהור לא פעל במעשיו
לבוש לידו גדול זו וסוף אללו רק נסמא דכסיפא ולזס אמרו לא ניהנס חורס
אלא לאוכלי המן סיינו לאותן שידועין שאוכלין נסמא דכסיפא שכל חכמחס
ניהנס לסס במח' מן השמים חס י"ל בסמך הדברים המאכילך את המן
במדבר (שנחן לך מוחין דחכמס ללמוד וללמד לשמור ולעשות סכל בבחי' מן
שורד לך סספסס מלעילא בלי אחרעוהא דלחחא) אשר לא ידענא ולא ידעון
אבוחך (סכל במחנת חנס בלי שום ססכנס מקודס) [ע"ד שבי' בספרים אכן יש
ה' במקום סזס ואנכי לא ידעתי לא עשיתי סכנס לזס מקודס] למען עטוחך
(לסכניע את סחומר שלכס) ולמען נסוחך (סוף ענין סכרנס במדרג' אחר
מדרג' מלשון כעסוה נס כדי לסכחנס חלקי נר"י שלכס לספיבך באחריתך
סי שעי"ז סוכל אתס לבדך אח"כ לעורר עמך לעבודת סבורא ב"ס כי סמאור
שכס מחזיר למוטב) ואמרת בלבבך כחי ועוֹלָם ידי עשס לי סחיל סזס (סיובא
גאוח בלבבך לומר שאחס בעמך פעלת זאח פ"י עבודתך שחבא לידו מדרגס
גדולס כזו) ולזס חכרת אח' ה' אלקיך כי סוף סנוחן לך כח לעשות חיל וגו'
(שחשליך מחשכס זרס סזו ממך רק שחזכור חמיד וסחן אל לבך שלכל סגדולס
אשר זכית סכל סוף מחנת חנס מלחו יחב"ש כי איך כדאי לזס כדי שלא
חבא לידו גאוח כי לא ניהי סחורי אלס לאוכלי המן ככ"ל) ולזס אחר בסמך
סדברים וסי' אס שכוח חככח את ה' אלקיך (שסוף סוף שנחן לך חיל ככ"ל)
וסלכת אחרי אלקים אחרים וכו' (כי כל סמחגאס כחילו עובד ע"ז וכמ"ס
בש"ס (סופס דף ד') סעדותי בכס סיוס כי אבוד חאבדון (סיינו כמ"ס בש"ס
(ססחיס דף ס"ו) סאי מאן דמחיסר אס חכס חכמחו מסחלקת) רק שחכא
זריו לזכור חמיד כי סכל מלחו יחב"ש בחורת מחנת חנס וכאמור חס סוף
סענין שיסד ספייען כאן גדודיו סססריו לימודיו סביביו לבאיו סגליו חמימיו
(ססס מדרגות סגדולס של כל מיני כחות סלדיקים ססס דומיס למס"ס)
כלס יאמרו לך ולך וכו' וסיינו כי בלי סקדוסי סזו סזמן סכל אי מישרלל
נחעלס במדרגת אלק סעמיס יוחר מכפי מעלחו בכל ססנס ואמר כי לא לבד
אנחנו סס סולנו סיוס אלס גס בכל ססנס ובכל פח ובכל שסס ובכל מיני
מדרגות של מעלות סססצות של סלדיקים סס מרגישים ומודיס ואומרים לך
ולך ולך כי לך סכל מס שזכינו לגדולס זו סכל אין לנו בו שום חלק רק
מחנת חנס ממך יח"ש וכאמור :

אָדיר סוף יבנס בוחו בקרוב סיינו כי עד פחס שסיינו יוסבים על ססדר
במלס וכוסות סיסס סמלכות בחי' רחל ככנת ע"ז בכל שיסור קומחס

בכחי

וְחַיִּים הָיָה. זֶפְאִי הָיָה. חֲסִיד הָיָה יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמִתְחַבֵּב בְּמִתְחַבֵּב
בְּיָמֵינוּ בְּקֶרֶב. אֵל וְכִי : מְהֵרָה הָיָה. יָחִיד הָיָה. בְּבִיר הָיָה. לְמִדָּה הָיָה. מְלָךְ
הָיָה. מְלָךְ הָיָה. מְלָכִי הָיָה. עֲזָרָה הָיָה. פְּלִיָּה הָיָה. צְדִיק הָיָה. יִבְנֶה בֵּיתוֹ
בְּקֶרֶב. בְּמִתְחַבֵּב בְּמִתְחַבֵּב בְּקֶרֶב. אֵל וְכִי : מְדוּשֶׁה הָיָה. רַחוּם הָיָה.
שְׂדֵי הָיָה. מְסִיחַ הָיָה. יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקֶרֶב. בְּמִתְחַבֵּב בְּמִתְחַבֵּב בְּקֶרֶב.
אֵל בְּגָה אֵל בְּגָה. בְּגָה בִּיתָךְ בְּקֶרֶב :

אַחַד מִי יוֹדֵעַ. אַחַד אֲנִי יוֹדֵעַ. אַחַד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשֵׁמַיִם וּבָאָרֶץ :
שְׁנַיִם מִי יוֹדֵעַ. שְׁנַיִם אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁנֵי לְדוּחֹת הַבְּרִית. אַחַד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשֵׁמַיִם
וּבָאָרֶץ :

שלשה

תפארת בנים

בְּבָחִי מַחֲנִין וְגִדּוּלָה בְּצִנּוֹן שֶׁלֹּם חֲמִשָּׁה לְאַחַד שֶׁעָבְרוּ הַמַּלְכוּת שֶׁלָּנוּ וּמִחוּר
הַמַּלְכוּת כִּדְרָשֵׁנוּ וְלִרְכִּיזֵנוּ לְחֹזֶק וּלְבִטּוֹת הַמַּלְכוּת לֵאמֹר לֵאמֹר עַיִן מְלֹאחַ סְסִידָה
סְסִידָה כְּעֹדֵעַ וְעַיִן לְאַחַד סִיּוֹם הַסִּדֵּר אֵל מְבַקְשִׁים אֲדִיר הֵאָז יִבְנֶה בֵּיתוֹ
שְׂכֹחַ הַמַּלְכוּת בְּקֶרֶב צִנּוֹן עוֹמֵר :

אֶחָד מִי יוֹדֵעַ אֶחָד אֲנִי יוֹדֵעַ אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשֵׁמַיִם וּבָאָרֶץ הֵנּוּ כְּעֵצָה כֹּל
לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמוֹת עוֹדִים בְּהוֹדָאָה גְּמוּרִי שֶׁהָיָה הוּא בְּרַח שֶׁכָּל רֶקֶב
שְׁלֵימָה מוֹדִים בְּהוֹדָאָה וְיֵשׁ שְׁלֵימָה לְפִי מַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה מִסֵּר הַכְּבוֹד לְעוֹלָם
שׁוֹף שֶׁלֹּם עַיִן מַעֲשֵׂה וְעַיִן הֵם מְשֻׁקָּעִים בְּמַעֲשֵׂה הַשִּׁיחֻף רִ"ל חֲסוֹ שֶׁלָּנוּ
לְעוֹמְרִים אֶחָד אֲנִי יוֹדֵעַ (בְּלִי שִׁיחֻף) אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּשֵׁמַיִם וּבָאָרֶץ, וְעוֹד יִל
בֶּחֶם בְּהִבְנָה הַעֲנִין בְּהַקְדָּם מִשֶּׁ שְׁלֵימָה (בְּפִי וְלִחְחֻק) וְיִדְעָה סִיּוֹם וְהַשְׁכָּחָה לֵאמֹר
כִּי ד' הוּא הַלְלוּקִים בְּשֵׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִחֲמַת אֵין עוֹד דְּכִסָּה יוֹדֵעַ מִשְׁחֻסִּיל
שֶׁהָיָה בְּרִחוּתוֹ שֶׁ"ל לֵאמֹר לְפָחוֹת אֵחָ אֶחָד לְבַעַל וּלְמַעַשֵׂה מַעֲשֵׂהוֹתָ הֵן בְּהוֹדָאָה
הֵן בְּהַשְׁלָה הֵנּוּ בָּא לְלִי בְּחִיבֻלִי לִימַד שֶׁלֹּא עוֹבֵד הוּא הַעֲבֹדָה כְּעַתָּה שֶׁלֹּא
גִּמְרָה אוֹ פוֹסְקִים יֵשׁ יִתְנֶם שֶׁמֶס כְּעַתָּה אֲנֵשִׁים בְּבִיתוֹ אוֹ בְּבִשְׁכָּנִים אוֹ בְּבִשְׁמִיד
וְלִוְיִים וְלֵאמֹר שֶׁכֵּךְ בְּהַשְׁכָּחָה שֶׁהָיָה עַיִן לְעוֹלָם וְעוֹנִיּוֹת וּכְנֵסֶה שֶׁלֹּא
מִכָּסֵּם יֵהֵאָרֶץ רַק בְּשֵׁשׁ רֶסֶס וְקוֹל דְּמַמַּס דָּקָה וְרַק שֶׁפָּחִיד נְעוּחַ וְקוֹלֵךְ לֹא יִתְנֶם
כְּדִי שֶׁלֹּא חֲבֹרָה לִידִי יוֹרֵר חִי וְהַשְׁכָּחָה לְעֹבֵד הָיָה כֹּל כּוֹחַ חֲמַחֲחֵן עַד
שֶׁחֲבֹרָה לְבִיתָךְ אוֹ עַד שִׁילְכֵנוּ לְבִיבּוֹר מִבְּשִׁכָּנִים וְלִי חֲבֹרָה אֵחָ בּוֹרֵךְ כְּלֶשֶׁר פֶּסַח
לְבָכֵךְ וְעַיִן לְבִיבּוֹר יִתְנֶם לֵאמֹר בִּשְׁמֵי לֵאמֹר וּמִיֵּעַשׂ שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְהַשְׁכָּחָה עַם קוֹט
וְהַשְׁכָּחָה מִשְׁכָּחָה הָיָה מִכָּל וְכָל חֲמִשָּׁה כְּבִיר חֲמִשָּׁה עַיִן בִּית מִלֵּא אֲנֵשִׁים
נִרְאֶה כְּלָלִי אֵין אֵחָ כִּי עֵינֵךְ דָּרֵךְ הַעֲבֹרִי הוּא דֹאף שֶׁכּוֹחַ בְּבִית מִלֵּא אֲנֵשִׁים
יִזְכֵּר בְּעַיִנוֹ כְּלָלִי אֵין שֶׁם אֵחָ וְיִתְנֶם דְּרִיק דְּרִיק לְלִמּוּד וְלִשְׁכָּחָה בְּהַשְׁכָּחָה
וְכִרְגֻשׁוֹת הַנֶּפֶשׁ וְכִי אֵחָ יֵשׁ אֲנֵשִׁים בְּבִשְׁמִיד אֵחָ הוּא מִיֵּחָד כֹּל כּוֹנֵחַ לִיחָד
קוֹבֵדִים וְכִנְיָהּ וְלִמְשֹׁחַ כִּי לְשִׁכָּחָה יִתְנֶם וְכִי שֶׁחֲבֹרָה לְעוֹלָם (בְּשִׁיחֻף)
וְכִנְיָהּ לְעוֹלָם וְכִנְיָהּ לְעוֹלָם דְּשִׁכָּחָה כְּחֹס סִיּוֹם) חֲסוֹ הַעֲנִין (בְּפִי שֶׁמֶס)

ורא

הגדרה של פסח

שְׁלֹשָׁה מִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה אִמְתָּה. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית.
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

אַרְבַּע מִי יוֹדֵעַ אַרְבַּע אֲנִי יוֹדֵעַ אַרְבַּע אִמְתָּהוּת שְׁלֹשָׁה אֲבֹת שְׁנֵי לוחות
הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

חֲמִשָּׁה מִי יוֹדֵעַ חֲמִשָּׁה אֲנִי יוֹדֵעַ חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע אִמְתָּהוּת
שְׁלֹשָׁה אֲבֹת שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

שִׁשָּׁה מִי יוֹדֵעַ שִׁשָּׁה אֲנִי יוֹדֵעַ שִׁשָּׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה.
אַרְבַּע אִמְתָּהוּת. שְׁלֹשָׁה אֲבֹת. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ

שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

שבעה

תפארת בנים

וירא איש מזרי מכה איש עזברי מחיו ויפן כל וכה וירא כי אין איש דסייט
שםמזרי שחוא היתס"ר (כמ"ש בלק"ת ר"פ שמוה) מכה איש עזברי (שברלוטו
לעבוד את סש"י בכל לבו ובכל כוחו ואבריו) מחיו (שהכשילו שיש לו למנוע
כעת מהעבודה מחמת שחיו הם עתה עמו ויבוא לידי יהודא ככ"ל אבל
משכ חיקן זה) ויפן כה וכה וירא כי אין איש שקרא בית מלא אנשים כאלו אין
איש ככ"ל וע"כ לא יוכל היתס"ר לבטלו מעבודתו מחמת אנשים העומדים
ביחד שם עמו וזה פית"ס חמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש
לא יעמא בעמיו דגם כשחוא בעמיו היינו צבכ"ג וצבכמ"ד מלא אנשים
הרואים ושומעים עבודתו לא יעמא את נפשו לומר אמתין עד שאוכל להעבוד
באופן שאיש לא יראנו ולא ישמע באופן שלא אוכל לצוא לדי פני וגיוות חיו
כי ע"ז יעמא את נפשו שבודאי יבוא לו צמוליס סדכס להבטל לגמרי מעבודתו
רק גם כשחוא צבית מלא אנשים יחדמה לו כאלו אין שם איש צבית ככ"ל
זה שאס"כ וידעת היום והשבות אל לבבך כי ד' הוא האלקים בשמים ממעל
ועל הארץ מחמת אין עוד היינו שלא חמנע שום זמן מלעבוד הס"י גם כשאחס
צבכ"ג וצבכמ"ד והשבות אל לבבך כי ד' הוא האלקים בשמים ממעל היינו
שחזיר דעתך ותחשוב בלבך שהשם ב"ה הוא האלקים שלים בעליונים ובתחתונים
בשמים ממעל (כמ"ש מי כד' אלקינו הסגדי לנצח) ועל הארץ מחמת אין
עוד (היינו שאין עוד בעולם שום אדם חוץ ממך שאתה עובדו בכל לבבך
וכל נפשך ואין שום אדם בארץ שיסמע או שיראה וסיינו כענין בית מלא אנשים
כאלו אין איש ככ"ל) וזהו שאנו אומרים אחד מי יודע (היינו מי מהאנשות
שיוכל להחיד עם הקב"ה ולראות בעיניו שאין עוד שום נברא בעולם מצלמדו
יתצ"ש) כמו שאנו יכול להחיד לך אלקינו הוא אחד בשמים ובארץ :

שְׂבָעָה מִי יוֹדֵעַ. שְׂבָעָה אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבָּתָא. שְׂשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֶה.
בְּמִשְׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוחות
הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

שְׂמוֹנָה מִי יוֹדֵעַ. שְׂמוֹנָה אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׂמוֹנָה יְמֵי מִלָּה. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבָּתָא.
שְׂשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֶה. בְּמִשְׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה
אָבוֹת. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

תְּשַׁעָה מִי יוֹדֵעַ. תְּשַׁעָה אֲנִי יוֹדֵעַ. תְּשַׁעָה יְרַחֵי לֵידָה. שְׂמוֹנָה יְמֵי מִלָּה.
שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבָּתָא. שְׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֶה. בְּמִשְׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה.
אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים
וּבְאֶרֶץ :

עֶשְׂרֶה מִי יוֹדֵעַ. עֶשְׂרֶה אֲנִי יוֹדֵעַ. עֶשְׂרֶה רַבְבֵּינָא. תְּשַׁעָה יְרַחֵי לֵידָה.
שְׂמוֹנָה יְמֵי מִלָּה. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבָּתָא. שְׂשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֶה. בְּמִשְׁה
חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית. אֶחָד
אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

אֶחָד עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ. אֶחָד עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ. אֶחָד עָשָׂר כּוֹבְבֵינָא. עֶשְׂרֶה
דְּבָרֵינָא. תְּשַׁעָה יְרַחֵי לֵידָה. שְׂמוֹנָה יְמֵי מִלָּה. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבָּתָא.
שְׂשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֶה. בְּמִשְׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת.
שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ .

שְׁנַיִם עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ. שְׁנַיִם עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁנַיִם עָשָׂר שְׂבַשְׁמֵינָא. אֶחָד
עָשָׂר כּוֹבְבֵינָא. עֶשְׂרֶה דְּבָרֵינָא. תְּשַׁעָה יְרַחֵי לֵידָה. שְׂמוֹנָה יְמֵי מִלָּה.
שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבָּתָא. שְׂשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֶה. בְּמִשְׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע
אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים
וּבְאֶרֶץ :

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר מְדָיָא. שְׁנַיִם
עָשָׂר שְׂבַשְׁמֵינָא. אֶחָד עָשָׂר כּוֹבְבֵינָא. עֶשְׂרֶה דְּבָרֵינָא. תְּשַׁעָה יְרַחֵי
לֵידָה. שְׂמוֹנָה יְמֵי מִלָּה. שְׂבָעָה יְמֵי שַׁבָּתָא. שְׂשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֶה. בְּמִשְׁה
חוּמְשֵׁי תוֹרָה. אַרְבַּע אֲמָרוֹת. שְׁלֹשָׁה אָבוֹת. שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית. אֶחָד
אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ :

חַד גְּדִינָא. חַד גְּדִינָא רֹזְבִין אַבָּא

בְּתַרֵּי זֵוִי. חַד גְּדִינָא חַד גְּדִינָא :

וְאַתָּא שׁוּגְרָא וְאִקְלָה לְגְּדִינָא רֹזְבִין אַבָּא בְּתַרֵּי זֵוִי חַד גְּדִינָא. חַד גְּדִינָא :

ואתא

חגרה של פסח

ואתא בלגא ונשד לשונגרא דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זוני. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא חוטרא. והנה לבגא. דנשד לשונגרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זוני. חד גדיא חד גדיא :

ואתא נגרא. ושרה לחוטרא. והנה לבגא. דנשד לשונגרא דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זוני. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא מיא. ובה לנגרא. דשרה לחוטרא. והנה לבגא. דנשד לשונגרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זוני. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא תנרא. ושמא למיא. דבה לנגרא. דשרה לחוטרא. והנה לבגא. דנשד לשונגרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זוני. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא השוחט. ושחט לתנרא. דשמה למיא. דבה לנגרא. דשרה לחוטרא. והנה לבגא. דנשד לשונגרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זוני. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא מלאך המות. ושחט לשוחט. דשחט לתנרא. דשמה למיא. דבה לנגרא. דשרה לחוטרא. והנה לבגא. דנשד לשונגרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זוני. חד גדיא. חד גדיא :

ואתא הקדוש ברוך הוא. ושחט למלאך המות. דשחט לשוחט. דשחט לתנרא. דשמה למיא. דבה לנגרא. דשרה לחוטרא. והנה לבגא. דנשד לשונגרא. דאכלה לגדיא. דזבין אבא בתרי זוני. חד גדיא. חד גדיא :

ויהי אח"כ שיר השירים במתן ונעמיס. חייב אדם לעסוק
בכלנות פסח וצינאח מזרים ולספר בניסים ונפלאות שעשע
הקב"ה עד שחמטנו שנים. ויהי דין ליל ראשון ית גיב בליל
שני. ונוכחים שלא לקרות על מנתו רק פרשת שמע ולא שאר
דברים שקורין בשאר לילות כי ליל שמורים הוא להם מן המזיקין :

חנותך וחובבט לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

עייני חיים תשס"ג

מפתחות על סדר פרשיות התורה

כל מסום שנמצא בדברי רבינו המחבר - הפארת בנימ' ונרשם בסדר
דפים ועמודים הגרפסים בזה.

בראשית. פ ע"א. יב ע"ב. כה ע"ב. כח ע"א ע"ב. מ"ג ע"א.

נח. יד ע"א. כ ע"ב עד ע"א. עה ע"א.

לך. כד ע"א. ל ע"ב. למ ע"א.

וירא. ה ע"א.

חיי שרה. סח ע"א.

חולדה. ס"ב.

ויסלח. ג ע"א. כג ע"א. סא ע"ב.

וישב. ז ע"א.

מקץ. לד ע"א.

ויגש. כז ע"א.

שמות. כד ע"ב. ל ע"ב. לא ע"א. לב ע"א, מ ע"ב. פא ע"ב.

בא. מג ע"א. ע ע"ב.

בשלח. יב ע"ב. לא ע"ב. מ"ו ע"ב. מז ע"א. נג ע"א. סה ע"ב. פו ע"ב.

סם ע"א. עא ע"א. עכ ע"א,

יחזרו. ג ע"א. לא ע"א.

הלכו. יד ע"ב.

השא. כ ע"ב. לח ע"א.

ויקבל. כב ע"ב.

סקודי. כב ע"א ע"ב. כג ע"א.

חזרנו. כח ע"א.

מזרנו. כד ע"א.

אחרי. יז ע"א. ל ע"א. סג ע"א.

קדושים. ג ע"ב. ד ע"ב. כ ע"ב. כז ע"א.

אמר. פא ע"ב.

בכר. כא ע"ב. ע ע"א.

בחוקותי. הן ע"א.

במדבר. ג ע"א. ל ע"א.

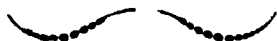
נשא. לח ע"א.

בהפלוגתך. סז ע"ב. לג ע"ב. לה ע"ב.

שלח. ע ע"א. פ ע"א.

מפתחות

קרח. ים ע"א. לג ע"א. מה ע"א.
חקק. לו ע"א. ממ ע"ב. נ ע"א.
צלק. לד ע"ב. מג ע"ב. סב ע"ב. סד ע"א.
פנחס. יב ע"ב. כד ע"א. כ ע"ב. נה ע"א. סז ע"ב. נח ע"ב.
ממות. למ ע"ב.
דברים. ג ע"ב. נא ע"ב.
ואחחכן. י ע"א. יא ע"א ע"ב. לב ע"א. פס ע"ב. פא ע"א.
עקב. פ ע"א. פ ע"א.
ראה. יח ע"ב. נפ ע"א. פ ע"א.
שופטים. ס ע"א.
חנא. סד ע"א.
נבים. סה ע"א.
וילך. ג ע"ב. כד ע"א. לו ע"א. סו ע"א.
האזינו. מח ע"א.
חאת הצרכה. ע"ב. נפ

חזקתק והובנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ג